

Đây Là Yêu

Contents

Đây Là Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	36
13. Chương 13	41
14. Chương 14	47
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	77
23. Chương 23	83
24. Chương 24	89
25. Chương 25	92
26. Chương 26	98
27. Chương 27	101
28. Chương 28	105
29. Chương 29	112
30. Chương 30	115
31. Chương 31	121
32. Chương 32	125
33. Chương 33	130
34. Chương 34	137
35. Chương 35	141
36. Chương 36	147
37. Chương 37	153
38. Chương 38	157
39. Chương 39	161
40. Chương 40	168
41. Chương 41	172

42. Chương 42	177
43. Chương 43	185
44. Chương 44	191
45. Chương 45	196
46. Chương 46	201
47. Chương 47	205

Đây Là Yêu

Giới thiệu

Tình yêu trong hân là cái gì? Tình yêu chỉ toàn sự ích kỷ, dã man, đáng sợ. Tình yêu của hân dùng sự tự tôn làm điều k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-la-yeu>

1. Chương 1

Một người tựa như chú mèo con biếng nhác mà phơi mình dưới ánh nắng, tiếp nhận sự ầm áp được mặt trời ban tặng. Hào quang màu vàng bao phủ toàn thân người đó, lấp lánh như pha lê sáng rực. Khuôn mặt hồng nhật trên bãi cỏ xanh biếc, đôi môi còn vương nhẹ màn sương sớm tản ra màu đỏ hấp dẫn. Mái tóc đen nhánh mềm mại, vẽ ra một đường vòng cung tuyệt đẹp trên mặt cổ. Dung mạo như thiên sứ lưu lạc xuống trần gian, từ sự chập chờn theo từng đợt hô hấp đều đặn trên cánh mũi tinh xảo, nhìn từ xa có thể kết luận được một điều: Thiên sứ đang ngủ.

Hình ảnh này hiện ra trước mắt Lạc Kính Lỗi, khiến cậu đứng thật lâu một chỗ không thể di động. Một người, à không, một thiên sứ đẹp quá. Nắng trời rọi lên gương mặt như phác thảo nên ảo giác lập thể của hình dáng thiên sứ. Long mi dài đậm như búp bê che đi đôi đồng tử trong mộng tưởng. Đó sẽ là một đôi mắt như thế nào? Sâu đậm như nước khiến người khác phải đắm chìm, hay lấp lánh như những vì tinh tú khiến người khác mê say. Dùng những từ ngữ khác hẳn là không thích hợp để miêu tả thiên sứ đi lạc này. Sẽ có một từ ngữ chỉ thuộc về riêng nàng. Cậu thật cầu mong đôi mắt ôn hoà kia sẽ vì mình mà mở ra, hơn nữa còn thân thiết dùng ngôn ngữ của thiên đường để nói với cậu rằng: “Xin chào, Lạc Kính Lỗi.”

Khẽ cười sự ngu dại của mình, Lạc Kính Lỗi chỉnh đốn lại tâm tính ngẩn ngơ, lại liếc nhìn về phía thiên sứ, sau đó xoay người đi về phía đường quốc lộ.

Cậu vốn tò mò vì sao lại có người nằm trên bãi cỏ bên đường quốc lộ, có ý tốt mà tiến đến xem xét có giúp được gì hay không. Đến gần hơn lại phát hiện một người con gái lạc từ thiên đường, có lẽ là duyên phận đã định trước. Cậu buồn cười nghĩ làm gì có chuyện như thế, lại nâng chiếc xe đạp bị đổ lên.

Quên đi! Một người bình thường làm sao có thể hấp dẫn được ánh mắt của thiên sứ. Chỉ là một lần trùng hợp mà thôi, nhìn thấy được một người không thuộc về thế giới của cậu! Xoa tan ảo tưởng, đẩy xe, vẫn nên đi thôi! Thân là đội trưởng đội bóng rổ, muốn những thứ đó cũng không có ích gì! Vẫn là nên chăm chỉ đi luyện bóng thôi.

“Duẩn Thiên Khuyết.”

Thiên sứ không cam lòng bị giọng nói bên ngoài đánh thức, giây dựa động đập mí mắt, vẫn không mở mắt ra.

“Duẩn Thiên Khuyết, bớt giả bộ ngủ đi, đứng lên cho tao.”

Giọng nói này càng lúc càng khó chịu, rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám đánh thức mộng đẹp của hân. Thiên sứ mạnh mẽ mở to mắt, nhìn thấy bên dưới bầu trời xanh bao la là một gương mặt hung ác.

“Sao, tỉnh rồi? Vậy có nên nhìn thử xem tao là ai không?”

Tên con trai đi đầu nhếch khoé miệng tạo nên một nụ cười tà ác, thẳng tắp nhìn vào dung nhan còn đẹp hơn thiên sứ của Duẩn Thiên Khuyết. Xì! Ghê tởm. Một thằng đàn ông lại mang gương mặt của con gái, quả thật như lời nói xấu của của giới hắc đạo. Vị trí của hắn, cũng chỉ vì được kế thừa “Thiên Vận.” Cũng chỉ vì hắn là con trai của người đứng đầu “Thiên Vận”. Minh có thua kém gì hắn ta chứ!

Ký ức còn chưa lưu thông, Duẩn Thiên Khuyết chớp chớp đôi mắt còn ngái ngủ. Một làn hơi nước bao phủ đầy mắt, hít lại, qua khe hở tìm kiếm nguồn gốc của giọng nói ấy.

“Oa!” Từng đợt kinh hô vang lên.

Tên con trai ghét bỏ cau mày, sớm biết đã không thể trông chờ vào mấy thằng đó được, cũng không ngờ lại vô dụng đến thế. Chỉ cần một bộ dáng vừa tỉnh ngủ của hắn ta đã khiến mấy đứa thủ hạ bị mê mết đến không biết được gì. Duẩn Thiên Khuyết, mày được lắm.

Dường như nhận ra được là ai, Duẩn Thiên Khuyết chống đầu gối đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người. Hai tay hắn xỏ vào trong túi quần, nghiêng người đứng đó, khí thế ngạo nghễ rõ ràng lộ ra.

Gió nhẹ ngày hè thổi qua, mái tóc ngang eo nhẹ bay lên, lướt qua khuôn mặt, kéo dài tới phương xa. Từng động tác nhẹ nhàng như khảm vào tim. Ở bên dưới bộ đồng phục màu đen là dáng người cao thẳng, thân hình thon dài, chiều cao 1m78 đủ cho hắn ngạo mạn đối diện với những bóng dáng “nhỏ xinh” kia.

“Duẩn Thiên Khuyết, đã lâu không gặp. Nghe nói mày gần đây thật sự rất rảnh rỗi!” Tên con trai lại mở miệng, thấy mái tóc của hắn theo gió bay bay, cảm thấy rất khó chịu. Một thằng đàn ông lớn lên lại để tóc dài như thế, giả làm đàn bà sao! Quả thật khốn kiếp, người như thế, người như thế cư nhiên lại có con gái thích hắn! Ta nguyện rửa! Điều là bọn con gái không có mắt, tất cả đều cút xuống địa ngục hết đi!

Duẩn Thiên Khuyết cau mày, hắn đang chờ tên kia nói tiếp. Đương nhiên đã có chút sốt ruột.

Tên con trai phần nộ với sự ngạo mạn của hắn, đợi lát nữa tao sẽ lột cái sắc mặt kiêu ngạo của mày xuống, đánh mày đến mặt mũi bầm dập, khiến mày không thể dùng gương mặt này đi hấp dẫn những con lợn không có mắt kia nữa! “Nhóc con, ngay cả cô gái của tao mày cũng dám động vào. Cho rằng tao dễ chọc như vậy sao?”

Đôi mày của Duẩn Thiên Khuyết nhíu lại càng chặt, dường như là bộ dáng không hiểu rõ chuyện gì.

“Mày!” Đáng chết, hắn, hắn cư nhiên không biết mình đang nói ai. “Hôm trước, chính là cô gái hôm trước đi ăn với mày ở McDonald.” Thật sự là bi ai, còn phải nhắc nhở cho hắn! Đây là chuyện gì chứ! Nhưng, nỗi hận này thật sự khó có thể nuốt xuống được. Bạn gái mới quen một tuần của mình, đột ngột nói muốn chia tay. Lý do cư nhiên lại vì cái tên nam không ra nam, nữ không ra nữ này. Nhịn không được, bất kể thế nào cũng nhịn không được. Bất kể nói như thế nào, hắn cũng là thiếu gia của “Hoành An”, tuy thế lực không cường đại bằng “Thiên Vận”, nhưng cũng không phải là một bang phái khiến người ta xem thường. Hắn cũng phải tỏ ra một chút uy nghiêm. Cái tên Duẩn Thiên Khuyết kia, hắn đã sớm muốn loại trừ.

Đôi mày dãn ra, Duẩn Thiên Khuyết tựa hồ hiểu được mục đích của đối phương, nhằm chán buông lỏng bỏ vai. Hắn đang chờ một hồi vận động xương cốt.

Hừ, tên kiêu ngạo này, nghĩ rằng có thể thắng được sao? Tốt xấu gì mình cũng dẫn theo mười mấy người đến. Tuy rằng chỉ là bọn cá tôm nho nhỏ, nhưng cũng có thể đủ đối phó với hắn một trận đi? “Duẩn Thiên Khuyết, xem ra mày rất tự biết điều! Tao sẽ không phụ kỳ vọng của mày. Lên cho tao!” Sai bọn thủ hạ đi lên phía trước, tên con trai giả hoạt lui về phía sau, chờ hắn đánh một mối rồi sẽ ra trận. Hừ hừ! Duẩn Thiên Khuyết, tao chờ biểu tình kêu cha gọi mẹ của mày.

Mặc dù sở hữu vẻ đẹp như vậy, nhưng cái tên Duẩn Thiên Khuyết cũng như sét đánh bên tai. Những đứa thêm nhỏ dãi dung mạo của hắn hầu như không có ai được sống “khỏe mạnh.” Với sức hút của tiền bạc, bọn đàn em cũng nên tiến về phía trước, lấy lòng đại ca mới là hành động sáng suốt.

“Dừng tay!”

Một tiếng hét lớn vang lên khiến tất cả ánh mắt đều tập trung vào nguồn gốc phát ra, bao gồm Duẩn Thiên Khuyết. Hắn có chút phiền muộn nhìn bóng người nho nhỏ xa xa kia. Tự nhiên lại cắt ngang vận động của hắn, lại là một tên nhằm chán nữa, cái loại “hăng hái làm việc nghĩa” này hắn đã thấy nhiều lắm rồi, nhưng

chẳng có một ai là có được kết cục tốt đẹp. Dám nghĩ hắn như một ả đàn bà yếu đuối, hắn không thể tha thứ cho loại người như vậy tồn tại được.

Lạc Kính Lỗ lớn gan chạy đến trước mặt những người này, dùng giọng run rẩy nói: “Các người nhiều người như vậy lại đi ăn hiếp một người, như vậy mà được sao?”

Khi cậu phát hiện Duẫn Thiên Khuyết đứng lên, cảm giác thất vọng hoàn toàn bao phủ cậu. Người như vậy, người như vậy, cư nhiên là một nam sinh. Đúng vậy! Từ lúc nhìn thấy bộ đồng phục màu đen của hắn thì cậu đã biết. Chính là dung nhan như thiên sứ kia đã che mờ hai mắt cậu, mới khiến cho cậu xem nhẹ chi tiết này, lầm tưởng hắn là nữ sinh. Mọi tình đầu bi ai của cậu, một lần nhất kiến chung tình của cậu đã dùng phương thức buồn cười như vậy mà chết non, tốc độ nhanh đến mức cậu còn chưa kịp ảo tưởng cùng “nàng” có được cuộc sống hạnh phúc. Nhưng mà, điều này cũng không thể hiện rằng cậu có thể thấy chết mà không cứu. Nhìn thấy hắn bị nhiều người vây quanh như vậy, cậu đã có chút cảm giác không thích hợp. Vì thế đến gần, mới nghe được một câu “Lên cho tao!”, không có thời gian tự hỏi, cậu theo phản xạ hét lớn một tiếng “Dừng tay!”. Vì thế cuộc sống bi thảm của cậu chính thức bắt đầu trong nháy mắt.

Không nên có xúc động, đối với những gì xinh đẹp không thể kháng cự được.

Thứ gì càng xinh đẹp, thì càng tàn nhẫn, càng độc ác. Để phá huỷ nó đi thì càng phải khổ cực gấp trăm ngàn lần.

Đạo lý đơn giản này, phải đến cuối cuộc đời, cậu mới hiểu rõ được.

C 2

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

9 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ánh Mắt Âm Áp...

“Dừng tay!”

Lạc Kính Lỗ không biết lấy dũng khí từ đâu khiến cậu một hơi chạy đến trước người Duẫn Thiên Khuyết. “Các người nhiều người như vậy lại đi ăn hiếp một người, như vậy mà được sao?”

“Thằng nhóc kia, mày là ai?” Tên con trai ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm người nửa đường chạy ra. “Muốn tìm chết hả?”

“Tôi là—” Ngẫm lại không nói vẫn tốt hơn. “Mặc kệ tôi là ai, tóm lại không thể để cho nhiều người như vậy bắt nạt một mình hắn.”

“Ồ, thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân! Nhóc con, trước đó mày không nhìn kỹ người phía sau mày là nam hay nữ sao?”

Trong ánh mắt Duẫn Thiên Khuyết lộ ra khí tức nguy hiểm. Hiển nhiên, hắn bị chọc giận.

“Cậu đang nói cái gì, hiển nhiên tôi biết hắn là nam, tôi chỉ không phục việc làm của các người thôi.” Nhìn dáng người mảnh khảnh của hắn, bộ dáng yếu đuối, chỉ sợ một cú đấm cũng ngăn cản không được, huống chi là bị một nhóm người vây đánh. Lạc Kính Lỗ biết rõ mình cũng không phải là đối thủ của bọn người

này, nhưng vẫn lớn gan bảo hộ Duẩn Thiên Khuyết ở phía sau. Cho dù như thế nào, cũng không thể để nhóm người này huỷ đi dung nhan thiên sứ của thiếu niên đầy sức sống như mặt trời này được.

“Phải không? Vậy tao thanh toán mày luôn nhé. Giải quyết thẳng nhóc này trước, rồi tới Duẩn Thiên Khuyết.”

Ra lệnh một tiếng, bọn chúng đều đồng loạt nhắm vào phía Lạc Kính Lỗi, thi triển thế đánh mèo ba chân (chắc là thế đánh như mèo cào lộn xộn giờ lui giờ tới), cho dù bọn chúng không có bao nhiêu năng lực, nhưng lại có được ưu thế mười phần – đông người.

Thân là đội trưởng đội bóng rổ, Lạc Kính Lỗi cũng có thể lực rất tốt. Luyện tập hằng ngày khiến cậu khi đánh nhau cũng sẽ không dễ dàng bị đánh bại bởi đối phương. Nhưng là, hai tay khó đấu bốn tay, kỹ năng của cậu cho dù tốt, cũng không thể đánh bại mười người cùng ra tay, rất nhanh đã rơi vào thế bị động.

Duẩn Thiên Khuyết thờ ơ lạnh nhạt nhìn hết thấy, hoàn toàn không có ý tứ ra tay trợ giúp. Dám coi khinh hắn, sẽ không có kết cục tốt. Những cú đấm đá này chỉ mới là bắt đầu, hắn muốn xem những người xen vào việc của hắn sẽ phải trả giá lớn như thế nào. Mền nắn rần buông là cách sinh tồn mọi người nên tuân thủ. Không có thực lực tuyệt đối, thì đừng đứng ra làm bia đỡ đạn. Duẩn Thiên Khuyết sẽ không đồng tình với kẻ yếu. Trong thế giới của Duẩn Thiên Khuyết, không có hai chữ thương hại.

Một cú đấm khiến má trái của Lạc Kính Lỗi sưng lên thành khối to, khoe miệng chảy máu, vết bầm xanh tím nháy mắt hiện lên trên má. Cậu không ngừng thở phì phò, tiếng tim đập luống cuống cùng với hô hấp hỗn loạn tựa hồ gần ở bên tai, từng chút từng chút khiến đầu óc hỗn loạn. Trong lúc cậu chuyên tâm đối phó với một người ở phía trước, ở trên lưng lại bị đá mạnh một cú. Cậu nhất thời bị đá văng vào bãi cỏ cách đó mấy mét, một ngụm máu tươi từ cổ họng vừa đau vừa ngứa dâng lên, từ miệng phun ra mặt cỏ lạnh như băng dưới ánh mặt trời, có vẻ vô cùng chói mắt. Máu đỏ rực rỡ trên nền cỏ xanh đậm đạo, cỡ nào bị thương. Đáng tiếc cậu vô tâm thương thức kiệt tác mình làm nên, thời khắc cảm thụ được trên lưng và đầu gối truyền đến từng trận đau đớn, cậu liền nhắm mắt lại. Sự vô lực ứng chiến cậu đã thừa nhận ập đến cùng với nỗi đau đớn thống khổ kịch liệt.

“Thằng nhóc.”

Tên con trai ác liệt tiêu sái đến trước người Lạc Kính Lỗi, lắng nghe âm thanh đánh vào xương cốt cùng với tiếng kêu rên thống khổ của cậu, dung hợp thành bản “giao hưởng” tuyệt vời. Khoé miệng nhếch lên mỉm cười hài lòng, dùng một loại âm điệu không nhanh không chậm mà nói. “Mày có biết cái tên mà mày bảo vệ là loại người gì không? Đừng nhìn bộ dáng hiền lành nhu nhược như đàn bà của hắn, hắn thật ra là đai đen Karate và Taekwondo đó. Hừ! Nhìn mày bị đánh thành như vậy, tao thật sự là rất đau lòng cũng thực tiếc hận nói cho mày biết, cho dù mày bị đánh chết, hắn cũng sẽ không động một ngón tay mà giúp mày. Hiểu rõ chưa? Duẩn Thiên Khuyết cho tới bây giờ đều là một con người máu lạnh. Ha ha...”

Lạc Kính Lỗi không nghe được âm thanh của thế giới này, mà lại nghe thấy âm thanh của ác ma truyền đến từ địa ngục. Là, là thật sao? Hắn ta nói thật sao? Như là kiểm tìm đáp án, cậu xoay đầu nhìn về phía Duẩn Thiên Khuyết. Cậu đang chờ đợi một ánh mắt ảm áp, một linh hồn ảm áp cho cậu một đáp án phủ định.

Là cậu nhìn lầm rồi sao? Đôi mắt kia, tương khắc với ánh mặt trời sáng rõ chiếu lên gương mặt thiếu niên, là đôi mắt băng hàn đến cực điểm. Giống như tinh thể màu đen phát ra hơi thở, lạnh lẽo thấu tim. Lạnh, là cái lạnh xuyên thấu tâm hồn, là cái lạnh của băng giá ngàn năm mang lại. Vì sao, vì sao trên người thiếu niên này lại có một đôi mắt lạnh lẽo như vậy? Từng ảo tưởng qua vô vàn ánh mắt, lại không thể đoán được kết quả lại như thế này. Đột nhiên, cậu có một loại ảo tưởng khiến cho ánh mắt này trở nên ảm áp. Sưởi ấm, làm ấm nó với đôi cánh thiên thần. Đốt cháy nó, khiến từng lớp băng vĩnh viễn tan đi. Ý tưởng này đến dị thường nhanh chóng, lại càng lúc càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến đầu óc cậu gần như bùng cháy, khiến cho cậu muốn vội vàng chạy đến trước mặt thiếu niên...

Cậu cư nhiên không có cầu xin tha thứ, bị đánh cho mặt mũi bầm dập, né tránh những cú đấm lạnh lùng, thậm chí gần như hấp hối, nhưng một câu cầu xin tha thứ đều không có. Trong trận đánh không hề dừng lại trước mặt, cậu thậm chí cũng không hướng hắn cầu xin giúp đỡ. Duẩn Thiên Khuyết hí đôi mắt lại nhìn chăm chú vào thiếu niên kì quái này. Bộ dạng dính đầy máu đã mơ hồ không thấy rõ, lại chỉ có đôi mắt không chút nào yếu thế vẫn thẳng tắp dõi theo hắn.

Ánh mắt cậu ta tựa hồ có chút tuyệt vọng, nghe tên Lương Thánh Nặc nói như vậy, hẳn là bị đả kích rồi! Cho nên trong một lúc, cậu ta nhắm hai mắt lại. Không muốn nhìn thấy thế giới này hay không muốn nhìn thấy hắn? Hừ! Cậu ta hẳn phải nên tuyệt vọng, như vậy mới ngoan ngoãn một chút, sẽ không lại tùy tiện xen vào việc của người khác nữa!

Nếu như vậy...

Nếu nói như vậy...

Khoé môi Duẩn Thiên Khuyết hiện lên một chút tươi cười đắc ý – lại một người nữa tuyệt vọng vì hắn. Hắn thật sự yêu thích nhìn biểu tình của con người khi ngã từ thiên đường xuống địa ngục, đẹp đẽ vô cùng. Hắn giống như một con người khát máu tàn nhẫn đang khẻ liếm máu tươi trên lưỡi dao sắc bén, hàn lạnh như băng nhưng lại cực kỳ tuyệt đẹp.

Nếu nói như vậy, Duẩn Thiên Khuyết vĩnh viễn cũng sẽ không cảm nhận được sự lạnh lẽo của lưỡi dao khi đặt lên cổ, sự hận thù xâm nhập vào tận xương tuỷ đó.

C 3

By Hoại Băng ❖ Posted in Đây là Yêu ❖ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❖ Leave a comment

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yến

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Xin Chào, Tôi Là Lạc Kính Lỗi

Trận đánh khô hạn này cũng nên kết thúc thôi!

Duẩn Thiên Khuyết lùi bước nhìn trận đánh nhau không chút nào phần khích bên cạnh, thế cục chán nản nghiêng về một bên khiến hắn có cảm giác buồn ngủ. Hắn hứng thú liếc Lương Thánh Nặc, tên đó rốt cuộc muốn chơi đến khi nào. Nếu muốn tìm hắn đánh nhau thì cũng phải nhanh lên, hắn thật sự không muốn vì hạng người nhàm chán này mà lãng phí thời gian quý giá của mình. Còn người kia đại khái cũng không còn gượng dậy nổi, không biết có còn đánh tiếp không—

Chính là, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua người nọ, hắn lại bất ngờ nhìn thấy một đôi mắt – ám áp.

Đúng vậy, chính là ám áp.

Sao lại như vậy, cậu ta không phải đã tuyệt vọng rồi sao? Tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy hắn và thế giới tàn khốc này một lần nữa. Đây không phải là chuyện một vài giây trước đó sao?

Vì sao, vì sao lại mở ra đôi mắt không chịu bỏ cuộc đó? Lúc này đây, trong đôi mắt đó lại mang theo cảm giác ám áp.

Bên môi hàm chứa nụ cười như có như không, dùng ánh mắt dịu dàng khiến người khác không thể hiểu nổi mà nhìn chăm chú vào hắn.

Tại sao có thể như vậy, một người bị đánh chết khiếp, còn có thể dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm tên đầu sỏ khiến mình rơi vào cảnh ngộ đau khổ này?

Người kia, cậu ta rốt cuộc là loại người như thế nào?

Ấm áp như muốn thiêu đốt người khác, vẫn như vậy, vẫn như vậy mà nhìn chăm chú hẩn. Tựa hồ cuối cùng đã không còn cảm giác quyền cước trên người gia tăng, tựa hồ không còn cảm nhận được thân thể đau đớn, chính là như vậy, vẫn là như vậy mà nhìn chăm chú vào hẩn.

Một phút đồng hồ kia, thời gian dường như đã ngừng lại.

Chỉ có bốn mắt giao tiếp với nhau.

Cứ như vậy, yên lặng...

“A!”

“A!”

“A!”

...

Hơn mười tiếng kêu thảm thiết đồng loại vang lên, giống như một trò khôi hài tuyệt đẹp, một đám người xấu bị đá văng vào không trung, theo quán tính mà nặng nề rơi xuống đất.

Lương Thánh Nặc không thể tin được nhìn hết thấy mọi chuyện phát sinh – Duẫn... Duẫn Thiên Khuyết tự nhiên lại ra tay.

Không có điềm báo gì, không có nguyên nhân gì, Duẫn Thiên Khuyết luôn luôn lạnh lùng với mọi chuyện, cứ nhiên lại...

Điều này sao có thể?

Lạc Kính Lỗi nở nụ cười thư thái, lần lượt gian nan bò lên khỏi mặt đất, rốt cuộc cũng đứng dậy được. Cậu chà sát khoé miệng chảy máu, ánh mắt vẫn không hề chớp mà nhìn thiếu niên như mặt trời kia. Thì ra, hẩn cũng không máu lạnh như người kia đã nói.

Duẫn Thiên Khuyết thậm chí cũng có chút hoài nghi chính mình – cứ như vậy mà dễ dàng ra tay sao? Chính là chỉ trong nháy mắt, một loại ý tưởng muốn hiểu thấu thiếu niên này nảy ra. Hẩn muốn biết trong đại não cậu ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Vì vậy giây tiếp theo, những cú đánh của hẩn đã hướng về một đám phiền phức phía trước.

Cho tới bây giờ, thiếu niên kia vẫn luôn dùng ánh mắt dịu dàng ngọt chết người mà nhìn chăm chú vào hẩn. Cậu ta, rốt cuộc là ai...

“Bọn mày là đồ ngu ngốc, còn nằm ở nơi đó làm gì, đều đứng lên hết cho tao. Đánh chết hai đứa nó, một thằng cũng không được tha.” Lương Thánh Nặc điên cuồng gào thét với bọn thủ hạ đang nằm trên mặt đất. Cho dù thế nào hẩn cũng không thể chấp nhận cục diện như bây giờ được. Duẫn Thiên Khuyết cứ nhiên vì thằng nhóc này mà ra tay, còn là một thằng nhóc không hề quen biết. Duẫn, Thiên, Khuyết, tao với mày thể không đội trời chung.

Thủ hạ nghe được mệnh lệnh, một đám bò lên từ mặt đất, bối rối đánh về phía Duẫn Thiên Khuyết cùng Lạc Kính Lỗi.

Nhất thời, một trận đánh nhau không thể tránh khỏi đã diễn ra.

Không biết có phải phải đã bị Duẫn Thiên Khuyết ảnh hưởng không, Lạc Kính Lỗi cũng lấy lại tinh thần, không hề sợ hãi, cũng không bỏ chạy, mà kiên trì đối đầu với bọn người trước mặt, tung ra những cú đánh rắn chắc.

Đầu gối hung hăng đá vào bụng người đang nhào đến, thuận thế đá hẩn ra xa mấy mét. Một cú xoay người, chân trái tạo ra một độ cong thật lớn, chuẩn xác đá vào má một tên đang cầm gậy vọt tới. Một cú ngựa ra sau, tránh thoát công kích của một người, lại thuận tiện dâng tặng một cú đâm sức lực mười phần. Duẫn Thiên Khuyết không cần tốn nhiều sức đã giải quyết xong một đám người đang tấn công.

Bộ dáng hẩn đang đánh nhau cũng đẹp như vậy. Lạc Kính Lỗi không thể tin được bản thân mình ngay tại thời điểm này cũng có tâm tư thưởng thức tư thế của người khác. Một lúc phân tâm, bụng lại bị đánh trúng, khiến cho cậu phải lui lại vài bước. Phía sau đột nhiên chạm vào một tấm lưng rắn chắc.

Duẩn Thiên Khuyết cảm giác phía sau lưng bị người khác nặng nề đụng phải. Mạnh mẽ quay đầu, lại thấy được ánh mắt ấm áp của thiếu niên.

Là cậu ta. Lạc Kính Lỗi lại nở nụ cười, tấm lưng được cậu dựa vào, lại sinh ra cảm giác nóng rực. Cậu nhanh chóng nhặt một chiếc gậy, nhìn những kẻ địch đang xông tới dưới bầu trời, dùng giọng nói rõ ràng mạch lạc nói. “Xin chào, tôi là Lạc Kính Lỗi. Cậu thì sao?”

Duẩn Thiên Khuyết không thể tin người phía sau vào thời điểm này lại có thể tự giới thiệu như vậy. Chỉ là âm thanh kia khi vang lên, lại ào ào như suối nước rót vào tim hắn. Mỗi Duẩn Thiên Khuyết còn chưa kịp mở ra, liền bị bóng người cấp tốc chạy tới đoạt đi tầm mắt. Hắn không thể không chuyển tâm ứng phó kẻ địch trước mặt được. Sau khi rời đi tấm lưng mang theo độ ấm phía sau, tựa hồ một loại cảm giác lạnh như băng lại truyền đến.

Trời xanh, mây trắng, ánh mặt trời, bãi cỏ, hai thiếu niên gần bó dựa vào nhau.

Không biết vì cái gì, Lương Thánh Nặc lại cảm thấy đó là hình ảnh tốt đẹp nhất trong cuộc đời này.

Cho dù nhiều năm về sau, hắn vẫn không quên được một màn ban đầu lúc ấy. Bạn bè, đúng vậy, bọn họ hẳn là sẽ trở thành những người bạn tốt nhất.

Nhưng là, tại sao không để bọn họ chỉ làm bạn bè, nếu chỉ là bạn bè thì thật sự đã tốt...

Kết thúc trận đánh.

“Duẩn Thiên Khuyết —” Lương Thánh Nặc phần nộ cần rằng. Nhìn một đàn lính tôm cua đang chập vạt nằm trên đất cao giọng rên rĩ. “Đều đứng lên cho tao, một đám vô dụng phế vật.” Rồi hắn lại hướng ánh mắt về phía vẻ mặt thoải mái đắc ý của Duẩn Thiên Khuyết. “Duẩn, Thiên, Khuyết, mày đợi đó. Thù này, sớm hay muộn tao sẽ tìm mày tính sổ. Mày chờ đó cho tao.” Hắn bắt đắc dĩ thừa nhận chính mình thất bại, đá đá thủ hạ đang cuộn mình rên la bên chân. “Đứng lên, đừng ở đó giả chết. Trở về!”

Mang theo nhục nhã bị đánh bại, cảm giận xoay người rời đi.

Sau khi một đám người đỡ nhau trở về, Lạc Kính Lỗi bước đến bên người Duẩn Thiên Khuyết, cách hắn vài bước rồi dừng lại, vươn tay phải của mình, tươi cười nói với hắn. “Xin chào, tôi là Lạc Kính Lỗi.”

Duẩn Thiên Khuyết nhìn cánh tay vững chắc đang vươn ra về phía mình, đó là lời mời hữu nghị. Nâng tầm mắt lên, khuôn mặt tuần tú của thiếu niên rơi vào trong mắt, ý cười dịu dàng trên gương mặt kiên định, trong đôi mắt ấy hắn nhìn thấy sự kiên trì không thể cự tuyệt được.

Tựa hồ qua một thế kỷ, Duẩn Thiên Khuyết rốt cục cũng chịu thua vươn tay phải ra, vẫn là ngữ điệu lạnh như băng. “Duẩn Thiên Khuyết.”

Nắng trời đổ rực bao phủ khắp mặt đất, những đám mây trắng noãn trên bầu trời lam nhạt như an ủi lòng người, những lớp cỏ xanh mượt trong gió khẽ lắc lư, làm nổi bật lên mái tóc dài màu đen khiêu vũ trong tiết tấu của ngọn gió rì rào.

Dưới ánh mặt trời, hai bàn tay kiên định gắt gao nắm lấy nhau, từ lòng bàn tay truyền đến độ ấm, lặng lẽ lan tỏa khắp người...

Hi vọng, cả một đời làm bạn.

C 4

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

7 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Tôi Muốn Cùng Chơi Bóng Rổ Với Cậu

“Duẩn Thiên Khuyết”

Lúc vừa bước vào cửa hàng băng đĩa, vốn là muốn tìm kiếm đĩa CD vô cùng yêu thích, lại phát hiện thiên sứ mình vừa gặp được mấy hôm trước, Lạc Kính Lỗi hưng phấn mà chạy đến chào hỏi.

Duẩn Thiên Khuyết vừa mang tai nghe vừa nâng khoe mắt phiêu phiêu liếc cậu, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt say mê với thế giới khác.

” Duẩn Thiên Khuyết, là tôi nha! Tôi là Lạc Kính Lỗi, cậu không nhớ rõ sao? Mấy ngày trước ở bãi đường quốc lộ chúng ta cùng đánh nhau đó.”

“ ... ”

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu nhìn đi, là tôi nha! Là tôi, Lạc Kính Lỗi, Lạc Kính Lỗi.” Cậu hưng phấn mà hoa chân múa tay vui sướng, có ý đồ khơi gợi lên trí nhớ hần.

Duẩn Thiên Khuyết rốt cục mở mắt, kéo tai nghe xuống, bình tĩnh đi qua người cậu, hướng về phía cửa.

Lạc Kính Lỗi cuống quýt tiến lên giữ chặt cánh tay hần. “Duẩn Thiên Khuyết, cậu thật sự không nhớ rõ tôi sao? Thực đáng tiếc, tôi vẫn còn nhớ rõ cậu đó! Mấy ngày nay cậu có khỏe không, những người đó còn tìm cậu gây phiền toái không? Nếu có việc cần tìm tôi hỗ trợ, tôi nhất định—”

“Buông tay.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến cho Lạc Kính Lỗi vốn kích động không thôi lại đứng hình ở đó.

Không có mệnh lệnh thứ hai, ánh mắt băng hàn của Duẩn Thiên Khuyết quét về phía cậu, trong ánh mắt không mang theo một tia cảm tình mà tràn ngập coi thường.

Lạc Kính Lỗi bối rối buông lỏng tay ra, nhìn chăm chú vào Duẩn Thiên Khuyết không chút lưu tình nào mà bỏ đi. Hần, làm sao vậy?

“Tấn công.”

“Gia tăng phòng thủ.”

“Chú ý phòng tuyến thứ 3.”

“Rebound (1)”

Lạc Kính Lỗi rong ruổi trên sân bóng rổ giống như một chú sư tử lấp lánh. Thân hình mạnh mẽ chạy nhảy rất nhanh, thoải mái phá vỡ công kích đối phương, dùng động tác giả xinh đẹp để che dấu, nhảy mạnh lên, hai tay nâng quả bóng rổ nhẹ nhàng dùng sức, vật thể cứng tròn ở trên không trung tạo thành một đường vòng cung vững vàng rơi thẳng vào lưới.

“Đẹp quá!!”

“Đội trưởng giỏi quá, lại ghi điểm rồi.”

...

Đây là thiếu niên đã từng đánh nhau với hần sao? Duẩn Thiên Khuyết lẳng lặng nhìn chăm chú vào thân ảnh sinh động trên sân bóng kia. Tư thế ghi điểm hoàn hảo khiến hần nhất thời không thể rời tầm mắt. Trong không khí phảng phất có thể cảm thụ được mồ hôi cùng sự kích tình bùng nổ của cậu, mãnh liệt, nóng bỏng. Bóng rổ, thật sự thú vị như vậy sao?

“Ra ngoài.”

“Không sao, tôi đi lấy.”

Theo hướng lẩn của trái bóng, Lạc Kính Lỗi chạy đến lưới sắt bên ngoài sân thể dục. Tuỳ tay nâng quả bóng lên, trong nháy mắt xoay người cậu bỗng ngạc nhiên hỏi. “Duẩn Thiên Khuyết?”

Người vì mồ hôi mà mái tóc dính sát da đầu, mùi hương dầu gội pha trộn với mồ hôi trực tiếp dâng lên, khi tới gần bên người, Duẩn Thiên Khuyết lại cứ nhiên không có sinh ra cảm giác chán ghét mà lùi lại.

Quả bóng kề sát chiếc áo rộng thùng thình, làn da lúa mạch như ẩn như hiện lộ ra nét rắn chắc. Cậu lắc lắc mái tóc, cố gắng để giảm bớt cơn nóng quanh người. Mồ hôi văng khắp nơi trong không khí, như những giọt sương sáng sớm không bị cản trở. Một tay cầm bóng rổ đặt ở bên hông, một tay lướt trên mái tóc đen, chỉ còn cái trán thấm đẫm mồ hôi, dưới ánh mặt trời chiếu xuống càng thêm trong suốt, lấp lánh sức sống thanh xuân.

“Duẩn Thiên Khuyết, trùng hợp quá, cậu sao lại đến đây. Cậu đến xem tôi chơi bóng sao? Có phải rất được hay không? Đúng rồi, cậu có thể chơi bóng hay không, muốn cùng chơi với tôi chứ? Bóng rổ rất vui đó.”

Duẩn Thiên Khuyết xỏ tay vào túi quần, thái độ ngạo mạn đi qua người cậu, không để ý tới ý tứ của cậu.

“Duẩn Thiên Khuyết,” Lạc Kính Lỗi chưa từ bỏ ý định mà kéo cổ tay hắn, lập tức đi vào bên trong sân bóng. “Cậu đừng ngại. Đến, chơi bóng cùng nhau! Bóng rổ thật sự là hoạt động rất thú vị. Nó có thể khiến cho cậu mệt chết khiếp, nhưng cũng vui vẻ mà chịu đựng. Nếu cậu có thể chơi được, nhất định sẽ mê nó. Đến đây.”

Lạc Kính Lỗi vươn hai bàn tay to đẩy Duẩn Thiên Khuyết đến trước mặt đồng đội. “Giới thiệu với cậu, đây là đồng đội của tôi, Đại Cao, Khắc Lâm, Tiểu Chu, Khải An, Vệ Hoà... Cậu đừng xem chúng tôi vài người gầy gầy teo teo cao cao, nhìn không có gì đặc biệt, nhưng tôi cùng bọn Đại Cao cũng được xưng là ‘Hoa Nam ngũ hổ’ đó! Thế nào, lợi hại không! Đây, đây là Duẩn Thiên Khuyết, hắn rất ngại ngùng, mọi người tiếp đón hắn đi nào!”

“Xin chào, Duẩn cái gì? À, Duẩn Thiên Khuyết. Tên của cậu thật sự ít gặp, tôi tên là Cao Đình Nam, bọn họ đều gọi tôi là Đại Cao.”

“Tôi là Khắc Lâm, Khắc Lâm đó, cậu phải nhớ rõ nha!”

Những gương mặt thân thiết trước mắt, khuôn mặt tươi cười sang sảng không biết vì sao lại làm cho Duẩn Thiên Khuyết có cảm giác phi thường không khoẻ. Những người này, những người này vì cái gì lại vui vẻ như vậy, vì cái gì đối với một người xa lạ sẽ biểu hiện vẻ tươi cười thoải mái không một chút phòng bị như vậy? Tất cả đều không hề có tâm cơ, người có cuộc sống thoải mái với hắn mà nói chính là châm chọc rất lớn. Những khuôn mặt tươi cười này nháy mắt đã biến thành sắc mặt dữ tợn, một đám cười nhạo mười bảy năm cuộc đời vô vị của hắn.

Duẩn Thiên Khuyết nhanh chóng xoay người, hung tợn quát Lạc Kính Lỗi. “Cậu đừng quản chuyện của tôi, ai muốn đến chơi trò chơi ngây thơ này. Cút ngay.” Lần đầu tiên, hắn là lần đầu tiên phát hỏa với một người lớn như vậy. Tại sao lại không kiềm chế được, dễ dàng bộc lộ tình cảm với người bên ngoài, đây vốn không phải là chuyện Duẩn Thiên Khuyết sẽ làm. Lạc Kính Lỗi cùng những người này, toàn bộ đều đáng chết.

Lạc Kính Lỗi bị tính tình không hiểu vì sao của hắn dọa sợ, sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại, lấy lòng tiến lên nói. “Đừng như vậy. Duẩn Thiên Khuyết, cùng nhau chơi thôi! Tôi cam đoan với cậu, cậu nhất định sẽ không hối hận. Bởi vì chơi bóng rổ thật sự rất vui, cậu đánh thử sẽ biết. Bởi vì tôi muốn đánh với cậu, không được sao?”

“Không có hứng thú.” Nói xong, hắn lập tức rời khỏi sân bóng rổ.

“Duẩn Thiên Khuyết.” Lạc Kính Lỗi chạy đuổi theo. “Duẩn Thiên Khuyết.” Lạc Kính Lỗi đã ra khỏi sân bóng, hô to với bóng dáng của hắn. “Cậu không nên ngạo mạn như vậy không phải sao? Đối đãi lạnh nhạt với người khác như thế, cậu cảm thấy vui vẻ sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn sao? Tôi đã từng cho rằng chúng ta là bạn, sẽ là bạn bè của nhau cả đời. Tôi chỉ là muốn cùng cậu chơi bóng mà thôi, muốn cùng cậu chơi, như vậy là sai sao?”

Duẩn Thiên Khuyết tạm dừng một chút rồi lại hoạt động bước chân, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lạc Kính Lỗi thất vọng trở lại sân bóng. Vì sao thiên sứ luôn có tính tình kỳ quái như vậy. Không ai là toàn vẹn, điều này thật sự không sai.

“Haiz, đội trưởng, sao lại quen hần? Duẫn Thiên Khuyết đó, không phải là một người dễ chọc đâu.”

“Hả, Khắc Lâm, cậu biết hần sao?” Nghi hoặc khi thấy đồng đội mình cũng nghe qua tên của hần, hần nổi tiếng như vậy sao? Suy nghĩ một chút thì cũng đúng, hần có vẻ ngoài đặc biệt như vậy, không bị người chú ý mới là kỳ quái!

“Tớ biết hần, nhưng hần không biết tớ! Ha ha... Không phải đâu! Hần là Duẫn Thiên Khuyết của trung học Thánh Nam, trước qua đã nghe được cái tên này, lớn lên giống thiên sứ, nhưng linh hồn của ác quỷ. Khi ra tay với ai tuyệt đối sẽ không nương tay, nghe nói hần đã từng chém chết người! Đội trưởng, cậu vẫn nên ít giao tiếp với hần đi. Nhìn tính tình kỳ lạ của hần, không biết ngày nào đó chọc đến hần, sẽ bị hần xử lý cũng không chừng.” Khắc Lâm cười khê, ở trên cổ giả vờ rạch một đường.

“Cậu ít xạo đi, làm sao khủng bố như vậy được!” Đại Cao không tin lắc lắc tay, khoát lên vai Khắc Lâm.

“Anh còn không tin, em có vài người bạn học ở Thánh Nam, ngày mai em mang bọn họ đến gặp anh, xem bọn họ nói như thế nào là được.”

“Không cần, Khắc Lâm, tớ nghĩ, hần là tớ sẽ không gặp lại hần. Chúng ta tiếp tục luyện bóng đi!” Lạc Kính Lỗi nghe thấy mọi chuyện, vị trí nào đó trong lòng tựa hồ bị nặng nề va chạm một chút. Cậu cực lực muốn thoát khỏi loại cảm giác này. Duẫn Thiên Khuyết, cái tên rất đẹp, tựa như con người hần. Nhưng là, hần sẽ không còn gặp lại đâu!

Nhất kiến chung tình gây thơ buồn cười của cậu lại dành cho một người con trai, sau đó dùng phương thức này mà kết thúc, cũng không phải không tốt!

Duẫn, Thiên, Khuyết...

Cười khổ một chút, thoát khỏi cái tên đã không có khả năng trở thành bạn tốt, Lạc Kính Lỗi sửa sang lại tâm tình, tiếp tục nhập cuộc với bóng rổ mà cậu say mê nhất, tận tình tận hưởng những năm tháng thanh xuân.

Chú Thích:

(1) Rebound: Thuật ngữ bóng rổ, có nghĩa là bắt bóng bật bảng. Giả sử một người ném bóng bật bảng, thì những người khác sẽ gắng tranh bóng khi nó bật lại. Bắt được thì có nghĩa là rebound.

C 5

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Học Sinh Chuyển Trường

“Tôi chỉ là muốn cùng cậu chơi bóng mà thôi, muốn chơi cùng cậu, muốn cùng cậu, cùng với cậu...”

Hai mắt mạnh mẽ mở ra, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà. Từng lời nói không ngừng quán quanh hần trong giấc mộng, kết hợp với gương mặt mang theo nét tươi cười, thẳng tắp hiện ra trong trí óc hần, bao phủ khắp nơi, lại không chịu rời đi.

Lạc Kính Lỗi.

Một con người rất kỳ quái. Luôn bám dính bên người hần, một lần lại một lần hô to tên hần mà không hề chán ghét. “Duẩn Thiên Khuyết.” Cái tên mà mình căm thù đến tận xương tủy, từ trong tiếng gọi của Lạc Kính Lỗi lại có chút khác biệt.

Trước kia cũng có rất nhiều người như vậy, sau khi gặp qua một lần lại bắt đầu bám dính bên người hần, như ruồi bọ không thể nào đuổi đi. Nhưng hần chưa từng để trong lòng, đến cuối cùng luôn bị hần dùng một chút hành động hung bạo mà xua đuổi. Người kia, hần cũng sẽ không ngoại lệ!

Nhưng là – ngay cả nằm mơ cũng nhìn thấy tên nhóc đó, điều này có chút kỳ quái.

Lần đầu tiên trong cuộc đời buông tha thời gian quý giá mà dậy “sớm” (đối với hần mà nói), không mục đích đi đến ngã tư đường ồn ào tiếng người. Những người này thoát nhìn đều rất có tinh thần, không ngừng thét to, rao hàng, chửi rủa như đang làm phong phú thêm cuộc sống của mình. Cuộc đời là một vũ trụ trống rỗng, đôi lúc cũng cần một ít âm thanh như vậy để kiềm chế thần kinh căng chặt. Những âm thanh nhằm chán sẽ không khiến sự buồn bực trong lòng hần thay đổi. Dần dần đi đến đường cái, những người qua đường không ngừng đi lại, có phải đều có mục đích không? Mà hần, đến tận cùng muốn đi đâu? Thỉnh thoảng sẽ có người nhìn về hướng hần, chỉ trở bàn tán. Hừ! Con người ngây thơ, là vì khuôn mặt này sao? Thật sự hấp dẫn người khác như vậy sao? Duẩn Thiên Khuyết chưa bao giờ thật sự nhìn kỹ gương mặt của mình, chỉ cười nhạt với những hành vi như vậy của người khác.

Lạc Kính Lỗi!

Kinh ngạc khi mình có thể dễ dàng nhớ kỹ tên một người như thế, Duẩn Thiên Khuyết bị chính âm thanh từ đáy lòng mình làm cho hoảng sợ.

Cậu đang đứng ở đường đối diện, vệt cuối của làn đường đi bộ, chờ đợi đèn đỏ với hần. Đường như là đợi chờ ký hiệu phá bỏ một lệnh cấm, một khi sáng lên, trời nam đất bắc mọi người có thể lại gặp nhau. Nếu cậu ta nhìn thấy mình thì sẽ có phản ứng như thế nào? Hần cũng sẽ giống vài lần trước đây, chạy đến trước mặt hần, quán quít lấy hần, càng không ngừng quát to tên của hần, không hề dao động mà nắm lấy tay hần...

Khi tên nhóc kia ngẩng đầu, hần sẽ nhìn thấy hần! Từ trong biểu tình vui mừng không xiết có thể nhìn ra. Giấy tiếp theo cậu ta sẽ vội vàng chạy đến! Duẩn Thiên Khuyết ngay cả chính mình cũng không hiểu nổi, trong lòng vì sao lại có sự chờ mong mơ hồ.

Đèn đỏ sáng lên.

Dòng người hối hả qua đường bên cạnh, Duẩn Thiên Khuyết nghỉ chân chờ đợi, mày càng lúc càng nhíu sâu.

Biểu tình của Lạc Kính Lỗi như thời tiết mùa hạ nóng bức, một giây trước là khuôn mặt tươi cười vạn phần kích động, tựa hồ như đang vô cùng thả lỏng. Giấy tiếp theo, nét tươi cười kia sẽ nhạt dần, đến cuối cùng lại biến mất. Sau khi biểu tình đậm đặc nhìn nhìn hần, cậu liền cúi đầu.

Không thể cảm thụ được người đi đường ồn ào chung quanh, chỉ có hơi thở nặng nề chậm rãi kéo dài...

Ánh mắt Duẩn Thiên Khuyết nóng rực nhìn chăm chú vào người đối diện trì trệ không bước đến, tức giận đột nhiên dâng lên. Đây là chuyện gì, bị hành động của một người xem như xa lạ tác động vào cảm xúc, thậm chí lại còn mãnh liệt như thế.

Cậu đi chuyển, rốt cuộc cũng chịu đi rồi sao?

Duẩn Thiên Khuyết hoạt động bước chân, cũng đi về hướng của cậu.

Gặp thoáng qua, như là người lạ. Duẩn Thiên Khuyết rốt cục cảm nhận được loại cảm giác này. Con mẹ nó thật đáng chết. Lạc Kính Lỗi, tên nhóc Lạc Kính Lỗi kia cũng dám coi thường sự tồn tại của hần, cứ như vậy mà lướt qua, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nhìn vào hần.

Lần đầu tiên Duẩn Thiên Khuyết nhìn theo bóng dáng một người. Cho tới bây giờ, đều là người khác nhìn bóng dáng của hắn. Lúc này đây, lại là...

Là đã chết tâm với hắn sao? Bị hắn đả kích nên buông tay sao? Như vậy không phải rất tốt sao! Rốt cục không còn ai quẩn quít với hắn, cũng sẽ không phải nghe lại cái tên khiến cho mình buồn chán. Cứ như vậy, cứ như vậy một mình, cho tới nay đều là hắn một mình. Đây cũng là điều hắn kỳ vọng, không phải là rất tốt sao...

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn sao? Tôi đã từng cho rằng chúng ta là bạn, sẽ là bạn bè của nhau cả đời.”

Bạn bè, ai cần cái loại quan hệ hoang đường, buồn cười như thế, Duẩn Thiên Khuyết hắn mười bảy năm cuộc đời chưa từng trải qua điều đó, về sau cũng không cần.

Nhắm mắt lại, làn gió nhẹ thổi trên mặt, mái tóc dài tung bay như một người con gái đang vươn tay dịu dàng hắt nó.

Bạn bè. Nếu là bạn bè, sẽ là mỗi ngày đều nhìn thấy gương mặt tràn ngập sức sống ấy. Nếu là bạn bè, mỗi ngày sẽ nghe được âm thanh líu ríu kia. Nếu là bạn bè, mỗi ngày sẽ được ngửi thấy hương vị mồ hôi tràn đầy. Nếu là bạn bè...

“Lạc, Kính, Lỗi.”

Mỗi ngày hắn đều có thể gọi lên cái tên ấy.

Trên bãi cỏ cạnh đường quốc lộ, vẻ mặt đầy máu lại vẫn tươi cười với hắn —

“Xin chào, tôi là Lạc Kính Lỗi.”

Âm hưởng của lần tranh cãi âm ỉ trong quán đĩa khi cậu giới thiệu chính mình —

“Duẩn Thiên Khuyết, là tôi nha! Tôi là Lạc Kính Lỗi.”

Thân hình mảnh mẽ trên sân bóng, mồ hôi tuôn rơi —

“Duẩn Thiên Khuyết, tôi chỉ là muốn cùng chơi bóng rổ với cậu.”

Tâm lạnh ý nguội, chỉ còn là người xa lạ...

Bạn bè phải không? Được, chuyện ấy không làm khó được Duẩn Thiên Khuyết. Vậy thì cùng cậu làm bạn bè là được rồi. Lạc Kính Lỗi, cậu phải trả giá lớn vì những lời nói của mình. Làm bạn bè với tôi, cậu có đang hoàn toàn ý thức được không? Một khi ở chung lâu dài, cậu sẽ biết trên đời này vẫn đang tồn tại một từ đáng sợ: nguy hiểm.

Thật muốn nhìn xem đến lúc đó, cậu sẽ có biểu tình gì, hắn là không đến mức làm cho tôi thất vọng đi!

“Hoa Nam ngũ hổ.” Đồng phục màu xám – Trung học Hoa Nam.

Được rồi, Lạc Kính Lỗi, cậu hãy chờ mong chuyện tình sắp phát sinh, sẽ có kết cục như thế nào. Tôi chỉ có thể nói, chúng ta chỉ cần mỗi mắt chờ mong.

“Reng...”

“Vào học.”

“Chào thầy ạ.”

“Chào các em. Mời ngồi.”

“Hôm nay chúng ta làm quen với bạn học vừa chuyển đến. Bạn học này, em có thể tự giới thiệu.”

Không khí trầm mặc kéo dài cho đến khi hắn tìm thấy được gương mặt quen thuộc, đôi mắt híp lại phát ra nguy hiểm đồng thời tuyên cáo quyết tâm của hắn.

“Duẩn, Thiên, Khuyết.”

C 6

By Hoại Băng ❖ Posted in Đây là Yêu ❖ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❖ Leave a comment

6 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Hoan Nghênh Gia Nhập Thế Giới Của Tôi

“Bạn học này, em có thể tự giới thiệu.”

“Duẩn Thiên Khuyết.”

Sau một phút đồng hồ trầm mặc.

“Chỉ như vậy sao? Không còn lời nào khác muốn nói sao?” Thầy giáo dạy thay cực lực làm điệu đi không khí xấu hổ này.

“Không có.” Câu trả lời ngắn gọn tóm tắt.

“Vậy sao, được rồi. Như vậy, em cứ ngồi ở hàng ghế thứ bảy, được chứ? Phía trước em là Lạc Kính Lỗi, em ấy là lớp trưởng, có cái gì không hiểu có thể hỏi em ấy, đương nhiên cũng có thể hỏi thầy.”

Không có âm thanh trả lời, Duẩn Thiên Khuyết thẳng tắp đi về phía chỗ ngồi, ánh mắt một khắc cũng không rời mục tiêu đi sẵn của hắn.

Duẩn Thiên Khuyết? Khi bên tai vang lên cái tên này, Lạc Kính Lỗi đang cúi đầu cuống quýt làm bài tập về nhà mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào cặp mắt lạnh lẽo quen thuộc kia. Sao lại như vậy? Duẩn Thiên Khuyết sao lại chuyển đến trường học của mình? Còn được trùng hợp phân vào lớp của mình. Đây là tình huống gì?

Người luôn luôn ngạo mạn kia không phải vẫn xem cậu là ruồi bọ ven đường mà chán ghét xua đuổi sao? Cho nên, một lần ở trên đường nhìn thấy Duẩn Thiên Khuyết, cậu lựa chọn làm như không thấy, không hề đến quán quýt lấy hắn.

Đó mới là kỳ vọng của hắn đi!

Nhưng mà – Duẩn Thiên Khuyết như thế nào lại...

Như là nghĩ đến cái gì, dường như bình tĩnh đại ngộ, Lạc Kính Lỗi đắc ý cười rộ lên. Thì ra, hắn chẳng qua là một cậu nhóc không được tự nhiên. Khi hắn được bao bọc bởi vinh quang và hào quang, hắn sẽ là một chú chim cánh cụt cao ngạo, không để bất cứ người nào vào mắt. Mà khi hắn không còn được nâng niu trong tay nữa, hắn sẽ không thuận theo không buông tha mà mà khóc lớn náo loạn, lại quật cường không chịu cúi đầu nhận sai. Duẩn Thiên Khuyết, quả thực cũng chẳng khác gì một đứa trẻ mà thôi.

Lạc Kính Lỗi liền cố tình không tỏ vẻ hoà nhã với hắn, ít nhất là trước vẻ kiêu ngạo khí diễm kia. Vì thế, đợi đến khi tiếng chuông hết tiết vang lên, cậu cũng không có liếc mắt đến hắn một cái.

Lạc Kính Lỗi không thể không bội phục tính nhẫn nại của hắn. Không cần quay đầu cũng có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực sau lưng. Hắn đã phần nộ đến cực hạn rồi! Cho dù là mười phút nghỉ giữa tiết, không khí giữa hai người trong lúc đó cũng chỉ có trầm mặc. Hắn còn có thể nhẫn nại bao lâu?

Đúng là một đứa nhỏ hư cố chấp. Lạc Kính Lỗi oán hận khẽ nói một câu. Đến tiếng chuông hết tiết thứ hai vang lên, cậu đành phải từ bỏ khí giới, đầu hàng xoay người qua chỗ khác, vươn tay phải, mặt mày hớn hở nói. “Hoan nghênh gia nhập thế giới của tôi, tôi tên là Lạc Kính Lỗi.”

Duẩn Thiên Khuyết không chút biểu tình quay mặt đi.

Lạc Kính Lỗi tự động cầm lấy tay phải hắn, như là đang nắm tay với mình. “Cậu phải nói ‘cám ơn, tôi tên là Duẩn Thiên Khuyết, mong được chỉ giáo nhiều hơn.’ Hiểu không?”

Cố ý xem nhẹ gương mặt băng lãnh của hắn, cậu cúi đầu chớp mắt một cái, lại phát hiện bàn học của hắn vẫn trống không như cũ. “Duẩn Thiên Khuyết, cậu, sách của cậu đâu? Cậu không có sách sao?”

“...”

“Vậy hai tiết trước cậu ngồi làm gì?” Chẳng lẽ tên nhóc này luôn dùng ánh mắt độc ác mà nhìn mình chăm chú, mà không làm chuyện gì khác? Thật sự hận mình mãnh liệt như vậy sao? Thật là người đáng sợ!

“Đội trưởng, còn không đi luyện bóng sao. Hả, đây, đây không phải Duẩn Thiên Khuyết sao?” Khắc Lâm vừa tăng bóng vừa đi đến, sau khi nhìn thấy người trước mặt Lạc Kính Lỗi, kinh ngạc tăng một cú khiến quả bóng hung hăng va vào đầu mình, rồi ôm đầu kêu to.

“Khắc Lâm, cậu không sao chứ!” Lạc Kính Lỗi cuống quýt xem vết thương của hắn.

“Không sao, ôi!” Vụng trộm nhìn nhìn Duẩn Thiên Khuyết, nhỏ giọng ghé vào bên tai Lạc Kính Lỗi nói. “Đó thật là Duẩn Thiên Khuyết sao? Hắn sao lại ở chỗ này?”

“Là hắn, nhưng tớ cũng không biết vì sao hắn lại đến Hoa Nam, hôm nay mới chuyển đến.”

“Kính Lỗi, sẽ không phải vì cậu đem những lời tớ nói bậy đi nói với hắn chứ? Hắn sẽ không đến tìm tớ báo thù chứ?”

“Tớ giống loại người đó sao? Hơn nữa, có người sẽ vì chuyện nhỏ như vậy mà chuyển trường hử? Muốn tìm cậu báo thù, lúc nào mà chẳng được! Đừng có hoảng hốt như thế!”

“Khó nói, hắn chắc không phải nghĩ tớ là chuột, chậm rãi tra tấn đến chết sau đó lại nuốt thẳng vào nha!”

“Cậu ít nghĩ bậy đi. Mau đứng lên! Hai chúng ta ngồi xổm nói thầm, với người khác là không lễ phép, hắn sẽ nghi ngờ.”

Nghe nói như thế, Khắc Lâm “uốn éo” một chút rồi đứng thẳng thất lưng, mở miệng thật rộng, đi đến bên người Duẩn Thiên Khuyết. “Hi, Duẩn Thiên Khuyết, tôi là Khắc Lâm, cậu còn nhớ rõ tôi không? Một tuần trước, ở sân bóng rổ.”

Khắc Lâm chịu đả kích, bởi vì Duẩn Thiên Khuyết bày ra bộ dạng không thèm để ý tới.

“Đúng rồi, Duẩn Thiên Khuyết, cậu còn chưa gia nhập câu lạc bộ nào hết đúng không! Trước kia ở Thánh Nam cậu tham gia câu lạc bộ gì?” Lạc Kính Lỗi vội vàng đổi đề tài, thay đổi không khí lạnh đậm một chút.

“Đội trưởng, còn phải hỏi sao, Duẩn Thiên Khuyết nhất định sẽ gia nhập câu lạc bộ bóng rổ của chúng ta!” Khắc Lâm không sợ chết lại lần nữa lên tiếng, làm càn đến cùng Duẩn Thiên Khuyết kề vai sát cánh, bộ dáng như là anh em tốt.

Hắn rốt cục có phản ứng, là dùng ánh mắt giết người mà nhìn thẳng gương mặt non nớt của Khắc Lâm. Khắc Lâm sợ tới mức cuống quýt thu hồi tay. Chúa ơi! Quả nhiên là người đáng sợ!

“Vậy, Duẩn Thiên Khuyết, gia nhập vào câu lạc bộ bóng rổ của chúng tôi đi! Sẽ rất thú vị.”

“Không có hứng thú.” Một trăm lần cùng loại biểu tình, cùng câu trả lời.

Đúng là người không khiến người khác yêu thích được, thế nào cũng phải quật cường như vậy sao? “Đi thôi! Cậu không dám đánh thì làm sao biết không có hứng thú được? Quyết định như vậy đi, tôi giúp cậu viết đơn xin tham gia.”

Trên sân bóng rổ, mấy chục âm thanh đập bóng lên sàn, cùng với lời nhắc nhở giữa đội viên với nhau, kêu la cổ vũ. Mồ hôi che kín khuôn mặt của các cầu thủ, hô hấp dồn dập cùng với thân ảnh thoắt thoắt. Nhất thời một cỗ không khí kích động lòng người dâng lên bên trong.

“Thế nào, thích cảm giác này không?” Thanh âm Lạc Kính Lỗi quanh quẩn bên tai, nhắc nhở Duẫn Thiên Khuyết – đây là một thế giới chân thật, một thế giới mà hắn chưa bao giờ thể nghiệm qua. Cứ như vậy mà ương ngạnh xâm nhập cuộc đời hắn, tác động vào cõi lòng của người thiếu niên.

“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ dạy cậu chơi bóng rổ như thế nào. Trước hết cậu phải bắt đầu tập theo huấn luyện cơ bản nhất. Duẫn Thiên Khuyết, với khả năng của cậu chắc chắn rất nhanh sẽ học được, nói không chừng còn có thể đánh bại được tôi, trở thành nhà vô địch của Hoa Nam!” Lạc Kính Lỗi ảo tưởng về tương lai xa xôi. “Đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau chơi bóng rổ mỗi ngày. Chúng ta sẽ là tổ hợp tốt nhất ở Hoa Nam, giành được giải quán quân ở league (giải đấu) trung học, xưng bá toàn quốc.”

Nhất định là hắn hoa mắt, cư nhiên lại cảm thấy đắm chìm trong ảo giác của Lạc Kính Lỗi – cũng có chút tốt đẹp. Mang theo sự hào hứng hưng phấn, ánh mắt cậu loé lên tinh quang nhìn chăm chú vào phương xa, có một vẻ đẹp khiến người ta rơi vào trong đó. Hơn nữa còn cả lời nói dụ hoặc “chúng ta có thể cùng nhau chơi bóng rổ mỗi ngày.” Ảo giác, nhất định là ảo giác. Khuôn mặt bình thường như vậy làm sao có thể đẹp như vậy được, Duẫn Thiên Khuyết cực lực xua đi những suy nghĩ miên man trong đầu, bắt buộc chính mình dời ánh mắt. Nhất định liếc mắt đều nhìn thấy người xấu xí đã tạo nên chương ngại thị giác, mới có thể khiến đầu óc hắn hỗn loạn, mới sinh ra ảo giác không thể hiểu nổi được.

“Không có hứng thú, tôi phải đi.”

“Lại đây, Duẫn Thiên Khuyết.” Một phen giữ chặt, cậu túm hắn đi vào bên trong. Không để ý cảm thụ của hắn, Lạc Kính Lỗi tự quyết định mà bắt đầu giảng. “Cậu bắt đầu từ dẫn bóng cơ bản. Nói cho cậu, tôi thể nhưng cũng là huấn luyện ma quỷ, tuyệt đối không đối với cậu mà thủ hạ lưu tình, cậu phải cố gắng!”

“Tôi nói tôi không—”

“Cậu sợ?”

“Cái gì?”

“Tôi nói cậu sợ?”

“Tôi? Tôi sẽ sợ?”

“Không phải sợ thì còn gì nữa, cậu sợ chơi không tốt, sẽ bị bạn học chê cười, bị người quen của cậu nhạo báng cậu ngay cả trò chơi ngày thơ này cũng chơi không được, cho nên mới không chịu đánh. Có phải không?” Phép khích tướng cũ rích như thế, đầu năm nay cư nhiên còn có người dùng, càng không thể nghĩ được là có người mắc câu.

“Hừ, Lạc, Kính, Lỗi. Người xem thường tôi đều không có kết quả tốt.”

“Thật tốt quá, cậu còn nhớ rõ tên của tôi. Như vậy, Duẫn Thiên Khuyết, cậu dám nhận khiêu chiến sao?”

Kiên định, không hề chớp mắt, Duẫn Thiên Khuyết nhìn vào nam sinh cao lớn bên cạnh. Nhưng cho dù đã rơi vào cạm bẫy của cậu cũng không quan trọng. Một ngày nào đó, hắn sẽ làm cậu hiểu được, ở trong trò chơi này, người cầm quyền chủ đạo rốt cuộc là ai!

“Vậy thì, bắt đầu đi.”

C 7

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Bạn Bè

“Mau nhìn xem, nam sinh kia.”

“Hình như hắn ta tên là Duẩn Thiên Khuyết, nghe nói mới chuyển đến.”

“Duẩn Thiên Khuyết? Tên nghe thật hay nha!”

“Đúng vậy, người cũng như tên.”

“Cho tới bây giờ tớ cũng chưa từng gặp được người đẹp trai như vậy.”

“Hắn làm sao lại là học sinh trường chúng ta được chứ, ông trời thực sự quá thương người mà.”

“Đồ mê trai! Hắn làm sao có thể coi trọng cậu được!”

“Sao lại không chứ? Tớ là hoa khôi của trường cơ mà!”

“Không phải cậu vẫn luôn nói là thích Lạc Kính Lỗi sao?”

” Lạc Kính Lỗi? Đó là chuyện của năm tháng nào rồi.”

“Tớ nhớ hình như chỉ mới hôm qua.”

...

Nghe âm thanh bọn con gái líu ríu bên tai, Lạc Kính Lỗi cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu, ánh mắt liếc về Duẩn Thiên Khuyết ở phía góc tường đang một mình tập dẫn bóng. Haiz! Hành động không chút phần khích nào lại có thể thu hút nhiều người như vậy. Chỉ có thể nói là “hồng nhan” họa thủy thôi! Nhớ năm trước cậu dựa vào những kỹ năng chơi bóng tuyệt vời của mình, vì Hoa Nam chiến thắng hơn mười bảy trận đấu, thật vất vả mới được làm đội trưởng thay cho đàn anh đã tốt nghiệp, đoạt được ngai vàng của năm sinh hấp dẫn nhất trường. Bây giờ, một nam sinh trốn ở góc phòng, làm động tác dẫn banh không chút nào thu hút (làm sao so được với tư thế oai hùng khí phách hiên ngang của cậu khi dunk (1) được, lại dễ dàng cướp lấy toàn bộ ánh mắt của nữ sinh, còn lại không nhìn về phía cậu một chút. Đây là đạo lý gì chứ. Người còn chưa đi, trà đã nguội lạnh. Haiz!!

“Đội trưởng, tên kia mới đến ngày đầu tiên liền cướp sạch nổi bật của chúng ta. Trước đây nữ sinh chỉ biết chớp mắt đưa tình với cậu nha.” Khắc Lâm đi đến bên người Lạc Kính Lỗi mà bênh vực kẻ yếu.

“Cũng không có cách nào. Ai bảo hắn lớn lên xinh đẹp.” Điều này, Lạc Kính Lỗi chỉ có thể cam chịu thua cuộc. Nhớ ngày đó chính mình cũng bị vẽ bẽ ngoài của hắn mê hoặc đầu óc, mới có thể tiến lên đánh đấm, kể tiếp mới quen biết được, gặp lại, mới phát triển đến quan hệ bạn bè ngày hôm nay. Haiz! Quen biết một người xinh đẹp như vậy, không biết có phải là nghiệt duyên hay không!

“Đội trưởng, không thể nói như vậy, sẽ bị giết đó.”

“Cậu lại nữa rồi.”

“Là thật. Trước kia ở Thánh Nam đều như vậy. Chỉ cần ai đó nói hắn xinh đẹp, đều bị hắn chém rất thảm. Đội trưởng, cậu có biết định nghĩa của rất thảm là gì không đó?”

“Khắc Lâm, cậu đừng có hù dọa Kính Lỗi nữa, dù sao Duẩn Thiên Khuyết cũng đã là đồng đội của chúng ta rồi, luôn ở sau lưng hắn nói bậy là không tốt nha!” Cao Định Nam cũng gia nhập cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Em chỉ nói sự thật thôi mà.” Khắc Lâm không phục, hơi dẩu miệng.

“Đại Cao, anh tưởng thật sao. Em chỉ cùng Khắc Lâm nói đùa mà thôi. Đúng rồi, luyện bóng xong chúng ta đi ăn cái gì? Em đói bụng quá!” Làm đội trưởng thật đúng là không dễ dàng, làm dụ không khí, điều tiết cảm xúc đều cần cậu phải ra tay. Thật sự là rất vất vả.

“Bằng không chúng ta đi quây hàng thực phẩm trước nhà cậu đi! Nơi đó đồ ăn cũng không tệ lắm, cũng thực tiện nghi, gần nhà của cậu. Cơm nước xong, cậu hãy mau trở về nghỉ ngơi đi!” Đại Cao đề nghị.

“Còn có, anh sợ cậu đi một mình về nhà đêm khuya sẽ rất nguy hiểm, cho nên chọn nơi gần nhà cậu, miễn cho anh lo lắng ngủ không yên.” Khắc Lâm cố ý bắt chước ngữ điệu của Đại Cao. “Đại Cao, anh thật che chở cho Kính Lỗi, như cậu ấy là em trai anh vậy, nơi đó cách nhà của em rất xa đó.”

“Đừng dông dài, cậu có thể không đi.” Đại Cao hơi đỏ mặt căm giận nói.

“Em muốn đi. Đúng rồi, có muốn rủ Duẩn Thiên Khuyết cùng đi không?” Xem như bồi thường việc nói bậy về hấn lúc nãy đi!

“Ý kiến hay, để tớ đi nói với hấn.” Nhắc đến cái tên Duẩn Thiên Khuyết này, Lạc Kính Lỗi liền cảm thấy chính mình có chút hưng phấn. Quay đầu nhìn về phía hấn, cảm khái vô hạn nói. “Nếu có người nói tớ rất được, tớ nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Khắc Lâm cùng Đại Cao ngây ngốc nhìn cậu một cái. “Đội trưởng, cậu không phát sốt chứ?” Khắc Lâm đặt câu hỏi.

“Á.” Cậu đặt bàn tay của mình lên trán. “Trước kia có nhiều cô gái thích tớ, mỗi ngày đến xem, hoan hô cho tớ, vì sao lại không có ai thổ lộ với tớ chứ? A—” Cuối đầu hét to một tiếng. “Tớ còn chưa có bạn gái!”

“Thì ra là phát xuân nha!”

“Kính Lỗi, có lẽ là thời điểm chưa tới thôi!” Đại Cao an ủi vỗ vỗ vai cậu.

“Cái gì chứ!” Phi thường không đồng ý cách nói có lẽ của Đại Cao. “Đội trưởng, cậu có biết bộ dáng khi cậu chơi bóng nghiêm túc đến cỡ nào không, thật sự rất nhiều đó.”

“A?” Một đầu đầy chấm hỏi.

“Chính là bộ dáng đó của cậu dọa hết nhóm con gái. Các cô ấy sẽ nghĩ không biết trong đời thường cậu cũng có bộ dạng nhàm chán như vậy không. Vì thế, dường như trở thành một loại ăn ý, các cô ấy đều xem cậu là thần tượng bóng rổ, là hoàng tử bạch mã, chỉ có thể nhìn từ xa, mà không thể lại gần!”

“Tớ, có sao?” Lạc Kính Lỗi chuyển động mắt, cực lực hồi tưởng tình cảnh bản thân khi chơi bóng.

“Đương nhiên là có, khi chơi bóng cậu quả thật rất vô tình, lạnh lùng đến kỳ cục, những nữ sinh hay nũng nịu làm sao không sợ được. Nếu cậu không bỏ bộ dáng như quý ám kia, nhất định cả đời vẫn độc thân!”

“A!” Suy sụp thật lớn đánh úp vào cậu.

“Kính Lỗi, đừng nghe cậu ta đoán mò. Những cô gái nông cạn này căn bản không xứng với cậu, không cần thiết. Anh tin tưởng, cậu nhất định sẽ gặp được cô gái thích hợp với mình.” Đại Cao lần thứ hai an ủi.

“Cái từ sẽ gặp này nghe thật trù tượng!” Lạc Kính Lỗi chán nản nói xong câu đó, hấp hấp cái mũi, chỉnh lại tinh thần. “Cho dù thế nào, cảm ơn anh an ủi, Đại Cao. Được rồi, chúng ta đi luyện bóng đi!” Lại liếc mắt xem xét đầu sỏ khiến cậu tự ti, không có ý tốt nói. “Khắc Lâm, sao cậu còn lộn xộn ở đây, còn không nhanh đi tập. Nếu không phải do cậu sơ sẩy, lần trước thi đấu giao hữu với “Hữu Liên” chúng ta sao lại thua ở ba phút cuối cùng chứ! Còn không mau tỉnh lại cho tớ!” Haha, biết đây là đụng vào vết thương chí mạng của Khắc Lâm, trong lòng cậu liền thoải mái hơn. Tuy rằng nói ra như vậy cũng có chút ác liệt.

“Cậu, cậu, cậu còn nói, tớ đã nói đó không phải lỗi của tớ, nếu không phải đối phương phạm quy trước, khiến cho...” Khắc Lâm tức giận đến đỏ bừng mặt mà giải thích.

“Đại Cao, gần đây tỷ lệ ném bóng trúng của anh rất cao!”

“Vậy sao, anh cũng thấy tay mình càng thuận hơn. À, ném bóng ba điểm (2) của cậu cũng rất tốt.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đều có tiến bộ.”

....

Hai người anh một lời tôi một lời đi vào trong sân bóng, cũng không để ý phía sau sân bóng những người cổ vũ đang nhẩy nhót la hét như các loại động vật bậc cao.

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu ném thử thịt bò này đi, ăn ngon lắm, là món tử của quán này đó!”

Duẩn Thiên Khuyết không rõ mình sao lại ngồi ở mấy cái bàn như thế này, mấy cái ghế chấp vá lại thành cái “quán ăn” ngoài trời. Không đúng, bọn họ gọi cái này là “gian hàng” mới đúng. Những bóng đèn lớn chiếu sáng trưng một khoảng trời đêm. Ngày hè bươm bươm cùng với vô vàn loại côn trùng khác bay lượn xung quanh. Âm thanh đĩa chén va chạm, tiếng thét to giữa người phục vụ và khách ăn, tiếng chạm cốc, đủ loại pha trộn lẫn nhau, biến thành một thế giới nhỏ của những con người bình thường. Nhìn một bể bơi nhựa nhỏ ở bên cạnh được người dùng làm bồn rửa chén bát đơn giản, nhìn nhìn lại chén bát trước mặt, hẳn cũng đã có rất nhiều người dùng qua. Đột nhiên, một con chó lông xám bần bần chậm chậm lại gần, giờ mũi ngửi ngửi mặt đất, rồi bắt đầu liếm một chút. Bàn bên cạnh có người lên tiếng đuổi nó đi, lại “tốt bụng” đặt cái đĩa còn sót thịt trên bàn xuống đất. Đôi mắt chú chó kia như phát sáng, nhanh chóng tha cái đĩa vào bếp mà ăn.

Duẩn Thiên Khuyết giống như bị điện giật mà đứng lên. “Thực sự chịu không nổi, làm sao các người lại có thể ăn ở nơi này. Tôi phải đi.” Còn phải dùng chung vật dụng với con chó thấp kém này, hẳn thật sự là điên rồi mới có thể cùng những người này đến nơi quỷ quái như vậy.

“Duẩn Thiên Khuyết.” Lạc Kính Lỗi vội vàng kéo hắn. “Làm sao vậy?” Lại bị cái gì nữa rồi?

“Cút ngay, đừng phiền tới tôi.” Hiện tại điều hắn không muốn nhất là nhìn thấy gương mặt kia.

“Duẩn Thiên Khuyết!” Lạc Kính Lỗi không thuận theo, không buông tha, tiếp tục lôi kéo hắn. “Rốt cuộc làm sao vậy, ăn cơm đi, cậu tức giận cái gì!”

“Ăn ‘cơm’? Cái thứ này mà có thể ăn sao? Đó là làm cho người ăn sao? Cho chó ăn còn quá kém.” Chỉ sợ suốt đời đều khó có thể quên được hình ảnh kia.

Lạc Kính Lỗi bịt cái miệng hắn lại, kéo hắn ngồi xuống, ghé sát vào mặt hắn nói. “Cậu nói nhỏ chút, cậu nói như vậy sẽ bị chủ quán mắng đó.”

“Khắc Lâm.” Đại Cao cùng Khắc Lâm trao đổi ánh mắt một chút, liền hiểu được mà đứng dậy đi đến bàn bên cạnh. “Anh này, hành vi của anh với chú chó tuy rằng rất nhân từ, nhưng đối với người thật sự có chút không lịch sự. Chúng ta đều là khách, lúc nào cũng có thể dùng đến cái đĩa kia. Tôi nghĩ, anh hẳn cũng có thể thông cảm được.”

“Cậu xem, hai người bọn họ cũng đã xem cậu là bạn rồi.” Lạc Kính Lỗi hiểu ý cười, khiến cho Duẩn Thiên Khuyết dung nhập vào vòng luẩn quẩn của cậu cũng là kỳ vọng của cậu. Không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, người có diện mạo đẹp thật sự lúc nào cũng có thể xài được nha! Cho dù tính tình có chút kỳ quặc cũng không sao cả (người bên cạnh chính là ví dụ điển hình). Cậu chỉ nói một câu, bọn họ có thể hiểu được ý tứ của cậu nha. Duẩn Thiên Khuyết, có chúng tôi làm bạn không phải là rất tốt sao?”

Duẩn Thiên Khuyết thu hồi ánh mắt kinh dị. Những người này – quả thực rất kỳ quái. Vì sao phải làm những chuyện này? Chỉ vì một người không tính là quen thuộc, mạo hiểm rủi ro đánh nhau với người khác. Đáng giá sao? Hừ! Bạn bè? Như vậy mới là bạn bè sao? Chỉ là hành động buồn cười mà thôi.

“Thịt lợn ớt xanh tới đây!” Người phục vụ trong quán mang đồ ăn nóng hôi hổi đến trước mặt bọn họ.

“Ồi, thịt lợn ớt xanh, tớ thích ăn nhất.” Lạc Kính Lỗi hai mắt tỏa ánh sáng mức một thìa vào chén mình, hạnh phúc mà ăn.

“Cậu – cậu còn có thể nuốt trôi?”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, tất cả chén bát đều được khử trùng bằng nước sôi. Sạch sẽ, ăn vào không bị bệnh. Cậu còn có thể trông cậy mấy học sinh mời cậu ăn ở nhà hàng cao cấp sao? Nếu cậu không muốn ăn, thì đừng miễn cưỡng. Đại Cao, Khắc Lâm, các cậu còn chưa trở về sao? Không là tớ ăn sạch hết đó!”

“A, thịt lợn của tớ, không được.” Khắc Lâm nhanh chóng trở lại “chiến” một phen.

“Kính Lỗi, chờ cho anh một ít.” Đại Cao cũng cười đi tới.

Những người có suy nghĩ đơn giản thì chỉ có thể sống cuộc đời đơn giản. Cuộc sống của những người bình thường đó thật sự rất buồn chán. Nhóm người này, bọn họ rất cuộc có cái gì đáng giá khiến người khác hâm

mộ. Duẩn Thiên Khuyết càng ngày càng không rõ bản thân vì sao lại ở nơi này mà điên cuồng với những người này, làm chuyện vô cùng vô nghĩa.

Đến tận cùng, thế giới của hắn có thật sự nhiều màu sắc hơn không?

Gió nhẹ mát mẻ trong đêm, một đám người cơm no nhàn nhã đi bộ trong công viên nhỏ.

“Này, ăn uống no đủ, chúng ta có nên vận động một chút, đến sân bóng rổ đấu một trận hữu nghị thì thế nào?” Lạc Kính Lỗi nhất thời có hứng đề nghị.

“Đội trưởng, cậu thật sự một chút cũng không thể tách rời khỏi bóng rổ được mà.”

“Kính Lỗi, chúng ta vừa mới ăn cơm xong, không thể vận động mạnh.”

“Vậy làm nóng người trước, đến nhà của tớ chơi đi! Rồi lại đến sân vận động trước nhà tớ đánh. Khắc Lâm cậu cùng Đại Cao một đội, tớ cùng Duẩn Thiên Khuyết một đội, để cho hắn thật sự cảm thụ mị lực của bóng rổ một chút đi. Hai chọi hai, thế nào?”

“Nhưng mà, Duẩn Thiên Khuyết chưa từng đấu trận mà!” Đại Cao có chút lo lắng.

“Đại Cao anh ngốc lắm! Như vậy đội của đội trưởng mới có thể thua! Đội trưởng, đây chính là cậu nói nha, đổi ý. Hừ hừ, tôi chờ nhìn cậu bị đánh bại thành bộ dạng hoa rơi nước chảy. Ha ha...”

“Thằng nhóc này cậu đừng đắc ý, lộc tử thù tử (ý nói tranh ngôi vua, địa vị, quyền hành. chưa biết về tay ai) còn chưa biết ai thắng ai bại đâu!”

“Tớ đang chờ mong đây! Mục tiêu là đội Lạc Kính Lỗi, các anh em, lên thôi!” Khắc Lâm hưng phấn, nhanh như chớp đã không còn bóng dáng.

“Chờ bọn tớ, Khắc Lâm.”

“Thằng nhóc này! Mặc kệ cậu ta, cha mẹ tôi không có nhà, không có chìa khoá thì cậu ta không vào cửa được đâu. Ai bảo cậu ta chạy lung tung! Ha ha...”

“Khắc Lâm—”

Bạn bè, là cái gì?

Bạn bè, đơn giản chỉ là, trong cuộc đời có người cùng khóc, cùng cười, cùng chọc lạng phá xóm. Khi người đó vẫn còn tồn tại, lại không cảm giác được sự quan trọng của người đó. Một khi đã mất đi, hoặc chưa từng có được, cuộc đời sẽ giống như phim truyền hình đen trắng, nhạt nhẽo vô cùng.

Chú thích:

(1) Dunk: nhảy lên úp rổ

(2) Ném ba điểm: Ném bóng khi đứng ở ngoài vòng ba điểm, ném ở trong vòng ba điểm là ném hai điểm.

C 8

By Hoại Băng ♡ Posted in Đây là Yêu ♡ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ♡ Leave a comment

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Dụ Hoặc Chết Người

Dẫn bóng, chạy, úp bóng vào rổ, ném ba điểm, phạt bóng, phạm quy, chạy, dunk, bắt bóng, lỗi 24 giây (1)... Trong một tháng ngắn ngủi này, Duẩn Thiên Khuyết đã học xong tất cả những điểm cơ bản của bóng rổ. Mỗi ngày đều cùng những cầu thủ chính thức luyện bóng, tỷ lệ ném trúng bóng là 20%, đối với một người mới tập như hắn mà nói, thực không phải chuyện dễ dàng.

Lạc Kính Lỗi vui vẻ vỗ vai hắn nói: “Thần đồng, thần đồng. Duẩn Thiên Khuyết cậu tuyệt đối là thần đồng.” Đường nhiên đáp lễ cậu chỉ là một thái độ lạnh lùng như núi băng ngàn năm.

Lạc Kính Lỗi trời sinh lạc quan đương nhiên sẽ không để ý ánh mắt hằng ngày này, vẫn như cũ làm bồn phận của ruồi bọ, chịu một nhọc dìm vào bên người chủ nhân. Ngay cả chính cậu cũng buồn bực, vì sao lại thích ở bên cạnh Duẩn Thiên Khuyết như vậy. Có lẽ trên người hắn phát ra sự dụ hoặc chết người, khiến cho cậu dù là nam sinh cũng chống đỡ không được, vì thế chui đầu vô lối. Haiz! Ngay cả cậu đều như vậy, huống gì các nữ sinh điên cuồng ở trong trường. Mỗi một ngày, không đúng, cơ bản có thể dùng giờ mà tính, thư tình vẫn đến không ngừng. Thật sự không hiểu nổi các nữ sinh đó, thái độ Duẩn Thiên Khuyết lạnh nhạt như thế, vì cái gì các cô ấy cứ tre già măng mọc, không hề có ý lui bước. Vì thế cậu chất vấn Khắc Lâm: “Không phải cậu bảo tính bất cần và lạnh lùng của tớ đã dọa nhóm con gái, cho nên bọn họ liền đem tớ trở thành thần tượng, nhưng không có ý thành bạn trai. Nhưng mà cậu xem, thái độ Duẩn Thiên Khuyết so với tớ còn tệ hơn. Ít nhất tớ còn có thể tươi cười với người khác, còn hắn thì sao! Cả ngày lộ ra vẻ mặt băng sơn, lộ ra vẻ sinh ra chó gần, vì cái gì có nhiều nữ sinh viết thư tình, thổ lộ với hắn như vậy? Đây là đạo lý gì chứ!!”

“Mị lực thừa bắt đồng! Cái này mà còn hỏi, ngốc chết!”

Cái gì? – Đả kích nghiêm trọng. Mị lực thừa bắt đồng, ý nói là mình không có mị lực sao! Haiz.

Đối với tất cả các bức thư tình, chỉ có một kết cục duy nhất – Đốt! Trước ngọn lửa hừng hực trong lò, tùy tay mà ném, tấm lòng của một cô gái liền bị đốt sạch, ngay cả tro tàn cũng không được gần hắn, huống gì là tâm.

Một người quá lãnh khốc. Xem về sau còn ai nói mình lãnh khốc nữa.

“Cậu lại phát ngốc cái gì?” Khắc Lâm lấy tay đẩy đẩy tay cậu.

“A? Không có.” Lạc Kính Lỗi cuống quýt thu hồi tâm tư.

“Nhìn đi, trò hay sắp bắt đầu rồi.”

Sau khi huấn luyện kết thúc, bốn người mang túi xách đang muốn về nhà, nửa đường lại bị cô gái hoa khôi của trường không rõ lai lịch ngăn lại, chặn đường ở dưới tàng cây trong khuôn viên trường, lòng tràn đầy chờ mong gọi to ba chữ “Duẩn, Thiên, Khuyết!”. Vì thế ánh mắt ghen tị lập tức quét về phía chủ nhân cái tên đó. Chỉ thấy hắn đang dùng biểu tình “thần thần nhiên nhiên” đối với khuôn mặt đáng yêu như táo đỏ của hoa khôi trường. Kế tiếp, “dã thú” vô tình đoạt công chúa (không biết có nghĩa khác không), đi vào tầng trệt của sân huấn luyện. Còn lại ba người, tự nhiên là ngoan ngoãn đi lên lầu hai của sân, xem tình thế phát triển. Nếu xuất hiện cảnh gì đó (như là dã thú mạnh mẽ × công chúa), ra tay cứu trợ cũng là tất yếu.

“Duẩn Thiên Khuyết, đây là thư tôi viết cho cậu. Tuy rằng tôi cũng từng thực khinh thường hành động buồn cười như vậy. Nhưng là, vì cậu, tôi cái gì cũng nguyện ý làm. Hy vọng cậu có thể nhận.” Hai tay nâng phong thư màu hồng phấn, hoa khôi của trường thẹn thùng cúi đầu.

Trên lan can tầng thứ hai ở sân bóng, ba bảo bảo tò mò nằm úp sấp, vểnh tai lên nghe trình diễn vở công chúa bạch tuyết và hoàng tử thời hiện đại dưới lầu. Tuy rất không muốn, nhưng cũng phải thừa nhận, đây chính là chuyện tình yêu lãng mạn như cổ tích. Huhu... ba người khóc không ra nước mắt.

“Hắn nhận, hắn nhận rồi. Kế tiếp liệu có phải là hôn cô ấy không? Nếu là tở, tở sẽ. Mẹ nó, Duẫn Thiên Khuyết, cậu có mệnh cứt chó gì chứ!” Khắc Lâm kích động nói bậy.

“Nhưng mà, có phải hơi quá nhanh hay không?” Hôn? Lạc Kính Lỗi không thể tin được, bọn họ chỉ mới chính thức gặp mặt lần đầu đi.

“Đúng vậy đó!” Đại Cao luôn luôn trung thực cũng thật sự không thể chấp nhận cách nói của Khắc Lâm.

“Các người thật là cổ hủ, thời đại gì rồi, tình yêu nhanh chóng, tha hồ hưởng—” Còn chưa nói xong, chỉ nghe “roẹt” một tiếng, thư tình hồng phấn rách ra làm hai, rơi xuống bên chân hoa khô của trường.

—thụ.” Khắc Lâm nói xong chữ cuối cùng, không dám tin nuốt nuốt nước miếng.

Kiệt tác tử mĩ của mình được đối đãi như thế, hoa khô của trường ngẩng đầu, ánh mắt phẫn nộ nhìn lại Duẫn Thiên Khuyết. “Duẫn Thiên Khuyết, cậu quá mức khốn nạn, cậu làm sao có thể—” Cô nghĩ nghĩ, vẫn quyết định không thêm giả dạng con gái ngoan ngoan đáng thương chất vấn nữa. Vì vậy, cô ta thay thế bằng một khuôn mặt tươi cười đặc ý khác. “Duẫn Thiên Khuyết, cậu có biết rằng cậu đối xử với tôi như vậy, anh trai tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Duẫn Thiên Khuyết chỉ là lạnh lùng trả lời một câu “Cứ đến đi!” liền tiêu sái thông dong đi qua người cô ta.

“Cậu, Duẫn Thiên Khuyết.” Hoa khô tức giận đuổi theo, giơ hai tay ngăn trở đường đi của hắn. “Duẫn Thiên Khuyết, cậu đứng lại.”

“Cút ngay cho tôi. Còn dám cản đường của tôi, tôi ném cô vào lò thiêu.” Giọng điệu lạnh như băng, không chút nào lưu tình. Hơi thở nguy hiểm dâng lên xung quanh Duẫn Thiên Khuyết.

“Cậu—” Tuy rằng bị lời nói của hắn dọa một chút, nhưng cô vẫn giả vờ trấn định. “Cậu đừng dọa người khác, có bản lĩnh thì cậu thử xem xem! Cậu tới đi!”

Lời cô mới nói xong, ngay cả một giây cũng không chần chừ, Duẫn Thiên Khuyết nhanh chóng nắm mái tóc của cô, kéo ra ngoài. Cô ta không có cách nào đứng lên, cứ như vậy không ngừng kêu thảm thiết bị hắn một đường kéo đi. Khuôn mặt trang điểm tử mĩ bị nước mắt làm nhoè nhoẹt, lộn xộn thành một đống. Đồng phục ma sát trên mặt đường không chịu nổi, đau đớn làm mồ hôi ướt cả áo quần, cùng máu loãng từ da thịt bị rách tạo thành một hỗn hợp ghê người. Tiếng khóc kêu khàn cả giọng khiến ba người bị dọa ngốc vì cục diện bỗng nhiên thay đổi kia bừng tỉnh.

“Hắn, hắn sẽ không làm thật đúng không?!” Khắc Lâm kinh hoảng hỏi đồng bọn.

Lạc Kính Lỗi hoảng sợ vụn phần, chạy thẳng xuống lầu, nhanh chóng đuổi đến, lại thấy được một cảnh khiến hắn vĩnh viễn không quên được. “Không cần—” Tiếng rống to không thể khống chế được vang lên ở bên cạnh lò thiêu, Duẫn Thiên Khuyết giơ cao tay, nâng một thân hình mảnh mai đang hoảng sợ cực độ, không ngừng giãy dụa ở mặt đất lên, sợ hãi khiến mặt cô ta vặn vẹo biến hình, ánh lửa đỏ tươi chiếu rọi gương mặt trắng bệch.

“Duẫn, Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết, không, không cần —” Lạc Kính Lỗi run run thốt ra vài từ. Thân thể cậu không nhịn được mà run rẩy, hô hấp không thể bình thường cũng chỉ nương ở miệng mà từng hớp từng hớp thở. Hai mắt cậu không thể chịu nổi hình ảnh đáng sợ như vậy, trái tim cậu không thể tiếp thu kích thích mãnh liệt như thế. Cậu giơ hai tay ra trước ngực như muốn mượn sức lực ít ỏi này để giúp đỡ cô gái đáng thương kia. Cậu đang cầu xin, dùng ánh mắt thật sâu cầu xin thiên sứ với đôi cánh đen đùng đầy dọa trần gian nữa.

Gọi lên một chút tươi cười tà ác, đôi môi hồng dưới ánh mặt trời càng thêm mềm mại. Duẫn Thiên Khuyết tùy tay ném cô gái thật mạnh xuống mặt đất, dùng đôi chân thon dài đi nhanh vài bước, đi đến trước mặt Lạc Kính Lỗi, một tay nâng hai má nóng bỏng của cậu, dùng giọng điệu vui đùa, không nhẹ không nặng nói. “Cậu sợ sao?”

Hô hấp gần sát như thế, khiến Lạc Kính Lỗi bị vây trong nỗi kinh hoàng sâu sắc trở lại với thực tế. Vẫn là run run không thôi, đôi môi mơ hồ nói ra vài câu. “Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết, cậu là đang nói giỡn thôi! Cậu chính là, chính là chỉ muốn dọa cô ấy thôi. Đúng, đúng không?”

Hàm răng run rẩy không cách nào khép kín, màu trắng tinh lấp lánh dưới nắng trời chói rọi.

“Cậu nói xem?” Nhướn cao mi, hỏi lại cậu. Bộ dáng hoảng sợ của cậu thật sự rất thú vị, xem ra trò chơi này nhất định sẽ rất phần khích.

“Cậu—” Lời chất vấn còn chưa nói ra, đã bị tiếng kêu sợ hãi của cô gái lôi kéo sự chú ý, xem ra cô ta vẫn chưa khôi phục lại trong hoảng sợ, vẫn không ngừng ôm tay mà liên tục hét chói tai, hẳn là bị sợ hãi rất nhiều.

“Đây chính là cảnh cáo, nếu cô còn dám có lần sau, tôi cam đoan nhất định sẽ không ném sai phương hướng. Cho cô mười giây, lập tức rút.” Không có rống to, không có nổi trận lôi đình. Chỉ có âm thanh đến từ địa ngục, băng lạnh đâm vào da thịt, nhẹ nhẹ tan chảy, thâm nhập xương cốt.

Hoa khôi như nghe được ma chú, vội vã đứng dậy, nghiêng ngả lão đảo trốn về phía xa xa. Tiếng kêu thảm thiết trong miệng vẫn không ngừng lại, khiến cho người khác cảm thấy đau tim.

Lạc Kính Lỗ tức giận đâm một cú vào ngực Duẫn Thiên Khuyết. “Cậu cái thằng nhóc xấu xa này, cậu dọa chết người, có biết hay không? Đừng làm loại vui đùa ác liệt này nữa. Bộ dáng người ta đáng yêu như vậy, cậu không thích, có người mong còn không được.” Ứ động trong ngực không chỗ nào phát tiết, Lạc Kính Lỗ rõ ràng không hề để ý đến hắn, xoay người đi về phía mấy người bạn của mình. Đến bây giờ trong lòng cậu vẫn còn sợ hãi! Tên nhóc chết tiệt này, thế giới này cũng chỉ có một mình Duẫn Thiên Khuyết mới có khả năng làm ra chuyện hù dọa chết người không đền mạng này. Đúng là một tên nảo nẩn, không biết suy nghĩ. Cư nhiên lại bộc phát tính tình lớn như vậy.

Đây là sự khác nhau giữa thiên sứ và phạm nhân sao? Không đúng, hẳn tuyệt đối là ác ma.

Duẫn Thiên Khuyết cũng không có vươn tay giữ cậu lại, mà là ung dung thưởng thức bóng dáng của cậu. Vui đùa? Hừ! Có lẽ vậy đi! Nếu như cậu không đuổi theo, không biết sẽ có kết cục như thế nào.

Lạc Kính Lỗ, thiếu niên có nụ cười sáng lạng này. Về mặt của cậu thật sự thực phong phú! Còn muốn nhìn được nhiều hơn, càng nhiều biểu tình khác nhau của cậu. Nhất định, sẽ rất phần khích! Thật sự rất chờ mong...

“Gặp mặt làm quen?” – Lạc Kính Lỗ.

“Đúng vậy, cùng nữ sinh trung học Hữu Liên, chiều mai ba giờ, cũng chính là cuối tuần, các cậu ai cũng phải dành ra thời gian, ai dám cho tở leo cây, nhất định phải chết.” – Khắc Lâm.

“Khắc Lâm, làm sao cậu hẹn được?” – Đại Cao.

“Oa, Khắc Lâm, thật tuyệt quá, cậu là thần tiên của tở.” – Lạc Kính Lỗ.

“Được rồi, được rồi, đừng khen tở nữa. Ai bảo tở nhiều bạn bè! Về sau cơ hội gặp mặt làm quen như vậy rất ít, chỉ tở mới tổ chức được. Đương nhiên, nếu các cậu lần này nhìn trúng mục tiêu, hẳn là sẽ không cần lần sau.” – Khắc Lâm.

“Vậy Khắc Lâm, các cô gái lần này có xinh không?” – Lạc Kính Lỗ.

“Cũng chưa nói được, còn phải xem là ai đến. Nhưng có xinh đẹp hay không không quan trọng, vấn đề duy nhất ở đây là—” – Khắc Lâm.

“Có vấn đề gì?” – Đại Cao.

“Là cái gì, nói mau, nói mau.” – Lạc Kính Lỗ.

“Đối phương là “tứ danh” ở Hữu Liên, cũng có ý là đúng bốn người, mà chúng ta chỉ có ba người” – Khắc Lâm.

“Vậy thì có vấn đề gì, gọi Duẫn Thiên Khuyết cùng đi.” – Đại Cao.

“Đại Cao!” – Lạc cùng Khắc.

“Anh điên à! Lần trước hấn đối xử với nữ sinh như thế nào, anh còn chưa thấy sao, còn dám gọi hấn. Hôm đó hoa khôi của trường bị hấn dọa một tuần sau cũng chưa đi học lại, rốt cuộc không ai dám gởi thư tình cho hấn nữa.” – Khắc Lâm.

“Đúng rồi, tớ cũng thấy không ổn.” – Lạc ưu tư.

“Vậy cũng phải, bằng không chúng ta đi ba người là được rồi.” – Đại Cao.

“Đối phương có bốn, chúng ta đi ba người, rất không lễ phép! Truyền ra ngoài, về sau còn có ai đi gặp mặt chúng ta nữa.” – Khắc Lâm.

“Vậy làm sao bây giờ!”

Ba người ôm má, tự hỏi...

Im ắng, thời gian buổi trưa nhanh chóng lướt qua, khuôn mặt tươi cười toả nắng của mặt trời được giấu sau chân mày cong cong của mặt trăng, kết quả —

Sai lầm! Sai lầm! Sai lầm! Sai lầm! Sai lầm lớn nhất cuộc đời!

Sáu con mắt toé lửa đều đồng loạt hướng về bốn nữ sinh đang tranh nhau vây quanh người một nam sinh. Rốt cuộc là vì cái gì Duẩn Thiên Khuyết lại đến nơi này? Chỉ đơn giản là thiếu nhân số, bọn họ liền chấp tay dâng “hạnh phúc” của mình nhường cho hấn. Trời xanh, xin cho chúng tôi một cơ hội nữa, cam đoan cho dù phải tìm đến chó cũng sẽ không tìm đến Duẩn Thiên Khuyết, hu hu hu...

“Bạn gọi là Duẩn Thiên Khuyết phải không? Tên đẹp quá!”

“Mình tên là Trình Thái Diệp, chúng ta có thể làm bạn không?”

“Bạn bao nhiêu tuổi rồi, mình mười bảy, mình đoán bạn cũng không kém nhiều lắm đi!”

“Bạn cao quá, nhất định là chơi bóng rổ! Mình vẫn thường xem các trận bóng rổ, nếu câu lạc bộ của bạn có trận đấu, mình có thể đi xem không? Mình sẽ cổ vũ cho bạn.”

....

Thật sự là bội phục các cô gái đó không cần uống một miếng nước mà vẫn nước miếng tung bay, cho dù đối diện với một gương mặt đầu gỗ siêu cấp im lặng cũng có thể tự mình thao thao bất tuyệt.

Lạc: “Bạn học, bạn muốn uống nước hay không?”

– Tránh ra, đáng ghét.

Khắc: “Mình cùng câu lạc bộ bóng rổ với hấn, mình tên là Khắc Lâm.”

– Tôi chưa có cùng cậu nói chuyện, chán ghét.

Cao: “Mình—”

– Cậu câm miệng.

Sáu con mắt bắn lửa như súng máy sắp lên nòng. Nhắm, chuẩn bị, nổ súng.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng...” Một trận bắn liên hoàn lên ly nước trong tay trái của tên con trai không nói một lời, đang tạo nhả uống nước đá.

Thượng đế tạo ra vũ vật (vật quý giá, xinh đẹp) như thế, vì để khiêu chiến cực hạn của đấng ngũ khác biệt sao? Nếu ngài không ngại, xin ban cho tôi sức mạnh, để cho tôi tự tay phá huỷ sinh vật gen cao cấp phi nhân loại khác biệt với người thường này. Nhân danh Chúa Cha, Chúa Con, các Thánh Thần, con thề nhất định sẽ mai táng hấn thật tốt. Cảm kích ngài, Đấng Toàn Năng! Amen!

Chú thích:

(1) Lỗi 24 giây: Bất cứ khi nào một đấu thủ giành được quyền kiểm soát bóng sống ở trên sân, trong vòng 24 giây đội đó phải ném rổ. Quá 24 giây không ném thì sẽ bị lỗi.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tuổi Trẻ Thanh Xuân

Ánh mặt trời sáng lạn, vạn dặm không mây, đúng là thời tiết tốt đẹp.

Thời tiết đẹp, tâm tình tốt, tất nhiên cũng không thể thiếu thân thể mạnh khỏe. Đi vận động thôi!

Lạc Kính Lỗi mang theo trái bóng rổ yêu quý, hừ hừ nhẹ nhàng một ca khúc, đi về phía sân bóng rổ phụ cận. Còn gì tốt đẹp hơn là một trận bóng rổ kịch liệt tranh tài dưới thời tiết đẹp đâu? Đáng tiếc là —

[Âm thanh kết nối điện thoại.]

Khắc Lâm: Đội trưởng, cậu không thể cướp đoạt thời gian nghỉ ngơi đáng thương cuối cùng này của tớ, tớ cự tuyệt.

Đại Cao: Thực xin lỗi, Kính Lỗi, em gái anh đột nhiên phát sốt. Anh phải ở nhà chăm sóc em ấy. Lần sau nhé!

Duẩn Thiên Khuyết: Alo [Tôi là Lạc Kính Lỗi, hôm nay tới nhà của tôi luyện bóng đi] Tut tut...

Đúng là mấy người không biết thương thức. Quên đi, điểm này cũng sẽ không phá hỏng tâm tình chơi bóng của cậu, ngẫu nhiên luyện tập một mình cũng rất tốt! Chờ tôi luyện thành nhân tài, sẽ không nói cho các người. Hừ hừ! Chờ xem tôi đồ trạng nguyên đi!

“Tránh ra, các người là đồ con lợn, buông ra, buông.” Một thiếu niên mặc đồng phục bị một đám người mặc tây trang màu đen, mang mắt kính mạnh mẽ lôi kéo vào chiếc xe màu đen.

Rốt cuộc có phải phong thủy nhà cậu có vấn đề không, sao lại toàn gặp phải loại chuyện này. Chẳng lẽ làm bộ như chuyện gì cũng không phát hiện, cứ như vậy tránh đi? Nhưng mà, điều này không phải phương châm nhà cậu nha! Thấy chết không cứu không phải là việc mà người họ Lạc có thể làm. Nhưng, nhưng mà – cảm giác bị đánh tập thể thật sự rất khổ sở. Hơn nữa những người đó nhìn qua dường như có quan hệ rất lớn với “xã hội đen”. Khổ người và sức lực so với đám nhóc lúc trước càng khó đối phó hơn. Vẫn cứ như vậy mà tránh đi sao? Như vậy có vẻ tốt hơn!

“Cậu là đồ ngu sao? Còn không mau đến đây hỗ trợ.” Hiển nhiên thiếu niên đã phát hiện cậu, trợn mắt đổ tai rống lên với cậu.

Xem ra là tránh không khỏi một kiếp này. Lạc Kính Lỗi kiên trì chống lại ánh mắt của đám người vạm vỡ kia. Đột nhiên, cậu phát hiện gương mặt kia có vẻ quen thuộc. Cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, cậu rốt cuộc hiểu được. Cái gì gọi là ác giả ác báo, cậu cũng rốt cuộc hiểu được. Một trận mừng như điên, tâm tình vui sướng khiến cậu muốn giương khoé mắt, khoé miệng nhưng phải cực lực kiềm chế. Sự ảm nẫn sắp bùng nổ này khiến mặt cậu biến dạng nghiêm trọng. Trước loại tình huống này, chắc chắn không phải thời điểm cậu cất tiếng cười to! Chỉ là dưới đáy lòng vụng trộm bảo may mắn. Ông trời, ông rốt cục mở mắt rồi.

Lương Thánh Nặc nhìn Lạc Kính Lỗi vẫn không có nửa điểm động tĩnh, không khỏi dưới đáy lòng ân cần thăm hỏi tổ tiên mấy trăm năm của cậu. Không có cách nào, hắn đành phải quát to một tiếng: “Này!”

Tuy rằng là kẻ thù, nhưng mà – haiz! Con người, lòng quá mềm yếu cũng không phải là chuyện gì tốt. Quên đi, Lạc Kính Lỗi về mặt ủy khuất ném túi bóng rở trên vai xuống, không chút khách khí dùng tư thế khi dunk mà ném trái bóng về phía bọn người hung ác. “Các người đừng quá phận, ban ngày ban mặt mà đi bắt cóc.”

Bắt cóc? Lương Thánh Nặc ngẫm lại tình cảnh trước mắt của mình. Cũng có chút giống đi! Thừa dịp hai người kèm hai bên bị phân tâm, hần nhanh chóng chạy vọt ra ngoài, chạy tới bên người Lạc Kính Lỗi. “Đồ ngốc, cái kia, dùng chân đá chắc chắn sẽ nhanh hơn và mạnh hơn! Ngu ngốc!”

“Đó là bóng rổ, tôi tuyệt đối không dùng chân với nó. Còn có, không cho phép cậu nói tôi ngu ngốc.” Cậu tốt xấu gì cũng là đội trưởng đội bóng rổ, một đội bóng rổ đáng giá để kiêu ngạo, cư nhiên bị một tên từng kêu thủ hạ đánh mình gọi là ngu ngốc. Mà sau khi cậu cứu người này đã hiểu được một câu “hăng hái làm việc nghĩa” đồng thời cũng lý giải một câu “hảo tâm không được hảo đáp”, đều là danh ngôn thiên cổ.

“Nhóc con, đừng xen vào việc của người khác, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” Rốt cuộc, tên áo đen kính đen mở miệng nói chuyện.

“Trừ phi các người buông tha hần.” Lạc Kính Lỗi bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, khiến cho Lương Thánh Nặc được hần bảo hộ sau người cảm thấy có chút kinh ngạc. Làm con người không nên mang theo nhiều chính nghĩa như vậy.

“Xem ra, là mày muốn bị đánh.”

“Đành phải như thế.” Lạc Kính Lỗi hoạt động hai cánh tay. Xem ra lại phải đánh nhau một hồi! Mang theo vết thương mà về nhà, chỉ sợ lại làm cha mẹ thất vọng rồi. Không có biện pháp, ai bảo cậu là một thiếu niên tốt, ai bảo bọn họ lấy câu “giúp mọi người làm điều tốt, trừ bạo an dân, thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ” để loại trừ bọn “hại nước hại dân” mà dạy dỗ cậu. Để có được chính nghĩa, nhất định phải có một chút phá hoại, vết thương là tất yếu!

Cậu ta rốt cuộc có biết cái gì là sợ hãi không! Lương Thánh Nặc không khỏi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cậu. Chẳng lẽ cậu ta không thấy được người cần bảo vệ ở đây là ai sao? Cái tên đầy nghĩa hiệp này, trước mặt cậu ta toàn là cao thủ nhất đẳng của “Hoành An Đường”, chỉ bằng điểm này mà cậu đòi hoa tay múa chân, chỉ sợ là tư cách mở miệng còn chưa có. Quả nhiên chỉ là đồ ngu ngốc cậy mạnh.

Lương Thánh Nặc bất đắc dĩ nắm lấy nắm đấm đang nóng lòng muốn tung ra của cậu, trong tình huống cậu còn chưa kịp phản ứng, đang chuẩn bị đối mặt với nanh vuốt vươn tới của những tên tay sai trước mặt, hai thiếu niên tràn ngập sức sống tuổi trẻ, chạy về hướng chân trời xanh thẳm. Hình ảnh dào dạt tươi cười dừng lại trong mắt của nhau. Cảm nhận được gió mát thanh xuân, thời gian biến động, chìm đắm trong ánh mặt trời chói lóa của những năm tháng thiếu niên không hối hận. Mặc kệ là kẻ thù hay là bạn bè, bọn họ vẫn có được nét mặt giống nhau, tâm hồn giống nhau, thời gian trưởng thành tràn ngập sức sống vô tận. Kịch tình toát ra bao phủ, phân cách giữa những hình ảnh là gương mặt trẻ tuổi tươi cười. Bọn họ có được cuộc sống này, có được cơ thể có thể chạy đến bất tận, tâm trí nhanh chóng tiếp thu thông tin, tận tình sử dụng, mồ hôi xối xả, là chứng kiến một thời thanh xuân đẹp nhất.

Lúc này, chính là tuổi trẻ.

“Này, những người đó rốt cuộc là ai, cậu sao lại đắc tội với bọn họ?”

“Bọn họ là thủ hạ của cha tôi, vâng mệnh đến đưa tôi về nhà.”

“Cái gì???”

Bộ dạng Lạc Kính Lỗi mở to hai mắt làm cho Lương Thánh Nặc sắp cười ra tiếng, như là người bị lương gạt suy sụp đến không chống đỡ nổi! Thật là một người thú vị. “Cậu rốt cuộc có biết tôi là ai không?”

“Đương nhiên biết, là tên biến mặt tôi thành tổ ong vò vẽ, cậu có hoá thành tro tôi cũng nhận ra được.” Lạc Kính Lỗi phân hận nghiêng mặt, thật sự là không chịu nổi mấy cậu thiếu gia này, ở cùng một chỗ với người như vậy, thật sự chuyện gì cũng có thể thấy được.

“Vậy mà cậu còn muốn cứu tôi.”

“Đó là, tôi cuối cùng không thể trơ mắt nhìn cậu bị những người đó bắt cóc đi thôi!”

“Cậu thật sự là đồ ngu ngốc.”

“Đây là thái độ của cậu đối với ân nhân cứu mạng sao?”

“Cậu tên là gì?”

“Lạc Kính Lỗi.”

“Kính trọng quang minh lỗi lạc, tên rất hay. Tôi là Lương Thánh Nặc.”

“Là lời hứa nặng ngàn cân như thánh chỉ, tên cậu cũng không tồi.”

“Tôi nghĩ, chúng ta nhất định sẽ trở thành bạn bè.”

“Nhất định sẽ.”

Lương Thánh Nặc không thể bỏ qua nụ cười so với kim cương còn chói mắt hơn kia, dưới ánh mặt trời rạng rỡ trước mặt, hào quang đó cuốn hút lấy cái tâm phản nghịch của hắn. Thiếu niên tên Lạc Kính Lỗi này rất có khả năng sẽ trở thành một người vô cùng quan trọng đối với cuộc đời hắn! Lương Thánh Nặc đột nhiên có ý tưởng kỳ quái này. Cậu có một loại mị lực mê hoặc lòng người, dụ dỗ hắn lâm vào vũng bùn vô vọng, cứ như vậy mà say mê lún đồng tiền sáng lạn, chìm vào đôi mắt màu đen linh động hoạt bát, lẫn vào độ cong của nụ cười hoàn mỹ ấy. Bất tri bất giác, ở bên bờ cát của tuổi trẻ thanh xuân, một cái tên xinh đẹp được khắc lên, khiến một trái tim lạc nhịp.

Lạc Kính Lỗi, Lạc Kính Lỗi...

“Này, cậu có thù oán gì với Duẩn Thiên Khuyết sao? Vì sao lại muốn đánh hắn?”

“Sao cậu lại biết tên của hắn?”

“Ha, hắn hiện tại là bạn của tôi, hắn chuyển đến trường của tôi, gia đình đội bóng rổ của tôi.”

“Duẩn Thiên Khuyết? Hắn sẽ làm loại chuyện này?”

“Đúng vậy! Từ đầu tôi cũng không tin tưởng đâu! Đến bây giờ tôi mới phát hiện, hắn ngoại trừ tính cách có chút ác liệt, kỳ thật vẫn không tệ.”

Lương Thánh Nặc lẳng lặng nhìn chăm chú vào đôi mắt chớp động sáng rọi của Lạc Kính Lỗi, vẻ mặt cậu đầy hưng phấn, giống như đang nói về bảo bối của mình. Ngay cả nụ cười cũng càng thêm phấn khích. Tất cả điều đó đều là Duẩn Thiên Khuyết mang đến cho cậu, sự tự tin mang theo chút kiêu ngạo này cũng là vì Duẩn Thiên Khuyết. Duẩn Thiên Khuyết, quả nhiên là một người mị lực thập phần, ở bên người hắn, mặc kệ là kẻ nào, đều không chống cự được mị lực của hắn sao? Khoé miệng Lương Thánh Nặc nhắc lên thành một nụ cười khổ, đứng thẳng tắp trong gió, dùng một loại ánh mắt bí hiểm theo dõi khuôn mặt cậu. “Tôi phải trở về rồi.”

“A, ừ được.” Không thể lý giải được chuyển biến của hắn, Lạc Kính Lỗi ngây ngốc trả lời.

Hắn không hề lưu luyến mà xoay người, không hề quay đầu mà cất bước. Cho dù thế nào, hắn cũng phải rời khỏi thế giới đơn giản của ngời này, một thế giới mà hắn và Duẩn Thiên Khuyết không nên bước vào, nơi nào có bọn họ nơi đó sẽ không thể tiếp tục hạnh phúc. Cứ như vậy, cứ như vậy rời đi, phạm là chuyện có liên quan đến Duẩn Thiên Khuyết, hắn đều không muốn chạm vào, cứ như vậy đi – không hề gặp mặt nhau.

Nhưng mà –

Hắn vẫn quay đầu, vẫn là không hối hận mà một lần nữa trở về với thế giới của cậu. Chỉ vì một câu – lo lắng!

Thật ngốc.

“Mặc kệ là bọn nhóc lần trước, hay là những tên hôm nay, cậu đều có thể không để trong lòng. Bị thương xong, lau khô máu, rất nhanh cậu có thể quên bọn họ. Nhưng mà, Duẩn Thiên Khuyết khác biệt. Tôi khuyên cậu, cách xa hắn một chút. Cậu không biết hắn, cũng đừng nghĩ rằng hắn rất đơn giản. Hắn không phải là người trong thế giới của cậu, cũng không phải là kẻ mà một người đơn thuần như cậu có thể hiểu

được. Đối với Duẩn Thiên Khuyết, cậu phải học được hai chữ, chính là ‘nguy hiểm’. Hấn chính là người như vậy. Cho nên, đừng tiếp cận hấn nữa.”

Lạc Kính Lỗi có vẻ có chút không vui. “Tôi xem do cậu không biết hấn! Hấn không phải loại người như cậu nói, hấn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ thích giận dỗi mà thôi. Hấn—”

“Hừ!” Từ trong nụ cười trào phúng của Lương Thánh Nặc phát ra khinh thường. “Tôi không biết hấn? Từ lúc tôi với hấn còn mang bím đã quen biết nhau. Tuy rằng là kẻ thù, nhưng cũng có thể cho là thanh mai trúc mã. Sự hiểu biết của tôi về hấn, so với người nào đều sâu sắc hơn. Hấn ác liệt, hấn tàn nhẫn, đều không phải là điều mà cậu có thể chấp nhận. Đừng nghĩ về việc kéo hấn vào thế giới của cậu. Hiện tại, lập tức, nhanh chóng rời đi, cách hấn thật xa. Cậu phải nghe tôi.”

“Cậu không cần nói nữa, hấn hiện tại là bạn của tôi, tôi không cho phép cậu dùng những lời như vậy vũ nhục hấn. Tôi phải đi!” Lạc Kính Lỗi xoay người sang chỗ khác, vì cái gì những người này đều chỉ biết nói xấu về Duẩn Thiên Khuyết. Hấn rõ ràng không phải người như vậy, Duẩn Thiên Khuyết, cho dù như thế nào, hiện tại hấn là bạn của cậu, là người bạn mà cậu luôn muốn bảo hộ, cho dù dùng cả cuộc đời để bảo hộ, cậu vẫn không nuối tiếc.

“Cậu là đồ ngu ngốc, tôi không muốn đợi đến lúc sắp chết cậu mới biết được hai chữ hối hận viết như thế nào!” Vì sao phải rống to với một người xa lạ như vậy, vì sao lại lo lắng chuyện của cậu ta như vậy? Lương Thánh Nặc, mày thật sự là đồ đại ngốc, người bị bề ngoài của Duẩn Thiên Khuyết lừa gạt có liên quan gì đến mày đâu! Mặc kệ tương lai bọn họ trừng phạt như thế nào, đều là do bọn họ tự làm tự chịu! Mày thật sự là đồ ngốc. Nhìn Lạc Kính Lỗi không hề quay đầu kiên quyết bỏ đi, hấn không nói gì gục đầu xuống. Có lẽ, có lẽ thật sự là hấn đa tâm. Có lẽ, có lẽ Duẩn Thiên Khuyết sẽ bị thay đổi, bị thiếu niên này thay đổi, nói không chừng.

Nhưng mà, đó còn có thể là Duẩn Thiên Khuyết mà hấn quen thuộc từ bé sao?

Không, tuyệt đối không thể!

C 10

By Hoại Băng ❀ Posted in Đây là Yêu ❀ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❀ Leave a comment

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yển

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Vĩnh Viễn Cùng Nhau

“Cụng ly.” Bầu không khí vui vẻ tỏa khắp căn phòng, trên mặt mỗi người đều lộ ra nét tươi cười vui mừng. Nơi nơi là âm thanh chúc phúc, âm thanh vui chơi, hoà quyện lại với nhau, mang đến hạnh phúc trong lòng mỗi người.

Hôm nay là ngày 24 tháng 12, đêm Giáng Sinh, lại không biết từ bao giờ đã biến thành ngày lễ tình nhân. Đối với những cặp đôi mà nói, ngày nay quan trọng không kém gì ngày 14 tháng 2. Vì thế trên đường cái, vườn trường, hình ảnh của những cặp đôi đều có thể nơi nơi thấy được. Mà đối với Lạc Kính Lỗi đơn độc tịch mịch một mình lang thang, cũng chỉ có thể sau khi tham gia lớp học đêm thì đến buổi tụ hội của hội độc thân để giải sầu, bày tỏ cõi lòng tối tăm một chút! Vì để chuẩn bị đón Giáng Sinh, sân bóng đã được trang trí tỉ mỉ, mười mấy nam sinh cô độc đành phải ngồi ở trong một gian phòng thí nghiệm hoá học nhỏ hẹp ở trong trường, chúc mừng nhau “Giáng Sinh an lành”.

“Em thương tổn tôi, lại cười mà rời đi. Cô gái xinh đẹp của tôi ơi, em ở nơi nào. Tịch mịch mà sống, chỉ còn cô đơn làm bạn, một bầu rượu say.” Mấy chục chàng trai sóng vai cất tiếng ca vàng, trình độ chỉnh tề giống như đã qua tập luyện nghiêm khắc. Nhiều người rất ăn ý, chỉ có thể nói đây là mọi người biểu lộ tiếng lòng đi! Haiz! Lạc Kính Lỗi thở dài, lắc đầu, cười khổ. Thượng đế, người ban cho tôi bề ngoài anh tuấn tiêu sái, dáng người cao lớn uy vũ, khí lực khoẻ mạnh, tâm trí thông minh tuyệt đỉnh, thân thủ cơ trí nhanh nhẹn, thần kinh vận động siêu cấp phát triển. Người xem, người khiến tôi so với Adam còn vĩ đại hơn. Vì sao lại quên mất lấy đi một cái xương sườn của tôi? Thượng đế à, năm nay tôi đã 17 tuổi rồi, năm sau liền 18. Người đáng thương chưa xót cho tôi cô đơn, nhanh chóng cho tôi một cuộc phẫu thuật nhỏ đi. Yên tâm, tôi không sợ đau, chỉ mong trước ngày 14.2 năm sau tôi không cần phải lại ghen tị khi nhìn người khác ôm ôm ấp ấp vô cùng thân thiết, bị bạn bè vong ân phụ nghĩa đuổi về chơi trò cô đơn một mình. Lang thang một mình trên đường phố cô độc, chỉ có một con mèo đực đang phát tình, vươn móng ra cào cào, tôi cúi người tính an ủi nó, vì thế nó thành người bạn duy nhất của tôi trong cuộc đời tịch mịch (đến nay nó vẫn vênh vào ngồi xồm trước sân nhà tôi phờn nể). Haiz! Cô gái, em mau trở lại, mang tưởng niệm của tôi về đi...

“Kính Lỗi, mau ước điều ước Giáng Sinh đi!” Vì cái gì trước mặt không xuất hiện gương mặt xinh đẹp của em gái, mà lại là Đại Cao thuần tính nam sinh mày mặt nhẵn nhừ chứ!

“Vô nghĩa, tâm tư của đội trưởng có ai mà không đoán được.” Khắc Lâm vẫn là một bộ dáng như con khỉ. Cậu ta làm gì thế chứ? Nắm hai bàn tay lại, không ngừng nháy nháy cặp mắt nhỏ xíu kia, còn cách nói chuyện ảo lá nữa. “Jesus à, thỉnh ban cho tôi một cô bạn gái đi!” Xin hỏi, hắn là đang cười nhạo tôi sao?

“Kính Lỗi, cậu thật sự rất muốn sao? Bằng không để em gái anh giới thiệu vài bạn học của nó cho cậu làm quen nhé!” Oa, Đại Cao, hai mắt mù của tôi sao đến hôm nay mới phát hiện hình lượng của anh cao lớn, hào quang lập lòe như thế, so với Phật Di Lặc còn hiền lành hoà ái hơn! Vì thế tôi tiến lên nắm chặt hai tay Đại Cao, mắt rưng rưng nói. “Thật vậy sao? Đại Cao? Anh thật sự là quá tốt.”

“Kính nhờ cậu thu nước miếng của mình lại đi.” Khắc Lâm cười mỉa xua tay.

“Cậu bị mù sao? Đây là nước mắt.” Lạc Kính Lỗi mắt lé nhìn chằm chằm.

“Kỳ thật chúng ta gặp cái gì, như Duẩn Thiên Khuyết hấp dẫn chú ý của người khác thế mà còn chưa có bạn gái kìa!” Đại Cao mỉm cười sờ sờ mái tóc màu đen của Lạc Kính Lỗi đang như chú chó nhỏ bám theo bên người hắn, cảm giác mềm mại hơn cả tơ lụa, khiến cho Đại Cao yêu thích không buông tay.

“Không muốn và không được có bản chất khác nhau.” Khắc Lâm đội nước lã.

“Kết quả không phải cũng giống nhau sao?” Lạc Kính Lỗi không phục cãi lại, sau khi cấp cho Khắc Lâm một ánh mắt tròn 360°, cậu mới nhớ tới một vị đã vắng hạp trong đội. “Này, Duẩn Thiên Khuyết đâu?”

“Loại người như hắn làm sao thích hợp ở đây, vừa tới mấy phút, đã không thấy người đâu nữa.”

“Tớ đi tìm thử xem.”

“Đội trưởng, cậu là nhân vật trung tâm lại dẫn đầu toàn bộ khối, có phải nên tiến hành một ít giáo dục “tình cảm” với đội viên không đoàn kết như vậy không?” Khắc Lâm luôn nhát nhát ôm một bụng ý nghĩ xấu muốn xem kịch vui.

“Yên tâm, đối với người tự đại này, tớ nhất định sẽ thoả mạ hắn một chút, cộng thêm đấm đá, lột da rút gân, cuối cùng mang đến cho các người khám nghiệm tử thi.” Âm lượng kéo dài cỡ nào tuyệt vời, chỉ tiếc Khắc Lâm chính là dùng khước mắt liếc liếc đồng bọn ở bên cạnh, dùng giọng điệu cực kỳ không tín nhiệm nói. “Cậu ta là đang nói chính mình đó!”

“Thì ra cậu ở chỗ này!”

Trên mái nhà, một trong mười địa điểm tình yêu lãng mạn nhất, cuối cùng cậu cũng tìm thấy thân ảnh cô đơn của Duẩn Thiên Khuyết, đáng tiếc là ngay cả nhân vật chính như hoa cũng không thêm liếc mắt với cậu một cái, làm tổn thương cõi lòng then thừng thiếu nam của cậu. Quên đi, dù sao chỉ cần ở cùng một chỗ với Duẩn Thiên Khuyết, da mặt sẽ luyện được đến trình độ tường đồng vách sắt, lòng tự trọng này nọ cũng tạm thời ném đến Đại Tây Dương rồi! Vì thế Lạc Kính Lỗi tự động đến ngồi bên người Duẩn Thiên Khuyết, ngửa đầu cùng hắn thưởng thức bầu trời cao rộng. Bầu trời đêm đen lấp lánh ánh sao, rực rỡ sáng lạng còn hơn là những bộ sưu tập kim cương trong các cửa hàng trang sức. Bị bao phủ trong bầu trời đen

này cũng sẽ không khiến người cảm thấy áp bức. Trời đêm vây quanh, cả thế giới giống như chỉ còn hai người bọn họ. Ánh sáng nhấp nháy từ các ngôi sao ngũ giác đẹp mắt, như sắc bạc nhảy nhót giữa lớp vải đen cổ điển, chớp loé tạo thành vệt, như gần như xa, hợp thành một cảnh tượng đặc sắc.

“Đây thực sự là một cảnh đêm tuyệt đẹp để thưởng thức, sao đẹp quá.”

Không phản ứng? Được rồi, đổi cái khác. “Dưới lầu rất náo nhiệt, cậu không thích nơi đông người sao?”

Vẫn không phản ứng? Lại đổi. “Cậu đang nghĩ cái gì thế?”

Lại đổi? Đổi nữa tôi cùng họ với cậu!! “Duẩn Thiên Khuyết, cậu bị câm điếc sao?”

“Hừ! Thật sự là một người nhàm chán, ngay cả đêm Giáng Sinh cũng không nói một lời, thật không rõ các nữ sinh vì sao lại thích người không thú vị như cậu. Nếu không phải là bạn, từ tám trăm năm trước tôi đã đá cậu đến dãy Alps, ai lại muốn nhìn gương mặt lạnh nhạt của cậu, muốn giả vờ lãnh khốc thì tìm con gái ấy, đừng theo chúng tôi đùa giỡn. Không phải ai sinh ra cũng có thể chịu được tính khí của cậu. Mỗi ngày cũng chỉ biết phát giận, tâm tình đùa giỡn cho tới bây giờ cũng chưa có...”

“Hôm nay.” Cắt lời cậu đang nói liên miên cần nhần, Duẩn Thiên Khuyết rốt cục mở miệng, “là sinh nhật của tôi.”

“Hả?” Lạc Kính Lỗi con chưa nói xong, đã nhận được một thông tin như vậy. Vì thế cậu lập tức quên khó chịu uỷ khuất lúc trước, phe phẩy đuôi nhỏ cầu xin thương xót. “Phải không? Sao cậu không nói sớm, tôi liền kêu bọn Khắc Lâm cùng tổ chức sinh nhật, chúc mừng cho cậu. Bằng không—”

“Cũng là,” lại cắt ngang lời của cậu, “ngày giỗ của mẹ tôi.”

Duẩn Thiên Khuyết, là gạt người đi!

Hắn đang chọc mình, xem mình là trò cười sao?

Hắn là đầu heo à, có ai lại lấy chuyện này ra đùa giỡn.

Nhưng mà có ai có thể nói cho cậu biết, khi gặp loại chuyện này, nên xử lý như thế nào không?

“Duẩn, Duẩn Thiên Khuyết, là, thật xin lỗi, tôi...”

“Cậu muốn nói gì?”

Nếu cậu không nhìn lầm, trong mắt Duẩn Thiên Khuyết rõ ràng là thần sắc trêu tức. Cậu cố gắng tìm kiếm một chút bóng dáng bị thương, nhưng vẫn là vô ích. “Duẩn Thiên Khuyết, tôi muốn hiểu về cậu.” Kiên định chống lại ánh mắt Duẩn Thiên Khuyết, một lần này, cậu không hề trốn tránh.

“Hiểu biết về tôi? Cái chết của mẹ tôi sao? Bà chết vào buổi tối sinh nhật 5 tuổi của tôi, bị cha tôi kéo đến trước người để chấn mấy viên đạn của bọn phản bội bắn tới. Thế nào, có phải không hay ho phải không, khiến cậu trông đợi vô ích phải không?” Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ như đang kể lại chuyện nhà người khác.

Lạc Kính Lỗi tin rằng đằng sau con người cứng cỏi đậm mạc kia là một trái tim yếu ớt mẫn cảm. Thần kinh hết sức căng thẳng, đau khổ áp lực giãy dụa, vùi lấp bên dưới bề ngoài đã đóng băng của thiếu niên 17 tuổi. Đây là vỏ bọc của hắn, khoác lấy chính mình. Hắn chỉ sống trong thế giới riêng của bản thân, tựa hồ không liên quan với tất cả mọi thứ bên ngoài. Hắn lớn lên kiêu căng, cá tính cuồng vọng. Chuyện thật xảy ra trước mắt, máu chảy đầm đìa, đến tận cùng ngay lúc đó, hắn có thể nghĩ được những gì?

Lạc Kính Lỗi nhanh chóng cầm lấy tay hắn, điều cậu có thể làm cho Duẩn Thiên Khuyết cũng chỉ có như vậy. “Duẩn Thiên Khuyết, tôi sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn ở bên cạnh cậu.”

Duẩn Thiên Khuyết quay đầu nhìn thẳng vào cậu, nam sinh vóc dáng cao gầy, mái tóc ngắn ngắn, khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con, nhưng lại tăng thêm một tầng gia vị sâu sắc nói không nên lời. Có lẽ hắn nên chậm rãi nhắm nháp, có thể hiểu được nam sinh đơn giản này lại có mị lực đến mức nào.

“Ông trời không chỉ sinh ra một loại người! Mệnh đế vương, tướng phú quý, vĩ đại, hoàn mỹ phát ra một loại lực hấp dẫn trí mạng, khiến cho người không tự chủ được mà rơi vào, không thể tự kiềm chế! Sẽ có rất nhiều người vì những luồng hào quang đó hấp dẫn mà phối hợp diễn, vĩnh viễn đi theo bên người nhôn nhữn vật

chính, cam tâm tình nguyện để hấn phát tiết cảm xúc, cho dù vì hấn hy sinh cũng sẽ không hối tiếc. Đây là chức trách của người phối hợp diễn, đó là vận mệnh. Duẫn Thiên Khuyết, cậu chính là nhân vật chính kia. Còn tôi, chính là người phối hợp diễn tùy tùng của cậu. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, tôi đã thoả mãn. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, là tốt rồi.”

Cậu giống như một đôi cánh sứ chân thành ở bên người Duẫn Thiên Khuyết. Là vĩnh viễn sao? Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu... Giai điệu của bản giao hưởng động lòng vang lên trong màn đêm thâm thúy lại êm tai lạ lùng. Xa xôi vọng về, âu yếm trái tim. Đời người biến động, mãi không xa rời.

“Lạc Kính Lỗi, vĩnh viễn bên tôi, cậu không hối hận sao?”

“Duẫn Thiên Khuyết, cả đời là bạn, cậu không muốn sao?”

Trong mắt Lạc Kính Lỗi chỉ còn lại thái độ kiên quyết, khiến cho Duẫn Thiên Khuyết nở nụ cười. Được rồi, nếu như đây là kỳ vọng của cậu, tôi sẽ hứa với cậu. Chỉ là, thiếu niên, ở cùng với sói, cậu không biết là rất nguy hiểm sao? Sẽ có một ngày cậu hối hận, muốn rời đi. Tôi khi đó đã bắt đầu ỷ lại vào cậu, thật sự có thể dễ dàng buông tay sao?

“Duẫn Thiên Khuyết, tóc của cậu thật dài, đẹp quá, cậu để từ khi nào?”

“Từ ngày mẹ tôi chết.”

“Bao nhiêu lâu rồi?”

“Mười hai năm.”

“Duẫn Thiên Khuyết, ngày mai cậu ra ngoài với tôi nhé.”

“Làm gì?”

“Cắt ngắn.”

Duẫn Thiên Khuyết, cậu biết không? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng như băng của cậu, điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến, chính là khiến nó ấm áp, khiến cho nó có được vô số cảm tình. Mà hiện tại, tôi muốn sưởi ấm tâm hồn cậu. Tâm hồn cũng băng lạnh ấy, xin hãy cho tôi một lỗ hổng, khiến cho tôi dùng sức mạnh nóng rực mà khiến cho nó ấm áp, nóng chảy nó. Đem cậu, giải cứu.

C 11

By Hoại Băng ❖ Posted in Đây là Yêu ❖ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❖ Leave a comment

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Cắt Tóc

“Tôi nói nè Duẫn Thiên Khuyết, tóc cậu thật sự quá dài, lúc nào đó bị cấm thì cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu!” Lạc Kính Lỗi hảo tâm không hảo báo, sau khi tiếp nhận mười cái nhìn xem thường vẫn cố gắng làm một quán gia tốt, công lực mạnh mẽ không ai sánh bằng.

Giải bóng trung học toàn tỉnh đã bắt đầu khai mạc, giành chức vô địch, đối với trường trung học Hoa Nam đã thắng liên tiếp mười bảy trận mà nói, thì căn bản không là vấn đề. Hơn nữa năm nay lại có Duẫn Thiên

Khuyết là trợ thủ đắc lực, Lạc Kính Lỗi lại cảm thấy như hổ thêm cánh. Ôi ha ha ha ha! Xưng bá cả nước đã không còn là giấc mộng xa vời rồi, năm nay tôi nhất định sẽ biến nó thành sự thật. Ha ha ha ha!

“Đội trưởng, cẩn thận!”

“Boong!”

“Ôi!”

Sau một loạt âm thanh liên tiếp, Lạc Kính Lỗi chỉ có thể chạy trốn chết. Đầu cậu bị cột điện hung hăng “yêu” một cái, lập tức nổi lên một “cục lớn” hồng hồng.

“Đã nói cậu cẩn thận mà!”

“Cậu cmn sao không đợi tứ quý thiên rồi nói luôn!”

“Là mắt cậu không nhìn đường, rõ ràng cột điện lớn như vậy, cậu còn cố tình đâm vào.”

“Cậu đừng có cãi, cẩn thận tôi mang một đồng giày ném cho cậu.”

“Hừ! Quan báo tư thù.” Khắc Lâm khinh thường cậu.

“Sao nào, ai bảo tứ là đội trưởng! Tôi đứng cao hơn cậu, nằm dài hơn cậu, ném bóng cao hơn cậu, thân thể cường tráng hơn cậu, tôi đều có thể áp chết cậu.”

“Cậu, cậu—” Khắc Lâm đã muốn tức giận đến cả người phát run, răng nanh run lên.

“Được rồi, đừng đùa nữa. Các cậu thật nhiều chuyện, đúng là hai đứa nhóc.” Đại Cao đứng ra sắm vai thầy giáo dạy dỗ.

“Hừ!” Lạc Kính Lỗi quyết định không cùng tiểu nhân so đo, tiếp tục chuyển lực chú ý lên người Duẫn Thiên Khuyết. “Duẫn Thiên Khuyết, cậu rốt cuộc có nghe tôi nói chuyện hay không? Tóc cậu phải cắt ngắn. Ở trường học, thầy cô có thể mất nhắm mắt mở với cậu. Nhưng đó là giải đấu cấp tỉnh, những người cổ hủ đó sẽ không khách khí với cậu. Có nghe không, ngày mai phải cắt!!”

Về chuyện Duẫn Thiên Khuyết, Lạc Kính Lỗi từ chỗ Lương Thánh Nặc có nghe được một ít thông tin rồi rạc. Thân thể Duẫn Thiên Khuyết hẳn những người thường như bọn họ sẽ không có cách nào đắc tội được! Có một người bạn là con của ông trùm mafia lớn nhất Nhật Bản, người bình thường cũng sẽ không có dũng khí làm vậy nhỉ! Ở Trung Quốc nhà hắn còn có một vài chi nhánh công ty dầu khí thô lớn, phát triển mạnh mẽ. Cho nên có thể hiểu được vì sao lãnh đạo nhà trường lại khoan dung với hắn như vậy. Cho nên cậu cũng không tính nói thân thể của Duẫn Thiên Khuyết cho mọi người, tránh để bọn họ khủng hoảng không cần thiết. Khiến sự tự tin và dịu dàng của Duẫn Thiên Khuyết thật vất vả mới tạo được (tuy là ít đến đáng thương) hoàn toàn bị phá vỡ, đó là tình cảnh cậu không muốn thấy nhất. Mẹ ruột của Duẫn Thiên Khuyết hình như là người Trung Quốc, cho nên hắn mới có thể ở lại Trung Quốc mà lớn lên! Cậu không phải không hiểu Duẫn Thiên Khuyết vì mẹ mới nuôi tóc dài, nhưng cậu thật sự không hi vọng những ký ức đau khổ này vẫn còn dây dưa với hắn. Nhưng xem ra hiệu quả cũng không lý tưởng, mặc kệ cậu cứ răn lời kéo hay dụ dỗ ép buộc, Duẫn Thiên Khuyết cũng không hề nhúc nhích. Mái tóc dài kia vẫn ương bướng trên đầu của cái tên ngoan cố đó.

Lạc Kính Lỗi chưa bao giờ biết lời nói của mình có bao nhiêu huyền ảo, rốt cuộc đã chọc giận Duẫn Thiên Khuyết, cho cậu một ánh mắt oán giận, một câu “phiền chết”, ngạo mạn giơ túi sách lên, bước nhanh rời khỏi đội ngũ bọn họ.

“A, Duẫn Thiên Khuyết, cậu đứng lại cho tôi. Này...” Vì sao lần nào cậu cũng bị bỏ lại. Đáng giận, làm bạn với Duẫn Thiên Khuyết, thật đúng là chuyện hoàn toàn mất mặt. Quên đi, ai bảo đây là lựa chọn của mình! Người luôn luôn không có lực miễn dịch với những thứ xinh đẹp như cậu cũng chỉ đành phải nhận phần không hay ho về mình! Haiz.”

“Lạc Kính Lỗi, vĩnh viễn bên tôi, cậu không hối hận sao?”

Duẫn Thiên Khuyết, mặc kệ tương lai chúng ta có thể bị chia cách hai chân trời hay không, cả đời này, tôi cũng sẽ không hối hận vì đã quen cậu. Trở thành bạn của cậu là chuyện kiêu ngạo và đáng giá nhất trong cuộc đời này của tôi. Vĩnh viễn ở cùng cậu, đã trở thành hi vọng xa vời của tôi.

Đợi cho đến khi chúng ta con cháu đầy đàn, liệu có thể cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm, chơi cờ, đánh trận bóng rổ chỉ có hai chúng ta không?

Cứ như vậy, thích thú bên cậu hết cả một đời.

Duẩn Thiên Khuyết, bạn thân cả đời, cậu không muốn sao?

Sân vật động số một của tỉnh.

“Lương Thánh Nặc?” Lạc Kính Lỗi giống như phát hiện một châu lục mới mà hưng phấn chạy đến bên cạnh, cùng Lương Thánh Nặc kề vai sát cánh. “Sao cậu lại ở đây?” Gần đây cậu mới phát hiện người này thật sự không tệ, lòng đầy nhiệt tình, giàu nghĩa khí, trọng chữ tín, rất đáng giá làm bạn bè (cùng người nào đó hoàn toàn bất đồng). Nhớ tới ngày bọn họ quen biết, thật sự là không hoà thuận. Vì thế họ thường ngồi cùng nhau, nâng cốc cười nói, cười xoá hận thù.

“Hôm nay Hoa Nam các cậu đấu trận thứ ba đúng không! Đừng quên, đối thủ sau đó của các cậu là chúng tôi, trung học Phú Tây, tôi tất nhiên phải đến để biết người biết ta rồi! Đánh cho tốt, nếu bị thua, chúng ta sẽ không có cơ hội chạm trán đâu.” Lương Thánh Nặc cười nói.

“Cậu yên tâm, chức vô địch của tỉnh đã sớm về trong bàn tay Hoa Nam chúng tôi, tôi căn bản chẳng để vào mắt. Tôi muốn được xưng bá cả nước. Về Phú Tây các cậu, xem giao tình giữa hai chúng ta, tôi sẽ không thắng quá nhiều, thưởng cho các cậu vị trí thứ hai.” Kiều ngạo vỗ vỗ ngực Lương Thánh Nặc, Lạc Kính Lỗi đồng dạng nói.

“Đồ cuồng vọng.” Lương Thánh Nặc tức giận, ấn đầu cậu xuống, vò vò không ngừng, cho đến khi một cái “tổ chim” xuất hiện.

“Kính Lỗi thật sự bị điên, mọi người đều phải làm quen thôi.” Nhìn bộ dáng bọn họ đùa giỡn, Đại Cao bội phục lắc đầu.

“Thật sự là kỳ quái, đội trưởng duyên với người khác phải kém như vậy, sao lại cứ hấp dẫn từng người từng người cùng giới tính đến. Còn ánh mắt tốt thế nào mà lại chọn toàn những người là vưu vật thế gian này mà phóng điện. Những người này rốt cuộc là làm sao vậy, em vì sao lại không phát hiện Lạc Kính Lỗi có cái gì hấp dẫn người chứ?” Khắc Lâm có chút sâu xa nói.

“Mị lực cá nhân đi!” Đại Cao luôn luôn trung thực nói ra câu này, lại khiến Khắc Lâm trở mặt hồi lâu.

Lương Thánh Nặc sau khi tiếp nhận ánh mắt lạnh lùng bắn phá của Duẩn Thiên Khuyết, cũng không có chút nào yếu thế mà trừng lại, cho đến khi người kia cảm thấy không thú vị mà rời đi, hắn mới thu tâm mất lại. “Duẩn Thiên Khuyết hôm nay cũng sẽ ra sân sao?”

“Tôi an bài cậu ta đến hiệp hai mới vào sân, tích lũy kinh nghiệm trước, mới có thể đánh toàn trận được.”

“Thật chờ mong nhìn thấy bộ dáng – Duẩn Thiên Khuyết chơi bóng rổ.” Hắn vốn muốn nói bộ dáng làm chuyện ngu xuẩn này, nhưng nhìn đến gương mặt trẻ con của Lạc Kính Lỗi – kẻ yêu bóng rổ như mạng sống mình, lời đến miệng lại cấp tốc thu trở về. Gương mặt trẻ con kia khi tức giận không biết liệu có trở thành mặt than đen hay không, ít lộn xộn vẫn là tốt hơn.

Ở phút thứ tám của hiệp ba, lượt tấn công của đối phương.

Thật tốt quá! Lạc Kính Lỗi nhìn sai lầm của cầu thủ đối phương khi lừa bóng, đang chuẩn bị giơ tay bắt bóng, không ngờ người nọ cố ý phạm quy ác ý, hung hăng đánh cậu ngã xuống.

“A!” Giọt mồ hôi lạnh rơi từ trên trán xuống. Lạc Kính Lỗi cắn răng nhịn đau đớn mà bật ra tiếng rên rỉ. Không được rồi! Không đứng dậy được. Không có cách nào đứng lên! Va chạm lần này, khiến xương bánh chè (1) của cậu bị thương nghiêm trọng. Máu chảy tràn trên sân, cậu chỉ có thể ôm đầu gối té trên mặt đất, từng đợt sóng đau đớn khủng khiếp nhanh chóng đánh úp lại, trong đầu lại vì không có khả năng tiếp tục trận đấu mà cảm thấy tiếc nuối.

“Cậu thế nào, có muốn—” Trọng tài chạy đến, câu hỏi còn chưa nói xong, đã nghe được “bụp” một tiếng, một thân ảnh cao lớn trong nháy mắt ngã xuống đất. Máu đỏ tươi phun ra từ miệng, cùng một chiếc răng nanh trắng.

Thời gian như nghệt thở trong không gian yên lặng, ánh mắt Lạc Kính Lỗi chỉ có thể nhìn thấy nắm đấm gắt gao và bóng dáng thân thể run run của Duẩn Thiên Khuyết. Chuyện phát sinh tiếp theo khiến cho cậu ngay cả khí lực hô “dừng tay” cũng không có, rời xa ý thức và lâm vào hôn mê. Cuối cùng, chuyện duy nhất mà cậu có thể nghĩ đến là – thiếu niên điên cuồng này, thật sự có khả năng, sẽ giết người kia.

“Cậu không biết Duẩn Thiên Khuyết lúc ấy có bao nhiêu đáng sợ đâu. Khi hắn đâm người đó một cú, cả đám đều bị dọa choáng váng. Ngay cả trọng tài cũng quên thổi còi. Sau đó hắn lại tiến lên, đâm vài cú vào bụng người đó, hơn nữa còn dùng chân đá. Sức lực rất lớn, cơ hồ khiến người kia tàn phế. Sau đó bọn tớ, cùng cầu thủ đối phương hợp lực lại, mới kéo hắn ra được. Lời nói cùng đe dọa của trọng tài đối với hắn căn bản không có một chút hiệu quả. Cho đến khi người kia hấp hối ngừng giãy dụa, hắn mới buông tha, chậm rãi đi đến bên cạnh cậu, ôm cậu lên cáng, cũng không quan tâm đấu đang tiến hành mà rời đi cùng cậu. Cậu không thấy được, gương mặt hắn lúc ấy, thật sự so với Hulk (2) còn đáng sợ hơn. Sau đó tớ liếc nhìn cầu thủ khiến cậu bị ngã kia, bị văng những ba cái răng đó! Máu chảy không ngừng, tình cảnh kia thật sự có thể dùng từ khủng bố mà hình dung. Dọa chết người. Tớ từ nhỏ nhìn qua nhiều vụ đánh nhau, cũng chưa nhìn thấy ai tàn độc và nạn nhân nào tệ thảm như vậy.” Khắc Lâm ngồi đối diện giường bệnh Lạc Kính Lỗi, miêu tả sinh động như thật những chuyện đã phát sinh ngày hôm đó.

Lạc Kính Lỗi cũng kinh ngạc vì hành vi quá khích kia của Duẩn Thiên Khuyết, nhưng hiện tại chuyện càng làm cho cậu lo lắng là, sự kiện bạo lực lần này sẽ khiến đội bóng cậu bị cấm thi đấu, nên sốt ruột hỏi. “Đội bóng thế nào rồi, hiệp hội định xử lý chuyện này như thế nào?”

Đại Cao có thể lý giải tâm tình của cậu, cúi thấp người, kéo chiếc chăn đã bị tuột lên cho cậu. “Cậu yên tâm, đội bóng không có việc gì, có thể tiếp tục trận đấu. Cậu nha, quan tâm chính mình một chút được không, bác sĩ nói chân cậu không có trở ngại gì, bôi thuốc xong, qua vài ngày sẽ ổn. Cậu sở dĩ té xỉu, chính là bởi vì quá mệt mỏi cùng quan tâm, hơn nữa còn ngủ không đủ giấc. Kính Lỗi, có phải cậu ở nhà luyện bóng một mình hay không? Xem đi, bị quá tải rồi.”

Hiện tại Lạc Kính Lỗi không thể quản được việc đó. “Không có việc gì? Gây chuyện lớn như vậy làm sao có khả năng không có việc gì?”

“Ngay từ đầu đội chúng ta cũng rất lo lắng, nghĩ đến trận đấu này coi như đi tong. Không nghĩ tới sau đó lại hiệu trưởng nói rằng biết đội bóng sẽ không bị chuyện này ảnh hưởng, có thể tham gia trận đấu kế tiếp. Chính là, một mình Duẩn Thiên Khuyết bị xử phạt cấm ra sân một năm. Hơn nữa đối phương cũng không có nhắc việc kiện tụng, chuyện này coi như đã chấm dứt một cách không minh bạch.”

“Là như vậy sao?” Đội bóng không có việc gì, nhưng Duẩn Thiên Khuyết lại bị cấm đấu một năm. Thật không biết đây là tin tức nên vui hay nên buồn. Hắn thật vất vả mới có một chút hứng thú chơi bóng rổ, xem ra cũng bị chết non rồi. Duẩn Thiên Khuyết, sao cậu lại xúc động mạnh như vậy chứ? Thật không nghĩ đến một lần khinh địch lại —

“Nghe chú phóng viên tiết lộ, hình như một tập đoàn tài chính gì đó đã gây rất nhiều áp lực, mới có thể dễ dàng giải quyết chuyện này như vậy.”

Lạc Kính Lỗi nghe đến đây mới nghĩ đến Duẩn Thiên Khuyết có người cha đầy thế lực, chuyện ấy đối với hắn căn bản không phải là vấn đề gì. Chính là, người như ông ta vì sao lại phải bảo vệ một đội bóng trung học nhỏ bé? Chẳng lẽ, là Duẩn Thiên Khuyết đi cầu xin cha hắn...

“Hắn không bị buộc tội mà vào tù hay bị đưa đến trại cải tạo, thật sự là mạng lớn. Cũng không có bị khai trừ ra khỏi đội bóng rổ, xử phạt này với hắn thật sự là quá nhẹ! Đội trưởng, tôi thấy Duẩn Thiên Khuyết đối với cậu thật sự quá tốt! Cậu phải nói cho hắn, loại phạm quy này khi chơi bóng rổ là chuyện thường có. Cho dù tức giận thế nào, cũng không được ra tay đánh người! Còn đánh người đến chết khiếp, tớ có đến phòng bệnh thăm người kia, toàn thân gãy xương hơn mười chỗ, vỡ lá lách, gãy xương hốc mắt, quả thật chỉ có thể dùng từ vô cùng tệ thảm để hình dung. Quan trọng nhất là, chỉ sợ đời này hắn không thể chơi bóng rổ được nữa. Hắn phạm quy ác ý, khiến cậu bị thương, quả thật rất đáng giận. Nhưng trừng phạt như thế, có phải quá nghiêm trọng hay không? Duẩn Thiên Khuyết làm như vậy, khiến cho nhiều người bắt đầu sợ hắn.” Khắc Lâm lo lắng nói.

“Tớ biết rồi.” Trừng phạt này thật sự rất nghiêm trọng, nhất là từ nay về sau khiến người ta không thể chơi bóng rổ nữa. Nếu đối lại là cậu, nhất định không thể chấp nhận được. Lạc Kính Lỗi một bên thực cảm kích

Duẩn Thiên Khuyết vì cậu mà ra tay, nhưng một bên – cậu cảm thấy sợ hãi, Duẩn Thiên Khuyết bạo lực như vậy khiến cậu sinh ra cảm giác sợ hãi nhẹ nề. Duẩn Thiên Khuyết, cậu rốt cuộc vì cái gì?

“Được rồi. Khắc Lâm, cậu bớt nói hai câu đi. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, trong lòng Kính Lỗi cũng không dễ chịu. Duẩn Thiên Khuyết chỉ là hơi xúc động một chút. Hắn rất tốt với Kính Lỗi, chúng ta ai cũng thấy. Từ lúc Kính Lỗi hôn mê đến bây giờ đã là hai ngày một đêm. Hắn thậm chí không thèm chớp mắt mà canh giữ ở bên cậu ấy. Chỉ cần thấy cảm tình hắn đối với bạn bè như vậy, cho dù hắn có làm sai chuyện gì, chúng ta thân là bạn, cũng có thể tha thứ hắn, không phải sao?” Lời Đại Cao thăm thía khuyên giải an ủi làm Khắc Lâm có chút xao động.

Lạc Kính Lỗi hiểu được, khi mở hai mắt ra cậu đã nhìn thấy đôi mắt đang chờ đợi lo lắng của Duẩn Thiên Khuyết, liền hiểu được Duẩn Thiên Khuyết đối với mình rất tốt. Hồi tưởng lại hành vi xúc động của hắn, cho dù muốn mắng cũng thật sự không mở miệng được. Hai mắt hắn đỏ hồng, tóc tai hỗn loạn, dung nhan tiêu tụy, làm sao có thể mắng được! Vì thế cậu nén giận, thật vất vả mới khuyên hắn về nhà ngủ hai ngày, cho nên mới có cơ hội cùng Đại Cao, Khắc Lâm nói chuyện nhiều như vậy. Chuyện này làm sao có thể nói trước mắt Duẩn Thiên Khuyết được!

Cậu thật sự rất mừng vì Duẩn Thiên Khuyết rốt cục bắt đầu quan tâm người khác. Nhưng về phương diện khác, cậu lại phải đối mặt với một nan đề – khuynh hướng bạo lực của Duẩn Thiên Khuyết. Phỏng chừng trong thời gian ngắn cũng chưa chắc giải quyết được! Haiz!

Duẩn Thiên Khuyết, tình bạn “thâm hậu” này, tôi nên lấy cái gì trả lại cậu đây?

Trong mơ hồ dường như nghe được có người không ngừng gọi tên của cậu, vì vậy cậu tỉnh dậy.

Lạc Kính Lỗi mở to mắt nhìn bầu trời u ám tối đen, đồng hồ trên tường chỉ vào bảy giờ. Khắc Lâm bọn họ đã đi hai tiếng trước! Cậu cũng cứ như vậy mà ngủ hai tiếng. Hiện tại tỉnh lại, mới có chút cảm giác đói bụng.

Trong mộng vẫn có người không ngừng gọi to tên cậu, nghe được giọng nói kia, hình như là Duẩn Thiên Khuyết. Có phải lúc mình được trị liệu không tỉnh lại, cũng nghe được âm thanh lo lắng của Duẩn Thiên Khuyết? Một lần lại một lần, quanh quẩn ở bên tai. Chỉ là mi mắt quá nặng không mở ra được, vì thế cậu đành bỏ cuộc, tiếp tục ngủ say. Duẩn Thiên Khuyết, cậu nhất định không thể tin được, cậu cứ nhiên lại xuất hiện trong giấc mộng của tôi.

Lạc Kính Lỗi quay đầu, một thứ gì đó tối như mực hấp dẫn chú ý của cậu.

Trời ạ! Tóc dài, đây chẳng phải là Duẩn Thiên Khuyết sao? Sao lại như vậy? Hắn không phải chỉ rời đi được bốn tiếng sao? Sao lại quay lại rồi? Hắn muốn làm gì chứ!

Lạc Kính Lỗi nhẹ nhàng ngồi dậy, tận lực không đánh thức hắn. Nhìn hắn ghé vào bên giường ngủ say, khiến cậu nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt. Lúc này hắn cuộc tròn như chú mèo con bên người cậu, thiên sứ thanh bình có chút mệt nhọc cùng tiêu tụy. Lạc Kính Lỗi đưa tay vuốt ve mái tóc đen dài, vừa nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu nói.

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu là đồ ngốc, ở nhà ngủ không tốt sao? Vì cái gì lại chạy tới nơi này, tốt với tôi như vậy để làm chi! Cậu cũng không phải con gái, nếu không nhất định tôi sẽ bị cậu cảm động.

Duẩn Thiên Khuyết, tóc của cậu rất đẹp, thậm chí so với tóc dài của những cô gái khác còn đẹp hơn! Nhà cậu có tiền như vậy, nhất định là dùng sản phẩm chăm sóc tóc cao cấp nhất. Nhưng mà, Duẩn Thiên Khuyết, cậu có thấy nó rất nặng hay không, có phải rất áp lực hay không. Vô số phiền não và cừu hận, cậu không biết nó rất giống một sợi dây thừng ư, luôn luôn trói ở cổ cậu, lại không ngừng siết chặt, siết chặt vô cùng, chặt đến mức cậu không thở nổi, chặt đến mức khiến đôi mắt cậu không thể nhìn thấy bất cứ người nào. Duẩn Thiên Khuyết, cắt nó đi không tốt sao? Tôi biết, cái chết của mẹ đã kích cậu rất lớn, cũng như việc cha cậu tự tay giết chết bà. Cậu hận ông ta, hận cực độ, nhưng ông ta dù sao cũng là cha của cậu, là một người mà cậu không thể nào thoát khỏi. Cậu chỉ có thể lựa chọn trầm mặc kháng nghị, lựa chọn nuôi tóc dài khóc thương người mẹ đã mất. Duẩn Thiên Khuyết, nhưng cậu lại quên một điều, cậu còn sống nha! Cậu vẫn đang thật sự sống ở thế giới này. Chẳng lẽ cậu muốn bóng ma đau đớn ấy vẫn cảm rờ trong lòng, khiến cậu trở thành một người máu lạnh, tàn khốc sao? Người sống cả đời này, có bao nhiêu cái mười bảy năm? Mười bảy năm tiếp theo, tôi muốn cùng cậu vui vẻ mà trải qua. Duẩn Thiên Khuyết, cắt nó, quên

nó đi, vứt bỏ, chẳng khác nào ném đi phiền não, gông xiềng mà nghênh đón hạnh phúc. Như vậy cuộc đời mới có ý nghĩa. Tôi nghĩ mẹ của cậu nhất định sẽ đồng ý với ý kiến của tôi.

Duẩn Thiên Khuyết, tôi thật sự cảm kích tất cả những gì cậu làm cho tôi. Nhưng mà, tôi còn phải mắng cậu, cậu rất hồ đồ, rất xúc động, cậu thật sự là—

Thôi! Quên đi, Duẩn Thiên Khuyết, cậu tốt với tôi như vậy, mà tôi lại từng có ý nghĩ không an phận với cậu. Nếu cậu là con gái thì thật tốt biết bao nhiêu. Cậu xinh đẹp như vậy mà lại – Haiz! Nếu cậu nghe tôi nói thế, nhất định sẽ mắng tôi rất thảm, nói không chừng còn đâm tôi vài cái nhĩ!

Ha ha...

Duẩn Thiên Khuyết, cậu yên tâm, từ nay về sau, tôi chỉ xem cậu là bạn tốt cả đời này, là bạn tốt. Không bao giờ có ý nghĩ tà niệm gì nữa. Chúng ta cùng nhau chơi bóng, nơi nơi tạo ra cuộc đời tốt đẹp nhất đi!”

“Reng reng reng.”

“Vào lớp.”

Một thiếu niên tuấn mỹ tóc ngắn đứng ở cửa.

“Cậu, cậu, cậu là Duẩn Thiên Khuyết?”

Chú thích:

(1) Xương bánh chè:

(2) Hulk:

C 12

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

6 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yến

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Thiên Sứ Ác Tâm

Băng: Chúc mọi người trung thu vui vẻ, ngày hôm nay wp của Băng cũng đã cán mốc 500k view. (^ ^) Ban đầu tính làm gì đó tặng mọi người, nhưng nhòm lui nhòm tới thấy mình cũng đã đào 2 cái hố mới. Thôi thì cứ gắng lấp hố, coi như làm quà cho mọi người là được hen :3

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Băng thời gia qua. (^ ^)

Thật chậm quá!

Lạc Kính Lỗi đứng ở cửa rạp chiếu phim, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ trên cổ tay. Đã quá giờ hẹn với Duẩn Thiên Khuyết nửa tiếng, vì sao hắn còn chưa đến. Sắc trời cũng bắt đầu trở nên càng lúc càng tối, mây đen dày đặc, xem ra một trận mưa lớn là không thể tránh khỏi.

Giống như một đứm ngốc mà ngồi trên bậc thang trước rạp chiếu, nhìn dòng người vội vàng qua lại, tính nhẫn nại của Lạc Kính Lỗi cũng đã trôi mất hầu như không còn.

Duẩn Thiên Khuyết, mười phút nữa nếu cậu không xuất hiện, ngày mai tôi tuyệt đối sẽ bắt cậu làm một trăm, không, hai trăm cái hít đất, cộng thêm chạy mười vòng trên sân thể dục.

Trời mưa. Mưa tháng năm tưới lên mặt đất khô ráo, trong không khí tràn ngập hương vị tươi mát. Cũng đã gần đến mùa hạ rồi. Học kỳ sắp kết thúc, Lương Thánh Nặc theo cha hắn đến Nhật Bản, chỉ sợ trong thời gian ngắn sẽ không trở về. Haiz! Thật đáng tiếc, lại thiếu đi một người bạn tri tâm, cũng là một người bạn nhiệt tình yêu thích bóng rổ như cậu. Nhưng mà, về sau chắc chắn sẽ gặp lại thôi! Đây cũng là ước hẹn của bọn họ, nếu có cơ hội, nhất định phải phân cao thấp! Sau khi lên đại học, chỉ sợ không được tùy tâm tùy ý chơi bóng rổ như bây giờ! Dù sao việc học mới là chuyện quan trọng nhất của người Trung Quốc. Thi đại học thật tốt, đây là lời hứa hẹn của cậu với cha mẹ, cũng là điều kiện để cậu có thể tiếp tục chơi bóng. Bóng rổ, là theo đuổi cả đời của cậu, vĩnh viễn cũng không buông tha.

Nếu Duẩn Thiên Khuyết có thể tham gia trận đấu kế tiếp, như vậy trong giải bóng rổ các trường đại học cấp quốc gia, đội mình cũng có thể đạt được thành tích thứ ba đi!

Nếu không có sự kiện bạo lực lần đó, chúng ta hẳn là có thể dắt tay nhau chinh chiến trên sân bóng rổ, hoàn thành giấc mộng xưng bá thiên hạ của tôi rồi!

Thật đáng tiếc. Nhưng mà, Duẩn Thiên Khuyết, sang năm cậu nhất định phải giúp tôi thực hiện giấc mộng này, có được không?

Duẩn Thiên Khuyết, lúc cậu với đầu tóc ngắn xuất hiện trước mặt cậu, thực sự khiến cậu kinh ngạc không nhỏ, thậm chí còn cảm thấy chột dạ và khiếp đảm. Có phải hôm trước lúc cậu lầm bầm lầu bầu bị hắn nghe được không? Nếu như vậy – trời ạ! Đừng mà, rất dọa người đó! Cậu chỉ vô tình thôi, đừng có động tay động chân nha. Lạc Kính Lỗi nhắm mắt lại, chờ đợi thật lâu, nhưng cú đấm cứng rắn lại không hạ xuống. Ngược lại, khi mở to đôi mắt, bàn tay ảm áp như cánh chim nhẹ nhàng đặt trên gương mặt thô ráp của cậu, xúc cảm mềm mại an ủi sự lo lắng và chua xót của cậu. Duẩn Thiên Khuyết, vứt bỏ tóc dài cừu hận, lại càng thêm đẹp trai, tiêu sái.

“Duẩn Thiên Khuyết, sau này cậu vẫn sẽ chơi bóng với tôi chứ?”

“Nếu đây là kỳ vọng của cậu, tôi đồng ý.”

Giữ một phần khế ước kiên định, hai người cùng đi qua mùa đông giá lạnh. Lạc Kính Lỗi trong khi thời gian trôi qua từng chút một, cũng cảm nhận được sự dịu dàng của Duẩn Thiên Khuyết.

Tặng quần áo cho cậu, làm cho cậu ấm áp. Chọc cậu cười vui, lau nước mắt giúp cậu. Cho cậu đôi tay khi trời lạnh, thay cậu che mưa chắn gió. Cho cậu trở lại con đường ngay thẳng, cho cậu rơi xuống phạm trần.

Cho cậu, trong màn đêm yên tĩnh, một nụ hôn hạ xuống âm thầm không người biết.

Nếu đó là yêu, lòng người đã trầm luân.

“Kính Lỗi, cậu ở nơi này làm gì?” Cao Đình Nam tình cờ đi ngang qua đây lúc này lại miễn cưỡng trở thành chúa cứu thế trong lòng Lạc Kính Lỗi. Chỉ thấy cậu nở nụ cười thật tươi, chạy chậm vài bước đến bên dưới chiếc dù, hai mắt cảm kích nhìn vào Đại Cao. “Thật tốt quá, Đại Cao, rốt cuộc đã được cứu rồi.”

“Cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

“Cái tên Duẩn Thiên Khuyết chết tiệt kia, lại cho em leo cây. Cùng hẹn nhau xem phim, em đã đợi một tiếng, hắn vẫn chưa đến. Mưa lớn như vậy, em muốn đi cũng đi không được, vội muốn chết. May mắn gặp được anh.”

“Các cậu, sao lại hẹn nhau xem phim?” Đại Cao nhấp nháy mắt hỏi.

“Ha ha, có chút kỳ quái nhỉ! Hai thằng con trai – bình thường đều là một nam một nữ đi! Haiz! Ai bảo bọn em đều chưa có bạn gái. ‘Ngưu tầm ngưu mã tầm mã’, có thể nói là đồng bệnh tương liên, giải thích như vậy coi như cũng hợp lý đi!”

“Kính Lỗi, dường như gần đây cậu rất thân thiết với Duẩn Thiên Khuyết!” Lại gián tiếp xa lánh anh. Chỉ là lời này Đại Cao không dám nói ra miệng.

“Có sao? Ặc... Hình như là vậy!”

“Có nguyên nhân gì.... đặc biệt sao?” Là Duẩn Thiên Khuyết xuất hiện, đoạt lấy cậu rồi sao?

“Nguyên nhân? Làm gì có nguyên nhân gì, bọn em là bạn bè mà.”

“Anh và Khắc Lâm cũng là bạn của hần. Nhưng hần tựa hồ không dùng một con mắt mà nhìn bọn anh.”

“Chẳng lẽ là, mị lực luy thừa bất đồng?”

“Tên nhóc này, xem ra cậu đang thiếu ăn đòn.”

“Ha ha... Đại Cao, anh yên tâm. Duẩn Thiên Khuyết không phải là người mà em giấu riêng đi, hần sẽ chậm rãi chấp nhận mọi người, chỉ là cần một quá trình thôi. Không cần nóng vội, cũng sẽ có một ngày như vậy.”

Đại Cao suy nghĩ, anh rốt cục có thể hiểu được, Lạc Kính Lỗi vĩ đại như vậy quả thật có duyên quá kém với người khác phái. Người này tự nhiên có thể lý giải lời người khác đến trình độ này, muốn không bội phục cũng khó. “Cậu thật sự là – Duẩn Thiên Khuyết cho dù là châu báu, anh cũng không hiềm lạ, anh là để ý cậu. Chẳng lẽ hần đối với cậu mà nói, thật sự quan trọng như vậy sao? Cho nên lúc nào người đầu tiên cậu nghĩ đến luôn luôn là hần?”

“Đại Cao!” Lạc Kính Lỗi có chút bị dọa, Đại Cao chưa từng lớn tiếng với cậu như vậy. Nhưng giây tiếp theo, cậu liền kéo tay Đại Cao, dùng bả vai rắn chắc của mình mà đẩy đẩy anh. “Được rồi, Đại Cao, em và anh, còn có Khắc Lâm, chúng ta ba người đã làm bạn với nhau từ lúc đi nhà trẻ, tình bạn mười ba năm thân thiết đó! Duẩn Thiên Khuyết là bạn của em, còn anh và Khắc Lâm như người nhà của em. Vốn đã quen thuộc với sự tồn tại của hai người, em thậm chí cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới một ngày chúng ta sẽ tách ra. Em nghĩ, nếu không có hai người ở bên cạnh, với tính cách lỗ mãng của em, nhất định sẽ không có cách nào mà sống tiếp.”

“Cậu nha, cũng chỉ có cái mồm.” Vừa miễn cưỡng khen, anh vừa khoát tay lên vai cậu, ôm cậu vào lòng, lơ đãng dời chiếc ô về phía cậu. Cao Định Nam vẫn luôn dùng phương thức của mình mà quan tâm Lạc Kính Lỗi. Từ bé đến lớn anh vẫn luôn bảo vệ thiếu niên này, nhưng cậu từ lúc nào đã cao lớn như anh, cường tráng như anh, không cần anh mù quáng đi theo bên người nữa. Mà anh đã bất tri bất giác tạo thành thói quen chăm sóc cậu. Cho dù đó không phải là tình cảm bình thường. Tóm lại, nó đã sinh ra ở trong lòng, nảy mầm, dần dần trưởng thành thành một cây đại thụ có thể che cả bầu trời. Lạc Kính Lỗi, cứ như vậy mà chờ đợi em cũng tốt, chỉ cần vẫn còn một ngày em cần anh, chỉ cần vẫn còn một ngày em xem anh là bạn tốt, anh sẽ ở cạnh em thật gần, gắng hết khả năng của mình mà chăm sóc em. Chỉ cần để anh mỗi ngày đều có thể nhìn thấy gương mặt tràn ngập hạnh phúc của em, cho dù vào ngày anh được mai táng, anh vẫn muốn em nở nụ cười. Mặc kệ có sự tồn tại của Duẩn Thiên Khuyết hay không, quan hệ chúng ta vẫn không thay đổi. Đến ngày nào đó sinh mệnh chấm dứt, anh vẫn luôn là một người ngơ ngẩn chờ đợi em, bí mật của anh sẽ theo hai chúng ta xuống mồ, và rồi luân hồi sau đó. Kính Lỗi, kiếp sau, em hãy là một người con gái, được không?

Khi Duẩn Thiên Khuyết toàn thân ướt đẫm chạy tới rạp chiếu phim, hần đã thấy một “bộ phim” phần kích tuyệt vời như vậy. Ôm nhau trong mưa gió, sóng vai bước đi, hình ảnh tốt đẹp cỡ nào. Tốt đẹp đến mức làm cho hần có xúc động muốn ăn thịt người. Cao Định Nam, phải không? Loại ánh mắt kia cũng thật sự quá rõ ràng, cái này gọi là yêu thầm sao? Cứ nhiên ngay cả nửa điểm ý tứ che dấu cũng không có, cứ như vậy mà trắng trợn trước mắt. Cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ không cho rằng đó là tình bạn đơn thuần. Lạc Kính Lỗi, hứa hẹn của cậu với tôi chính là như vậy sao? Trong lúc tôi không có mặt, có thể không kiêng nể gì mà câu dẫn những người khác. Nụ cười nở rộ của cậu đối với hần cũng sáng lạn như thế, hấp dẫn ánh mắt của tôi như thế, là ngầm đồng ý loại tình cảm này của hần sao?

Như vậy, vĩnh viễn của cậu dành cho tôi thật ra là cái gì đây?

Giá trị cũng ngang nhau sao? Đó đâu phải là câu nói từ tận đáy lòng, cậu tùy tiện lấy lời kịch cổ xưa để đùa đùa người khác sao?

Chỉ là tình cảm lừa gạt rẻ tiền mà thôi.

Duẩn Thiên Khuyết, mày thật sự là đồ ngốc, ngay từ đầu mày đã là đồ ngốc.

Từng giọt mưa xâm nhập vào mọi nơi trên cơ thể hần, cũng không có cách nào trở thành rào cản che đi những hình ảnh trước mắt. Thân ảnh quen thuộc mà hần luôn vương bận, giờ lại mang theo tươi cười rực

rõ, tựa vào lòng người khác, thoái mái đi bên cạnh người kia. Từng bước, từng bước, mưa bụi lác lác che đi tất cả. Yên tĩnh không tiếng động, ngay cả tiếng tim đập cũng lạnh lẽo ngừng lại.

Trời tháng năm cuối xuân mát lạnh, xuyên thấu da thịt, đóng băng tâm hồn.

“Duẩn Thiên Khuyết, ngày hôm qua vì sao cậu không đến?”

“...”

“Đáng giận, cậu là đồ điên, lại giả vờ lãnh khốc cái gì, trả lời tôi nhanh lên.”

“Người đàn ông mang tôi đến cuộc đời này, hôm qua trở lại!”

“Cậu, ý cậu là cha cậu sao?” Lạc Kính Lỗi âm thầm trợn trắng mắt, hất quay lưng với cậu, lại còn lên giọng nữa. Duẩn Thiên Khuyết lại phát giận rồi! Haiz! Trời sinh mình làm người cho hấn trút giận mà.

“Đội trưởng, cậu ra đây một chút.” Đứng ở ngoài cửa lớp, Khắc Lâm vẫy tay với Lạc Kính Lỗi. Bộ dáng đáng yêu khiến Lạc Kính Lỗi dưới đáy lòng cuồn cuộn hô tôi yêu cậu chết mất, lợi dụng tốc độ nhanh như chớp, đi đến trước mặt Khắc Lâm. Đến đây đi, bảo bối, là cậu cứu tớ nha, để tớ khỏi bị Duẩn Thiên Khuyết kéo xuống địa ngục xem thường cùng chỉ trích. Vì biểu đạt cảm kích của tớ, tớ liền dâng lên nụ hôn xù nam quý giá, đến, hôn một cái.

“Đội trưởng, cậu dùng ánh mắt mị mị đó nhìn tớ làm gì vậy.” Khắc Lâm nổi cả da gà.

“Nào có, là do cậu rất đáng yêu nha!” Cố gắng tăng tốc độ chớp mắt lên 180 lần một phút.

“Cậu bị điên à, ghê tởm chết.” Khắc Lâm sờ sờ cánh tay rét run, sau ột cũng vì chấn động mà dựng tóc gáy.

“Tìm tớ làm gì?” Rốt cuộc trở về chuyện chính.

“Á, đúng rồi, bạn học của tớ mới mang về một đợt hàng mới, hôm nay muốn đi không, đến nhà của tớ!” Khắc Lâm lộ ra nụ cười ái muội chết người, kéo kéo cánh tay Lạc Kính Lỗi, không cần thiết phải nói rõ ẩn ý.

“Cậu, là nói, cái kia sao?” Cảm giác một cỗ nhiệt lưu tràn ngập toàn thân, Lạc Kính Lỗi có chút ngượng ngùng cười rộ lên. “Hi hi, muốn gọi Đại Cao hay không?”

“Bớt giả vờ, cậu rõ ràng không muốn, đừng có nói ra.” Khó trách cậu có thể làm đội trưởng, một bụng đầy gian trá.

“Hê hê.” Mưu kế bị nhìn thấy, Lạc Kính Lỗi cũng chỉ ngây ngô cười cười. Hai người thật sự là khó quên lần trước gọi Đại Cao cùng đến, khiến bọn họ phải chịu nửa giờ thuyết giáo tra tấn. Nói đến mức trạng thái cao trào vừa nổi lên cũng liền trở nên thiếu hứng trí mềm nhũn nằm úp sấp. Quên đi, Đại Cao, không phải bọn em vứt bỏ anh, là sự trấn định tự nhiên của anh khiến tụi em cảm thấy không thể bằng, tình cảm cao thượng sâu đậm của anh khiến bọn em bị khiếp đảm. Vì thế, xin để cho tụi em – những con người phạm nhân hư thói chìm đắm trong vực sâu của mình, một mình anh cứ độc bước trên con đường khát thiết lên thiên đường đi! Yên tâm, bọn em sẽ không trách cứ anh. “Vậy, muốn gọi Duẩn Thiên Khuyết — quên đi, vẫn không nên gọi Duẩn Thiên Khuyết thì tốt hơn.” Có cảm giác, chuyện này giấu hấn vẫn ổn hơn.

“Hả, sao hôm nay cậu tự giác vậy. Duẩn Thiên Khuyết gần đây đối với cậu tốt như vậy, có chuyện thích ý lại không gọi hấn, cậu không cảm thấy băn khoăn sao?”

“Đi đi đi đi, đừng có vui mừng khi người khác gặp nạn, tan học ở cổng trường chờ tớ.” Lạc Kính Lỗi xoay người không để ý cậu ta nữa.

Thượng đế à! Người thương cho tâm hồn đáng thương của con đi! Con vẫn còn muốn sống vài năm nữa nha! Người đừng làm con sợ, người cứ nhiên lại để Duẩn Thiên Khuyết đứng ở phía sau con, còn dùng ánh mắt oán độc này nhìn chằm chằm con. Hại con chỉ có thể chột dạ cúi đầu, cực kỳ giống đứa nhỏ làm sai chuyện. Duẩn Thiên Khuyết, lần sau tôi nhất định sẽ không giấu cậu chuyện gì.

Hả, nghe được sám hối của cậu rồi sao? Sao hấn cứ thế mà đi rồi?

“Trời ạ, dọa chết người. Hấn sao lại giống hồn ma u oán thế.” Khắc Lâm đầm đầm ngực.

“Doãn—” Lạc Kính Lỗi cuối cùng cũng không mở miệng, trong lòng lại nảy sinh một ý nghĩ xấu đến cực điểm – Hôm nay vẫn là không cần gọi hắn đi, như vậy được rồi!

Gian nan nuốt xuống nước bọt ngẹn ở yết hầu, ánh mắt hai người gắt gao nhìn thẳng vào hình ảnh mê người. Thân thể tuyệt vời của người phụ nữ, người đàn ông cơ khát, xỏ xuyên, không hề che đậy mà thấy rõ, kích thích khiến cậu cảm thấy khó thở, cả người khô nóng, huyết mạch sôi sục, tim đập gia tốc, chỉ muốn ngất đi. Tóm lại một câu, Lạc Kính Lỗi hiện giờ dục hỏa đốt người.

“Thế nào? Đủ kích thích chứ?” Khắc Lâm thở hổn hển, không ngừng nhanh chóng luật động thứ trong tay.

“Chịu hông nổi.” Hai má nóng lên như tôm luộc chín, một dòng mồ hôi chảy từ trán, tiếng thở dốc không thể ức chế bên trong căn phòng nhỏ hẹp. Ngăn cản không được *** như nước lũ từng cơn từng cơn ập đến toàn thân, khoái cảm cuộn cuộn khiến cho phần thân cậu đứng thẳng, gấp gáp tìm kiếm cách phóng thích. Lạc Kính Lỗi rốt cuộc kháng cự không được một màn trần trụi xâm nhập kích thích trong TV kia. Run run hai tay, cậu thật vất vả kéo khoá quần, học theo động tác của Khắc Lâm, trúc trắc vỗ về chơi đùa vật tượng trưng nam tính, tìm kiếm càng nhiều khoái cảm an ủi.

Duẩn Thiên Khuyết ngẩng đầu, ánh mắt trời tạo nên một bóng râm bên dưới toà kiến trúc. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà hắn lại đi theo Lạc Kính Lỗi đến nơi này. Những ngày tháng như hình với bóng khiến hắn không thể chịu đựng được cảm giác bên người không có cậu. Thân ảnh kia vẫn luôn quấn quanh người hắn, nhưng lại khiến hắn sinh ra ảo giác như đã thành thói quen.

Lạc Kính Lỗi, tôi thế nhưng lại bắt đầu nhớ cậu rồi...

“Cậu tìm ai vậy?” Một người phụ nữ trung niên đeo giỏ xách, đứng trước mặt hắn.

“Nơi này, là nhà Khắc Lâm sao?” Biểu tình đậm nhạt che giấu cảm xúc không muốn xa rời trong lòng, chỉ có lúc suy nghĩ về Lạc Kính Lỗi, hắn mới có cái loại cảm xúc khác thường này.

“Cậu là—” Nhìn bộ đồng phục trên người thiếu niên, người phụ nữ tươi cười hiền lành. “Con là bạn Khắc Lâm sao? Đúng rồi, đây là nhà Khắc Lâm, mau vào đi! Dì là mẹ của nó, đứa nhỏ này chắc đang ở trong phòng đọc sách! Cùng với Kính Lỗi nữa, Kính Lỗi hắn con cũng biết đi! Sao vậy, ở lâu hai, con tự lên nhé, dì đi rửa hoa quả, mang lên cho các con sau.” Hiếu khách tiếp đón, sau đó bà một mình đi vào phòng bếp.

Duẩn Thiên Khuyết không nhanh không chậm bước lên cầu thang, đi đến cửa phòng trên lầu hai, cửa không khoá, nhẹ nhàng đẩy một cái liền mở ra. Từ khe hở hắn nhìn thấy hình ảnh nam nữ tăng tị với nhau trên màn hình có hơi chút phóng đại. Bước đầu tiên khi vào phòng, hắn tự nhiên quay đầu tìm kiếm...

Không khí ngưng đọng lại trong hơi thở không thông, Duẩn Thiên Khuyết cả đời cũng quên không được hình ảnh đau đớn này...

“Duẩn, Duẩn Thiên Khuyết...” Lạc Kính Lỗi đã muốn sợ tới mức không nói được thành câu, phản ứng đầu tiên đó là kéo quần, che đi bộ phận trọng yếu. Kỳ quái là, cậu cư nhiên có chút hy vọng người trước mặt là mẹ Khắc, cho dù bị mắng là đứa trẻ hư hỏng cũng không sao cả. Chỉ cần, chỉ cần không phải Duẩn Thiên Khuyết là tốt rồi. Chết tiệt, vì cái gì lại là hắn. Lạc Kính Lỗi hiện tại ngoại trừ xấu hổ, cũng không còn bất cứ bóng dáng hưng phấn gì.

“Má ơi, Duẩn Thiên Khuyết, cậu làm tôi sợ muốn chết.” Khắc Lâm đang khiếp sợ sau khi xác định người trước mặt là ai, rốt cục phục hồi tinh thần lại. “Mau đóng cửa, mau đóng cửa, đừng để mẹ tôi nhìn thấy.”

Giây tiếp theo, Duẩn Thiên Khuyết như một con sư tử cuồng bạo mà chạy ra khỏi phòng.

“Duẩn Thiên Khuyết.” Lạc Kính Lỗi gấp đến độ gần khóc. Xong rồi, xong rồi, lần này chết chắc rồi. Sao lại như vậy, tại tại sao có thể như vậy, vì cái gì lại là hắn. Mình nên làm cái gì bây giờ đây!!

“Hắn phát điên cái gì thế.” Sửa sang lại quần áo, Khắc Lâm rút khăn giấy lau lau tay. “Chẳng hiểu cái gì. Xem AV thì có sao chứ, chẳng lẽ hắn chưa từng xem sao! Phản ứng lớn như vậy. Không phải cũng theo chủ nghĩa thánh khiết như Đại Cao chứ! Hừ, buồn cười. Này, Kính Lỗi, cậu làm gì, sao mặt lại trắng bệch hơn cả hắn lúc nãy nữa chứ? Cậu đang sợ cái gì??”

“Không biết! Nhưng tớ có cảm giác rất sợ hắn. Mẹ ơi, tớ rốt cuộc là làm sao vậy. Hắn nhất định là khác tính của tớ.” Lạc Kính Lỗi, mình điên rồi sao, sao trong lòng lại có cảm giác như đang phản bội hắn. Cảm

giác sợ hãi và tội lỗi cứ nhiên lại dâng lên mãnh liệt như vậy. Thật sự là rất hỗn loạn! Duẩn Thiên Khuyết vì sao lại tức giận như vậy, mình rốt cuộc đã làm gì chọc đến hắn chứ. Cho xin đi, lá gan của mình từ khi nào trở nên nhỏ bé như vậy. Đáng giận, vì sao lại cảm giác như đang yêu đương vụng trộm bị chồng bắt gặp vậy, thật mất mặt quá! Cái gì chứ, khốn kiếp, sớm biết vậy thì đã không đến rồi. Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết, cậu rốt cuộc muốn tôi phải như thế nào...

“Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, tôi đã thỏa mãn. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, là tốt rồi.”

Thiên sứ nở nụ cười hoàn mỹ tàn ác, răng nanh bén nhọn xoẹt qua bờ môi mỏng, chất lỏng màu đỏ tuyệt diệu chảy xuống khoe miệng, tạo thành dấu vết bi thảm. Sắc đẹp ưu thương nhuộm lên thân ảnh buồn bã, trông rỗng hận thù.

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu chính là nhân vật chính kia. Mà tôi, chính là người phối hợp diễn cho cậu.”

Nhắm lại đôi mắt đen đã đóng băng, mái tóc ngắn mềm mại vỗ về chơi đùa, xúc cảm trên chọc rất nhỏ trên hai má, như từng lưỡi dao sắc bén lần lượt đâm sâu vào trái tim, thần kinh hắn đau đớn chết lặng. Làn gió thổi qua, đánh tan cảnh mộng.

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu tốt với tôi như vậy, mà tôi lại từng có suy nghĩ không an phận với cậu. Nếu cậu là con gái thì tốt biết bao.”

Từng lưỡi kim kích động, loé sáng châm chọc vào đầu ngón tay trắng nõn, nháy mắt, từng giọt tơ máu rơi vào trong hồ, xao động mặt nước tĩnh lặng.

Lạc Kính Lỗi, cậu chưa từng thấy, kim châm của tôi, là vũ khí tôi yêu thích nhất, cũng là một gương mặt khác của tôi.

Lạc Kính Lỗi, cậu chưa từng gặp, nụ cười tôi cất giấu phía sau, so với kim châm còn độc, còn sắc bén hơn.

Lạc Kính Lỗi, cậu có từng nghĩ đến, sẽ có một ngày, tôi ở trước mặt cậu, cắt cổ họng của một ai đó, chỉ để tìm kiếm khoái lạc khi máu rơi.

“Lạc Kính Lỗi, vĩnh viễn bên tôi, cậu không hối hận sao?”

Lạc Kính Lỗi, phản bội tôi, cậu sẽ biết, cậu phải trả giá lớn đến mức nào.

Lạc Kính Lỗi, tôi muốn cậu tìm về lời hứa dành cho tôi, dưới một bầu trời nắng, sinh mệnh của cậu chỉ biết đến tôi, vĩnh viễn bên cậu.

Lạc Kính Lỗi, là cậu lựa chọn con đường này, lựa chọn một thiên sứ ác tâm.

C 13

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 2 Comments

6 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Hủy Diệt

Băng: Mình đang ở quê. Quê có wifi. Ồ yeeeeeee =)))

Duẩn Thiên Khuyết mất tích.

Đáng chết, đã một tuần rồi. Điện thoại cũng không tiếp, ngay cả lãnh đạo trường học cũng tìm không thấy hắn, càng không có liên hệ với bọn Đại Cao, Khắc Lâm họ, dường như đã bốc hơi khỏi thế gian. Từ sau sự kiện kia, cũng không thấy hắn ở trường học, Lạc Kính Lỗi ảo não không chỗ phát tiết. Suy nghĩ một chút, quen hắn lâu như vậy, cứ nhiên cả một lần cậu cũng chưa từng đến nhà hắn. Ngoại trừ một số điện thoại di động, cậu thật sự không biết phải liên hệ với hắn bằng cách nào. Là bạn, cậu thật sự biết quá ít về hắn. Hoàn toàn xứng đáng với hai chữ tùy tùng. Lạc Kính Lỗi, may thật sự là đồ ngu ngốc.

Nhưng cũng phải nói lại, vì sao hắn lại bộc phát lớn như vậy, đến tận một tuần sau vẫn chưa xuất hiện, cũng không nhận điện thoại của mình.

Mình chẳng qua chỉ làm chuyện mà mọi đứa con trai trưởng thành đều làm – xem AV, ngẫu nhiên tự an ủi, rồi cuộc chuyện đó lại vi phạm luật pháp quốc gia gì chứ?

Duẩn Thiên Khuyết, cậu mau rút ra đây nói rõ ràng cho tôi. Tôi đã xâm phạm quy định pháp luật hay là nguyên tắc đạo đức gì của cậu, mà khiến cậu cảm thấy tôi là một người bạn dơ bẩn, xấu xa. Nếu cậu thật sự ghét bỏ tôi như vậy, thì rút ra đây giải thích minh bạch cho tôi. Lạc Kính Lỗi tôi sẽ không bao giờ quên quít lấy cậu nữa.

Duẩn Thiên Khuyết, cậu cái tên khốn này, cậu rốt cuộc ở đâu?

Duẩn Thiên Khuyết, nếu để cho tôi tìm được cậu, tôi nhất định đánh cậu đến mặt mũi bầm dập, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ...

Duẩn Thiên Khuyết, cậu tốt nhất vĩnh viễn cùng đừng xuất hiện, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu...

Duẩn Thiên Khuyết, cho dù cậu xuất hiện, tôi cũng sẽ không để ý đến cậu nữa...

Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết...

Duẩn Thiên Khuyết, cậu trở về đi!

Duẩn Thiên Khuyết, nếu cậu thật sự chán ghét tôi làm chuyện đó, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ làm nữa...

Duẩn Thiên Khuyết, trở về được không...

Duẩn Thiên Khuyết, ít nhất hãy gọi điện cho tôi, cho tôi biết cậu ở nơi nào, có được không...

Duẩn Thiên Khuyết...

“Reng...” Tiếng chuông di động vang lên.

“Duẩn Thiên Khuyết” Lạc Kính Lỗi trong hoảng loạn mà bắt máy.

“Kính Lỗi, Kính Lỗi, con mau đến xem Khắc Lâm với! Mau tới, mau tới, Khắc Lâm nó, Khắc Lâm nó—” Đầu kia truyền tới giọng của dì Khắc, tiếng kêu tê tâm liệt phế khiến trái tim Lạc Kính Lỗi thắt chặt.

Khắc Lâm? Cậu, cậu ấy làm sao vậy?

Cho đến hôm nay, cậu mới biết, thì ra thế giới màu trắng cũng đáng sợ như vậy.

Bất đồng với thiên sứ trắng tinh, trong thế giới màu trắng này, là bóng tối im lặng lên án nhân loại, tàn bạo, bất đắc dĩ. Hỗn hợp mùi vị thuốc sát trùng trong không khí khiến cho người ta buồn nôn, vô cùng buồn nôn. Mỗi một bước đi, đều như đang bước đi trên đỉnh núi, gian nan mà trầm trọng, áp lực đau khổ khiến ai cũng trở nên mãnh liệt khẩn trương. Rốt cuộc, trong một cảnh tượng màu trắng bao phủ, cậu tìm được người bạn thân thiết mười hai năm của mình.

Bằng gác quần quanh cơ thể, một màu trắng đồng điệu với những bức tường, nằm ở nơi đó thật sự là người bạn của cậu sao? Dịch truyền từng giọt, phải thở oxy, thứ duy nhất có thể thấy rõ là đôi mắt nhắm chặt vẫn lộ ra bên ngoài. Người này, là Khắc Lâm sao?

Không, không, tuyệt đối không thể. Khắc Lâm không phải người này, Khắc Lâm sẽ không thay đổi thành như vậy. Khắc Lâm, Khắc Lâm, Khắc Lâm cậu ấy – người này làm sao có thể là Khắc Lâm??

Khắc Lâm ngày hôm qua còn cùng mình chơi bóng, thân ảnh đầy sinh lực kia làm sao có thể trở thành người nằm yên không nhúc nhích này được. Không!

Khắc Lâm ngày hôm qua còn đấu võ mồm với mình, đùa giỡn rất vui vẻ, gương mặt lộ vẻ tươi cười nghịch ngợm như vậy, làm sao có thể là người toàn thân băng gạc này được. Không!

Khắc Lâm ngày hôm qua còn ăn cơm với mình, cùng chơi trò chơi, nam sinh giờ giờ khắc khắc đều tràn ngập sung sướng yên vui tuyệt đối sẽ không phải là người như tử thi cứng ngắc trước mắt này. Không thể nào!

Tuyệt đối không! Sẽ không! Người này sẽ không phải là Khắc Lâm!

“Kính Lỗi!” Người phụ nữ trước mặt nắm lấy tay cậu, bị thống mang theo sức nặng không thể chống đỡ nổi, hai đầu gối bà mềm nhũn, ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngoài miệng không ngừng khóc nức nở. Bên tai cậu truyền đến những âm thanh đứt quãng, thật sự rất đáng sợ. Cậu thật sự không muốn nghe thấy. “Kính Lỗi, con rốt cục đã đến. Con đến xem xem Khắc Lâm của nhà dì đi! Khắc Lâm, Khắc Lâm của chúng ta, nó vì sao lại biến thành như thế này. Khắc Lâm, Khắc Lâm của mẹ...” Câu chữ hỗn loạn vang lên trong tiếng khóc, càng đậm bi thương.

Chú Khắc tiến lên đỡ lấy vợ mình, trên khuôn mặt già nua là những vệt nước mắt rõ ràng.

“Dì, chú, Khắc Lâm, Khắc Lâm vì sao lại biến thành như vậy? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Trước mặt cha mẹ Khắc Lâm, mặt, Lạc Kính Lỗi không thể không nhận ra sự thật trước mắt. Cậu đã mất đi một người bạn khoẻ mạnh, hoạt bát vào hôm nay rồi.

Chú Khắc rưng rưng nước mắt lắc đầu. “Chú dì cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, đêm qua nhận được điện thoại trường học gọi đến, nói là bệnh viện tiếp nhận một bệnh nhân bị thương nghiêm trọng. Trên người hắn tìm được thẻ học sinh, vì vậy gọi đến trường học hỏi. Khi chú dì đến bệnh viện, Khắc Lâm nó,” Thời gian tạm dừng thật dài, hít hít cái mũi, cố gắng áp lại nước mắt đang dâng lên, chậm rãi mở miệng. “Bộ dạng kia, ngay cả chú dì cũng không thể nhận ra rồi. Bác sĩ nói, tay chân nó đã hoàn toàn bị dập nát, còn một ít lời nói mà dì nghe không hiểu, tóm lại là nội thương rất nghiêm trọng. Đời này chỉ sợ, chỉ sợ đều phải nằm ở trên giường bệnh mà sống tiếp.” Sau khi nâng vợ lên, ông xoay người sang chỗ khác, từ thân ảnh run rẩy kia có thể đoán ra – ông đã không thể khống chế được cảm xúc thống khổ, chỉ có thể ở nơi không người thấy mà lộ ra xúc động của mình.

“Khắc Lâm, Khắc Lâm của mẹ.” Dì Khắc vẫn không ngừng thăm thì những lời vô nghĩa bi thương.

“Khắc Lâm, thương tích này, đó là—” Lạc Kính Lỗi có chút không thể hiểu được.

Chú Khắc xoay người lại nhìn cậu. “Bác sĩ nói vết thương là do bị người khác đánh liên tục. Xem trình độ xuống tay, tuyệt đối sẽ không phải chỉ một người. Kính Lỗi, con có biết Khắc Lâm ở bên ngoài chọc phá ai không? Tên khốn đó lại đánh nó thành như vậy. Đến tốt cùng là có thâm cừu đại hận gì, bọn họ lại có thể nhẫn tâm như thế.”

“Không có, Khắc Lâm đều luôn luôn tránh xa mấy chuyện đánh nhau hỗn loạn đó. Hơn nữa bình thường cậu ấy nói chuyện rất tốt, mọi người đều rất thích cậu ấy. Cũng không nghe cậu ấy kể đã dắc tội người nào. Tại sao có thể như vậy?” Lạc Kính Lỗi cực lực tìm kiếm thông tin trong đầu, nhưng một chút giúp ích cũng không có. Trong đầu óc cậu đều là khuôn mặt tươi cười của Khắc Lâm, cậu trai đã cùng cậu đi qua những năm tháng thanh xuân trẻ tuổi, cứ như vậy mà vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể đứng dậy nổi. Không, điều này không phải là sự thật. Khắc Lâm, Khắc Lâm, cậu đứng lên nói cho tớ biết, đây không phải là sự thật.”

“Khắc Lâm.” Dì Khắc chạy đến bên giường bệnh Khắc Lâm. “Khắc Lâm tỉnh, nó tỉnh rồi. Khắc Lâm, con mau nhìn đi, là mẹ, là mẹ con đây! Khắc Lâm...”

Đôi mắt mở ra, mờ mịt chuyển động. Trong đầu óc Khắc Lâm đã không còn ý thức.

Cho đến khi bên người vây đầy người, cho đến khi gương mặt quen thuộc của Lạc Kính Lỗi xuất hiện...

“A—” Tiếng kêu to thê lương tràn ngập trong phòng bệnh, tựa hồ không chỉ có thân thể đau đớn, bộ dáng chui trồn trên giường bệnh của Khắc Lâm đều khiến mọi người sợ hãi. Muốn tiến lên ngăn lại cậu, lại đụng vào vết thương, khiến cậu càng kêu to thảm thiết.

“Khắc Lâm, Khắc Lâm cậu làm sao vậy, cậu đừng sợ, đã không có việc gì.” Lạc Kính Lỗi tiến lên trước mặt cậu, cực lực an ủi.

“A—” Đường như càng kích động hơn, Khắc Lâm nhắm mắt lại lắc lắc đầu, cơ thể quắn bắng không ngừng run rẩy, bộ dạng sợ hãi cực độ.

“Khắc Lâm, Khắc Lâm cậu rốt cuộc làm sao vậy, tớ là Kính Lỗi, tớ là Lạc Kính Lỗi đây, cậu không nhớ rõ tớ sao?” Lạc Kính Lỗi đứng ở bên giường, gương mặt đau khổ, thật sự không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng này.

“A!!!” Khắc Lâm sau khi nghe thấy những lời này lại thét lên chói tai, thân thể bật dậy trên giường. Dưới tình huống mọi người không kịp phản ứng, ngã thật mạnh trên đất. “A!!” Đau đớn trên thân thể truyền đến, khiến cậu lại khàn giọng kêu to.

“Khắc Lâm.” Cha mẹ Khắc cuồng quít đến đỡ con lên, nhưng khi tay vừa động đến băng gạc, lại vô tình chạm vào vết thương của cậu, khiến cậu càng la hét thảm hại hơn.

“Khắc Lâm, Khắc Lâm của mẹ!”

“Phải, phải làm sao bây giờ!”

Tận cho đến khi bác sĩ và y tá đến, tiêm cho cậu một liều thuốc an thần mới trấn an được cậu đang hoảng sợ, cũng khuyên can người nhà không nên cho cậu gặp quá nhiều kích thích, tạm thời tránh xa, chắc chắn sẽ an tĩnh lại.

“Chú ơi, nói không chừng Đại Cao sẽ biết chút gì đó, con đi gọi điện cho anh ấy.” Lạc Kính Lỗi sau khi ra khỏi phòng bệnh mới nhớ được chuyện này, liền vội vàng nói. Cậu cố gắng khiến cho bản thân mình bỏ qua hành động sợ hãi của Khắc Lâm khi nhìn thấy mình. Kích thích? Cậu ấy rốt cuộc đã bị cái gì kích thích? Ai đã kích thích Khắc Lâm?

“Không cần, Đại Cao nó cũng đã đến, cũng không nghĩ được cái gì. Nhưng sau khi nó nhận được một cuộc điện thoại, tựa như nổi điên lên chạy mất. Một câu cũng chưa nói.” Chú Khắc cực lực làm dịu đi cảm xúc bi thương, giúp đỡ vợ mình, qua cửa sổ thủy tinh nhìn đứa con đang nằm thình lạng. Loại cảm xúc chua xót sâu sắc này, bi ai như đứt từng khúc ruột, Lạc Kính Lỗi không đành lòng nhìn tiếp. Cậu xoay người sang chỗ khác. Đại Cao? Đúng vậy, đi tìm Đại Cao. Nói chuyện với anh ấy, không chừng sẽ có manh mối gì. Lạc Kính Lỗi tạm biệt cha mẹ Khắc Lâm, một đường chạy chậm ra khỏi bệnh viện, bắt xe chạy thẳng đến nhà Cao Định Nam.

Xuống xe, chạy tiến khu nhà, Lạc Kính Lỗi cuối cùng tìm thấy trong công viên nhỏ dưới lầu, Cao Định Nam đang ngồi trên bãi cỏ, đôi mắt mờ mịt trống rỗng.

“Đại Cao.” Từ xa hô một tiếng, cậu chạy đến phía trước Cao Định Nam, trên mặt anh có vết bầm do đánh nhau rất rõ ràng, nhưng Lạc Kính Lỗi không nghĩ nhiều được như vậy. “Sao anh lại ngồi ở đây? Chuyện của Khắc Lâm anh cũng biết phải không? Vì sao cậu ấy lại biến thành như vậy, có phải cậu ấy đã đắc tội với ai không?”

Cao Định Nam vẫn không hề phản ứng ngồi một chỗ, dờ ra nhìn về phía trước.

“Đại Cao.” Lạc Kính Lỗi đẩy đẩy người anh, ngồi xổm trước mặt anh. “Anh làm sao vậy?”

Cứng người nửa ngày, Cao Định Nam rốt cục có phản ứng. Anh giật giật đầu, nhìn về phía Lạc Kính Lỗi, cho đến khi trong đồng tử tràn đầy bóng dáng của cậu. “Cậu là, Kính, Kính Lỗi?”

“Đại Cao anh làm sao vậy, anh đừng làm em sợ.” Lạc Kính Lỗi lo lắng lắc lắc thân mình Đại Cao. Khắc Lâm đã biến thành như vậy, vì sao Đại Cao cũng thần trí không rõ. Bạn của cậu rốt cuộc đều làm sao vậy?

“Cậu, cậu là, Kính—” Ánh mắt Đại Cao đột nhiên trở nên hung ác, một cú đấm phần nộ hướng vào khuôn mặt của Lạc Kính Lỗi, tiếng rống to giận dữ không thể át đi được. “Khốn nạn, mày cút cho tao, cút.”

Cú đấm mang theo nhiều sức lực tạo nên cảm giác đau đớn trên má, Lạc Kính Lỗi thập phần khó hiểu nhìn Đại Cao đang phát hỏa với mình. “Đại Cao, anh, anh rốt cuộc làm sao vậy?”

“Tao muốn giết mày, mày là đồ khốn nạn!” Tiếng rống của Đại Cao càng thêm mãnh liệt.

“Em rốt cuộc làm sai cái gì? Vừa rồi Khắc Lâm, Khắc Lâm cũng có chút sợ em, hiện tại anh cũng đánh em, còn nói muốn giết em. Em rốt cuộc làm sai cái gì? Đến tốt cùng chuyện gì đã xảy ra?” Đối mặt với tất cả tình cảnh không biết vì sao lại xảy ra này, Lạc Kính Lỗi cũng bị thống rống lên.

“Vì sao lại thế này? Mà đi mà hỏi Duẫn Thiên Khuyết vì sao lại thế này! Mà đi hỏi thằng bạn xã hội đen của mày! Hỏi hắn vì sao lại đánh Khắc Lâm thành ra như vậy, hỏi hắn vì sao lại sai mười ba thằng con trai cường hiếp em gái của tao. Trả em gái lại cho tao, trả lại cho tao! Các người đều là hung thủ! Là hung thủ!!” Cao Định Nam cuồng nộ lên án với Lạc Kính Lỗi.

Không!

Không!

Không!

Đây không phải sự thật!

Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết? Duẫn Thiên Khuyết? Duẫn Thiên Khuyết làm sao có thể làm ra chuyện này được? Không, sẽ không, tuyệt đối không có khả năng. Duẫn Thiên Khuyết làm sao có thể đánh Khắc Lâm được, Duẫn Thiên Khuyết làm sao có thể sai người cường hiếp em gái Đại Cao? Cường hiếp? Em gái Đại Cao?”

“Đại Cao, em gái anh—”

“Con bé chỉ mới mười sáu tuổi, con bé chỉ mới vào lớp 10, con bé còn cả một cuộc đời dài như vậy. Bọn súc sinh đó, trước mặt của tao, một người lại một người – Không! Không! Em gái của tao, em gái của tao – Duẫn Thiên Khuyết, Duẫn Thiên Khuyết là đồ tạp chủng, hắn chỉ an vị ở đằng xa, mỉm cười nhìn hết thấy. Bọn chúng giữ chặt lấy tao, tao không động đậy được, tao không cứu được em gái tao, tao không cứu được em ấy, cứu không được em ấy!” Đại Cao nằm úp sấp trên mặt đất, đem thịnh nộ đâm vào mặt đất, mặc kệ máu chảy hoà lẫn với bùn đất dính dấp, khóc rống thất thanh. Bên tai anh vẫn quanh quẩn tiếng khóc thê lương của em gái, thống khổ kêu la. “Anh hai, cứu... cứu em, cứu....cứu em.” Không—

Anh cái gì cũng không làm được, cứ như vậy, cứ như vậy mà nhìn mọi thứ xảy ra.

Cảm giác vô lực khiến cho bản thân cảm thấy muốn chết này, gắt gao quấn chặt quanh người anh, khiến cho anh hít thở không thông, khiến cho anh bị huỷ diệt.

Sẽ không, Đại Cao.

Nói cho em biết anh nhìn nhầm rồi, Duẫn Thiên Khuyết sẽ không làm chuyện này.

Duẫn Thiên Khuyết đã xem chúng ta là bạn, Duẫn Thiên Khuyết đã yêu thích bóng rổ, Duẫn Thiên Khuyết đã vì em mà cắt tóc, Duẫn Thiên Khuyết đã... đã trở nên tốt lắm rồi...

Duẫn Thiên Khuyết còn ước định với em sẽ làm bạn tốt cả đời.

Duẫn Thiên Khuyết, Duẫn Thiên Khuyết như thế nào sẽ — “Đại Cao, Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết—”

“Đừng nhắc cái tên đó với tao.” Cao Định Nam giống như người điên ngẩng đầu, chạy đến hung hăng kéo áo của cậu. “Mày và hắn đều khiến tao ghê tởm. Cút cho tao! Cút! Cút xa một chút! Lạc Kính Lỗi mày nghe cho rõ, sớm muộn sẽ có một ngày tao giết hết bọn mày, giết sạch toàn bộ chúng mày, toàn bộ đều giết chết, một người cũng không lưu lại, một người cũng không. Ha ha ha...” Cao Định Nam đột nhiên ngửa mặt lên trời mà cười điên loạn, tình cảnh kia thật sự bị thương đến cực điểm.

Duẫn Thiên Khuyết, tôi phải tin tưởng những lời này sao?

Duẫn Thiên Khuyết, thật sự là cậu làm sao?

Duẫn Thiên Khuyết, chúng ta không phải bạn bè sao? Cậu thật sự làm ra chuyện này sao?

“Đại Cao.” Lạc Kính Lỗi kiên định quyết tâm nói. “Cho em một lý do, Duẫn Thiên Khuyết vì cái gì lại làm như vậy, hắn vì lý do gì lại làm ra chuyện đó!”

Nếu là hắn

Nếu thật sự là hần, em—

“Ha ha... Mày muốn biết nguyên nhân sao?” Gương mặt bị thống của Cao Định Nam đột nhiên trở nên dữ tợn khủng bố, tràn ngập tà khí cười nói. “Mày muốn biết Duẩn Thiên Khuyết nói gì sao? Hần cảnh cáo tao, ‘Không được tiếp cận Lạc Kính Lỗi! Ngay cả nói với cậu ấy một câu cũng không được, đây chính là một cảnh cáo nho nhỏ, nếu để cho tôi phát hiện các người lại gặp mặt nói chuyện, thì trừng phạt sẽ không nhẹ nhàng như vậy nữa đâu.’ Ha ha, hần cứ nhiên lại nói chuyện hần làm với em gái tao là ‘cảnh cáo nho nhỏ’, mà tất cả những điều đó đều là vì mày, bởi vì mày! Lạc – Kính – Lỗi! Mày nói Khắc Lâm sợ mày? Cậu ấy đương nhiên sẽ sợ mày, đây là hiệu quả của Duẩn Thiên Khuyết. Cậu ấy bị những người đó đánh cho chết khiếp, mặc kệ cầu xin tha thứ như thế nào, đều không có ý định dừng tay, mà bên miệng bọn chúng vẫn luôn gọi tên ‘Lạc Kính Lỗi’. Mày nói xem, nhìn thấy khuôn mặt mày cậu ấy có thể không sợ sao? Lạc Kính Lỗi có nghĩa là nguy hiểm. Lạc Kính Lỗi có nghĩa là nửa sống nửa chết. Cậu ấy có thể không sợ mày sao???”

“Đây, đây là chuyện gì?” Duẩn Thiên Khuyết, hần vì sao lại làm như vậy, rốt cuộc những điều này liên quan gì đến cậu, vì sao phải nhắc tên cậu. Duẩn Thiên Khuyết, cậu là đồ khốn nạn! Lạc Kính Lỗi không dám chấp nhận sự thật mà những lời này mang lại, cậu muốn tiến lên giữ chặt lấy Đại Cao. “Đại Cao, em, em thật sự không biết, vì sao lại biến thành như vậy, em thật sự không biết!”

“Mày không biết? Lạc Kính Lỗi, mày trả lời tao, trước đây mày cũng không biết thân phận của Duẩn Thiên Khuyết sao?”

“Em—” Cậu không trả lời được, cậu biết, cậu đã sớm biết. Nhưng cậu chưa từng nghĩ tới bí mật đó lại mang đến kết quả ngày hôm nay. Đại Cao, tha thứ cho em.

“Mày biết, đúng không? Mày đã sớm biết Duẩn Thiên Khuyết là con trai ôm trùm xã hội đen, nhưng vẫn không chịu nói cho bọn tao biết. Lạc Kính Lỗi, hôm nay trở thành như vậy, mày đã vừa lòng chưa?” Cao Định Nam lui về phía sau, cự tuyệt cánh tay vươn ra của cậu.

“Đại Cao, không phải, em không phải cố ý giấu diếm, em chỉ là — Đại Cao, anh tha thứ cho em. Đại Cao, Đại Cao, tha thứ cho em!! Em thật sự không biết mọi chuyện lại biến thành như vậy.” Lạc Kính Lỗi hấp tấp biện giải, lại phát hiện chính mình giải thích như vậy vừa nhạt nhẽo vừa buồn cười. Đến cuối cùng, cậu chỉ có thể khẩn cầu anh tha thứ. Khẩn cầu anh ấy vẫn giống như trước đây, cho dù cậu đã làm sai chuyện gì, anh đều xoa xoa đầu cậu hai ba cái, bắt đầu dĩ nói tiếng “Em nha!” Rồi lại nở nụ cười nhu hoà sủng nịch với cậu. Đại Cao, xin anh tha thứ cho em.

“Mày không cần xin tao tha thứ. Đi mà nói với Khắc Lâm đang nằm trên giường bệnh và em gái của tao, xem bọn họ có thể tha thứ cho mày không, người khiến bọn họ hoàn toàn bị huỷ đi như vậy.” Nói xong, Đại Cao xoay người rời đi.

“Đại Cao, em biết em sai rồi! Van cầu anh, cho em trở về, cho em trở lại bên cạnh mọi người, đừng bỏ rơi em như vậy.” Cậu đã không còn là thiếu niên hăng hái chơi bóng rổ, cậu hiện tại chỉ có thể khóc cầu bạn tốt, cầu xin sự thương hại.

Cao Định Nam tức giận xoay người nhìn cậu. “Mày còn muốn trở lại sao? Lạc Kính Lỗi, mày vì sao lại mang Duẩn Thiên Khuyết đến, vì sao lại mang một con quỷ tiến vào thế giới của bọn tao. Không có hần, cuộc sống của bọn tao sẽ phiêu diêu tự tại đến cỡ nào, em gái của tao cũng sẽ xinh đẹp quý giá cỡ nào. Còn bây giờ, là mày – Lạc – Kính – Lỗi, người tạo nên tất cả những bi kịch này chính là mày, khiến chúng tao biến thành như vậy chính là mày, là mày, tất cả đều vì mày!”

“Không!” Lạc Kính Lỗi khóc rống cự tuyệt những lên án đó.

“Mày không về lại được đâu. Lạc Kính Lỗi, mày nên trở về thế giới của Duẩn Thiên Khuyết, một thế giới tràn ngập giả dối, âm hiểm, tàn nhẫn, độc ác. Vĩnh biệt, người bạn của tao.” Cao Định Nam xoay người đi về phía trước, không quay đầu lại.

“Đại Cao.” Cho dù cậu kêu gọi thế nào, cho dù cậu khóc gào thế nào, cho dù cậu giải thích thế nào, Cao Định Nam cũng không hề quay đầu. Cứ như vậy mà kiên định rời khỏi tầm mắt của cậu, rời khỏi thế giới của cậu.

Trong mông lung, khuôn mặt tươi cười của Đại Cao, khuôn mặt tươi cười của Khắc Lâm, khuôn mặt tươi cười của những thành viên đội bóng rổ, khuôn mặt tươi cười của em gái Đại Cao, tất cả đều rời khỏi cậu. Cho dù cậu vươn tay với lấy thế nào, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại bọt biển tan vào không khí.

Đại Cao, Khắc Lâm, đừng, đừng bỏ rơi tôi. Đại Cao, Khắc Lâm, chúng ta là bạn bè mà! Không phải lỗi của tôi, tôi thật sự không biết! Van cầu hai người, tha thứ tôi, đừng bỏ rơi tôi, các người là bạn tốt nhất của tôi! Đại Cao, Khắc Lâm...

Duẩn Thiên Khuyết! Duẩn Thiên Khuyết!

Duẩn Thiên Khuyết chết tiệt, vì sao cậu lại làm như vậy, vì sao lại hại tôi thành như vậy!!

Duẩn Thiên Khuyết, tất cả mọi điều đều do cậu tạo thành. Tôi hận cậu! Tôi hận cậu! Duẩn Thiên Khuyết, cậu huỷ đi cuộc đời của Khắc Lâm, huỷ đi cuộc đời Đại Cao, cũng huỷ diệt cuộc đời của tôi! Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu!

Duẩn Thiên Khuyết, cậu ra đây cho tôi, nói rõ ràng cho tôi.

Lạc Kính Lỗi đứng lên khỏi bãi cỏ, nhanh chóng chạy đi, vội vàng đến buồng điện thoại gần đó, ra sức nhấn dãy số mà cậu vô cùng quen thuộc, lo lắng chờ đợi âm thanh vang lên từ bên kia điện thoại.

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu ra đây cho tôi! Ra đây! Đi ra giải thích cho tôi! Ra đây cho tôi—”

Băng: Chương này mới thấy được độ ác của bạn Khuyết ==

C 14

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 4 Comments

6 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yển

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

CHƯƠNG 14

Rời Đi

Băng: Các bạn sẽ thấy sự thay đổi xưng hô giữa các nhân vật. điều này bởi vì Băng edit theo tâm lý của nhân vật

Duẩn Thiên Khuyết ngồi ngay ngắn trên chiếc sofa làm bằng da Ý, một ly Petrus (1) nằm 73 nằm trong tay. Lướt qua miệng ly thủy tinh còn vương dư vị rượu đỏ, đôi môi mỏng khiêu gợi dính chất lỏng, ướt át sống động vô cùng dụ hoặc. Hắn buông ly xuống, khí lạnh bức người nhìn thẳng vào người trước mắt. “Vội vã tìm tôi như vậy, là nhớ tôi sao?”

Gương mặt trước mắt này không bao giờ là gương mặt mà cậu chờ mong mỗi ngày nữa, Lạc Kính Lỗi trợn mắt nghiêng rằng, hận không thể xé xuống gương mặt tươi cười giả nhân giả nghĩa này. “Chuyện Khắc Lâm, có phải cậu làm hay không?”

Một tay đặt lên thành sofa, mu bàn tay chạm vào má, bắt chéo một chân, Duẩn Thiên Khuyết nhàn nhã nhìn cậu, không nói lời nào.

Sự thanh thản này của hắn càng khiến cậu giận dữ nhiều hơn. “Em gái Cao Định Nam, có phải do cậu làm hại hay không?”

“Cậu hi vọng tôi trả lời cậu như thế nào?”

“Nói cho tôi biết chân tướng.”

“Phải.” Một câu khẳng định không hề e dè.

Lạc Kính Lỗi giờ phút này mới hiểu được, thì ra là cậu hi vọng câu trả lời phủ định của Duẫn Thiên Khuết đến mức nào. Phủ định hết thấy, giải thích tất cả đều không có liên hệ đến hắn. Hắn vẫn là bạn bè của bọn họ, vẫn có thể cùng nhau chơi bóng, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau ước hẹn lời thề trong gió, một lần nữa trở lại thời gian tốt đẹp.

Nhưng hiện tại – tất cả đều thay đổi. Ngay cả Duẫn Thiên Khuết cũng rời xa cậu.

Nhất định phải sống cô độc sao? Không thể có kết cục như vậy được!

“Vì sao? Vì cái gì lại làm như vậy?” Lạc Kính Lỗi không cam lòng rống giận, phát tiết oán hận trong lòng. “Đại Cao, Khắc Lâm, bọn họ không phải bạn của cậu sao? Bọn họ đều xem cậu là bạn tốt, đồng đội đồng tâm hiệp lực, bọn họ đối xử với cậu như thế nào, cậu đều không nhìn thấy sao?”

“Bạn bè? Tôi cho tới bây giờ, vẫn chưa từng nói sẽ cần thứ này.”

Duẫn Thiên Khuết!”

“Lạc Kính Lỗi, cậu thật sự không biết sao?” Duẫn Thiên Khuết đứng lên, đi đến bên người cậu, lúc ở gần mới phát hiện cậu bị rách da, khoé miệng xanh tím, vì thế vươn tay khẽ vuốt miệng vết thương. “Đây là chuyện gì, ai làm?” Gương mặt nhẵn lại tiết lộ sự lo lắng của hắn.

“Đừng đụng vào tôi.” Lạc Kính Lỗi đẩy tay hắn một cái. “Đừng đổi chủ đề, trả lời tôi.”

Duẫn Thiên Khuết nheo mắt lại. “Là Cao Định Nam sao? Hắn cư nhiên dám động thủ đánh cậu. Xem ra, hắn vẫn chưa bị dạy dỗ đủ. Có phải là phải nên đối xử với hắn tàn nhẫn một chút không?”

“Duẫn Thiên Khuết!” Lạc Kính Lỗi quả thực không thể tin được trên đời này sẽ có một người đáng sợ như vậy, mà cậu lại từng nhầm lẫn người này là một thiên sứ mà đối đãi hiền hoà, muốn cùng với hắn cả đời làm tri kỉ. “Mày thôi đi! Mày rốt cuộc có còn một chút nhân tính hay không. Khắc Lâm cùng Đại Cao, bọn họ đến tốt cùng làm chuyện gì có lỗi với mày, khiến mày đối xử với bọn họ tàn nhẫn như thế. Duẫn Thiên Khuết!”

“Lạc Kính Lỗi, đây chính là trừng phạt đối với cậu, đối với sự phản bội của cậu dành cho tôi.”

“Phản bội? Mày có ý gì?”

“Chẳng là chuyện cậu đã làm, đều đã quên hết sao? Cần tôi nhắc nhở cậu sao?”

“Mày, mày ám chỉ chuyện ở nhà Khắc Lâm sao? Chỉ vì việc nhỏ như thế, mà mày lại ra tay nặng với cậu ấy như vậy, mày quả thực là điên rồi.”

Chỉ thấy trong nụ cười của Duẫn Thiên Khuết ẩn ẩn một tia tàn nhẫn, sự tự tin trong mắt Lạc Kính Lỗi cũng dần dần trầm xuống.

“Duẫn Thiên Khuết! Đại Cao thì sao? Anh ấy đắc tội gì, mày làm sao có thể nhẫn tâm làm ra chuyện như vậy với một người con gái, mày đã huỷ hoại cả cuộc đời em ấy rồi!”

“Lạc Kính Lỗi, bọn họ phạm vào tội gì, cậu hẳn là rõ ràng hơn tôi. Tôi làm những chuyện như vậy cũng chỉ để chặt đứt tương niệm sở hữu của bọn họ với cậu. Lạc Kính Lỗi, tôi có thể tha thứ trong lòng người khác có cậu, nhưng tôi tuyệt đối không chấp nhận bất cứ kẻ nào chạm vào cậu. Bởi vì cậu, cậu thuộc về tôi.”

Lạc Kính Lỗi nghi hoặc nhìn người xa lạ trước mắt. “Mày, mày nói cái gì, cái gì thuộc về mày, cái gì niệm tưởng, mày, nói bậy bạ gì đó, mày điên rồi.”

“Hừ. Cậu bớt giả bộ hồ đồ đi. Tóm lại, bọn chúng đã không còn là sự uy hiếp với tôi. Lạc Kính Lỗi, tôi muốn giữ lấy hứa hẹn của cậu với tôi, cùng tôi vĩnh viễn cùng một chỗ đi!”

“Mày, mày rốt cuộc có ý gì?”

“Cậu, vẫn không rõ sao?” Duẫn Thiên Khuyết vô cùng xinh đẹp đi đến gần cậu, vuốt ve gương mặt tái nhợt, hơi thương tiếc khẽ sát má vào cậu, hơi thở ấm áp phảng phất trên gương mặt cậu. Dùng bàn tay che chở nâng mặt cậu lên, dùng đầu ngón tay mềm nhẹ lướt qua đôi môi cậu, lại gần bên tai cậu, hơi thở nhẹ nhàng nói. “Lạc, em là bảo bối của tôi.”

Đôi môi mỏng khiêu gợi của hắn chạm vào cậu, cảm giác khăng khít thoải mái nhanh chóng tràn ngập trái tim. Nhẹ nhàng đè ép, đôi môi mềm co giãn, ma sát tìm kiếm vị trí thoải mái nhất. Vươn đầu lưỡi linh hoạt, dọc theo hình dáng miệng cậu nhấp nháy từng chút một, hưởng thụ vị ngọt lạnh lẽo mang theo kích thích. Đường như mỗi một tác động đều có hương vị bất đồng, khiến cho hắn không ngại phiền hà mà lặp lại con đường một lần nữa, thật thích thú. Thật lâu sau, mới lưu luyến rời khỏi đôi môi dụ hoặc kia, dùng đầu lưỡi nhẹ mở hàm răng của cậu, đi đến một vùng đất cấm khác. Hoàn toàn tương phản với cảm giác lạnh lẽo lúc trước, đây lại là một tiên cảnh ấm áp. Chiếc lưỡi dài khẽ liếm trong vòm miệng, không gian xa lạ kia tựa hồ vô cùng kỳ diệu, khiến cho hắn lại một lần nữa trải nghiệm những ma sát ẩm ướt mang theo khoái cảm. Dời khỏi trần địa kia, lại chạm đến một hàm răng chỉnh tề, cảm giác hơi hơi thô ráp cũng khiến hắn hưng phấn vô cùng. Một chiếc lại một chiếc tỉ mỉ âu yếm, lưu luyến kéo dài trong khu vườn màu trắng. Cuối cùng chạm vào phía trên đầu lưỡi trơn bóng, dùng đầu lưỡi mình nhẹ nhàng đùa bỡn, chỉ thấy nó giống như đã bị kinh hoàng mà cuống cuống né tránh. Vì vậy lại đuổi sát theo, một lần nữa áp lên, không ngừng chiếm lấy.

Nụ hôn này khiến cho toàn bộ không khí trong miệng cậu đều bị gắt gao hút lấy, khi cảm giác hít thở không thông truyền đến, Lạc Kính Lỗi mới thoảng hồi phục lại từ khiếp sợ, rốt cuộc ý thức được chuyện gì đang phát sinh – bọn họ, hôn môi.

Trời ạ! Đây, đây, chuyện này – làm sao có thể. Cậu, cậu là con trai mà!

Chẳng lẽ Duẫn Thiên Khuyết không ý thức được sao? Loại chuyện này, làm sao có thể phát sinh giữa hai người con trai được. Cảm giác ghê tởm lan khắp toàn thân, khiến cho cậu dùng hết khí lực đẩy mạnh Duẫn Thiên Khuyết, cũng hung tợn hét lớn với hắn. “Duẫn Thiên Khuyết, cậu rốt cuộc có biết bản thân cậu đang làm gì hay không? Làm như vậy có mục đích gì, cậu nói rõ ràng cho tôi!”

Ngón trở gập khúc đặt trên đôi môi, đè nén dục vọng bộc phát mãnh liệt từ nụ hôn sâu, Duẫn Thiên Khuyết giương mắt nhìn chăm chú vào Lạc Kính Lỗi đang thở hổn hển, đột nhiên cảm thấy vui vẻ đến cực điểm, cười ra tiếng. “Lạc, tôi muốn em.”

“Muốn? Có nghĩa gì, cậu muốn tôi làm gì?”

“Tôi thích em.”

“Cậu.” Lạc Kính Lỗi mở to hai mắt. “Cậu đang mê sảng gì đó, tôi là con trai.”

“Chuyện đó quan trọng sao?”

“Đương nhiên quan trọng, thích hay không thì phải nói với con gái mới đúng!”

“Nếu em là con gái, tôi cũng không ngại lặp lại lần nữa.”

“Duẫn Thiên Khuyết!”

“Lạc, tôi thích em. Cho nên, tôi không thể dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào nhìn đến em. Để ý em, cho nên tôi càng không thể dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào đụng chạm em. Khắc Lâm cùng Cao Định Nam, bọn họ phạm vào cấm kỵ của tôi. Vì vậy đã bị trừng phạt. Vốn là em phản bội tôi, tôi cũng không nên buông tha cho em. Nhưng mà, Lạc, ai bảo tôi thích em như vậy, không đành lòng nhìn em bị tôi thương tổn. Cho nên lúc này đây, tôi tạm thời tha cho em! Nhưng mà, tuyệt đối sẽ không có lần sau! Nếu không, tôi sẽ tức giận, rất tức giận.” Trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện một tầng sương giá rét lạnh, ngưng kết thành băng, bắn về phía đôi mắt hoảng sợ của Lạc Kính Lỗi.

“Cậu, cậu.” Lạc Kính Lỗi cường chế nội tâm sợ hãi, đánh ra một cú vào gương mặt hoàn mỹ kia. Thực bất hạnh bị Duẫn Thiên Khuyết chặn tay lại, mang hàm ý khiển trách mà cổ ý buộc chặt, cho đến Lạc Kính Lỗi hiện ra gương mặt biến hình vận vẹo mới buông tay. “Lạc, ngu xuẩn là chuyện không nên làm lần thứ

hai. Em vĩnh viễn sẽ không là đối thủ của tôi. Tôi còn muốn nói cho em một việc, từ hôm nay trở đi, em sẽ ở cùng một chỗ với tôi.”

“Đừng có gọi tôi như vậy.” Lạc Kính Lỗi rút cánh tay bị đau về, trong đôi mắt nhìn Duẫn Thiên Khuyết tràn ngập sợ hãi. Thiếu niên này đã không còn là người cùng cậu đánh nhau, cùng cậu ăn cơm, cùng cậu chơi bóng, cùng cậu trải qua một mùa xuân tuổi trẻ. Lúc này, hắn đã biến thành ma quỷ ăn thịt người, từng bước lại gần chính mình, ý đồ đoạt lấy, giữ lấy, khoá chặt lấy mình. Không, không, không thể. Lạc Kính Lỗi lão đạo bước về phía sau. “Duẫn Thiên Khuyết, tôi không thuộc về cậu. Cậu đừng hòng mơ tưởng có được tôi. Cậu là đồ biến thái.” Nói xong, cậu liền xoay người bỏ chạy.

Bóng dáng trong bụi đất tung bay mờ nhạt trở nên mơ hồ không rõ, dần dần rời xa. Duẫn Thiên Khuyết đặt ngón tay lên môi của mình, cảm thụ từng dư âm sót lại. Nụ cười hiện lên trên khoé miệng, nhìn thân ảnh đã rời xa. Em có thể chạy được đến đâu?

Lạc, em rất nhanh sẽ lại trở về, trở về bên người tôi.

Tôi đã chờ mong được cùng em khám phá cuộc sống tốt đẹp, đây là chuyện vô cùng hạnh phúc nha! Trên bãi cỏ xanh đó có thể quên được em, coi như là chuyện đáng giá nhất trong mười bảy năm cuộc đời của tôi.

“Xinh xịch...”

Khi âm thanh xe lửa chuyển động rơi vào tai, Lạc Kính Lỗi mới thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thực xin lỗi, Khắc Lâm. Thực xin lỗi, Đại Cao. Tôi nhất gan yếu đuối cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn rời đi. Tha thứ tôi đã ích kỷ và tùy hứng, rời khỏi thành phố đáng sợ này đối với tôi mà nói, là chuyện duy nhất tôi có thể làm. Thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Đại Cao báo cảnh sát, diễn thuyết phần nộ vô cùng cũng không thể đánh động được tâm của nhóm cảnh sát này, ngược lại dẫn đến một trận đánh ác liệt với bọn côn đồ. Mà cậu ngay cả lại gần để lau miệng vết thương cho anh cũng không có dũng khí, chỉ sợ làm như vậy lại càng thêm rước vào gió lốc khủng bố cho anh. Cha của Duẫn Thiên Khuyết có thể lực cường hãn, liệu ai có thể tin tưởng một thiếu niên tuổi teen, xinh đẹp lại làm ra loại chuyện này. Huống hồ không có động cơ nào, trong thời gian ngắn lại xuất hiện rất nhiều nhân chứng và bằng chứng tinh xảo. Chuyện hài hước lần này rất nhanh được dập tắt.

Khắc Lâm vẫn nằm trên giường bệnh, khi thì thanh tỉnh, khi thì điên điên co rúm người lại, sợ sệt tất cả mọi người.

Em gái của Đại Cao vẫn chưa tỉnh lại từ hôn mê. Có lẽ, đây cũng là điều mà em ấy hi vọng trong tiềm thức. Cứ như vậy, có lẽ sẽ tốt hơn.

Trong hai ngày ngắn ngủi, Lạc Kính Lỗi dùng hết đủ loại biện pháp thuyết phục người nhà giúp cậu thủ tục thôi học. Việc cấp bách, chính là tìm kiếm một địa phương hẻo lánh, sau khi dàn xếp xong, sẽ xử lý chuyện đến trường. Duẫn Thiên Khuyết gây cho cậu nỗi kinh hoàng quá lớn. Cậu quên không được hình ảnh Khắc Lâm bị băng bó thành xác ướp, cả người phát run, ngã thật mạnh trên đất. Quên không được cú đâm của Đại Cao, gương mặt bất đắc dĩ, biểu tình tuyệt vọng của anh. Quên không được gương mặt trắng bệch của em gái Đại Cao trong lúc hôn mê. Càng quên không được thái độ khinh thường hết thảy của Duẫn Thiên Khuyết, kiên định nói xong một câu tuyên bố “Từ nay về sau, em ở cùng một chỗ với tôi.”

Đáng chết, cậu thật sự sợ hãi. Cậu sợ thẩm trạng của Khắc Lâm sẽ phát sinh ở trên người cậu, cậu sợ bị kịch của Đại Cao sẽ phát sinh bên người cậu. Cậu sợ Duẫn Thiên Khuyết, thật sự rất sợ.

Lấy bối cảnh của Duẫn Thiên Khuyết, muốn đối phó một người bình thường như cậu, quả thực dễ như trở bàn tay, cậu cũng không thể ngồi chờ chết.

Cho nên, cậu muốn chạy trốn.

Thoát khỏi thành phố đáng sợ này, thoát khỏi con người đáng sợ ấy.

Thực xin lỗi, Khắc Lâm, bởi vì tớ mà hại cậu biến thành như vậy. Là người có lỗi, thân là bạn bè mà tớ cũng không thể ở bên cạnh lau người, thay thuốc cho cậu, giúp cha mẹ cậu làm chút việc gì đó, giảm bớt

tội ác của tớ. Thực xin lỗi, Đại Cao, đều là em hại em gái anh, một người hoảng sợ, ích kỷ như em cũng không có thể ở bên cạnh em ấy, nói vài lời xin lỗi, chờ đợi em ấy tỉnh lại từ hôn mê.

Thực xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không thể chờ đợi những người bị tôi thương tổn thanh tỉnh lại, quỳ gối trước mặt bọn họ, cầu xin được tha thứ.

Đại Cao, anh nói rất đúng, đều làm em sai, là em mang Duẫn Thiên Khuyết tiến vào thế giới của chúng ta, là em huỷ hoại mọi người, cũng huỷ đi tình bạn mười hai năm của chúng ta.

Thật xin lỗi...

Tha thứ cho em vì đã rời đi, em không thể để bản thân mình trở thành vật hi sinh tiếp theo của Duẫn Thiên Khuyết.

Thật xin lỗi...

Xe lửa chậm rãi tiến vào sân ga, dừng lại ở một thành phố xa lạ nhưng làm Lạc Kính Lỗi cảm thấy yên tâm. Cậu mang hành lý bước xuống bậc thang cuối cùng, khi cậu đang hít thở bầu không khí tươi mát có chút khác biệt với quá khứ, một vài người đàn ông cao lớn khôi ngô đi thẳng đến trước cậu, dùng tiếng quốc dân nói với cậu. “Cậu Lạc, cậu Duẫn đang chờ cậu, xin theo chúng tôi trở về.”

“Em thật không nghe lời, bảo bối của tôi.”

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

“Đi theo tôi, đến đây ở cùng với tôi, Lạc. Không phải em nói muốn vĩnh viễn làm tùy tùng của tôi sao, tôi đang cho em một cơ hội đó!”

“Nếu tôi nói không thì sao?”

Duẫn Thiên Khuyết nheo lại ánh mắt tà ác, tay vươn về phía sau Lạc Kính Lỗi, xâm nhập vào mái tóc đen tuyền của cậu, ra sức bóp chặt, đối lấy một tiếng thét kinh hãi của cậu, đồng thời cũng khiến cậu đối diện với hắn. “Lạc Kính Lỗi, đừng chọc giận tôi nữa. Kiên nhẫn của tôi đã hết. Nếu cậu không muốn nạn nhân kế tiếp chính là cha mẹ cậu, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời tôi. Lạc Kính Lỗi, cho tới bây giờ tôi chưa từng là người nhân từ dễ nường tay, đừng dễ dàng ném thử hậu quả không phải là chuyện cậu có thể chấp nhận được. Tôi khuyên cậu, tốt nhất nên cân nhắc thật kỹ càng, rồi sau đó mới hành động.”

Bi thống, tuyệt vọng thừa nhận thể xác và tinh thần đã không thể chống cự được, Lạc Kính Lỗi rốt cuộc không có khí lực phản bác. Một người từng là bạn, vì sao lại trở thành người đẩy cậu vào địa ngục. Hình ảnh người từng cùng chung hoạn nạn, vui chơi đùa, chân thành quan tâm nhau cũng đã bị đốt sạch, biến thành buồn cười, lại đau xót khi nhớ lại. Xa xôi và không chân thật. Một vẻ đẹp tuyệt mỹ giữa trời xanh mây trắng, gương mặt kiên cường không ngại nhìn thẳng cậu khi chuyển trường. Khi cậu bị thương, gương mặt lo lắng tái nhợt canh giữ ở bên người cậu. Hết thấy, hết thấy biến thành ác ma mang mặt nạ ngày hôm nay, xâm lược chèn ép từng tấc da thịt trên cơ thể cậu.

“Mặc kệ là bọn nhóc lần trước, hay là những tên hôm nay, cậu đều có thể không để trong lòng. Bị thương xong, lau khô máu, rất nhanh cậu có thể quên bọn họ. Nhưng mà, Duẫn Thiên Khuyết khác biệt. Tôi khuyên cậu, cách xa hắn một chút. Cậu không biết hắn. Đối với Duẫn Thiên Khuyết, cậu phải học được hai chữ, chính là ‘nguy hiểm’. Hắn chính là người như vậy. Cho nên, đừng tiếp cận hắn nữa.”

Lương Thánh Nặc, là giọng nói của Lương Thánh Nặc sao? Thật ngốc, cho đến tận hôm nay cậu mới tin lời hắn nói, cho đến khi đã trải qua, mới hiểu hàm nghĩa thật sự của hai từ hối hận.

Chỉ là, hôm nay, cậu còn có cơ hội để hối hận sao?

Chú thích:

(1) Rượu Petrus:

C 15

By Hoại Băng ♡ Posted in Đây là Yêu ♡ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ♡ 6 Comments

8 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yến

Editor: Hoại Bằng

Beta: Den Shì

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tôi Yêu Em

Một năm sau.

“Tớ đậu rồi.”

“Thật tốt quá, tớ cũng vậy.”

“Cậu đậu trường gì vậy?”

“Trời ơi! Tại sao có thể như vậy.”

“Tôi, lại, lại thi rớt sao?”

“Chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn, thật tốt qua, tôi rớt cuộc cũng thi đậu rồi.”

“Oa, điểm cậu cao quá, chắc chắn sẽ là thủ khoa.”

...

“Lạc, chúc mừng em.” Nụ cười sáng bừng như ánh mặt trời của Duẫn Thiên Khuyết hiện ra giữa vườn hoa tư nhân sau giờ trưa, làn da mềm mại như nước dưới ánh mặt trời trở nên nhu hoà. Thêm một vệt đỏ ửng bên dưới làn da trắng nõn trong suốt, dịu dàng an ủi trái tim thê lương của cậu. Nhưng mà Lạc Kính Lỗi biết rõ đằng sau tất cả những dịu dàng này, chính là dối trá cùng nguy hiểm. Khẽ động khoé miệng, tạo nên một độ cong thích hợp. “Cảm ơn, cậu cũng vậy.” Dời tầm mắt, né tránh ánh nhìn của hắn.

“Lạc, du lịch tốt nghiệp muốn đến nơi nào?”

“Du lịch tốt nghiệp? À, sao, sao cũng được.”

Mặc kệ như thế nào cũng đều không sao cả! Chỉ cần là cùng một chỗ với Duẫn Thiên Khuyết, như thế nào cũng được! Tốt nghiệp sẽ như thế nào, vào được đại học tốt nhất lại như thế nào, vẫn là không thể ly khai nhà giam này. Không có không khí tự do để hô hấp, ở nơi nào thì có gì khác nhau đâu?

Cậu mất đi nhiều lắm, đã không thể bù lại được.

Bóng đêm thâm trầm khiến người hít thở không thông, tối đen không gì có thể rơi vào tầm mắt. Cảm thụ được gió biển Caribe độc đáo mát mẻ, là ai cũng sẽ thích ý vô cùng. Đây là một quốc gia vô cùng nhiệt tình.

Nếu không có Duẫn Thiên Khuyết ở bên người, đây hẳn sẽ là một chuyến du lịch khiến cậu cực độ hưng phấn. Những con người mặc áo choàng xanh vàng cao giọng hoan nghênh lũ khách đến thăm, đứng vững trong những toà kiến trúc châu Âu bên bờ biển, khiến cho Lạc Kính Lỗi nửa đời người chưa từng rời khỏi biên giới đất nước không khỏi nghẹn ngào trần trối. Khách sạn được điêu khắc hình những vì thần Hi Lạp cổ đại, thác nước nhiều tầng xen kẽ giữa những ngọn núi cao bên dưới cầu vồng; những bức tượng đá to lớn mang sắc thái thần bí ở khắp nơi, tất cả khiến cho cậu kinh ngạc không thôi. Hoàng hôn ở Caribe như một bức tranh lớn màu tím, xinh đẹp động lòng người. Những đám mây như những sợi tóc phân tán bao vây vùng phụ cận mặt biển, những dãy núi xa xa kết hợp lại, làm nhiều loạn tầm mắt mọi người. Mặt trăng bị

mây mù ngăn trở sáng mờ chỉ có thể từ những khe hở phát ra ánh sáng mỏng manh và thừa thớt với những sắc thái không đồng đều. Kỳ thật, cho dù có Duẩn Thiên Khuyết ở bên người, những cảnh sắc xinh đẹp kia vẫn hấp dẫn cậu thật sâu. Lòng người trống trải giữa thiên nhiên bao la kỳ bí, khiến cho cậu nhất thời quên đi hết phiền muộn.

Lạc Kính Lỗi đứng ở đuôi du thuyền tư nhân, nhìn xa xăm vào màu đen vô tận, không khỏi cảm thán một tiếng. Một năm này, cậu đi lệch khỏi quỹ đạo vốn có của cuộc đời mình, sống một cuộc sống bị ép buộc hoang đường – cuộc sống chỉ có một mình Duẩn Thiên Khuyết.

Màn đêm trên biển Caribe gọi cho cậu vô vàn tưởng niệm...

“Tiểu Lỗi, vì sao con lại biến thành như vậy?”

“Cút, tao không có đứa con như mày.”

Cậu nặng nề bị đẩy ra khỏi căn nhà đã sống mười bảy năm. Trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, một thiếu niên đầu tóc đủ màu, ăn mặc đáng vẻ lưu manh, miệng ngậm điều thuốc từ trong mặt kính tiến vào tầm mắt cậu. Chỉ một giây sau, thiếu niên rơi lệ quỳ xuống mặt đất, đập đầu thật mạnh ba cánh về phía cánh cửa. Thật xin lỗi, cha, mẹ, xin hãy tha thứ con chỉ có thể dùng biện pháp hút thuốc, uống rượu, đánh bạc, đánh nhau để bức cha mẹ đuổi con đi. Con đã là một người không còn hi vọng, cũng không thể khiến cha mẹ trở thành những người bất hạnh khác. Xin hãy quên đi đứa nhỏ mà cha mẹ dưỡng dục mười bảy năm qua, con xin lỗi...

Duẩn Thiên Khuyết là ma quỷ, chuyện gì hắn cũng có thể làm được, con không thể ích kỷ mà đặt cược một lần được.

Gió biển lạnh lùng xâm nhập vào lòng, đông lạnh dòng máu chảy trong người, thổi bay vẻ ưu sầu sót lại của cậu. Cậu đã mất đi người nhà thân thương nhất, ngoại trừ nơi của Duẩn Thiên Khuyết, cậu chẳng còn nơi nào để đi.

Khắc Lâm được cha mẹ mang về nhà ông bà ở nông thôn để an dưỡng, từ đó về sau cậu mất đi liên hệ với cậu ấy. Cậu thậm chí ngay cả một cú điện thoại quan tâm cũng trở thành vọng tưởng. Đại Cao nghỉ học, vì phải chăm sóc em gái hôn mê và người mẹ đổ bệnh vì chuyện của con gái, anh đành phải đi làm công xung quanh. Gia cảnh căn bản không giàu có rồi cuộc không thể chịu nổi tiền thuốc men khổng lồ, phải bán đi nhà ở, chuyển đến một thành phố khác – thành phố mà cậu không thể nào biết được. Từ đó, cậu mất đi những người bạn tốt nhất, trở nên lẻ loi một mình. Không, cậu có Duẩn Thiên Khuyết, bên người cậu vẫn có Duẩn Thiên Khuyết. Cậu cho dù ảo tưởng cũng không có cách nào xem nhẹ sự tồn tại của hắn. Hai tay trói buộc khiến người khác không hít thở được, sợ hãi trói buộc càng lúc càng nhiều hơn. Đến tận cùng tới bao giờ mới có thể thoát khỏi được, có thể để cậu sống cuộc sống mà cậu muốn, tận tình rong ruổi trên sân bóng rổ...

Bóng rổ, một cảm giác đau đớn lan truyền khắp toàn thân, dùng hết sức giãy dụa cũng không thể phát tiết. Đã không còn có thể sao? Lửa đỏ nhiệt tình cùng màu vàng nguyện vọng đã theo bạn bè của cậu ra đi. Cậu không còn mặt mũi đối diện với ánh mắt hoài nghi và lời nói thân thiết của đồng đội, cũng không có cách nào ra về thoải mái tự nhiên chơi bóng khi cậu đã biết rõ tất cả mọi chuyện. Không còn những ngày cùng bạn bè đấu võ mồm hay được cưng chiều che chở. Cậu lựa chọn rời xa câu lạc bộ bóng rổ, rời xa bóng rổ cậu yêu thương nhất.

Cậu không dám xem trận đấu bóng rổ nào, không dám nhìn quả bóng rổ trong tủ kính, không dám tới gần câu lạc bộ, không dám nghe âm thanh đồng đội mình đang cực lực tập luyện, không dám chạm vào trái bóng rổ mà bọn nhỏ vô tình đánh rơi bên cạnh cậu. Cậu chỉ có thể liều mạng trốn, thoát đi thế giới mà cậu từng yêu nhất...

“Suy nghĩ cái gì?” Một đôi tay hữu lực từ phía sau ôm lấy cậu, mùi dầu gội nhẹ nhàng xông vào mũi, cướp đoạt quyền lợi được thanh tỉnh hô hấp của cậu.

“Không có, không nghĩ cái gì.” Đã dần dần quen với cách sống nhẩn nhẩn chịu đựng, Lạc Kính Lỗi mặt không chút thay đổi trả lời vấn đề của Duẩn Thiên Khuyết.

“Lạc, đợi đến khi khai giảng, chúng ta sẽ thành sinh viên, hẳn là sẽ không có người nào đối đãi với chúng ta như là trẻ con nữa.”

Người nào là ám chỉ cha hẳn sao? “Chắc là vậy!”

“Lạc, cùng tôi vào học đại học, em không vui sao?”

“Không, sẽ không.”

“Vậy thì tốt rồi.” Hấn tiếp tục ôm, tựa đầu đặt trên vai cậu, mùi vị nước biển cùng hương sữa tắm xen lẫn vào nhau, Duẫn Thiên Khuyết hít vào trong mũi. Hấn say mê liếm cắn cổ duyên dáng của Lạc Kính Lỗi. Lưu luyến lòng vòng luẩn quẩn, hương vị ngọt ngào khiến hẳn dễ chịu.

“Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết. Đừng, đừng như vậy.” Chịu đựng cảm giác như bị côn trùng cắn trên người, Lạc Kính Lỗi tận lực hoạt động thân mình. Cùng một chỗ đã hơn một năm, động tác vô cùng thân thiết như vậy cũng có khi phát sinh, nhưng đến tận hôm nay cậu vẫn không thể quen. Toàn thân truyền đến khoái cảm hơi hơi tra tấn người, càng khiến cho cậu xấu hổ, lên án mạnh mẽ chính mình vô năng.

Theo đường cong trên cổ, tiến về phía trước, lao thẳng đến hai má nóng ửng. Sắc da lúa mạch trái với làn da trắng nõn dán trên đôi môi hẳn, nóng bỏng đuối bắt theo dục vọng nguyên thủy. Hàm trụ vành tai nhỏ, càng không ngừng mút vào, như muốn nuốt khối thịt đó vào. Dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn, như một con cún nhỏ không ngừng huấn luyện món đồ chơi của nó, cho đến khi phát hiện mục tiêu mới, mới buông tha cho mà vươn đầu lưỡi âu yếm vành tai âu yếm của cậu. Một vòng lại một vòng, ý đồ khởi dục dục vọng của cậu.

Lạc Kính Lỗi thân mình cao 1m83, Duẫn Thiên Khuyết hơn cậu 3cm chỉ cần thoáng cúi đầu liền có thể tiếp cận được. Vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cậu, từ phía sau cổ sát nhập lên, mát xa như có như không khiến cậu không khỏi ngẩng cao cổ. Duẫn Thiên Khuyết hiểu được, đây là nơi mẫn cảm của cậu, cũng là phương pháp có thể gần gũi quan sát biểu tình cậu khi lâm vào dục vọng. Một bàn tay tiếp tục mát xa như vậy, tay kia thì nâng cằm cậu, nhấn môi mình lên trên.

Duẫn Thiên Khuyết không rõ, cơ hồ mỗi ngày đều hôn môi, vì sao vẫn khiến cho hẳn quyến luyến không thôi. Mỗi một lần đều giữ lại hương vị mới mẻ như thế này, khiến cho hẳn hôn trăm lần không chán. Đẩy ra chướng ngại mềm mại kia, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, khiêu khích bộ phận đồng dạng nhưng không chịu cự quấy. Triển miên giữa màn đêm Caribe bao phủ.

Màn sao lấp lánh, đèn đường mờ nhạt trên bến tàu xa xa. Như ánh đèn dẫn dắt du thuyền đi tới, chậm rãi chảy trôi, như viên kim cương phát sáng từ mặt biển an lành, lóng lánh hào quang chữ thập. Dưới ánh trăng, một đôi người yêu thâm tình dựa vào lan can hôn nhau, hình ảnh xinh đẹp rung động lòng người.

Hơi lạnh từ gió biển khiến Duẫn Thiên Khuyết dần dần gia tăng dục vọng, thời điểm Lạc Kính Lỗi không chế không được phát ra một tiếng rên rỉ mỏng manh, hẳn rốt cuộc không thể áp chế được khát vọng nóng cháy đang bùng nổ. Đôi môi kề sát rời đi, ánh mắt Lạc Kính Lỗi nửa khép nửa mở, biểu tình sa vào trong đó khiến hẳn ngứa tâm khó nhịn. Không cần quá nhiều ngôn ngữ, Duẫn Thiên Khuyết kéo tay Lạc Kính Lỗi, đi thẳng vào trong khoang thuyền,

Đột nhiên bị kéo khiến cậu thiếu chút nữa ngã nhào. Điều chỉnh tốt bước đi, Lạc Kính Lỗi nghi hoặc nhìn bóng dáng dồn dập của Duẫn Thiên Khuyết. “Duẫn Thiên Khuyết, cậu làm sao vậy?” Là cậu làm sai cái gì sao? Cậu đã cố gắng phối hợp động tác khiến cho cậu cực kỳ không quen này, nhưng vẫn khiến hẳn tức giận sao?

Mở cửa phòng ra, sau khi kéo cậu vào phòng, đóng cửa thật mạnh, âm thanh khoá cửa thanh thúy cũng vang lên. Nhưng âm thanh này nghe vào tai Lạc Kính Lỗi lại giống như âm thanh khởi động bom hẹn giờ, trầm trọng khiến người khác kinh sợ. Hấn, hẳn muốn làm gì? Dục hoả rõ ràng trong mắt hẳn khiến lòng cậu căng thẳng. Không, không thể. Lạc Kính Lỗi khiếp sợ trước những chuyện sắp phát sinh – trong một năm này, cậu luôn lo lắng chuyện này. Duẫn Thiên Khuyết luôn chỉ hôn môi cậu, ôm ấp, cho dù ôm nhau ngủ cũng chưa từng phát sinh chuyện gì quá mức, khiến cho cậu đoán rằng Duẫn Thiên Khuyết chỉ mê luyến bề ngoài của cậu, chưa nghiêm trọng đến mức cần chính thức phát sinh quan hệ. Nhưng là lúc này đây, lại rõ ràng không giống như thế. Lửa nóng mãnh liệt tiến đến cắn nuốt người, vây quanh bọn họ. Thân là con trai, cậu rất hiểu loại cảm xúc này. Nhưng mà không, không thể, cậu làm sao có thể dễ dàng chấp nhận

chuyện tình khuất nhục này phát sinh. “Duẫn, Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết, cậu bình tĩnh một chút, Duẫn Thiên Khuyết...”

(Lời tác giả: Tạm thời tỉnh lược)

...

Nhận mệnh nhắm mắt lại, im lặng chấp nhận sự thật tàn khốc thấu tâm. Khoái cảm đến chết như rắn độc cắn chặt thân thể cậu, rốt cuộc khiến cậu hôn mê giữa những tầng kích thích.

Hàm chứa giọt lệ rơi từ khoé mắt cậu, Duẫn Thiên Khuyết nhìn chăm chú vào gương mặt đầm mồ hôi đã ngủ say kia, vẫn là thế giới mà hắn yêu sâu đậm. Đúng vậy, là yêu, đây là yêu!

“Tôi yêu em, Lạc.”

C 16

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

6 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yển

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Ngày Mùa Thu

Là con người, khi có được hạnh phúc cùng vui vẻ, hoặc là đau thương cùng thống khổ, kỳ vọng về thời gian sẽ trở nên khác biệt. Trải qua mùa đông u ám, mùa xuân xanh sắc, mùa hạ kích tình, bất giác phát hiện, thời gian đã qua nhanh như vậy.

Lạc Kính Lỗi ngẩng đầu nhìn cây phong trong sân trường, phiến lá đỏ theo gió bay bay. Lại là một mùa thu cây vàng lá đỏ, gần tháng mười, không khí đã se se lạnh. Cậu kéo kéo áo khoác, ôm túi sách bước ra vườn trường.

Bất tri bất giác, cậu đã là sinh viên năm nhất. Dần dần chấp nhận cuộc sống chỉ có hai nơi – Duẫn Thiên Khuyết làm sao có khả năng cho cậu trọ ở trường – bi thương của cậu đã không còn dày đặc như trước. Thời gian quả nhiên là một thanh kiếm tàn nhẫn, có thể chặt đứt mọi tình cảm mà con người lưu giữ, cho dù đau đớn bao nhiêu, ở trước mặt nó cũng sẽ trở nên hèn mọn, nhỏ bé. Cậu chỉ bình tĩnh lùi vào cuộc sống trong vỏ ốc của mình, biểu lộ sự đam mê với những điều xung quanh. Cậu không dám kết giao bạn bè mới, bởi vì không xác định Duẫn Thiên Khuyết bó buộc cậu ở mức độ nào. Vì thế cậu đành lựa chọn xa cách mọi người. Một mình như vậy, cũng không có gì không tốt!

“A— cứu mạng, đừng đánh, con không dám, không dám.” Cuối ngã tư đường truyền đến những trận kêu thảm thiết, Lạc Kính Lỗi cả kinh dừng bước. Chỉ thấy một người đàn ông trung niên bốn mươi, năm mươi tuổi, trong tay cầm chổi lông gà làm vũ khí, đuổi theo một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi. Thiếu niên đôi lúc sẽ bị người đàn ông trắng kiện bắt được. Sau một trận hành hung, lại tiếp tục chạy trốn.

Giọng nói này – Tần Phẩm Diệp cau mày. Tiếng kêu thảm thiết đứt quãng này hẳn là xuất phát từ thằng bạn tốt của cậu, từ miệng Vân Tiểu Phi đi! Dù sao muốn kêu to như trâu bò bị giết thế kia, cũng không phải là việc người bình thường có thể dễ dàng làm được.

Tần Phẩm Diệp cuống quýt đứng lên, rời khỏi quán ăn nhỏ, nhặt một cục gạch lên, chạy đến chỗ âm thanh phát ra, miệng còn hung tợn mắng. “Mẹ nó, ai dám bắt bạn bạn tốt của tôi, muốn chết hả!”

Hình ảnh dừng lại sau khi thiếu niên kia gầm lên giận dữ, người đàn ông trung niên giờ cao cây chổi lông gà lên giữa không trung, cậu trai mình đầy thương tích cũng đang ôm đầu lảo đảo nhìn người bạn không biết nhảy từ đâu ra của cậu. Về phần Tần Phẩm Diệp, từ biểu tình giận dữ cau mày sau khi nhìn tình huống trước mặt, lập tức biến hoá thành mồm chữ O mắt chữ A, cuối cùng chuyển qua xấu hổ khép nép

~“Á, là chú Vân, à à, chú đang bận, đang bận, con không quấy rầy, hôm khác con lại đến tìm Tiểu Phi, he he.” Nhanh chóng ném cục gạch về phía sau, cười cười ngây ngô vô tội hoá giải không khí đang giương cung bạt kiếm.

“Phụt...” Biểu diễn phần khích cùng gương mặt biểu tình phong phú làm cho Lạc Kính Lỗi và những người đứng xem xung quanh rốt cuộc không chịu nổi kích thích, cười mạnh ra tiếng. Kết quả tự nhiên là lọt vào ánh mắt giận dữ. Vì thế giây tiếp theo, những tiếng cười lập tức chuyển biến thành âm thanh ho khan, giọng điệu khoa trương như muốn ho ra cả phổi.

Người đàn ông trung niên sau khi lấy lại tinh thần mới phát hiện đứa con không chịu thua kém của mình đang định vụng trộm chuồn mất. Vì thế càng già càng dẻo dai tiến lên hai bước kéo áo cậu ta. “Mày còn muốn chạy, hôm nay tao không đánh chết mày mới là lạ.”

“Cha, đừng đánh! Ôi, Phẩm Diệp, cậu còn đứng sững sờ ở đó làm gì, mau tới cứu tớ đi!” Cậu trai vừa né thể công như nước, vừa hướng bạn tốt cầu cứu.

Nghe nói như thế, người đàn ông trung niên tạm thời dừng động tác trên tay, liếc mắt nhìn Phẩm Diệp đứng một bên, mở miệng. “Phẩm Diệp, tôi dạy dỗ con tôi, cậu có ý kiến gì sao?”

“A? Không có, không có, con sao có thể làm chuyện thiếu đạo đức như vậy. Chú à, tiếp tục đi, đừng để ý con.” Tần Phẩm Diệp cuống quýt hạ thất lưng, mở tay ra, trên mặt còn mang theo nụ cười ngây ngô nịnh nọt, bộ dáng sợ phiền phức tiêu chuẩn.

“Cậu – Phẩm Diệp cậu là đồ khôn kiếp, uống công tớ xem cậu là bạn tốt nhất. Anh em gặp nạn, cậu cư nhiên lại thấy chết mà không cứu, cậu – ôi ôi, cha, xin cha, đừng đánh. Lần sau con không dám nữa! Ôi!”

“Đến giờ rồi.” Dưới ánh nắng dịu dàng của ngày thu, một cô gái thanh lệ như nước đi đến, cô nâng tay nhìn đồng hồ. “Cha, anh hai, chiến tranh chấm dứt, vào nhà ăn cơm.”

Một hồi trò khôi hài cứ như vậy mà dễ dàng kết thúc. Chỉ thấy người đàn ông kiêu ngạo ngẩng cao đầu lên, hiên ngang dừng cầm tiêu sái đi vào sân nhà mình, đi theo phía sau là Vân Tiểu Phi bại trận đang dùng ánh mắt oán độc ám sát bạn bè mình.

Cô gái cũng phát hiện có thêm một người đứng ngoài cửa. “Anh Phẩm Diệp? Anh cũng vào nhà đi!” Khuôn mặt đỏ bừng nở nụ cười tươi đẹp mê người, khiến Tần Phẩm Diệp chảy nước miếng điên cuồng đuổi theo. “Tiểu Hi, đợi đợi anh.”

Cho đến khi bóng người biến mất, trước mắt Lạc Kính Lỗi vẫn hiện lên hình ảnh mái tóc đuôi ngựa cột cao, lay động cõi lòng bình tĩnh...

“Lạc, tôi vào nhé!” Ngón tay Duẫn Thiên Khuyết mang theo chất bôi trơn không ngừng trườn sát trong cơ thể Lạc Kính Lỗi, cảm thụ được sự nóng cháy mãnh liệt nhanh chóng bao chặt lấy hắn. Nhìn bộ dáng Lạc Kính Lỗi sa vào biển tình, mê người khiến hạ thân hắn sừng lên khó nhịn. Rút ngón tay ra, nâng hai chân cậu lên, toàn bộ dục vọng kích tình sát nhập vào, phát ra hơi thở thoả mãn.

“A... Ừm...” Lạc Kính Lỗi không thể tự ức chế tiếng rên rỉ sắc tình.

Đàn ông, thật sự là sinh vật đáng giận đáng thẹn. Trong lòng rõ ràng là hận hận tận xương, trong tình huống này lại chỉ có thể mặc hắn làm xằng bậy, còn không cảm thấy thẹn mà ngهنh hướng đến nơi gây cho cậu vô hạn vui thích kia, khát cầu xâm nhập nhiều hơn. Thân thể *** đang này khiến cậu không thể chịu nổi, trong lòng Lạc Kính Lỗi oán hận chính mình dơ bẩn.

Nhưng những suy nghĩ này cũng chỉ tồn tại trong một giây, rồi lập tức bị Duẫn Thiên Khuyết từ đằng sau sát nhập một cái thật sâu, đoạt đi năng lực tự hồi của cậu. Mỗi một lần thăng tiến đều mạnh mẽ chuẩn xác chạm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu.

Lạc Kính Lỗi trong lúc hưởng thụ khoái cảm, cũng chỉ có thể rên rỉ vì dục vọng tác động.

Vào thời điểm kích thích bộc phát cao nhất, phóng ra cùng nhau.

“Lạc, tôi yêu em.”

“Ừm...”

“Một lần nữa được không?”

“Cái gì? Không, không cần, Duẩn Thiên Khuyết.”

“Gọi tôi Thiên Khuyết, hoặc là Khuyết. Lạc, tôi muốn.”

“Không, đừng như vậy, không.”

Không để ý tới sự phản kháng yếu ớt của Lạc Kính Lỗi, hắn đè thân mình lên. Duẩn Thiên Khuyết dùng tay lẫn miệng âu yếm khối thân thể này. Từ lần đầu tiên yêu đương làm cậu bị thương, Duẩn Thiên Khuyết đều không hề thô lỗ chỉ bận tâm cảm thụ của mình, mà là cẩn thận che chở, tận lực không để cậu bị thương. Luôn chuẩn bị đầy đủ, sử dụng lượng lớn dầu bôi trơn chuẩn bị tốt, sau đó mới cùng cậu mây mưa, tận hưởng hoan ái.

“A—” Duẩn Thiên Khuyết tận tình di chuyển bên trong cơ thể cậu, tư thế tiến vào từ phía sau lưng khiến Lạc Kính Lỗi có chút không chịu được, chấn động vô cùng mãnh liệt khiến thần kinh căng thẳng, dòng máu nhanh chóng hướng thẳng lên đầu óc. Một năm đằng đẳng, cơ hồ hằng đêm đều hoan ái như thế, Lạc Kính Lỗi điên cuồng ngênh đón hương vị mất hồn, cơ thể đã hoàn toàn hòa hợp với chủ nhân lúc nào cũng tác cầu ban ân. Dù có khuất nhục bao nhiêu cũng không thay đổi được sự thật, theo một cú đâm hữu lực, dịch đậm tình yêu trắng noãn phun ra trên giường, như hoa sơn trà sáng lạn...

Đáng chết, đều do Duẩn Thiên Khuyết làm hại. Tối hôm qua lôi kéo cậu làm đến ba giờ, mới để cho cậu nặng nề ngủ đi. Ai ngờ đồng hồ báo thức lại hư vào lúc này. Lúc cậu vừa mở mắt đã gần 9h20 phút. Trời ạ! Báo cáo tiếng Anh của cậu còn chưa hoàn thành, lần này thảm rồi!

Lạc Kính Lỗi nhanh chóng chạy trong sân trường, trong lúc quẹo vào một góc trường thì “bộp” một tiếng.

“A—” Một người đâm phải cậu, sau đó liền té trên mặt đất, phát ra thanh âm mềm mại.

Lạc Kính Lỗi nhặt sách bị phân tán lộn xộn trên đất, còn chưa thu thập xong, cậu vội vàng chạy đến trước mặt cô gái bị ngã. “Cô có sao không, có bị thương không?”

“Đau quá—” Cô gái xoa xoa mông bị đau, ngẩng đầu nhìn người gây ra họa. “Cậu chạy nhanh như vậy làm gì, đau chết người đó!” Nhíu mày, trên gương mặt xinh đẹp còn có một tia oán giận.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Lạc Kính Lỗi vươn tay. “Tôi giúp cô đứng lên, được chứ?”

Cô gái hào phóng vươn một bàn tay đặt vào lòng bàn tay cậu, mượn lực đứng lên, vỗ vỗ quần jeans dính đất. “Quên đi, xem thái độ tốt của cậu, tôi tha thứ.”

Lạc Kính Lỗi gục đầu xuống. “Thật sự xin lỗi.”

“Đó là sách của cậu hả?”

“Ừ.” Cậu đi đến nơi sách bị rơi, một quyển lại một quyển nhặt lên.

“Lạc – Kính – Lỗi.” Cô gái nhặt một bản báo cáo lên. “Kính trọng quang minh lỗi lạc. Tên rất hay.”

“Lương Thánh Nặc?” Như giật điện mà ngẩng đầu, nhìn chăm chú thật sâu vào cô gái trước mắt, lời nói giống như đúc khiến cậu thật sự hiểu được, thì ra bản thân mình khát vọng có được một người bạn như thế nào. Một người có thể cùng cậu nói chuyện, khiến cậu mỉm cười. Sự lạnh nhạt giả vờ không thể nào xóa đi cô đơn trong lòng, một người chống đỡ kiên cường cũng là một người tội nghiệp. Lương Thánh Nặc, người bạn duy nhất của cậu. Một người bạn không ở bên cạnh cậu. Nhưng là, lại sớm thành hy vọng xa vời, không phải sao?

“Lương Thánh Nặc? Là ai?” Cô gái mở to đôi mắt thông minh, nghi hoặc ngênh đầu.

Lạc Kính Lỗi, mày rớt cuộc đang ảo tưởng cái gì? “Không có, không ai cả.” Thu hồi bản báo cáo từ tay cô, Lạc Kính Lỗi vẽ mặt chán nản nói. “Thật xin lỗi, tôi đi trước.”

“Này.” Cô gái giữ chặt ống tay áo cậu. “Tôi đã biết tên của cậu rồi. Lạc Kính Lỗi phải không? Cậu còn chưa biết tên của tôi đâu đó! Để cho công bằng, tôi cũng tự giới thiệu đi! Tôi gọi là Vân Tiểu Hi, đám mây, lớn nhỏ, khang hi! Sao nào, tên của tôi cũng rất êm tai chứ đúng không?” Nụ cười tự tin, đặc ý xuất hiện trên gương mặt cô, như cầu vồng sau mưa, nở rộ sắc màu.

Cậu cười khổ, nhớ lại một buổi trưa trong ngày thu lá đỏ, trong ánh sáng dịu dàng động lòng người. Vân Tiểu Hi, một cái tên xinh đẹp. Cậu cũng từng có một thời nhiệt tình như vậy, thời thanh xuân kích động đầy sức sống, cố gắng theo đuổi giấc mơ của mình. Mồ hôi tuôn rơi nhễ nhại, phấn khích sống qua từng ngày.

Nhưng hôm nay, cuộc đời đen tối thật sự còn lại cái gì? Chỉ còn khuất nhục và yếu đuối cùng tồn tại với sinh mệnh này.

C 17

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 4 Comments

2 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

“Duẩn Thiên Khuyết, mày là đồ càn rỡ ngạo mạn! Để xem hôm nay mày lợi hại được bao nhiêu.” Tiếng nói vang lên, một cây tầm phun ra từ miệng tên con trai có bề ngoài đáng khinh, hất lưu loát cởi áo khoác, kéo ống tay áo, bộ dạng chuẩn bị đánh đấm.

Duẩn Thiên Khuyết khinh thường bĩu môi. Cho dù đi đến đâu cũng có người nhìn hấn không vừa mắt lại không biết tự lượng sức mình. Cho dù bình tĩnh ngồi ở phòng học, không quan tâm bất cứ kẻ nào cũng sẽ rước lấy phiền toái. Quên đi, coi như luyện tập quyền cước! Tùy ý vuốt mái tóc trên trán, đôi mắt híp lại đánh giá một đám đối thủ lưu manh trước mắt, miễn cưỡng mở miệng. “Muốn đánh thì nhanh lên, tao còn có việc.”

“Lên đi.” Tên con trai đi đầu giương nanh múa vuốt muốn tiến lên.

“Dừng tay!” Phía sau Duẩn Thiên Khuyết truyền đến một giọng nữ, khiến cho hấn phiền muộn nhíu mày.

“Các người đang làm gì?” Vân Tiểu Hi đi đến trước người Duẩn Thiên Khuyết. “Đang Thịnh, anh lại bắt nạt người khác.”

“Tiểu Hi? Tiểu Hi em không rõ tình huống, tên này hấn—”

“Tôi không biết tình huống, tôi cũng không muốn nghe anh giải thích. Tóm lại, anh lập tức biến mất cho tôi.”

“Tiểu Hi!”

“Anh muốn tôi nói cho anh hai tôi biết sao? Thủ hạ của anh ấy lại không nghe mệnh lệnh của tôi.” Nhíu mày đứng thẳng, vòng tay trước ngực, cô nghiêm nhiên mang theo bộ dáng của đại tỷ.

Tên con trai đứng đầu trong lúc nhất thời giống như bóng bay bị xì, thả lỏng cơ thể, nhìn Duẩn Thiên Khuyết. “Thằng nhóc mày, đồ vận chó, lần sau để tao gặp được, tuyệt đối không tha cho mày.”

“Đanh Thịnh!”

“Anh biết rồi, đi là được chứ gì.” Xỏ tay vào túi, vô cùng không tình nguyện mà dẫn dắt đàn em rời đi.

Vân Tiểu Hi lúc này mới quay lại đầu lại nhìn vẻ ngoài tuyệt mỹ như nữ sinh của Duẫn Thiên Khuyết. “Cậu có sao không! Bọn họ không làm gì cậu chứ?” Một nam sinh tuấn mỹ như vậy, nhất định không thể chấp nhận hình ảnh vừa rồi. Có thể bị dọa hay không?

Người ưa chỗ mồm vào chuyện người khác trên đời này thật sự rất nhiều. Duẫn Thiên Khuyết không nói một lời, xoay người rời đi.

“Này!” Vân Tiểu Hi đuổi theo. “Tôi đang nói với cậu đó, bị dọa choáng váng rồi sao?”

“...”

“Cậu này, chẳng lẽ là câm điếc sao?” Vân Tiểu Hi chưa từ bỏ ý định đi theo bên người hắn. “Tôi cứu cậu đó, ngay cả câu cảm ơn cũng không nói sao? Thật sự là người kỳ quái, cậu ít nhất phải nói cho tôi biết cậu tên gì, bọn họ vì sao lại bắt nạt cậu? Bọn họ là đàn em của anh hai tôi. À, đúng rồi, tôi gọi là—”

Duẫn Thiên Khuyết đột nhiên dừng bước, hại Vân Tiểu Hi không phản ứng không kịp mà va vào lưng hắn một chút, xoa xoa cái trán bị đau, trong mắt cô hiện ra gương mặt trắng trẻo bình thường, bên tai truyền đến âm thanh mơ hồ. “Đừng đi theo tôi!”

Hắn dần dần biến mất trong tầm mắt, chỉ còn Vân Tiểu Hi vẫn ngây ngốc đứng ở nơi đó. Sau một lúc lâu cô mới hoàn hồn, thâm mắng – cái tên ngạo mạn.

“Tiểu Hi.”

Vân Tiểu Hi vừa ngồi vào chỗ của mình, một đồng nữ sinh liền líu ríu vây quanh. “Cậu và anh Phẩm Diệp tiến triển đến trình độ nào rồi?”

Bất đắc dĩ trợn trắng mắt. “Toàn bộ.”

“Cái gì? Nhanh như vậy?”

“Đáng ghét, sao có thể nhanh như vậy!”

“Tiểu Hi, cậu quá đáng quá đó, người ta ngay cả tay của anh Phẩm Diệp cũng chưa từng được cầm qua.”

“Thôi đi nha, anh ấy khẳng định nửa con mắt cũng chưa từng nhìn qua cậu.”

“Tiểu Hi, cậu không thể một mình độc chiếm anh Phẩm Diệp.”

“Các cậu có dễ tớ yên không.” Vân Tiểu Hi tức giận vỗ bàn. “Xin các cậu đó, sức tưởng tượng đừng phong phú như vậy được không. Tớ đã nói mười vạn tám ngàn lần, tớ với anh Phẩm Diệp chỉ là anh em, vĩnh viễn đều là như vậy, đừng để tớ phải lặp lại mười vạn tám ngàn lần một lần, có được không? Muốn theo đuổi anh Phẩm Diệp thì tự mình đến đi, đừng có phiền tớ nữa.” Chịu không nổi đám người ô hợp bên cạnh, cô thâm ảo não vì sao mình lại có đám bạn thân mơ mộng bại não này.

“Đáng ghét, Tiểu Hi thật tuyệt tình.”

“Chỉ là, anh Phẩm Diệp đối với cậu tốt như vậy, còn mua cả hoa hồng cho cậu. Cậu lại không thích anh ấy, mắt cậu bị hỏng rồi hả!”

“Còn là thanh mai trúc mã nữa chứ, Tiểu Hi tồi tệ, anh Phẩm Diệp làm sao có thể thích cậu được chứ.”

“Còn nữa, cậu là một đại ma nữ mà.”

“Nếu anh Phẩm Diệp thích tớ, tớ nhất định sẽ hạnh phúc mà xui mất.”

...

Trên đời vì sao lại có những người như thế này hả!! Thay đổi xoành xoạch như vậy, xui xẻo nhất những người này lại là bạn của mình, thật sự lừa quan tâm đến vấn đề này nữa, quay đầu chớp mắt một cái, thân ảnh quen thuộc ngoài cửa hấp dẫn sự chú ý của cô. “Người kia—”

“Hả?”

“Á, là Duẫn Thiên Khuyết đó!”

“Duẩn Thiên Khuyết, ở đâu, ở đâu?”

“Xem ra nhìn lại, vẫn là Duẩn Thiên Khuyết đẹp trai hơn.”

“Oa! Trên đời sao lại có người đẹp như vậy chứ.”

“Dường như hẳn chưa có bạn gái đó, thật tốt quá!”

“Duẩn Thiên Khuyết? Tên này sao nghe quen như vậy?” Vân Tiểu Hi nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày.

“Cậu đương nhiên thấy quen, bọn tớ mỗi ngày để ở trước mặt cậu ân cần dạy bảo, cậu còn bảo bọn tớ trúng gió! Hẳn là một nhân vật lớn đó! Từ ngày nhập học đầu tiên liền khiến cả trường dậy sóng, Duẩn Thiên Khuyết hệ toán học, ai mà chẳng biết hẳn! Chỉ có cậu cả ngày bê môn, mắt điếc tai ngơ với chuyện thiên hạ! Người đẹp đúng là khác người thường mà!” Bạn tốt chua cay trên ghẹo.

“Tớ rất thích Duẩn Thiên Khuyết. Hoàng tử băng giá, mê chết người đó!”

“Cũng chưa nghe thấy hẳn có bất kỳ chuyện xấu nào, luôn luôn một mình, rất ít nói chuyện với người khác, là một chàng trai mê người.”

Thì ra hẳn gọi là Duẩn Thiên Khuyết. Hoàng tử băng giá? Khó trách hôm đó hẳn không muốn nói chuyện với mình. Cư nhiên là người cùng trường, như vậy về sau hẳn có thể gặp lại rồi! Vân Tiểu Hi nâng má nhìn bóng dáng cao ngạo đang dần biến mất cuối đường..

“Lạc.”

Lạc Kính Lỗi ngẩng đầu nhìn chăm chú vào gương mặt thờ hờn hển của Duẩn Thiên Khuyết, bình thường rất khó nhìn thấy vẻ mặt này của hắn. Đến tận cùng là ai có khả năng khiến hắn như thế, Lạc Kính Lỗi hiểu kì. “Làm sao vậy?”

“Lại đây giúp tôi.” Duẩn Thiên Khuyết vỗ vỗ sô pha bên người, ý bảo cậu lại đây.

Đi đến ngồi bên cạnh hắn, Lạc Kính Lỗi hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ôm lấy cậu, hít thở mùi hương có thể khiến mình an lòng, Duẩn Thiên Khuyết nhu tình mật ý nói. “Lạc, em có thích nơi này không? Nếu không thích, tôi mang em đi nghỉ phép, du lịch châu Âu nhé? Hoặc em muốn đi Nhật Bản, Hàn Quốc đều có thể.”

Nhìn căn phòng xa hoa, cũng khó nói ra hai chữ không thích. Biệt thự ba tầng được trang bị hoa viên cùng bể bơi. Xe đi mười phút mới đến được nhà chính, ba phòng ngủ cho chủ và hơn mười phòng cho khách, đều có phòng vệ sinh và các thiết bị tiện nghi khác. Năm phòng cho nhân viên và bảo vệ. Phòng khách siêu lớn ở tầng một được thiết kế để tổ chức tiệc rượu, tinh xảo xa hoa nhưng lại lạnh lẽo, trống rỗng. Từ lúc cậu đến nơi này, chưa từng gặp qua người nào ngoài Duẩn Thiên Khuyết, càng khỏi phải nói đến tiệc rượu. Cậu và Duẩn Thiên Khuyết cùng xài chung một căn phòng ngủ, căn phòng này cho dù lâu ngày không người ở, nhưng vẫn được bảo trì sạch sẽ. Người làm ở đây cũng giống như chủ nhân, lạnh lùng không nói cười. Nhưng mà cũng chẳng sao cả, Lạc Kính Lỗi cũng sớm không cần cảm giác xa xỉ như vậy. “Duẩn Thiên Khuyết, chúng ta còn phải đi học.”

“Vậy tạm nghỉ học, với tôi lên lớp hay không cũng chẳng khác biệt gì.”

“Cậu là đang trốn tránh cái gì sao?” Duẩn Thiên Khuyết khác thường ôm cậu như một đứa trẻ, như thể hẳn đang không tìm được cảm giác an toàn. Lạc Kính Lỗi vỗ nhẹ lưng hắn, nhẹ nhàng vuốt ve như đang an ủi.

“Lạc, em đi cùng tôi đi!” Giọng điệu như đang làm nũng.

Lạc Kính Lỗi cúi đầu, khoe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười chua xót. “Ừ!” Cậu còn có lựa chọn khác sao? Duẩn Thiên Khuyết đến tận cùng khi nào thì mới có thể cảm thấy phiền mà vứt bỏ cậu đi? Cho đến lúc này, cậu còn có thể toàn thân trở về sao? Hay là rơi vào kết cục như những người bạn của mình? Cậu nhắm mắt lại, không muốn nghĩ tiếp.

“Người kia sắp đến.”

Lạc Kính Lỗi mở chòng mắt. Người kia? Người kia là chỉ – “Cậu, cha của cậu sao?”

Bất đắc dĩ gật gật đầu.

Lạc Kính Lỗi có một loại cảm giác bất an chôn tận sâu trong lòng. “Cậu, phải gặp ông ta sao?”

“Không thể tránh khỏi.”

“Cậu định giới thiệu tôi với ông ấy?”

“Đương nhiên, em là người yêu của tôi.”

Cũng chỉ có Duẩn Thiên Khuyết sẽ không e dè mà nói những lời này! Cảm giác khuất nhục không ngừng dâng lên. Hắn làm sao có thể giới thiệu mình – “Cha, đây là người mà mỗi ngày tôi đều làm tình, gọi là Lạc Kính Lỗi.” Nếu hắn thật sự nói như vậy, cậu thật muốn một dao giết Duẩn Thiên Khuyết cho xong.

Phải bao lâu nữa, cậu còn phải nhẫn nhịn ở bên cạnh người này bao lâu nữa? Nếu có thể trở lại lúc trước, cậu chỉ mong muốn được tìm lại được những người bạn xa xưa. Về phần Duẩn Thiên Khuyết, nếu trời cao cho phép, xin hãy làm cho cái ngày mà cậu gặp được hắn, vĩnh viễn biến mất...

C 18

By Hoại Băng ❖ Posted in Đây là Yêu ❖ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❖ Leave a comment

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Cô Đơn

Ăn kem vào cuối tháng 10 vẫn còn có chút lạnh! Nhưng Vân Tiểu Hi lại đam mê cảm giác mát lạnh vui sướng lướt qua yết hầu này. Cô thích mặc trang phục mới đi trên đường cái, không chút nào để ý ánh mắt của người qua đường, tận hưởng món ăn mà mình thích.

“Bộp bộp...” Tiếng đánh nhau trong hẻm nhỏ truyền đến tai. Cô vốn trời sinh thích bênh vực kẻ yếu vội vàng chạy tới, lặng lẽ tránh một bên quan sát tình huống. Bấy đánh một, rất không công bằng! Tuy rằng những người này cũng không chiếm được tiện nghi gì, nhưng phương thức lấy nhiều đánh ít này cũng quá đáng lắm rồi. Một đám ngu ngốc. Cái gì? Trời ạ, người kia là Duẩn Thiên Khuyết! Hắn vì sao lại đánh nhau với người khác. Thật là, không được, không thể để hắn cứ một mình đánh nhau như vậy được. Vân Tiểu Hi nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc tìm được một tấm ván gỗ dài nằm cách đó không xa. Cô ra sức vác lên, nắm chặt tay, như một chiến sĩ hào hùng kiêu hãnh, đồng thời hét chói tai đầy can đảm, liều mạng chạy qua. “A—”

Âm kéo dài còn chưa kết thúc, mọi thứ đã im bật. Những kẻ bắt nạt nằm cuộn mình trên đất, vẻ mặt xanh tím, máu tươi chảy ra khắp nơi. Trái lại Duẩn Thiên Khuyết sau khi chấm dứt cuộc chiến lại thản nhiên vỗ vỗ tay áo, lẳng lặng nhìn cục diện một cái, liền xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Vân Tiểu Hi bước lên phía trước giữ chặt cánh tay hắn, giữa các đốt ngón tay chảy ra máu tươi khiến cô nhúm mày. “Cậu bị thương rồi, để tôi giúp cậu băng bó một chút.”

“Không cần.” Đẩy tay cô ra, Duẩn Thiên Khuyết né tránh.

“Cậu là đồ...” Vân Tiểu Hi bước lên giữ chặt ống tay áo hắn. “Lúc nào cũng bướng bỉnh như vậy làm gì! Để tôi giúp cậu một chút thì sẽ chết sao!” Không để ý đến sự phản đối của hắn, cô nâng cánh tay đổ máu của hắn lên, rút khăn ướt nhẹ nhàng lau miệng vết thương, còn dường như rất sợ làm hắn đau, bộ dáng vô

cùng cẩn thận. Sau khi lau sạch sẽ, Vân Tiểu Hi lại rút một chiếc khăn tay bọc lên đó. “Tạm thời như vậy trước, tôi với cậu cùng đến bệnh viện đi! Bôi thuốc vào là sẽ tốt.”

“Có thể sao?” Giọng điệu lạnh lùng khiến cho Vân Tiểu Hi chỉ có thể yên lặng nhìn hẩn. Tư vị bị người khác cự tuyệt thực sự khổ sở, muốn chất vấn lại không nói ra được, chỉ có thể mang theo vài phần thiệt thòi chăm chú nhìn hẩn rời đi.

Cô đơn rời khỏi hẻm nhỏ, lại thấy một chiếc khăn tay thêu hoa màu trắng lẳng lẳng nằm trên một phiến đá chỗ quẹo vào, vết máu trên khăn cũng nhắc nhở cô về sự thật. Nháy mắt, có một loại cảm xúc gọi là đau lòng xẹt qua trong người Vân Tiểu Hi. Cô chậm rãi đi về phía trước, nhặt chiếc khăn một phút đồng hồ trước vẫn còn bằng bó cho người kia, mặt trên vẫn còn lưu lại dấu vết ấm áp. Duẫn Thiên Khuyết, một người không chấp nhận sự quan tâm của người khác, một người không hề có tình cảm. Chẳng lẽ hẩn không cần bạn bè sao? Chẳng lẽ hẩn không cảm thấy cô độc sao? Chẳng lẽ hẩn thật sự không hy vọng về một người nào đó sao? Hay là, hẩn đã từng bị tổn thương bởi điều gì, nên mới tạo ra tính cách như vậy? Vân Tiểu Hi gấp nhỏ khăn tay lại, bỏ vào trong túi. Cố gắng điều chỉnh tâm tình hoang mang một chút, cô tiếp tục đi trên đường cái. Cái gì mà Duẫn Thiên Khuyết, những thứ ảnh hưởng đến tâm tình tốt của cô, cô đều không muốn nghĩ đến.

Giây tiếp theo, sẽ có một sự kinh ngạc khác đang chờ đợi.

Lạc Kính Lỗi không thể giải thích người sinh ra Duẫn Thiên Khuyết gây cho hẩn bao nhiêu áp lực. Nhưng ánh mắt lợi hại kia cũng khiến cậu khắc sâu đến bây giờ. Nhớ lại lần đầu gặp mặt, Duẫn Thiên Khuyết giới thiệu nói. “Đây là Lạc Kính Lỗi, người yêu của tôi”. Chỉ cảm thấy ánh mắt như chim ưng kia bay về phía cậu, xuyên thấu hết thấy chướng ngại, chạm đến trái tim không ngừng hỗn loạn của cậu. Ánh mắt khinh miệt xem thường như tung lưới lớn, khiến cho cậu không có chỗ trốn. Tránh đi ánh mắt đùa cợt kia, cậu không tự chủ mà run run, căn bản không thể ngẩng đầu đối diện nổi. Chỉ là trong vài giây ngắn ngủi, cậu đã bại trận. Cường thế vương giả là thứ mà người bình thường từ nhỏ như Lạc Kính Lỗi không thể đối kháng nổi. Vì vậy, cậu tránh mình phía sau Duẫn Thiên Khuyết, yếu đuối tìm kiếm sự bảo hộ, khiến cho linh hồn hèn nhát bị bao vây bên dưới thể xác dơ bẩn.

Cũng đến tận hôm nay, Lạc Kính Lỗi mới biết được Duẫn Thiên Khuyết vốn tên là Fujii Thiên. “Duẫn” chẳng qua chỉ là họ, tên tiếng Trung cũng nhiều hơn một chữ “Khuyết.” Đây chắc là ý tứ của mẹ hẩn! Đẳng Tinh Mục, cha hẩn là người Nhật Bản, tư tưởng truyền thống tận gốc rễ của người Nhật Bản khiến ông ta cho dù bất mãn rất nhiều về hành vi của Duẫn Thiên Khuyết, nhưng cũng khôn khéo lão luyện không biểu lộ ra bên ngoài. Ông kỳ thị rất nhiều kỳ vọng vào đứa con trai độc nhất Duẫn Thiên Khuyết này. Mặc dù có nhiều đàn bà, nhưng ngoài Duẫn Thiên Khuyết thì ông không có đứa con trai nào khác. Ông có thể mặc Duẫn Thiên Khuyết làm xằng làm bậy, chỉ cần nó có thể tiếp nhận “Thiên Vận,” hành vi hoang *** phóng đảng gì ông đều có thể chấp nhận.

Trong một tuần kế tiếp, Lạc Kính Lỗi cảm thấy áp lực rõ ràng. Trên bàn cơm, trong phòng khách, trong vườn hoa, cho dù cậu đi đâu làm gì, tựa hồ ánh mắt sắc bén kia vẫn theo bên người cậu, khiến cho cậu cảm thấy cả người không được tự nhiên. Duẫn Thiên Khuyết như thú hoang điên cuồng, cảm giác phẫn hận bất mãn với cha mình không thể giải quyết được đều phát tiết ở trên người Lạc Kính Lỗi. Hẩn không ngừng cầu hoan yêu đương, thường xuyên đến mức khiến cậu không thể chống đỡ, đã có mấy lần hôn mê trên giường vì kiệt sức.

Mẹ bị bắn chết thảm thiết khiến Duẫn Thiên Khuyết thống hận cha mình. Vì vậy nhiều năm về sau, hẩn lại biến thành con người bạo lực, biến thành Đẳng Tinh Mục thứ hai. Tàn nhẫn thương tổn người khác, thậm chí cả người vô tội, chỉ là vì vui buồn của hẩn. Đến tận cùng là nguyên nhân gì mới khiến hẩn chuyển biến đáng sợ như vậy? Lạc Kính Lỗi không thể nào tìm tòi nghiên cứu, cậu thậm chí không dám nhắc đến đề tài này, sợ Duẫn Thiên Khuyết một khi tức giận, cậu sẽ biến thành nạn nhân kế tiếp.

Cậu chỉ có thể lẳng lẳng quan sát mối quan hệ đối địch và những tác động nhỏ bé giữa Đẳng Tinh Mục và Duẫn Thiên Khuyết. Một tuần dài rớt cuộc cũng trôi qua trong không khí khẩn trương. Đẳng Tinh Mục quyết định về nước.

“Theo cha về Nhật Bản.” Đường cong cứng ngắc trên khuôn mặt lạnh buốt, bề ngoài lạnh như băng có vài phần tương tự với người nào đó.

“Vĩnh viễn, không có ngày đó.” Duẩn Thiên Khuyết kiên quyết nói ra một câu cứng rắn.

Đằng Tỉnh Mục không lặp lại nhiều lần, chỉ là dùng ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua Lạc Kính Lỗi, bước xuống bậc thang rời khỏi nhà, lên ô tô và rời đi.

“Lạc, hiện tại tâm trạng tôi tốt lắm, chúng ta đi ăn tiệc đi!” Duẩn Thiên Khuyết thần thái sáng láng, khuôn mặt tươi cười nở rộ dưới ánh mặt trời tháng mười ấm áp, tuyệt mỹ mà kiêu diễm...

“Cậu gọi là Lạc, Lạc, Lạc Kính Lỗi đúng không? Tôi là Vân Tiểu Hi, cậu có nhớ tôi không?”

Âm thanh như chim sơn ca truyền đến, Lạc Kính Lỗi ngừng tay, ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt tươi cười thanh thuần ở phía trên. Đôi mày sinh động tinh tú, linh động, đôi mắt khẽ cười màu nâu đậm khảm trong hốc mắt đầy hơi nước, đôi môi đầy đặn như nữ sinh Hàn Quốc. Một cô gái mười phần đầy sức sống như nắng trời, bề ngoài tinh xảo làm sao có thể dễ dàng quên được. “Ừ, tôi nhớ rõ cậu.”

“Thật trùng hợp, cậu cũng rút thăm trúng việc tham gia lần lao động này hả?”

“Ừ.” Vì để xây dựng một toà nhà mới, từ các phòng ban khác nhau, các độ tuổi khác nhau đều rút thăm chọn ra một số người tiến hành dọn dẹp khuôn viên. Làm cỏ, dọn đá cũng là công việc học sinh phải làm.

“Về sau tôi gọi cậu là Kính Lỗi nhé! Cậu cũng có thể gọi tôi là Tiểu Hi. Đúng rồi, Kính Lỗi, tới đây, tôi giới thiệu cậu với một số người.” Thản nhiên kéo cánh tay cậu, cô đi vào trong đám người.

“Không, không cần, thật sự không cần.” Không thể đẩy ra, Lạc Kính Lỗi chỉ có thể mặc cô kéo mình tới trước mặt hai nam sinh đang đùa giỡn.

“Người có vài phần tương tự với tôi là anh trai tôi, anh ấy gọi là Vân Tiểu Phi, đây là anh Phẩm Diệp, là hoàng tử bạch mã cả trường công nhận! Cũng khá đẹp trai!” Tiếp theo cô chỉ tay về phía Lạc Kính Lỗi. “Đây là người bạn mấy hôm trước em quen biết, gọi là Lạc Kính Lỗi, có chút thẹn thùng, nhưng là một người thành thật.”

“Hey!” Như là bạn bè quen thuộc, Vân Tiểu Phi thản nhiên chào đón.

“Chào! Tôi là Tần Phẩm Diệp.” Anh ta đưa tay khoát lên vai Vân Tiểu Phi. “Người thành thật, về sau có ai dám bắt nạt cậu, cứ tìm hần, hần là bá chủ một phương đó!”

“Hử, ai là bá chủ, nói khó nghe vậy.” Vân Tiểu Phi bắt mồm lải nhải.

“Nếu nói người khác chẳng lẽ không khiến cậu thất vọng sao?” Trong mắt Tần Phẩm Diệp hàm chứa ý cười. Vì thế, trận đấu bị cắt ngang lại bắt đầu tiếp tục.

“Quên đi, đừng động đến bọn họ, lúc nào cũng như vậy.” Vân Tiểu Hi đã sớm quen với tiết mục trình diễn mỗi ngày này, hai người con trai còn chưa lớn. Cô bắt đầu đi lôi kéo Lạc Kính Lỗi đến bên cạnh làm việc.

Cỏ khô lùa lại một chỗ, Vân Tiểu Phi không biết từ nơi nào nhặt được một cây cỏ mây xanh dài, cắm trên đám cỏ, treu đùa gọi là mộ cỏ. Hai tay tạo thành chữ thập, thành kính nói. “Ngủ yên nhé, bé cỏ. Nếu có kiếp sau, nhớ kỹ, trăm ngàn lần đừng đầu thai làm cỏ.”

“Thật không chịu nổi, anh hai.” Vân Tiểu Hi vừa buồn cười vừa khó chịu mà trừng mắt.

Tần Phẩm Diệp cười cong thắt lưng, cùng Vân Tiểu Phi tiếp tục đùa phá.

Lạc Kính Lỗi nhìn hình ảnh tươi cười phấn khích. Một loại cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng. Trước đây không lâu, cậu cũng có những người bạn nhiệt tình như vậy, cùng nhau đùa giỡn trải qua hơn mười lần xuân hạ thu đông. Bây giờ lưu lại chỉ còn hai chữ chua xót. Những người này, những người vô ưu vô lo trước mắt này, thật sự có thể cùng bọn họ làm bạn sao? Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết sẽ mặc kệ hần làm như vậy sao?

Không thể nào! Không thể. Cậu không thể lại hại những người vô tội này, thật sự không thể, không được, tuyệt đối không được!

Nhưng mà, cậu thật sự rất cô đơn. Khó sở trong lòng không thể kể với ai, cậu đã không còn biết vui vẻ là gì, sống sót đến tốt cùng lại có ý nghĩa gì. Cậu sợ chính mình một ngày nào đó sẽ mất đi khả năng ngôn ngữ,

biến thành cái xác không hồn tạm bợ sống, như một con chó mà Duẩn Thiên Khuyết nuôi dưỡng, dùng xích sắt khoá lại bên người, vẫy đuôi mừng chủ như chó. Ngày đáng sợ đó, cậu thật sự không dám nghĩ đến.

Nếu Duẩn Thiên Khuyết biết, sẽ không tha thứ cho cậu à! Nhưng Duẩn Thiên Khuyết không sẽ biết đâu nhỉ? Cậu chỉ là muốn cùng những người này trò chuyện, cãi nhau ầm ĩ, tìm kiếm một chút tươi cười đã lâu không có. Chỉ là như thế mà thôi, không có ý niệm gì khác. Như vậy hẳn là không có vấn đề gì lớn đâu!

Coi như ông trời đã thương xót an ủi cậu một chút, cậu thật sự không muốn mình lại phải cô đơn một mình.

C 19

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yến

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Tim Đập

Một tiếng thoả mãn thật dài từ miệng Vân Tiểu Phi vừa ăn no bụng bay ra, Hắc sờ sờ cái bụng tròn vo. “Ai da, ăn no quá, no quá.” Duỗi người, đi ra khỏi tiệm cơm. “Cơm no rượu say rồi, chúng ta đi đâu tiếp đây?”

“Đi đâu vui một chút!” Tiếp lời chính là người bạn lâu năm kiêm “người hầu” vĩnh viễn không đổi của hắn, Tần Phẩm Diệp. “Kính Lỗi, cậu có đề nghị gì không?”

“Đi—” Thiếu chút nữa thốt ra “đi đánh bóng rổ”. Cảnh tượng cỡ nào quen thuộc, nhiều năm trước cùng bạn bè sau khi ăn uống no đủ, việc đầu tiên cậu có thể nghĩ đến là bóng rổ mà cậu coi như sinh mệnh. Ánh mắt nhất thời toả sáng của Lạc Kính Lỗi lại dần ảm đạm xuống, trầm giọng nói. “Không có, tôi cũng không biết.”

“Vậy đi theo tôi!” Trên mặt Vân Tiểu Hi là biểu tình thần thần bí bí, đôi mắt to trong suốt chớp sáng nhìn qua mọi người, bước chân nhẹ nhàng như thủ lĩnh quân đội. Đôi dày màu đỏ đập trên nền tuyết trắng, phát ra âm thanh êm tai thanh thúy. Thảng mười hai gió lạnh thấu xương, thổi vào da thịt, bông tuyết hỗn loạn lạnh lẽo ảm ướt rơi trên mái tóc. Lạc Kính Lỗi kéo cao áo khoác lông dê, đi phía sau đội ngũ.

“Chúng ta cùng nhau chơi bóng rổ đi!”

Tiếng vang to rõ trong sân bóng rổ trường học, đây là nơi mà Lạc Kính Lỗi không muốn đặt chân đến nhất. Sau khi vào đại học, cậu dù một lần cũng không có đến đây. Cậu cố gắng hết sức quên đi địa phương khiến mình thương cảm này.

“A—”

“Ngốc quá, ngay cả lưới rổ cũng không chạm được.”

Vân Tiểu Phi phẫn hận cảm tức nhìn Tần Phẩm Diệp. “Giải thì cậu tới đi.”

“Tớ mới không chơi trò ngây thơ đó đâu.” Tần Phẩm Diệp cầm một quả bóng rổ lên. “Kính Lỗi, cậu thử xem.” Nâng mí mắt lên, gương mặt anh hiện lên biểu tình sáng ngời nhìn sự kinh ngạc của Lạc Kính Lỗi, ném quả bóng rổ lên, tạo thành một hình cầu vòng thật dài, vừng vàng rơi vào trong lòng cậu.

Lạc Kính Lỗi kinh ngạc nhìn quả bóng trên tay, cho dù có bao nhiêu miễn cưỡng oán hận, tiềm thức trong lòng cậu vẫn muốn vươn tay đón lấy niềm hi vọng này. Xúc cảm sâu sắc này, sức nặng đã lâu này, như

muốn thức tỉnh cậu – tình yêu say đắm của cậu. Đã bao lâu rồi không chạm vào nó? Hai năm sao? Vì sao cảm giác đã qua một thế kỷ rồi? Thì ra cho dù không có bóng rổ, cậu vẫn có thể tồn tại trên thế giới này, ý chí con người thật sự quá ương ngạnh. Một giọt, hai giọt, trong lòng cậu thấy nước mắt của mình, từng giọt hạ xuống ướt đầm quả bóng rổ. Một loại đau đớn, lo lắng đến cực điểm dâng lên khắp cơ thể. Cậu nặng nề ném trái bóng đi. “Thật xin lỗi.” Cậu cố lau đi nước mắt trên mặt, cấp tốc chạy ra ngoài.

“Kính Lỗi.”

“Kính Lỗi.” Tần Phẩm Diệp hai ba bước tiến lên bắt lấy cánh tay của cậu. “Cậu làm sao vậy?”

“Không có.” Cậu vội vàng dùng ống tay áo lau nước mắt, giả vờ trấn định nói. “Không có gì.”

“Kính Lỗi.” Vân Tiểu Hi bước lên phía trước. “Vì sao cậu lại khóc?”

“Không, không có gì, nhớ tới một ít chuyện không vui. Thật sự không có gì.”

“Kính Lỗi, cậu chán ghét bóng rổ sao?”

“Tôi—”

“Lạc Kính Lỗi, cậu có chuyện gì vậy?” Ánh mắt sắc bén của Tần Phẩm Diệp nhìn chăm chú không dời vào cậu. “Trước kia cậu từng ở trong đội bóng rổ! Thậm chí còn rất lâu, vì sao sau đó lại ngừng lại?”

“Anh—” Lạc Kính Lỗi không thể tin nhìn anh.

“Phẩm Diệp.” Vân Tiểu Phi cũng sửng sốt, vì sao anh ấy lại biết chuyện này?

Chỉ thấy Tần Phẩm Diệp thần nhiên nhún nhún vai, cũng không cảm thấy bản thân làm chuyện như vậy là đáng hổ thẹn. “Tôi đã điều tra cậu, đừng trách tôi làm như vậy. Đề phòng người là chuyện không thể không làm, chỉ cần là người có khả năng làm Tiểu Phi và Tiểu Hi bị thương, tôi sẽ không bỏ qua.”

Vân Tiểu Phi bắt đầu xoa xoa cái trán, thật sự là chịu không nổi tính cách nghiêm trọng của Phẩm Diệp. Nhưng mà cũng bởi vì thế, bản thân mình luôn luôn tự nhận là trung tâm, lại gây thù hằn nhiều năm như vậy, cho đến nay một sợi tóc cũng chưa bị thương tổn, vững vào ngôi vào vị trí đại ca của trường. Phẩm Diệp vẫn luôn đảm nhiệm vị trí thần hộ mệnh của hắn. Cho dù khuyên cậu ta tự lập bang phái, cậu ta cũng chưa bao giờ đồng ý, còn to miệng mà nói cái gì – nếu tớ đi rồi, ai sẽ bảo vệ cậu – đáng giận, lại đối đãi hằn như bọn con gái yếu ớt. Quên đi, dù sao nhiều năm như vậy cũng đã quen với sự tồn tại của cậu ta. Nếu có một ngày cậu ta thật sự đi, Vân Tiểu Phi không dám tưởng tượng cuộc sống của mình sẽ biến thành như thế nào. Hắn sẽ không đi! Chỉ cần có Tiểu Hi, cậu ta sẽ không rời đi.

“Anh Phẩm Diệp—” Vân Tiểu Hi cũng lộ ra biểu tình trách cứ, đồng thời cũng chuyển hướng về Lạc Kính Lỗi. “Kính Lỗi, mặc kệ cậu từng xảy ra chuyện gì, hiện tại cậu là bạn của chúng tôi. Nếu cậu còn yêu bóng rổ, vì cái gì lại không chơi chứ?”

“Không, tôi không thích, tôi hận bóng rổ, tôi hận nói, tôi hận nó.” Lời nói trái lương tâm rít gào, ngay cả cậu cũng không thể tin tưởng vào điều đó, giờ phút này cậu chỉ muốn rời khỏi thế giới được vây quanh bởi sự ám áp này.

“Nếu cậu không thích nó, cậu sẽ không rơi lệ. Nước mắt chảy ra từ tâm này, không ai có thể giả vờ được. Kính Lỗi, tôi sẽ không ép cậu nói ra, tôi chỉ muốn nói cho cậu một việc – bóng rổ vô tội, giấc mộng của cậu cũng không có tội.”

Như là thật sự kinh ngạc, Lạc Kính Lỗi ngẩng đầu, ánh sáng ám áp rơi vào gương mặt bình tĩnh của Vân Tiểu Hi, yên bình, hiền hoà, sinh ra cảm xúc khiến người ta an tâm. “Tiểu Hi...”

Vân Tiểu Hi nâng quả bóng rổ lên, ném vào tay cậu. “Kính Lỗi, mặc kệ chuyện gì từng xảy ra. Cậu vẫn có thể chơi bóng rổ, không ai trách tội cậu, bóng rổ cũng sẽ không. Tôi muốn thấy cậu sinh động trên sân bóng rổ. Kính Lỗi, câu nguyện ý để chúng tôi nhặt quả bóng rổ lên cho cậu chứ? Cho dù tương lai cậu có thể được chơi bóng rổ hay không, cậu phải tin tưởng rằng, theo đuổi giấc mộng là không hề sai. Không cần dùng lý do hoang đường gì để trói buộc mình, buông tay buông chân cậu ra, cho chúng tôi nhìn một cú ném rổ phấn khích, có thể chứ?”

Chỉ có giây phút dịu dàng này, cậu muốn nắm thật chặt. Lạc Kính Lỗi hai mắt nhắm lệ ngóng nhìn Vân Tiểu Hi, Tần Phẩm Diệp, Vân Tiểu Phi. Trên mặt mỗi người đều lộ vẻ tươi cười, biểu tình cổ vũ. Bạn bè chân chính cũng chính là như vậy! Cậu nhắm mắt lại, âm thầm hạ quyết tâm.

Giống như một con ve sầu ngủ đông đã lâu mới hoạt động lại, thoát khỏi vỏ xác nặng nề, quả bóng rổ trong tay bay lên rất cao, rất xa, rất xa, bay về phía thiên đường nhịp tim.

“Cậu chủ đã trở lại.”

Lạc Kính Lỗi đứng lên từ sofa, nhìn chằm chằm vào cánh cổng gỗ chạm khắc hoa văn tinh tế đang chậm rãi mở ra, một đám vệ sĩ mặc thường phục nghiêm cẩn tiến vào. Sau đó là Duẫn Thiên Khuyết hồi hải đi vào phòng, liếc mắt một cái liền thấy được Lạc Kính Lỗi đang nghênh đón hắn. “Lạc, tôi rất nhớ em.”

Vĩnh viễn cũng không có ký ức của người chung quanh, nụ hôn thâm tình mà liên miên trình diễn ngay trong phòng khách. Tìm kiếm hương vị nóng bỏng quen thuộc, sự mềm mại tan chảy trong miệng khiến cho Duẫn Thiên Khuyết tạm thời quên mất mọi mệt mỏi. Cho đến khi hắn cảm giác được Lạc Kính Lỗi hơi hơi phản kháng, mới lưu luyến không rời tách ra một chút. Dùng tư thế ôm lấy cậu, ngồi dựa vào ghế sofa. Thở dài thật sâu, hắn đã quá mệt mỏi.

“Cậu, mệt lắm sao?” Tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, Lạc Kính Lỗi thấp giọng hỏi.

“Ừ!” Con buồn ngủ mãnh liệt dâng lên, Duẫn Thiên Khuyết nhắm mắt lại trả lời. “Có em ở đây, sẽ không mệt mỏi.” Đùa nghịch mái tóc ngắn mềm mại bên môi, mang cả sự dịu dàng chìm vào trong giấc ngủ.

Hô hấp dần đều đặn, tiếng tim đập có tiết tấu, hắn là ngủ rồi! Lạc Kính Lỗi nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn vẻ đẹp như thiên sứ của Duẫn Thiên Khuyết đang ngủ. Hình ảnh cỡ nào xinh đẹp, lừa gạt cỡ nào tàn ác. Trời đất tạo ra một báu vật như vậy, nhưng lại cho hắn tâm địa vô cùng độc ác. Thời thơ ấu thâm trầm, tư tưởng biến thái, Duẫn Thiên Khuyết như vậy lại luôn luôn mở miệng nói “yêu” cậu. Hừ! Đây là yêu sao? Nếu loại ràng buộc trói chặt này cũng có thể gọi là yêu, thì sẽ là tình yêu vĩnh viễn không được đáp lại.

Cậu gật đầu ý bảo người giúp việc cùng vệ sĩ trở về phòng. Từ lần trước Đảng Tỉnh Mục đến rồi đi, Duẫn Thiên Khuyết bắt đầu thường xuyên ra ngoài. Có đôi khi vừa trở về cũng sẽ ở trong phòng đọc sách mà nghỉ ngơi nửa ngày. Lạc Kính Lỗi tuy rằng không thể xác định hắn rốt cuộc đang làm gì, nhưng mà cậu đoán, tám chín mười phần có liên quan đến chuyện của bang phái. Cho dù ngoài miệng không thừa nhận là người của gia tộc Fujii, nhưng trên thực tế lại từng chút một tiếp nhận chuyện của bang phái. Hắn sớm muộn gì cũng sẽ ngồi trên vị trí cầm đầu! Hắn ích kỷ, máu lạnh và ngoan độc, tuyệt đối có thể lực và năng lực cai quản toàn bộ bang phái. Lạc Kính Lỗi không khỏi lo lắng cho vận mệnh của mình, nếu thật sự đến lúc đó, đến lúc đó Duẫn Thiên Khuyết lại phiền chán cậu, như vậy kết cục chờ đợi cậu cũng chỉ có một chữ.

Cậu nhắm hai mắt lại, cảm thụ sự lạnh lẽo nặng nề sâu sắc xâm nhập vào cõi lòng.

“Đây là bạn tốt của tôi – Tiểu Lệ và Angel. Các cậu ấy bảo muốn mừng Giáng Sinh với tôi, gọi anh tôi và cả anh Phẩm Diệp, tổ chức một bữa tiệc đêm Giáng Sinh. Kính Lỗi, ngày đó cậu không bận gì chứ! Đi cùng chúng tôi một tối nhé.” Bên cạnh Vân Tiểu Hi là hai cô gái nhỏ ngọt ngào, lễ phép mỉm cười với cậu.

Hắn là không có việc gì! Giáng Sinh hằng năm cậu đều trải qua với Duẫn Thiên Khuyết, đối với cậu mà nói dường như cũng không phải ngày đặc biệt gì. Lạc Kính Lỗi lại càng không nghĩ đến mức gọi về sinh nhật hắn, vì thế càng thêm thoải mái tự tại. Một ngày trước, Duẫn Thiên Khuyết dường như nói qua, hắn sẽ ra ngoài vào thời gian đó, đại khái một tuần mới trở về.” Như vậy, cậu mừng Giáng Sinh ở ngoài hắn sẽ không có vấn đề gì.

“Được.” Từ lúc quen biết những người bạn này, nụ cười cậu cất giấu hơn hai năm lại chậm rãi trở về trong lòng, vẫn xinh đẹp, động lòng người như vậy.

“Chúng ta cùng đi tìm bọn anh hai tổ để bàn thêm chi tiết cụ thể đi. Lúc này bọn họ hẳn đang ở ký túc xá.” Vân Tiểu Hi và hai cô gái cùng tuổi vừa đi trên đùa vừa đùa giỡn, rất vui vẻ. Lạc Kính Lỗi đi theo phía sau các cô cũng cảm nhận được sự vui vẻ vô tư đó.

Rất nhanh đã đến ký túc xá nam.

Trông cửa là một ông lão đã hơn sáu mươi, cũng không quá nghiêm khắc. Ngày thường nhóm nam sinh ra ra vào vào, ông cũng không hỏi đến. Pha một tách trà rẻ tiền, nghe kịch phát ra từ radio, lung lay trải qua một ngày.

Nhóm Vân Tiểu Hi đi bộ vào ký túc xá. Bên trong rất ẩm áp, cho nên bọn họ cũng cởi khăn quàng cổ ra. Phòng Vân Tiểu Phi là ở lầu một gần cầu thang, rất dễ dàng tìm thấy. Gõ cửa, Vân Tiểu Hi hỏi. “Anh hai em đâu?”

“Không biết, lúc này vẫn còn ở đây.” Người phía trong đáp.

Rời khỏi cửa, một hàng bốn người vừa định đi về phía trước, ngẩng đầu liền nhìn thấy cách đó 50m, một người đi ra từ trong phòng có biển “Toilet.” Hắn nhàn nhả cất bước chân, quay lại, lúc vừa định đi về phía bọn họ thì—

Mười mắt nhìn nhau, gió mát ẩm áp tạm ngừng trong ba giây...

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết, bạo phát nhất trong thế kỷ vang lên...

“A – a – a—”

Cùng với ba tiếng kêu kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp đảm, một bóng dáng chạy vụt đi, cộng thêm cái quần lót nho nhỏ màu vàng trên da thịt, lấy tốc độ sét đánh không kịp mà bung tai chạy vào toilet.

“Tiểu Phi—” Nghe được tiếng kêu thảm thiết, Tần Phẩm Diệp lo lắng đi vào WC.

“Đại ca—”

“Đại ca—” Rất nhiều đàn em như lá rụng gió cuốn chạy vào căn phòng WC nhỏ hẹp, trong lúc nhất thời tạo thành cảnh thượng chật chội chen lấn.

“Anh hai—” Đứng ở phía trước ba người còn lại, Vân Tiểu Hi xấu hổ rống to, thật sự là mất mặt mà, vì sao lại có người anh trai như vậy chứ.

“A ha ha...”

“A, sắc, ha ha...”

Thật sự là không rảnh bận tâm mặt mũi bạn tốt, một đám người không thể ức chế mà cười đến đau cả ruột.

Hai cô gái cũng cười ra nước mắt, tựa vào vách tường, ôm bụng mà cười. Lạc Kính Lỗi cũng cười đến đến ho khan, từ xa còn nghe được thanh âm cuồng hét của Vân Tiểu Phi – “Cút hết đi.”

Thì ra cuộc đời này vẫn tồn tại ánh nắng. Ngày mưa âm u tối tăm cho dù có lâu bao nhiêu, cũng sẽ trôi qua. Trong chớp mắt mặt trời dâng lên, chiếu rọi lên mỗi người đều ẩm áp như nhau. Hi vọng dâng lên, chúng ta ở dưới một bầu trời, cuối cùng sẽ tìm được hạnh phúc của chính mình.

Cậu có, tôi có, hắn cũng có, nắm ở trong tay, giữ lại không để lạc mất, trái tim lấp đầy, cất giữ thật kỹ, không để nó một lần nữa lặng lẽ trốn đi.

Cảm ơn cậu, Tiểu Hi, Tiểu Phi, Phẩm Diệp, cảm ơn các người khiến tôi lấy lại nụ cười, khiến cho tôi một lần nữa lại tìm được ý nghĩa của hạnh phúc. Gột sạch linh hồn bẩn thỉu này, chôn dấu bên dưới da thịt là một trái tim nóng bỏng, cảm ơn các người đã khiến nó một lần nữa đập lên.

Cảm ơn...

C 20

By Hoại Băng ♡ Posted in Đây là Yêu ♡ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ♡ 2 Comments

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Tưởng Niệm Thiên Đường

“Kính Lỗi, nơi này.”

Lạc Kính Lỗi đến gần quán cà phê, liếc mắt một cái liền thấy được thân ảnh cao ngất, to lớn kia. Mái tóc nhuộm màu đỏ rượu, chỉnh tề phủ xuống. Khuyên tai một bên càng hiện ra sức sống tuổi trẻ. Quần jeans rộng thùng thình kết hợp với áo len màu trắng. Giày thể thao màu đen, bộ dáng học sinh tiêu chuẩn. Ánh mắt Lạc Kính Lỗi mang theo vẻ hâm mộ đi về phía trước, “Lương Thánh Nặc, đã lâu không gặp.”

“Kính Lỗi.” Giọng điệu cố ý lộ ra hờn dỗi, một phen tiến đến ôm nhiệt tình. “Tôi nhớ cậu muốn chết, cậu cái thằng nhóc này, sao lại không liên lạc với tôi chứ.”

“Thực xin lỗi, bởi vì bận quá” – Thực xin lỗi, Thánh Nặc, tôi không muốn kéo cậu vào cuộc xung đột không đáng có. Tuy rằng vô cùng muốn, nhưng tôi cũng không thể tiếp tục liên lạc với cậu.

“Đừng tìm cớ nữa.” Lương Thánh Nặc có chút bất mãn buông cậu ra, oán giận liếc mắt, ngồi lại trên ghế. “Quên đi, không so đo với cậu. Kính Lỗi, đợi đến kỳ nghỉ thì đến Nhật Bản chơi đi! Vé máy bay, ăn, ở tôi bao hết! Tôi muốn mang cậu đến du lịch Tokyo, Nagoya, Hokkaido. Hê hê, đã nghe qua Ginza chưa? Muốn đi thì tôi cũng có thể mang cậu đến mở mang kiến thức.”

Nhật Bản – nếu là trước đây, cậu nhất định sẽ không chút do dự mà gật đầu, giấc mơ trở thành sự thật, có đồ ngốc mới khước từ. Nhưng mà – “Được, có cơ hội, tôi nhất định sẽ đi.” Nhưng mà cơ hội chính là bằng không.

“Có cơ hội, nhất định vậy nhé. Đưa số di động của cậu cho tôi, cậu có biết lần này tôi tìm cậu vất vả biết bao nhiêu không! Hồi thật rất người mới tìm được trường cậu đang học.” Khuyên tai kim cương lấp lánh theo biểu tình của Lương Thánh Nặc, khiến Lạc Kính Lỗi có chút chói mắt.

Có lẽ cậu nên mua một cái điện thoại, hẳn là có thể giấu diếm được Duẩn Thiên Khuyết!

“Kính Lỗi, tôi cảm thấy – cậu dường như đã thay đổi. Cậu trước kia, quát tháo không ngừng, nhìn bộ dạng nói chuyện của cậu, khiến người khác cảm thấy hạnh phúc. Nhưng hôm nay, cậu tựa hồ rất trầm mặc, là có chuyện gì sao?” Lương Thánh Nặc chú ý sắc mặt cậu thay đổi.

“Tôi? Không, không có, thật sự không có gì.” Chột dạ tránh né ánh mắt chăm chú của hắn, mượn cơ hội uống cà phê để che dấu bất an trong lòng.

Có lẽ cậu ta có điều gì khó nói! Lương Thánh Nặc cũng không ép hỏi nữa. “Kính Lỗi, kỹ thuật bóng rổ của cậu có tiến bộ không? Trận Trung Quốc đối đầu với Cuba cậu thấy thế nào, có phải là rất kiêu ngạo hay không?” Đây là đề tài chung của bọn họ, Lương Thánh Nặc chờ mong vẻ mặt sinh động và ánh mắt sáng bừng nơi nơi phóng điện của Lạc Kính Lỗi khi nhắc đến bóng rổ.

“Tôi đã không còn chơi bóng rổ.” Lạc Kính Lỗi trên mặt chỉ có biểu tình bình tĩnh, đạm mạc.

“Cái gì?” Lương Thánh Nặc kinh ngạc vỗ bàn đứng lên, trừng lớn mắt nhìn người trước mắt, trong đầu cố gắng tiêu hoá tin tức cậu truyền tới. “Cậu nói cậu không chơi bóng rổ nữa? Cậu không chơi bóng rổ thì cậu còn cái gì, trước kia điên cuồng vì bóng rổ, sống chết vì bóng rổ, Lạc Kính Lỗi lúc đó đã chạy đi đâu? Lạc Kính Lỗi nhắc đến bóng rổ liền phấn khích, thao thao bất tuyệt đã đi đâu rồi? Người ngồi trước mặt tôi, rốt cuộc có phải là người hay bệnh vực kẻ yếu, Lạc – Kính – Lỗi mà tôi nhận thức hay không?” Hắn phần nộ rung động thân thể, lửa giận che lấp hết thấy cảm tình.

Tôi làm sao lại không muốn là một Lạc Kính Lỗi như vậy được, cả đời si mê bóng rổ, cuồng nhiệt vì bóng rổ. Có thời gian lại cùng bạn bè uống chút rượu, đánh nhau, nháo chuyện, cuộc đời luôn vui vẻ hùng hồn như thế. Nếu chuyện đó không phát sinh, đó cũng sẽ là tính cách cả một đời của tôi. Mà chuyện đó, tôi làm sao có thể nói cho cậu biết được. Lạc Kính Lỗi cúi đầu ức chế nỗi chua xót cùng ảm ức dâng lên trong

lòng, sau khi điều chỉnh lại một phen liền ngẩng đầu, nở nụ cười chế nhạo. “Cậu đang nói gì chứ! Tôi đương nhiên vẫn là tôi! Chỉ là lớn lên rồi trở nên trầm ổn hơn mà thôi. Về phần bóng rổ, tôi đánh càng ngày càng tệ, cho nên đã từ bỏ. Cũng không có gì đâu!” Bản lĩnh nói dối của cậu ngày càng tốt, tim không đập mặt không đỏ, hoàn toàn có thể trở thành diễn viên ưu tú nhất.

Lương Thánh Nặc chậm rãi ngồi xuống, nhìn Lạc Kính Lỗi trở nên xa lạ trước mắt. “Thật sự là như vậy sao?” Tuy rằng hoài nghi, nhưng không thể buộc cậu ta nói được gì. Đột nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện. “Kính Lỗi, cậu và Duẫn Thiên Khuyết, vẫn còn lui tới sao?” Lần này hắn không thể bỏ qua biểu tình biến đổi trên gương mặt Lạc Kính Lỗi được.

“Hắn, hắn hiện tại là bạn học của tôi.” Xin cậu, Thánh Nặc, đừng ngờ vực vô căn cứ gì nữa. Đây là cái tên tôi không muốn nghe đến nhất, nó không nên xuất hiện ở giữa hai chúng ta.

Dường như hiểu được chuyện gì, Lương Thánh Nặc cúi đầu suy tư thật lâu sau. Tuy rằng không thể xác định nguyên nhân vì sao Lạc Kính Lỗi thay đổi nhiều như thế, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối có liên quan đến Duẫn Thiên Khuyết.

Cuối cùng, chuyện hắn vĩnh viễn lo lắng đã xảy ra sao?

Kính Lỗi, lúc trước vì cái gì không chịu nghe lời tôi nói, cách hắn xa một chút hả?

Kính Lỗi, tôi—

“Kính Lỗi, có việc gì tôi có thể giúp cậu không?” Giọng hắn trầm thấp mà mỏng manh, như ngọn cỏ xanh trong gió, đơn bạc mà yếu đuối. Hắn như vậy, lấy gì để giúp được Lạc Kính Lỗi đây?

“Cậu đang nói gì thế? Tôi tốt lắm, Thánh Nặc, thật sự, tôi thật sự tốt lắm. Cậu xem tôi, có thể ăn có thể ngủ, cần gì người khác giúp! Thật sự, tôi thật sự tốt lắm.”

Tôi tốt lắm, Thánh Nặc, ở trong mắt cậu, tôi nhất định phải duy trì hình tượng thật tốt. Cho dù như thế nào, cậu là người bạn còn sót lại trong suốt hai mươi năm của tôi, tôi không thể để cậu thấy những mặt xấu xa, ti tiện của tôi. Thân thể ở dưới thân hầu hạ một người con trai khác, làm sao có thể để cậu thấy được...

Thánh Nặc, xin hãy nghĩ tôi rất tốt đi, cầu xin cậu. Tôi thật sự tốt lắm, tốt lắm nha!

“Thánh Nặc, cậu ở lại đến Noel không? Tôi giới thiệu cho cậu một ít bạn mới, bọn họ tốt lắm, đối với tôi cũng rất tốt. Các cậu nhất định có thể chơi cùng với nhau.” Trong mắt cậu nở rộ ánh sáng sắc màu, chỉ vì những người bạn mới này.

“Tôi sợ không được, qua hai ngày nữa phải trở về rồi. Kính Lỗi, đừng quên ước định ngày nghỉ của chúng ta, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.” Thì ra cậu ta đã có bạn mới, như vậy cũng tốt, ít nhất bọn họ có thể cho cậu ấy một ít an ủi! Bản thân mình ở nơi xa xôi cũng chỉ thể yên lặng chúc phúc cho cậu ấy.

Kính Lỗi, cậu nhất định phải sống một cuộc đời thật tốt.

“Ừ.”

Bông tuyết ngoài cửa sổ thủy tinh nhẹ nhàng thong thả rơi xuống, màu trắng khê vương trên khung cửa sổ cũng theo hơi ẩm dần dần hoá thành hư ảo. Ngắn ngủi xinh đẹp, khuôn mặt tươi cười như chiếu rọi trên mặt cửa thủy tinh trong mùa đông rét lạnh. Mặc dù ánh mắt kia đắm một chút u buồn, mặc dù chẳng phải sáng lạn, nhưng cũng đáng giá khiến người khuyên tâm.

Tiếc là Lương Thánh Nặc không trân quý nụ cười này. Điều hắn không thể ngờ, đây là lần cuối cùng hắn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lạc Kính Lỗi.

Vân Tiểu Hi không thể giải thích vì sao hai mắt của mình lại vây quanh nam sinh gọi là Duẫn Thiên Khuyết kia. Duẫn Thiên Khuyết ở trên đường, Duẫn Thiên Khuyết ăn cơm, Duẫn Thiên Khuyết đang nghe giảng, Duẫn Thiên Khuyết đang đọc sách, Duẫn Thiên Khuyết không tới lớp...

Như chiếc đồng hồ báo thức chưa từng dừng lại, từng vòng quay chuyển động từng ngày, từng giây. Hắn đang làm cái gì, hắn suy nghĩ cái gì, hắn cần cái gì, hắn chán ghét cái gì. Sự quan tâm Vân Tiểu Hi càng lúc càng lớn. Cô sợ mình nhất thời xúc động, tò mò giết chết con mèo, vì vậy cô đưa ra một quyết định lớn mật, bắt đầu hành động.

“Chào buổi sáng, Duẩn Thiên Khuyết!”

Một sáng sớm nắng trời tươi tắn, tóc đuôi ngựa buộc cao, mũ lông trắng cũng theo gió bay bay.

Vân Tiểu Hi dường như mỗi ngày đều tìm đến Duẩn Thiên Khuyết nộp báo cáo.

“Chúng ta hôm nay có giờ tiếng Pháp.”

“Cậu có thích ăn cay không?”

“Bọn anh hai tôi hư lắm, luôn bắt nạt tôi.”

...

Mặc kệ những lời lầm bầm lầu bầu phiền hà này, chàng trai lạnh lùng như băng vẫn không đáp lời cô một chữ. Rốt cục có một ngày bị sự đeo bám của cô chọc giận, câu nói bình tĩnh lại tàn nhẫn khiến cho chờ mong của cô tan biến thành mây khói. “Cô có biết rằng cô rất phiền hay không?”

Cô đứng trong gió lạnh瑟瑟 vài phút mới hồi phục tinh thần lại, về nhà khóc lớn một hồi. Ngày hôm sau, quyết tâm của cô vẫn không biến mất, cô lại xuất hiện trước mặt Duẩn Thiên Khuyết. Trong lòng cô âm thầm tự động viên chính mình, trăm ngàn lần không thể thua, trăm ngàn lần không thể bị Duẩn Thiên Khuyết đả bại, trăm lần không thể suy sụp cúi đầu. Vân Tiểu Hi, mày là tốt nhất. Cố lên! Cố lên! Cố lên!!!

Trong lúc sắp xếp hồ sơ ở hội học sinh, cô phát hiện một cái bí mật “động trời” – tư liệu về Duẩn Thiên Khuyết.

Cha: Không rõ.

Mẹ: Doãn Vũ San.

Quê quán: Trung quốc.

Có người sẽ điền hồ sơ như vậy sao?

Ngày sinh – cư nhiên, cư nhiên lại là 24-12. Trời ạ, đêm Giáng Sinh, cư nhiên lại là sinh nhật của Duẩn Thiên Khuyết. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Cô đã hẹn cùng tổ chức tiệc Giáng sinh với bọn anh hai rồi. Làm thế nào mới tốt đây?

Nghĩ lại lần nữa, vò mạnh đầu mình, đứa ngốc, đứa ngốc, người ta còn chưa nói muốn cùng mình mừng sinh nhật, mình lại sốt ruột cái gì chứ? Thật là ngốc nhất thế kỷ!

Cô nhún nhảy đi đến trước mặt Duẩn Thiên Khuyết, vui mừng khôn xiết nói ra ngày sinh “bí mật” của hắn, cũng tỏ vẻ nguyện ý vì hắn chúc mừng.

Chuyển biến sau đó lại đột ngột như phim điện ảnh, trên gương mặt đậm mạc của Duẩn Thiên Khuyết rốt cục có một tia biểu tình, chỉ là biểu tình kia thoát nhìn – vô cùng khủng bố và phần nộ. Hắn kéo áo của cô, hung tợn nói. “Tôi không có sinh nhật, tôi vĩnh viễn cũng không có ngày sinh nhật chết tiệt.” Vang dội mạnh mẽ, từng tiếng gằn khảm vào trong lòng của cô.

Duẩn Thiên Khuyết không cần sinh nhật.

Làm gì có người không cần sinh nhật?

Hắn rốt cuộc trải qua chuyện gì, là dạng thống khổ như thế nào mới tạo nên loại tính cách này?

Sinh nhật, có điều gì khiến hắn không thể đối mặt sao?

Mặc kệ như thế nào, Vân Tiểu Hi vẫn đi đến một cửa hàng nhỏ, mua một món quà.

Khăn choàng màu hồng sang trọng, kết hợp với màu sắc của váy lông ngắn, đôi giày cao cổ, bên hông là túi xách màu vàng nhạt nhỏ nhắn. Mặt dây chuyền nhỏ hình quả chuông nhỏ đing đing đang vang lên, Vân Tiểu Hi như một nàng công chúa bước ra từ trong cổ tích. Đáng yêu, khê cười, dọc theo đường đi đã câu mất trái tim của vô số chàng trai.

“Duẩn Thiên Khuyết.” Dưới tàng cây hoa mai, cô vượt qua người Duẩn Thiên Khuyết. “Cho cậu, đây là quà sinh nhật của tôi dành tặng cậu.”

Đương nhiên, cô nhận được ánh mắt so với lúc trước còn độc ác hơn mười vạn lần.

“Cậu khoan trừng tôi đã. Nghe hết lời tôi nói được không?” Giọng điệu gấp gáp. “Duẩn Thiên Khuyết, cậu không thích sinh nhật, tôi đây sẽ không đợi đến sinh nhật mới tặng quà cho cậu. Cậu mở quà ra trước được không?”

Liếc nhìn mười giây, người nào đó không có hứng thú mà rời đi.

“Haiz, Duẩn Thiên Khuyết.” Cô chạy chậm vài bước, mới chặn được trước mặt hắn. “Quên đi, vẫn là tôi mở cho cậu xem.”

Một đoá hoa tuyết từ từ rơi xuống, chạm vào một vật màu tím lung linh xinh đẹp. Dưới ánh mặt trời, mặt dây chuyền màu tím sáng lấp lánh.

“Đây là—” Duẩn Thiên Khuyết không thể tin được nhìn xuống vật xinh đẹp đó.

“Đây là hình đức mẹ Maria, nó rất đẹp phải không? Là chế tác từ thạch anh tím tinh khiết! Lần đầu tiên nhìn thấy nó, tôi đã rất thích. Tặng cho cậu, Duẩn Thiên Khuyết.” Đặt nó trong lòng bàn tay, tặng cho Duẩn Thiên Khuyết.

Lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào gương mặt tươi cười thuần khiết này, màu hồng phấn ửng lên lấp lánh.

“Duẩn Thiên Khuyết, tôi không biết cậu vì sao lại chán ghét ngày sinh nhật như vậy. Tôi nghĩ, cậu nhất định có lý do của mình. Nhưng mà Duẩn Thiên Khuyết, cậu chán ghét sinh nhật như vậy, có phải hơi bất công với mẹ của mình không? Bà đã rất đau đớn để sinh ra cậu vào đúng ngày thần thánh ấy. Cậu làm như vậy, sẽ khiến bà nghĩ rằng cậu đã trách cứ bà khi mang cậu đến thế giới này. Cho nên Duẩn Thiên Khuyết, sinh nhật của cậu, hãy ở bên cạnh mẹ đi! Đem cái này đến cho bà, nói với bà: “Mẹ, cảm ơn mẹ đã sinh con ra, đây là quà cảm ơn, xin mẹ hãy nhận lấy. Cả đời này con sẽ khắc ghi tình yêu của mẹ dành cho con.” Có phải rất cảm động không? Xem như hôm đó là sinh nhật của bà, tặng cho bà là tốt lắm rồi. Sinh nhật của một đứa nhỏ chính là ngày mẹ mình chịu khổ! Cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết cũng chính là một lần chết đi sống lại! Tôi nghĩ bà nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Thanh âm tuyệt vời này đến từ nơi nào, Duẩn Thiên Khuyết lẳng lặng dừng mắt trên khuôn mặt trắng nõn này, lần đầu tiên chú ý vẻ ngoài của cô, rặng mây hồng nhạt nhẹ nhàng tô điểm.

Là thiên sứ được phái đến sao? Mang theo lời Phúc Âm của mẹ hắn. “Khuyết nhi, con có khỏe không?”

Có một loại kích động, có một loại bàng hoàng, có một loại mê say, có một loại đau đớn. Duẩn Thiên Khuyết tràn ngập cảm xúc đối diện với Vân Tiểu Hi. “Cô tên là, Vân Tiểu Hi?”

Mẹ, cô gái này là thiên thần bảo hộ của mẹ sao?

“A, đúng, đúng vậy!” Duẩn Thiên Khuyết nhớ kỹ tên của cô, trong lòng Vân Tiểu Hi mừng thầm gật gật đầu.

Môi Duẩn Thiên Khuyết lại nhẹ nhàng áp lên.

Mềm mại, xúc cảm nhẹ nhàng như lông chim chạm vào, ấm áp, hương thơm hơi thở quanh quẩn kéo dài.

Một đôi môi khẽ chạm vào đôi môi cánh hoa tràn đầy hạnh phúc của Vân Tiểu Hi. Cô trợn to hai mắt tiếp nhận nụ hôn đầu đời. Nụ hôn mang theo ma lực quyến rũ khiến cô rơi vào vũng bùn sâu thẳm.

Đoá hoa màu trắng rơi bay đầy trời, rơi xuống đầu cô, cực kỳ giống khăn che đầu của thiên sứ, mềm mại mà ngây ngô.

Duẩn Thiên Khuyết rời khỏi đôi môi cánh hoa của cô, tiếp nhận món quà. “Cảm ơn.”

Mẹ, cô gái này sẽ mang tưởng niệm của con đi sao?

Mẹ có nghe không, con nhớ mẹ nhiều lắm, mẹ biết không?

Giáng Sinh năm nào, trong lòng của con cũng chỉ có gương mặt tươi cười của mẹ, máu và nước mắt của mẹ, khiến sâu thẳm tâm hồn con khóc không thôi.

Mẹ, Giáng Sinh năm nay sẽ khác, sinh nhật lần này con muốn vì mẹ mà chúc mừng.

Mỗi một năm về sau, con đều phải vì mẹ mà chúc mừng, tựa như năm đó mẹ chúc mừng cho con.

Mẹ, xuyên qua đôi môi này của con, cô gái này sẽ mang ý nghĩ của con nói cho mẹ biết!

Con rất muốn nói cho mẹ, con yêu mẹ.

Mẹ, xin mẹ ban cho con một lời chúc phúc. Con yêu thương một người xinh đẹp, người ấy mang đến cho con sự ấm áp như mẹ đã từng. Lúc này đây, con sẽ nắm chặt tay cậu ấy, khiến cậu ấy cùng đi với con đến vĩnh viễn, tuyệt đối không buông ra.

Mẹ, mẹ sẽ hạnh phúc vì con phải không!

Duẩn Thiên Khuết ngẩng đầu, nhìn về phía thiên đường cao xa, nơi đó có một người hân yêu thương nhất, sẽ vì hân mà yên lặng cầu phúc.

Hân rất nhớ thời thơ ấu màu trắng kia, có bàn tay dịu dàng tinh tế nắm lấy bàn tay nhỏ bé non nớt của hân, đây sinh lực bước đi về phía trước, miệng không ngừng phát ra âm thanh...

Mẹ...

Vân Tiểu Hi tìm được đáp án rồi, một đáp án khiến cô hoang mang thật lâu, cô vì sao lại thích quẩn quít lấy Duẩn Thiên Khuết, thích ở bên cạnh hân, cho dù bị chán ghét, cho dù bị nhìn chằm chằm, cũng tuyệt không rời đi.

Trên đôi môi hồng nhạt, nhẹ nhàng cảm thụ được độ ấm nóng.

Cô nghĩ, cô hân đã – yêu thương hân rồi.

C 21

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 5 Comments

6 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Tâm Nguyên Ngũ Sắc

“Oh, jingle bells, jingle bells

Jingle all the way

Oh, what fun it is to ride

In a one horse open sleigh...”

Bài hát Giáng Sinh vang vọng mỗi một góc thành phố, người đi đường thảnh thơi cũng ngâm nga theo vài câu, bầu không khí càng thêm rộn ràng.

“Tiểu Hi, ở đây.”

Vân Tiểu Hi như thiên thần từ phía xa bay lượn đến. Da thịt trắng nõn như tiên, áo khoác dài màu trắng thuần khiết, trên mái tóc màu đen đội một chiếc mũ lông trắng, xinh đẹp như muốn hoà tan vào thế giới của tuyết, lung linh lấp lánh không giống cõi trần.

Thiên sứ sao? Là thiên sứ thuần khiết sao?

Lạc Kính Lỗ lập tức lắc đầu phủ định ý tưởng này, cậu không bao giờ nguyện dùng từ thiên sứ để hình dung một người nữa. Đó là một từ ngữ tràn ngập lừa gạt. Người, cho dù đẹp bao nhiêu, cũng không thể thành thiên sứ. Mà thiên sứ, cho dù bề gãy cánh, cũng không nhập được vào thế gian.

Là công chúa đi! Cô ấy thích hợp với từ này hơn. Nhưng công chúa bạch tuyết thiện trong truyện cổ tích, cao quý, có trái tim trong suốt như pha lê. Trên thế gian này, công chúa chỉ xứng đôi với hoàng tử, hoàng tử như là Phẩm Diệp vậy!

“Tiểu Hi, nơi này, nơi này!” Bạn tốt của Vân Tiểu Hi, Angel lớn tiếng gọi.

Công viên trò chơi được trang trí đồ Giáng Sinh ngập tràn tiếng người, vui vẻ dị thường. Vân Tiểu Phi, Tần Phẩm Diệp, Lạc Kính Lỗ, Angel, Tiểu Lệ đứng ở quảng trường trung tâm. Ba nam sinh đẹp trai phong độ cao hơn một mét tám đứng cùng một chỗ, khiến cho rất nhiều nữ sinh quay đầu nhìn lại.

“Thật không chịu nổi em, trang điểm có cần lâu như vậy không, còn bắt anh phải chờ.” Vân Tiểu Phi xỏ tay vào túi, không kiên nhẫn cầu nhàu với Vân Tiểu Hi.

“Người ta là con gái, đương nhiên phải lâu một chút rồi.”

“Được rồi, chúng ta vào thôi! Hôm nay chủ yếu là chơi lâu một chút!” Tần Phẩm Diệp khoát hai tay lên vai hai người, lộ ra nét tươi cười quyến rũ mười phần.

“Tiểu Hi, em cùng Phẩm Diệp qua bên kia. Kính Lỗ, chúng ta mang hai nữ sinh đi chơi thuyền hải tặc trước, sáu giờ tập hợp ở đây.”

“Hả, vì sao lại tách ra.” Angel cùng Tiểu Lệ đồng thời bắt mồm oán giận.

“Người đông lắm, tụm lại thành một đống có gì mà chơi.” Vân Tiểu Phi làm sao không hiểu tâm tư những cô gái này. Nhưng là, không có cửa đâu, Phẩm Diệp là của Tiểu Hi nhà hắn, ai cũng không được giành.

“Nhưng mà...” Nhóm con gái giãy dụa.

“Không có nhưng mà, trời đã tối rồi. Tiểu Hi bọn em đi trước đi! Kính Lỗ, chúng ta qua bên kia.” Nói xong, Vân Tiểu Phi chạy như bay. Lạc Kính Lỗ liếc mắt nhìn bọn tiểu Hi một cái, cũng đuổi theo Vân Tiểu Phi.

Angel cùng Tiểu Lệ cho dù rất bất mãn, cũng đành phải đi theo.

Vân Tiểu Hi thản nhiên nhún nhún vai. “Anh Phẩm Diệp, chúng ta đi thôi.” Tần Phẩm Diệp là thanh mai túc mã cùng chơi từ bé đến lớn, ở trước mặt anh, cô cũng không chút nào câu nệ.

“A?” Nhìn bóng dáng càng lúc càng xa, trong lòng Tần Phẩm Diệp dâng lên cảm xúc chua xót, bất an nhìn theo bóng người dần dần biến mất trong đám đông kia, áp lực nặng nề từ từ lan toả khiến cho anh không cố gắng được, chạy về hướng ngược lại. “Tiểu Phi—”

“Hả?” Bọn Vân Tiểu Phi dừng bước lại, gương mặt phóng đại trước mắt làm cho hắn hoảng sợ không thôi. “Sao vậy, Phẩm Diệp?”

“Kính Lỗ mới tới, không biết nhiều về nơi này, vẫn là để Tiểu Hi mang cậu ấy đi chơi đi!” Tần Phẩm Diệp xoay người nói với Angel và Tiểu Lệ, giọng điệu âm thầm phóng điện, khe khẽ khoé môi, lập tức nở nụ cười tự tin, kiêu mị. “Hai người đẹp này, anh đi cùng với các em, được chứ?”

Cho dù là ai cũng không chống đỡ được loại dụ hoặc này, nhóm con gái như mê hoặc liên tiếp gật đầu.

Vân Tiểu Phi hận không thể tiến lên xé rách gương mặt tươi cười này, kéo Tần Phẩm Diệp qua, trầm giọng nói. “Cậu là đồ ngu hả! Đầu bị thiếu chất hả, muốn tớ tặng thuốc bổ hay không? Tớ cố ý tạo cơ hội cho cậu ở cùng Tiểu Hi, cậu còn không giữ sao? Cậu định khiến tớ tức chết hả, có phải không hả??”

“Không có mà!” Tần Phẩm Diệp giơ cao hai tay, làm bộ vô tội. “Tớ chỉ là sợ Kính Lỗ ở cùng với cậu sẽ rất chán. Chúng ta phải giúp đỡ bạn mới, có phải không? Hơn nữa, cậu cũng nhìn ra được, hai cô gái này là hướng về phía tớ mà! Tớ không nên để các cô ấy thất vọng nha!” Biểu tình dụ ngoạn lộ ra uất ức, hai cô gái lập tức tiếp cận con sói tà ác.

“Tớ chán lắm hả? Nào có—” Vân Tiểu Phi bị tình thế bắt buộc, không thể không buông nắm tay giữ chặt tay áo Tần Phẩm Diệp ra, rầu rĩ hỏi.

“Kính Lỗi, cậu mau đi tìm Tiểu Hi đi! Cô ấy sắp chờ sốt ruột rồi.” Tần Phẩm Diệp xoay về phía Lạc Kính Lỗi, thúc giục cậu. “Chúc các cậu chơi vui vẻ!”

Lạc Kính Lỗi lảng lảng nhìn hết thấy biến hoá, ngây ngốc nhìn theo nhóm người cười đùa đi xa dần. Sau khi tỉnh lại, cậu xoay người. Khuôn mặt tràn đầy ý cười trong suốt của Vân Tiểu Hi dừng lại giữa dòng người kia, trong trong lúc nhất thời khiến cậu nhìn đến ngây người.

Thả neo, ở bên cảng xa xôi. Đi về hướng của cậu.

Thứ lệch khỏi quỹ đạo quỹ đạo chậm rãi trở về. Không biết hữu tâm, hay chỉ vô tình.

“Tiểu Hi, thật đẹp quá.”

“Cảm ơn.”

Tiểu Hi, nếu có thể, xin hãy kéo tôi một phen. Tôi không muốn trở lại vực sâu ác mộng kia, bỏ đi xương cốt yếu đuối, bóp chết tâm tính tự ti. Tôi muốn đứng dưới ánh mặt trời, một lần nữa tìm về với Lạc Kính Lỗi tự phụ, kiêu ngạo, kiên cường.

Có lẽ, bóng rổ đã mất cũng sẽ trở lại bên cạnh tôi.

Vân – Tiểu – Hi, một cái tên vang dài trong núi, xuyên thấu tầng mây, chạm ánh mặt trời, vẩy lên người màu vàng ấm áp, khiến cho cậu như có một sức sống mới.

Trên mặt biển yên tĩnh xanh biếc, xa phía ngoài khơi.

“Kính Lỗi, cậu có để ý màu đèn Giáng Sinh không?”

“Không có.”

“Cậu nhìn kỹ sẽ thấy, nó có rất nhiều màu.”

“Màu đỏ... màu xanh... màu đỏ mận... màu lam... còn có màu vàng, tổng cộng năm màu đi.”

“Đúng vậy, chính là năm màu. Lúc tôi còn nhỏ, thường ước nguyện với chiếc đèn này.”

“Ước nguyện?”

“Ừ, trước đây tôi cảm thấy màu đèn này thật đẹp, chợt lóe chợt lóe, còn lấp lánh. Rất thần kỳ! Những viên đá quý rực rỡ kết hợp với nhau, treo thật cao trên cây, treo trong nhà, cực kỳ giống chuỗi vòng cổ sắc màu rực rỡ toả sáng trong màn đêm. Một vòng đèn màu hình bầu dục cắt ngang vòm cây, có phải rất giống một vị nữ hoàng cao ngạo đang khoe vương miện đa sắc của nàng không? Thật sự rất đẹp. Kính Lỗi, có phải có chút ngây thơ hay không?”

“Chắc chắn là không, Tiểu Hi, tôi cũng hiểu được chúng nó rất đẹp.”

“Đúng vậy. Tôi luôn luôn cho rằng đây chính là năm nguyện vọng mà ông già Noel tặng tôi. Đèn năm màu đại biểu có thể ước cầu năm nguyện vọng. Là năm đó! Một lần có thể ước được năm điều, tôi thật sự là hưng phấn chết mất. Kính Lỗi, cậu có muốn biết năm nguyện vọng của tôi hay không?”

“À... Ừ!”

Vân Tiểu Hi hai tay giao nhau, nhắm mắt lại, đứng giữa quảng trường treo đầy đèn rực rỡ, nhẹ nhàng nói. “Điều thứ nhất, tâm nguyện màu đỏ, tôi hi vọng ba, mẹ, anh Phẩm Diệp, những người yêu tôi và tôi yêu sẽ luôn luôn khoẻ mạnh. Tâm nguyện màu xanh, tôi hi vọng tôi có thể trở thành bác sĩ ưu tú nhất trên đời này, giúp cho tất cả bệnh nhân đều thoát khỏi thống khổ. Tâm nguyện màu đỏ mận, tôi hi vọng hoàng tử của tôi, một ngày nào đó sẽ đến đón tôi đến vương quốc của người ấy, từ đó về sau công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau. Tâm nguyện màu lam, tôi hi vọng trên thế giới này sẽ không có người xấu, trên gương mặt mỗi người đều nở rộ nụ cười hạnh phúc.” Vân Tiểu Hi xoay người nhìn Lạc Kính Lỗi, ý cười trong đôi mắt ươn ướt trong suốt nhộn nhạo lòng người. “Trước đây, tôi không nghĩ ra được nguyện vọng màu vàng. Bởi vì mỗi người đều hạnh phúc, vậy thì còn gì phải ước nguyện nữa! Nhưng hiện tại tôi tìm được rồi. Kính Lỗi, tôi tặng nguyện vọng cuối cùng này cho cậu.” Nói xong, cô gái cúi đầu đứng dưới ánh trăng, hướng về phía Lạc Kính Lỗi, nhắm mắt lại, hai tay giao nhau. “Nguyện vọng cuối cùng, tôi hi vọng viên đá quý màu vàng sẽ luôn luôn vây quanh Lạc Kính Lỗi, khiến cậu ấy có thể vui vẻ mà tiếp tục chơi

bóng rổ. Cho dù cậu ấy có trở thành người giỏi nhất hay không cũng không sao cả, chỉ cần cậu ấy chơi vui vẻ, hạnh phúc, là tốt lắm rồi. Thánh Jesus, xin ngài hãy xua tan sự lo lắng cùng u buồn trên gương mặt cậu ấy, loại bỏ đi những phiền muộn khiến cậu ấy không thể chơi bóng rổ được. Từ nay về sau trên khuôn mặt cậu ấy chỉ có tươi cười, trong lòng cậu ấy chỉ có hạnh phúc, thế giới cậu ấy chỉ có bóng rổ. Kính Lỗi,” Vân Tiểu Hi đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, tinh thể màu nâu đen nhỏ bé ủa ra, lấp lánh trong hào quang màu trắng. Ánh mắt yên lặng ấy hấp dẫn Lạc Kính Lỗi thật sâu, khiến trái tim cậu không thể bình tĩnh nổi. “Cậu thử nói, nguyện vọng của tôi có thể thực hiện được không?”

Lạc Kính Lỗi rốt cục hiểu được thiên sứ mà cậu từng tìm kiếm có bộ dạng gì. Hai mắt nhắm lệ khiến thân ảnh Vân Tiểu Hi trong sương mù trở nên mơ hồ không rõ.

Cô gái này tặng cho cậu nguyện vọng đẹp nhất, mở ra một cánh cửa sổ vui vẻ, có thể chậm rãi nghe được âm thanh băng tan, âm thanh lưu truyền rung động.

Cậu phát ra âm thanh trân quý, đối diện đôi mắt động lòng người kia, chậm rãi kiên định nói cho cô ấy—
Có thể, nhất – định – có thể!

Tuyết rơi.

Lạc Kính Lỗi tiếp được một bông tuyết, nhìn nó chậm rãi tan chảy vì hơi ấm, biến thành bọt nước đọng giữa lòng bàn tay, cậu không khỏi cảm hoài nở nụ cười, cũng nhanh nhanh bước chân trở về.

Trong cuộc đời chưa sót vẫn có thể cảm nhận được một chút vị ngọt ngào, có thể quen biết những người bạn này cũng là chuyện ngoài ý muốn – là phần khích ngoài ý muốn. Vân Tiểu Phi thẳng thắn, Tần Phẩm Diệp nhiệt tình, Vân Tiểu Hi hồn nhiên, đều làm cậu cảm động.

Sau khi tập hợp lại ở công viên trò chơi, cả bọn lại đến phố ăn vặt phồn hoa ăn thật nhiều. Tiểu Phi luôn luôn trách cứ Phẩm Diệp không biết phân biệt tốt xấu, ngay cả lúc ăn cơm, khi hần cố ý chừa ra “ngai vàng” (bên cạnh Tiểu Hi), mà cũng nhường lại cho Lạc Kính Lỗi, còn dám tranh chỗ ngồi với Tiểu Phi. Tiểu Lệ cùng Angel vẫn vây quanh bên người Tần Phẩm Diệp, nghe anh nói chuyện như nghe lời nói của thần. Mọi người cười đùa vui vẻ, thân thiết hơn cả người nhà.

Cuộc vui nào cũng phải đến lúc tàn, Lạc Kính Lỗi lòng đầy hạnh phúc nhớ lại, vội vàng chạy về nhà. Đã hơn mười giờ, không biết Duẫn Thiên Khuết có gọi điện thoại tới hay không. Mình không nhận điện thoại của hần, không biết hần có tức giận hay không. Nghĩ đến đây, cậu lại gia tăng bước bộ.

Lạc Kính Lỗi mở cửa ra, sờ soạng bật đèn lên. “Tách—”

Vừa mới thích ứng được ánh sáng, chưa kịp định thần, cậu đã bị bóng người ngồi trên sofa dọa sợ. “A—” Cậu cảm giác được mầm móng sợ hãi lại lặng lẽ dâng lên.

“Em về rồi, chơi vui không?” Giọng điệu bình tĩnh lại làm cho Lạc Kính Lỗi cảm giác bản thân đang đứng giữa mảnh băng nứt.

“Duẫn, Duẫn Thiên Khuết... cậu vì sao... trở lại sớm như vậy. Tôi nghĩ... còn phải vài ngày nữa!” Giọng cậu rõ ràng đang run rẩy, không thể nói trôi chảy. “Tôi, tôi nghĩ cậu không trở lại, mới ăn cơm ở ngoài.” Lời cuối cùng cũng đã nhỏ như tiếng muỗi kêu, cúi đầu không dám nhìn thẳng mặt.

Duẫn Thiên Khuết sau khi nhìn thấy biểu tình này của cậu, không đành lòng trách cứ nữa, vì thế thay khuôn mặt tươi cười, vươn tay với cậu. “Lại đây.”

Lạc Kính Lỗi nơm nớp lo sợ đi đến bên cạnh sofa, ngồi bên cạnh người hần, một đôi tay dịu dàng ôm lấy cổ cậu. “Lạc, tôi rất nhớ em.”

“Cậu, trở về khi nào?” Hơi thở ấm áp khiến cậu hơi ngứa cổ.

“Chiều nay. Bởi vì nhớ em, liền cố gắng trở về nhanh. Trước đó đi viếng mộ, tế bái mẹ tôi, tặng cho bà một món quà. Sau khi trở về, không thấy em, còn có chút tức giận. Bảo người làm lui xuống hết, một người ngồi bực bội ngồi ở đây. Càng nghĩ càng giận, tính chờ sau khi em trở về sẽ trừng phạt em một chút. Nhưng vừa nhìn thấy gương mặt của em, tức giận gì cũng không còn. Thâm nghĩ chỉ muốn kéo em vào lòng, ôm em

một cái thật chặt. Lạc, tôi thật sự rất nhớ em.” Ngữ khí gần như làm nũng khiến cho Lạc Kính Lỗi thập phần không quen.

Khó trách lúc cậu vào cửa đã cảm thấy kỳ quái. Dọc theo đường đi một người cũng không có, toàn biệt thự đều tối đen, ngay cả người giúp việc cũng không thấy. “Hôm nay, là Giáng Sinh! Cậu—”

“Ừ. Tôi biết.” Duẫn Thiên Khuyết siết chặt cánh tay, như gắt gao quấn quanh, như sợ sẽ vuột mất cậu. “Lạc, tôi mệt mỏi quá, ngủ ở đây nhé!”

“Được.”

Duẫn Thiên Khuyết liền dùng tư thế ôm cậu từ phía sau, cùng nằm với cậu ở trên chiếc sofa hình tròn lớn, lấy đệm làm gối đầu, kéo cái chăn đắp lên người, cùng nhau nhìn lên bầu trời đầy bông tuyết ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống. Không biết là ai đã lật đổ chiếc đồng hồ tuyết, làm tuyết bay trắng xóa bầu trời.

“Duẫn Thiên Khuyết,” Lạc Kính Lỗi xoay người, đối mặt hẳn. “Cậu đã từng nhìn qua màu đèn Giáng Sinh chưa? Có năm màu, có người nói điều này thể hiện năm nguyện vọng. Nếu là cậu, cậu sẽ ước nguyện điều gì?” Cậu đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, không biết người giống như Duẫn Thiên Khuyết sẽ trả lời như thế nào.

“Lạc càng ngày càng đẹp, Lạc vĩnh viễn khỏe mạnh, Lạc luôn hạnh phúc, Lạc luôn yêu thương tôi, Lạc vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.” Ngay cả một giây do dự cũng không có, Duẫn Thiên Khuyết vuốt ve mặt cậu, nói ra nỗi lòng.

“Cậu – Tôi nói là nguyện vọng của cậu.” Vì sao nhắc tới toàn là cậu.

“Nguyện vọng của tôi chính là em.”

Nếu cậu là một cái cô gái, nhất định sẽ bị cảm động! Đáng tiếc cậu không phải, cũng vĩnh viễn không phải. Cậu quên không được nguyên nhân khiến cuộc đời cậu trở thành bi kịch, cho nên cậu không có cảm động, không có cảm kích, càng không có tình cảm cơ bản của người yêu. “Chẳng lẽ cậu không có chuyện gì muốn làm sao?”

“Những thứ tôi muốn tôi đều có thể đạt được nhờ sự cố gắng của mình, căn bản không cần phải ước nguyện. Nhưng tâm ý của Lạc, sự xinh đẹp, khỏe mạnh của Lạc thì không như vậy. Cho nên, đây là nguyện vọng của tôi.”

Duẫn Thiên Khuyết, cậu nói ngàn câu vạn câu lời ngon tiếng ngọt, nhưng lại không biết tôi thật sự muốn điều gì. Cậu chung quy không thắng được một tâm nguyện đơn giản về tình yêu cả đời của tôi mà Vân Tiểu Hi nói ra. “Cậu có từng nghĩ tới, nếu có một ngày cậu chán ghét tôi, không còn yêu tôi, thì sẽ như thế nào?”

“Nếu thật sự có ngày đó, để hai chúng ta chết cùng nhau đi! Cùng nhau đầu thai, cùng nhau lớn lên, kiếp sau tôi lại yêu em một lần nữa, ở cùng nhau một lần nữa, cho đến vĩnh hằng.”

Nghĩa là không chịu buông tay sao?

Lạc Kính Lỗi không nhìn ra một chút bóng dáng trêu chọc nào trong đôi mắt Duẫn Thiên Khuyết, ngược lại là vẻ kiên quyết, vẻ mặt thật sự doạ được cậu.

Tình yêu cho dù chết cũng không buông tay, tình yêu nặng nề không cần hỏi đáp, tình yêu cố chấp mà cực đoan. Gánh vác cả đại giang sơn như vậy trên người, cậu thật sự còn cơ hội đào thoát sao?

Không yêu cũng không buông tay, chán ghét cũng không buông tay, cùng chết cũng không buông tay, đến kiếp sau cũng không buông tay. Lạc Kính Lỗi, có phải mày nên hi vọng Duẫn Thiên Khuyết yêu mày lâu một chút, như vậy mạng nhỏ của mày vẫn giữ được lâu một chút hay không?

Không yêu chính là chết, tình yêu mãnh liệt đến khủng khiếp khiến người khác khiếp sợ. Lạc Kính Lỗi, sớm muộn gì sẽ có một ngày mày sẽ chết trong tay người con trai quật cường này.

Một trận gió lạnh gào thét không hề báo động trước mà xâm nhập thân thể cậu, cậu theo trực giác co rúm lại một chút. Không muốn hỏi vấn đề này, vì vậy đành cuống quýt nói sang chuyện khác. “Duẫn Thiên Khuyết, nói cho tôi nghe một chút về mẹ cậu đi!”

“Mẹ tôi?” Hấn thở dài. “Trong ấn tượng của tôi, bà có một đôi mắt rất lớn rất sâu. Tôi xem ảnh chụp của bà, rất đẹp!... Tôi chỉ nhớ rõ, bà nấu ăn rất ngon, mỗi lần tôi đều ăn thật nhiều... Bà hẳn là rất thích cười! Khi cười rõ lên trông bà đẹp lắm... Hôm nay tôi đót ảnh chụp của chúng ta, cho bà xem. Tôi nói cho bà đây là người tôi yêu, bà nhìn thấy em nhất định sẽ thích, sẽ chúc phúc cho chúng ta. Cho nên, Lạc, chúng ta, nhất định phải hạnh phúc...”

Băng: Tự nhiên chương này không thích Vân Tiểu Hi, vs thấy bạn Khuyết tội tội :v

C 22

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

3 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yến

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Phản Bội

Tâm tình Vân Tiểu Hi tựa như bản nhạc phát ra từ tai nghe – vui vẻ vô cùng.

Gần đây cô có phát hiện mới, Duẫn Thiên Khuyết sẽ nói chuyện cùng cô! Tuy rằng là cô nói mười câu hấn chỉ đáp lại một câu, nhưng ít nhất cũng không còn là đầu gối nữa! Chỉ với điểm này thôi đã đủ để cô trùm chần cười trộm vài ngày, không thể tin được Duẫn Thiên Khuyết còn có thể cười với mình.

Ôi... Cô kích động đến độ sắp khóc. Duẫn Thiên Khuyết cười rõ lên đẹp quá! Người có khuôn mặt lạnh như băng lại có thể mỉm cười như hoa tươi nở rộ, lộng lẫy nhưng một bức tranh tuyệt vời, khiến người khác mê say.

Duẫn Thiên Khuyết, tôi có thể thích cậu không?

Một rằng mây hồng từ đường chân trời bay đến gò má cô. Lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cô có cảm giác kỳ lạ này. Động tâm thì ra lại là chuyện kỳ diệu như vậy, khiến cho người không thể thoát ra được. Nhưng mà, đây là cô cam tâm tình nguyện! Duẫn Thiên Khuyết có thích cô không?

Không có khả năng!

Hừ... Vân Tiểu Hi, đừng nghĩ chuyện không tốt! Những chuyện gây cho mình phiền não thì đừng nghĩ đến nữa.

Nhưng mà, vì sao hôm nay hấn không nhận điện thoại của mình! Người ta tân tân khổ khổ mới làm được chocolate tình nhân, đến bây giờ còn chưa tổng đi được. Hừ! Tên ngạo mạn, nếu đổi lại người khác, nhất định hô to vạn lần chờ cô đem tặng! Cái gì chứ! Tên đáng giận.

Vân Tiểu Hi như phát tiết mà dậm chân một cái, một bụng không thoải mái.

“Tiểu Hi—”

Từ phía xa truyền đến âm thanh của Lạc Kính Lỗi.

Vân Tiểu Hi chạy chậm hai bước lại gần. “Kính Lỗi, chờ lâu chưa?”

“Không có, tớ cũng vừa đến.” Lạc Kính Lỗi mỉm cười nói.

“Kính Lỗi.” Vân Tiểu Hi như phát hiện được một châu lục mới. “Trời ạ! Cậu có biết lúc cậu cười lên đẹp biết bao nhiêu không? Tựa như, tựa như... hoa hướng dương đó.”

“Hoa hướng dương?” Trong đầu Lạc Kính Lỗi lập tức xuất hiện hình ảnh mình bị một vòng hoa hướng dương to lớn vây quanh, rất xấu xí. “Hả, sao?” Không thể nào?!

“Đúng vậy! Hoa hướng dương vĩnh viễn đón lấy ánh mặt trời, rất có sức sống!”

“Cậu thích là được rồi!” Cho dù biến mặt cậu thành hạt dưa cũng được!

“Anh ơi.” Một cô gái bán hoa đi đến trước mặt bọn họ. “Bạn gái anh thật đẹp, hôm nay là lễ tình nhân, anh mua hoa tặng chị ấy đi! Người còn đẹp hơn hoa đó!”

“A, cô dừng vì bán hoa mà nói lung tung! Cậu ấy không phải bạn trai của tôi, cô đi đi! Chúng tôi không mua.”

“Không phải cũng không sao, có thể phát triển...” Cô gái bán hoa bắt đầu thi triển kỹ năng miệng lưỡi không xương, cố gắng bán được một bông hoa.

“Haiz, tôi nói cô—”

“Tôi mua hết, bao nhiêu tiền?” Lạc Kính Lỗi lấy ví tiền trong túi ra.

“Kính Lỗi, cậu—”

“Cảm ơn anh, anh thật sự yêu chị này đó! Các người thật xứng đôi. Chị à, cho chị. Em xem nào, hoa này để trước mặt chị, một đám này đều phải kém cỏi cúi đầu thôi! Chị à, chị thật đẹp. Anh à, anh thật có phúc...”

“Được rồi, được rồi, cô đi đi!” Nhận hoa, Vân Tiểu Hi có chút chịu không nổi mà phất tay, bảo cô ta tránh ra. “Kính Lỗi, cô ta bán giá cao vậy cậu còn mua, hơn nữa lại mua nhiều như vậy, cậu nhiều tiền lắm hả?”

Lạc Kính Lỗi cảm giác được cơn giận của cô. “Tiểu Hi, cậu đừng tức giận, cho dù bao nhiêu hoa hồng đi nữa, cũng không có cách nào biểu đạt sự cảm ơn của tớ đối với cậu. Nếu không có cậu, tớ sẽ không nở nụ cười như hoa hướng dương được. Nếu không có cậu, tớ sẽ không nhanh chóng mở rộng lòng mình như vậy. Nếu không có cậu, có khả năng cả đời này tớ cũng sẽ không còn chơi bóng rổ. Có thể quen biết cậu, quen biết Phẩm Diệp, Tiểu Phi, tớ tin tưởng đây là ân huệ ông trời ban cho tớ, rằng tớ vẫn chưa bị vứt bỏ. Tiểu Hi, có rất nhiều điều tớ sẽ không nói. Tớ chỉ muốn nói với cậu một câu, cảm ơn, thật sự cảm ơn cậu.”

“Cậu thật là.” Tay cầm bó hoa hồng lớn, Vân Tiểu Hi có chút thẹn thùng nở nụ cười. “Còn bảo là cậu ít nói, tôi thấy cậu nói lưu loát như vậy, hại người khác cảm động một phen. Nói thật đi, có phải trước đây cũng thường xuyên nói ngọt với con gái như vậy phải không?”

Tuyệt trắng, nụ cười thuần khiết bên miệng, lẳng lặng dừng ở khuôn mặt hơi xấu hổ phía trên đoá hồng đỏ. Không biết là do ảo giác từ hoa hồng, hay là cô thật sự ngượng ngùng, trên gò má trắng nõn lại ửng hồng, ngọt ngào mê người.

Tiểu Hi, ngay cả đoá hoa hồng bên người cậu, cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Không thể đoạt đi sự xinh đẹp của cậu, còn tặng thêm vẻ quyến rũ hiền hoà. Cậu mỉm cười vì người khác, cũng trở thành liều thuốc trị liệu vết thương của tôi. Tiểu Hi...

“Cậu á, dịu dàng như vậy, ai làm bạn gái của cậu, nhất định rất hạnh phúc.” Ôm bó hoa đi về phía trước, tâm tình thích hỷ vinh của con gái khiến nội tâm cô tràn ngập vui sướng.

Đi phía sau cô, bóng dáng không ngừng di động cùng âm thanh tuyệt vời vang lên, vui mừng, ngân tấu giai điệu trong tâm – ái mộ.

“Nếu là cậu, cậu nguyện ý không?” Lời nói muốn vĩnh viễn chôn dấu dưới đáy lòng, lại dễ dàng thốt ra như vậy, ngay chính cậu cũng hoảng sợ.

Vân Tiểu Hi dừng bước lại, mang theo một tia nghi hoặc mở miệng hỏi. “Cậu, vừa rồi nói cái gì?”

Một giây này, chỉ một giây này, cầu xin thượng đế hãy khiến cho nó yên lặng. Không muốn che dấu nữa, không muốn ấp ủ nữa, không muốn áp lực nữa. Nếu thế gian chỉ còn lại một giây này, cậu phải nói ra tình cảm của mình. “Tiểu Hi, tớ thích cậu.”

Ánh mắt Vân Tiểu Hi một giây trước còn sáng ngời vô cùng, giờ phút này lại trở nên ảm đạm không ánh sáng. Một loại cảm xúc áy náy thay thế sự sáng rõ vừa rồi. “Thật xin lỗi, Kính Lỗi.”

Vẫn không thể thắng được Phẩm Diệp sao? Mặc dù đôi môi này vừa mới nói ra tình cảm của mình, nhưng cũng không biểu đạt tình cảm của cậu. Lạc Kính Lỗi, mày choáng váng rồi sao?

“Không sao, Tiểu Hi, là do tớ xúc động mới nói như vậy, xin cậu quên nó đi!”

Nét tươi cười lại trở lại trên mặt cô. “Ừ, Kính Lỗi, tớ coi như cái gì cũng không có nghe thấy, chúng ta vẫn là bạn tốt.” Chuyển động tròn mắt, Vân Tiểu Hi đột nhiên lại gần trước mặt cậu, ở trên má cậu lưu lại một nụ hôn ngọt ngào.

Lạc Kính Lỗi trong lúc nhất thời không thể phản ứng, lảng lảng thừa nhận hương vị ấn ký xinh đẹp ngọt ngào này.

“Đây là đáp lễ hoa hồng cậu tặng tớ, phải quý trọng đó.” Vân Tiểu Hi dùng hoa hồng che miệng cười trộm, tiếp tục đi về phía trước. “Kỳ thật nam sinh tốt như cậu, nếu ai làm bạn gái của cậu, nhất định sẽ rất hạnh phúc. Cậu biết không, cậu rất dịu dàng đó! Khiến con gái có cảm giác an toàn! Nếu tớ không có người mình thích, chắc chắn sẽ đáp ứng cậu!”

Hoàng tử của công chúa chung quy vẫn là Tần Phẩm Diệp, một người con trai hơn xa cậu. “Vậy sao? Chúc mừng cậu, Tiểu Hi, tớ chân thành chúc phúc cậu cùng Phẩm Diệp.” Lạc Kính Lỗi, mày đừng choáng váng. Mày lấy gì để yêu cô ấy? Mày ngoại trừ ỷ lại vào Duẫn Thiên Khuyết ra, căn bản chính là một kẻ nghèo hèn không có một xu. Thân thể rách nát, linh hồn khuất nhục. Mày như vậy căn bản không thể chạm vào Tiểu Hi, còn muốn nói bậy bạ gì nữa. Thật xin lỗi, Tiểu Hi, xin hãy quên lời vừa rồi của tớ. Cho dù thế nào, tớ vẫn muốn làm bạn bè với cậu, không muốn mất đi cậu, Phẩm Diệp, cùng Tiểu Phi – những người bạn vĩ đại như vậy. Các cậu mới là ánh mặt trời của đời tớ, cho dù đi đến đâu, cũng có hoa hướng dương theo cùng, ngập tràn ấm áp.

“Ai nha, không phải Phẩm Diệp! Thực chịu không nổi các người, luôn gán ghép tớ và anh Phẩm Diệp. Kỳ thật bọn tớ, tớ – quên đi, quên đi, tớ nói cho cậu! Dù sao cậu cũng sẽ không cười tớ – kỳ thật người kia cũng học ở trường chúng ta, hệ toán học. Tớ nghĩ hẳn cậu đã nghe qua tên của hắn, hắn gọi là Duẫn Thiên Khuyết.”

Như nhận lấy một quả bom long trời lở đất, Lạc Kính Lỗi mạnh mẽ ngẩng đầu, giữ chặt tay cô, run run mấp máy đôi môi. “Cậu... cậu nói cái gì... Cái gì Duẫn... Duẫn... Thiên Khuyết?”

“Đúng vậy, chính là Duẫn Thiên Khuyết, cậu đã từng nghe tên hắn sao?” Vân Tiểu Hi mở đôi môi nhỏ nhắn nói. “Hắn là người lạnh như băng, không thích nói chuyện, cũng không muốn ở chung với người khác, cảm giác là một người rất quái lạ. Nhưng mà, vì sao tớ lại thích hắn, ngay cả chính tớ cũng không hiểu lắm. Từ sau khi quen biết với hắn, tớ không ngừng lo lắng cho hắn, quan tâm hắn. Muốn biết hắn vì sao lại lạnh lùng như vậy, vì sao lại cô đơn như vậy. Đúng, cô đơn, hẳn thật sự mang đến người khác một loại cảm giác cô đơn. Khiến cho người khác muốn quan tâm hắn, làm bạn với hắn. Vì vậy tớ không ngừng tiếp cận hắn, tuy rằng hiện tại hắn vẫn xa cách với tớ. Nhưng mà, khi hắn cười với tớ, tớ rất vui vẻ. Thời điểm hắn nói chuyện với tớ, tớ cũng rất hưng phấn. Mỗi ngày tớ đều chờ mong gặp hắn, vì mỗi một biểu tình của hắn mà cảm động. Kính Lỗi, cậu nói xem, đây có phải là thích không?”

“Không phải! Không phải! Không phải!” Lạc Kính Lỗi rốt cuộc không nghe nổi lời nói hoang đường của cô, khi cậu nghe thấy ba chữ Duẫn Thiên Khuyết, cậu cũng sắp phát điên rồi. Vì vậy cậu điên cuồng rống to với cô. “Vân Tiểu Hi cậu điên rồi, cậu hồ đồ rồi, cậu vì sao lại yêu thương một người như vậy. cậu căn bản là không biết hắn, cậu chỉ là nhất thời xúc động thôi, nhanh chóng dập tắt ý tưởng trong đầu này đi, vĩnh viễn đừng gặp hắn nữa.” Lạc Kính Lỗi không thể ức chế sự kích động của mình, cánh tay giữ tay Tiểu Hi không ngừng run rẩy.

Biểu tình hung ác cùng giọng điệu gào thét đã dọa đến Vân Tiểu Hi. “Kính Lỗi, cậu làm sao vậy?”

“Tiểu Hi, cậu có nghe tớ nói không, đừng gặp hắn nữa, vĩnh viễn đừng gặp hắn nữa.” Cho dù như thế nào, cậu cũng muốn đánh bay ý niệm trong đầu Vân Tiểu Hi. Cậu không thể tái tạo mắt nhìn bạn của mình tiến vào vực sâu không đáy này.

“Kính Lỗi, cậu buông tay, cậu làm tớ đau.”

“Thật xin lỗi.” Lạc Kính Lỗi cuống quýt buông tay ra, nhìn cô đầy mong đợi, chờ đợi câu trả lời.

Xoa xoa cánh tay phát đau. “Kính Lỗi, cậu quen biết Duẩn Thiên Khuyết đúng không? Cậu từng xảy ra chuyện gì với hắn sao?”

“Tiểu Hi, cậu nghe tớ đi, chắc chắn không sai, tớ sẽ không hại cậu. Duẩn Thiên Khuyết hắn không phải là người tốt, nếu cậu ở cùng một chỗ với hắn, cậu nhất định sẽ hối hận.”

“Vì sao? Nói cho tớ biết nguyên nhân.”

“Tớ—” Cậu nói không nên lời. “Tiểu Hi, tớ không phải vì thích cậu nên mới nói xấu hắn, tớ không phải người như vậy. Tiểu Hi, Phẩm Diệp cũng được, bất cứ ai cũng được, chỉ cần không phải Duẩn Thiên Khuyết, cậu thích ai tớ đều chúc phúc cho cậu. Nhưng chỉ có Duẩn Thiên Khuyết thì không được, hắn tuyệt đối không được, cậu tuyệt đối không thể thích hắn.”

“Cậu—” Vân Tiểu Hi tức giận ném bó hoa tươi xuống đất. “Lạc Kính Lỗi, cậu cho tôi là cái gì, nói gì mà bất cứ ai cũng được, cậu xem tôi là một người con gái dễ dãi sao?”

“Không, Tiểu Hi, tớ không có ý đó, tớ—”

“Đủ rồi, cậu không cần nói nữa, nói tiếp chỉ ảnh hưởng tình bạn của chúng ta. Ngày mai chúng ta gặp lại! Cậu trở về bình tĩnh một chút! Về chuyện tớ có thể thích Duẩn Thiên Khuyết hay không, đó là chuyện của tớ, không cần cậu phải quan tâm.” Vân Tiểu Hi nói xong liền rời đi.

“Tiểu Hi.” Lạc Kính Lỗi nắm chặt tay cô, cậu tuyệt đối không thể rời đi trong tình huống này. “Tớ thật sự vì cậu. Tớ là bạn cùng lớp với Duẩn Thiên Khuyết hồi trung học, tớ làm sao không hiểu hắn được? Hắn là một tên cuồng bạo, tàn nhẫn, nội tâm cực độ vặn vẹo, biến thái. Hắn khát máu thành tính, âm hiểm, lãnh khốc. Chỉ cần là điều hắn muốn, hắn sẽ dùng hết thủ đoạn để cướp lấy, cho dù là giết người cũng không ngần ngại. Tư tưởng biến thái của hắn đã biến hắn thành một tên ma quỷ, hắn là cầm thú, là người điên. Không, hắn căn bản không phải là người, hắn không xứng làm người, hắn ngay cả súc sinh cũng không bằng. Hắn là—”

“Bốp—” Một cái tát vang dội trên má Lạc Kính Lỗi, trên gương mặt bình thản như nước của Vân Tiểu Hi tràn ngập khinh thường. “Lạc Kính Lỗi, cậu nói xong chưa? Dùng từ ngữ ác độc như vậy để nhục mạ một người, cậu không biết là quá mức hèn hạ sao? Cho dù các cậu đã từng có mâu thuẫn gì, cậu cũng không nên như vậy. Hành vi quá khích này của cậu chỉ khiến tôi khinh thường cậu thôi. Hôm nay chấm dứt ở đây!”

“Tiểu Hi, tớ—”

“Nếu để tôi nghe thấy từ miệng cậu nói ra ba chữ Duẩn – Thiên – Khuyết, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không phải.” Vân Tiểu Hi cố ý xem nhẹ biểu tình bi thương trên mặt Lạc Kính Lỗi, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi công viên.

Sự tình vì sao lại biến thành như vậy?

Từng có một người cũng dùng lời nói kịch liệt muốn khuyên nhủ cậu, mà biểu hiện của Vân Tiểu Hi cũng tựa như cậu năm đó. Lạc Kính Lỗi cười khổ tựa vào lan can. Chẳng lẽ bị kịch còn muốn tái diễn một lần nữa sao? Thật sự phải trải qua mới hiểu được hối hận, thì đã quá muộn. Vân Tiểu Hi, tôi tuyệt đối không thể để cậu phải trải qua bài học này.

Cho dù thế nào, tôi nhất định sẽ ngăn cản cậu.

“Bộp bộp...”

“Vào đi.”

Vệ sĩ đẩy cửa vào. “Cậu chủ, ngoài cửa có người muốn gặp cậu, hắn nói hắn là người của ‘Thiên Vận.’”

“Cho hắn vào.” Buổi sáng vừa nhận được điện thoại nói người của Thiên Vận đến gọi đồ gì cho hắn, không nghĩ lại nhanh như vậy.

Duẩn Thiên Khuyết nhẹ híp mắt lại nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Vóc dáng hần gần 1m9, tuổi không vượt qua ba mươi, tóc ngắn chỉnh tề, đôi mày anh tuấn cùng đôi mắt sắc bén lạnh lùng, dáng người cương nghị. Một người đàn ông chất chứa nguy hiểm, một người đàn ông hung ác rất biết cách che dấu sát khí. Cho dù là hần cũng chỉ có thể cảm giác hơi thở mỏng manh lưu động.

“Anh tên gì?” Duẩn Thiên Khuyết đột nhiên sinh ra hứng thú với người này.

“Ảnh.”

“Ảnh?”

“Từ hôm nay trở đi, tôi chính là Ảnh của ngài, chủ nhân.” Giọng điệu hần cũng như vẻ mặt của hần, mạnh mẽ hữu lực, không mang theo một tia cảm tình.

“Của tôi, Ảnh? Chuyện này tôi chưa từng nghe qua. Đặt vật đó ở đây, anh có thể trở về, tôi không cần.” Luôn luôn chuyên quyền độc đoán, hần cũng không cần một cái bóng đi theo.

“Tôi sẽ không xuất hiện ở thời điểm ngài không cần, chủ nhân.”

“Ý của anh là, anh sẽ không đi?”

“Một đời của Ảnh chỉ biết có một chủ nhân, nếu ngài không cần, có thể giết tôi.”

Diễn hình của đàn ông Nhật Bản, gia tộc Fujii lại đưa người này đến đây, Duẩn Thiên Khuyết khó chịu nói.
“Đây là uy hiếp sao?”

“Thỉnh cầu, chủ nhân.”

“Thỉnh cầu? Thỉnh cầu cái gì, thỉnh cầu tôi giết anh sao?”

“Phải.”

“Nếu tôi muốn anh tự ra tay thì sao?”

Ảnh tự mình rút con dao găm từ thắt lưng, ngay cả lông mi cũng không động một chút, chuẩn xác đâm thẳng vào tim mình.

Một vật kích thước như hạt đậu đánh vào tay hần, dao găm rơi xuống đất.

“Anh là người đầu tiên uy hiếp tôi thành công, tôi lưu lại anh.” Duẩn Thiên Khuyết lấy khăn lau lau tay, chờ đợi hần dâng vật gì đó lên, chờ đợi hần biến mất trong không khí.

“Cảm ơn chủ nhân.”

Hừ! Ninjutsu (1) của Nhật Bản thật sự rất thích hợp làm cái bóng, ông già xem như cũng biết chọn người.

Duẩn Thiên Khuyết mở túi giấy ra – có một ảnh chụp, một đoạn phim, cũng không còn gì nữa.

Nắm tay phần nộ, thân thể như thiêu đốt run nhẹ nhẹ, biểu tình âm hiểm ngoan độc lại có chút tuyệt diệu, hần nở nụ cười nguy hiểm.

Lão hồ ly Đằng Tinh Mục này, vĩnh viễn biết phương pháp đả kích hần tốt nhất.

Không cần suy nghĩ nhiều, ảnh chụp này, đã khiến cho hần rơi xuống vực sâu.

Vân Tiểu Hi vì sao lại gặp được Duẩn Thiên Khuyết? Thật sự quá trùng hợp, cư nhiên còn có thể khiến cô ấy thích tên điên kia. Ông trời ơi, mắt ông mù rồi sao? Lại an bài như vậy!

Còn Duẩn Thiên Khuyết thì sao, cũng thích cô ấy sao? Đêm qua còn ôm cậu liễu mạng cầu hoan, người đàn ông luôn miệng nói thương cậu, cũng sẽ động tâm với một cô gái ngây thơ như vậy sao? Hừ! Thói hư tật xấu của đàn ông, Duẩn Thiên Khuyết chẳng qua cũng chỉ là một tên đàn ông mà thôi. Cái gì gọi là tình yêu vĩnh viễn, cái gì gọi là kiếp sau cũng không buông tay, cái gì gọi là nhất định phải hạnh phúc. Hết thấy đều là chó má. Lời nói từ miệng hần nói không đáng một đồng. Lạc Kính Lỗi mày thật khờ, cư nhiên còn có thể tin tưởng chuyện ma quỷ này hết lần này đến lần khác.

Nếu hắn yêu thương Tiểu Hi, không phải đồng nghĩa với việc bản thân mình có thể giải thoát, một lần nữa quay trở lại cuộc sống của mình sao?

Lạc Kính Lỗi, mày điên rồi hả? Vận mệnh bi thảm đã biến mày thành một tên khốn nạn ích kỷ, máu lạnh sao? Tiểu Hi là người bạn quan trọng với mày như vậy, mày cứ nhiên lại muốn đẩy cô ấy vào địa ngục để đổi lấy tự do của mày. Không! Không! Không!

Nhất định là bị Duẫn Thiên Khuyết bức điên rồi, mới có thể nghĩ đến chuyện này. Tiểu Hi, cậu yên tâm, cho dù bị cậu hận cả đời, tôi cũng nhất định không để cậu dẫm vào vết xe đổ của tôi. Cho dù thế nào, tôi nhất định sẽ đem cậu cách thật xa nơi này. Dơ bẩn, bi thảm, khuất nhục chỉ cần có một người là đủ rồi, cậu vẫn nên đứng dưới ánh mặt trời, hít thở bầu không khí mát mẻ. Dùng hết khả năng của mình, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu bước vào cánh cửa địa ngục này.

Lạc Kính Lỗi vừa vào cửa liền thấy Duẫn Thiên Khuyết trên sofa, đưa lưng về phía cậu suy nghĩ cái gì. “Duẫn Thiên Khuyết.”

Duẫn Thiên Khuyết quay đầu, hé ra khuôn mặt tươi cười kiêu diễm như hoa với cậu. Âm thanh dịu dàng truyền đến. “Lạc, em đã về.”

Vì sao hắn lại cười vui vẻ như vậy? “Cậu, tâm tình tốt lắm hả? Có chuyện gì vui vẻ sao?” Gương mặt cùng giọng nói thiên sứ lừa gạt người này, càng khiến người khác sinh ra ảo giác.

“Ừ, hôm nay tôi nhận được một xấp ảnh chụp. Chụp thật sự rất đẹp, em muốn xem một chút không?”

Cậu thật sự không muốn biết chuyện gì của Duẫn Thiên Khuyết, nhưng tâm tình hắn tốt như vậy, cậu cũng không muốn phá hư. “À... Được!”

“Ồ trên bàn, em từ từ xem đi!”

Xem ra tâm tình của hắn thật sự tốt lắm, rất ít khi thấy nụ cười của hắn duy trì lâu như vậy, vui vẻ như một đứa trẻ vài tuổi có được vật gì quý báu. Lạc Kính Lỗi nghi hoặc đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy ảnh chụp.

Trái tim đóng băng lại. Đôi mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm vào ảnh chụp Vân Tiểu Hi thẹn thùng hôn lên mặt cậu. Đây là, là—

Đây là, đây là chuyện mới xảy ra sáng nay, vì sao lại—

“Thế nào, rất phấn khích sao? Còn có thứ đẹp mắt hơn!” Duẫn Thiên Khuyết vẫn duy trì vẻ tươi cười cùng ngữ điệu, không biết đã cầm lấy điều khiển từ xa từ lúc nào, hắn nhấn một nút.

TV màn hình lớn lập tức hoạt động, một hình ảnh quen thuộc hiện lên. Một người con trai giữ chặt tay một người con gái, cậu còn nghe được âm thanh truyền đến từ tận sâu địa ngục. “Tiểu Hi. Tổ thật sự vì cậu. Tổ là bạn cùng lớp với Duẫn Thiên Khuyết hồi trung học, tổ làm sao không hiểu hắn được? Hắn là một tên cuồng bạo, tàn nhẫn, nội tâm cực độ vặn vẹo, biến thái. Hắn khát máu thành tính, âm hiểm, lạnh khốc. Chỉ cần là điều hắn muốn, hắn sẽ dùng hết thủ đoạn để cướp lấy, cho dù là giết người cũng không ngần ngại. Tư tưởng biến thái của hắn đã biến hắn thành một tên ma quỷ, hắn là cầm thú, là người điên. Không, hắn căn bản không phải là người, hắn không xứng làm người, hắn ngay cả súc sinh cũng không bằng.”

Ảnh chụp trong tay nhẹ nhàng rơi xuống mặt sàn, thân thể Lạc Kính Lỗi cứng ngắc đứng ở nơi đó.

Duẫn Thiên Khuyết từng bước một đi đến trước mặt cậu, lôi kéo cánh tay cậu, dịu dàng hỏi. “Đẹp mặt không, Lạc? Lạc, em làm sao vậy? Vì sao lại phát run! Em lạnh sao? Muốn tôi ôm em hay không?” Đặt đầu cậu ở trên vai của mình, vỗ nhẹ tấm lưng rắn chắc của cậu.

“Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết, tôi—” Hàm răng Lạc Kính Lỗi run lên, không tìm được từ phù hợp.

“Lạc, em muốn nói cái gì? Nếu không quá quan trọng, thì hãy nghe tôi nói trước. Tôi sắp mang em đi gặp một người, một người bạn tôi mới quen không lâu. Bộ dạng cô ấy rất đẹp, em cũng thích cô ấy đó! Cô ấy tên là Vân – Tiểu – Hi.”

Lạc Kính Lỗi nháy mắt tê liệt ngã xuống, sợ hãi nhìn chằm chằm gương mặt dịu dàng của Duẫn Thiên Khuyết.

“Lạc, em làm sao vậy? Vì sao lại ngồi dưới sàn? Mau đứng lên, sàn rất lạnh, sẽ đông lạnh mất, mau đứng lên. À... Em mặc vậy rất không lịch sự, tôi mang em đi thay quần áo khác, được không?” Duẩn Thiên Khuyết nửa ngồi xổm bên cạnh cậu, thương tiếc vuốt ve mặt cậu.

“Tôi... Tôi sai lầm rồi... Tôi thật sự sai lầm rồi, xin... xin cậu tha thứ tôi.” Gần như bật khóc mà bắt lấy bàn tay Duẩn Thiên Khuyết đang đặt trên mặt mình, sợ hãi cầu khẩn tha thứ.

“Lạc, em làm sao vậy? Em vì sao lại sai lầm? Lạc của tôi tốt nhất, làm sao có thể làm sai gì được?” Ngay cả trong đôi mắt lạnh như băng cũng tràn ngập tươi cười, ngữ khí làm nũng chưa từng có khiến Lạc Kính Lỗi kinh sợ vạn phần. Hắn, rốt cuộc muốn thế nào?

“Tôi, tôi thật sự biết sai rồi. Van cầu cậu, van cầu cậu, trừng phạt tôi đi! Xin cậu trừng phạt tôi, đừng có như vậy nữa.” Cậu thật sự không muốn thấy nụ cười cùng giọng điệu giả tạo khiến cậu buồn nôn nữa. Cậu cảm thấy chính mình như con chuột bị con mèo ác ý đùa giỡn, hứa đến lúc sức cùng lực kiệt thì vẫn chưa từ bỏ ý đồ.

Ngón tay trắng bệch tinh tế nâng cằm của cậu, cảm thụ sự co rúm vì sợ hãi, mặt Duẩn Thiên Khuyết để sát vào gương mặt tái nhợt của cậu. “Lạc, em thật sự biết sai rồi sao? Được rồi! Tôi sẽ nhẹ nhàng trừng phạt em một chút. Ai bảo em lại phản bội tôi? Em nên biết phản bội tôi sẽ phải trả giá rất đắt! Nhưng mà, Lạc, em yên tâm, chỉ là trừng phạt nho nhỏ, sẽ không đau. Tôi sẽ không làm gì em cả, ai bảo tôi yêu em như vậy!” Ngón tay nhẹ vẽ vòng tròn nơi cậu vừa bị hôn qua. “Nơi này của em còn lưu lại dấu vết đỏ mọng của môi.” Duẩn Thiên Khuyết lại gần dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút. “Thật ngọt!” Tạm dừng một chút, sau khi tự hỏi lại mở miệng. “Không phải em nói tôi có tư tưởng biến thái sao? Tôi đây liền biến thái cho em xem, được chứ?” Nghiêng đầu, nụ cười hồn nhiên vô cùng, nụ cười như đứa nhỏ không hề có tâm cơ, người con trai có khả năng tạo ra những cái chết đẫm máu, giờ phút này lại đẹp đến mức khiến người khác hít thở không thông.

Chú thích:

(1) Ninjutsu: Nghệ thuật ám sát và gián điệp thời phong kiến Nhật Bản.

C 23

By Hoại Băng ❖ Posted in Đây là Yêu ❖ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❖ 2 Comments

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Lễ Tình Nhân Đẫm Máu

“Tặng cho em.”

“Ôi, đẹp quá, cảm ơn anh.”

Trên đường đều là những cặp đôi hạnh phúc, Vân Tiểu Hi nhìn mà đỏ mắt không thôi. Hôm nay là ngày lễ tình nhân, nhưng mà cũng không sao, tình nhân của cô—

Hi hi... Duẩn Thiên Khuyết tự nhiên lại hẹn với cô nha! Ôi! Quả thật giống như mơ, một khắc nhận được điện thoại kia, cô cũng đã gần bay lên trời rồi! Cánh phụng phồng, hai mắt mở to, bay a bay

~“Công chúa xinh đẹp của ta, cuối cùng nàng đã tới.”

“Hoàng tử...”

Sau đó là cảnh kiss nhi đồng không nên xem.

He he he...

Cho đến khi mẹ phát cuồng đá văng cánh cửa kia, thổi hồng hộc chỉ vào cái mũi của cô mắng con “con nhóc kia,” Vân Tiểu Hi mới từ ngàn dặm ở trên thiên đường trở về nhân gian.

Vân Tiểu Hi cầm chocolate tự làm đứng ở kho hàng hoang phế bên cạnh trường học. Đây thật sự không phải là nơi để hẹn hò, Duẫn Thiên Khuyết vì sao lại hẹn ở đây, thật không đủ lãng mạn. Quên đi, chỉ cần có hắn, dù có làm sao cũng biến thành giấc mộng thiên đường của công chúa.

Một chiếc Cadillac đen tuyền dừng lại cách cô khoảng mười mét. Cửa sau xe tựa hồ là được vệ sĩ mở ra, Duẫn Thiên Khuyết mặt mày hớn hở thoải mái xuống xe. Hoàng tử bước lại gần cô, khiến tâm cô như có ngàn con hươu chạy qua. “Tiểu Hi, hôm nay cậu thật đẹp.”

Đương nhiên, cô đã mất gần hai giờ để tỉ mỉ trang điểm đó! “Cảm ơn.” Ôi! Thì ra Duẫn Thiên Khuyết có tiền như vậy! Có cả xe hơi xa hoa, còn có vệ sĩ nữa.

“Rất giống hoa hồng, kiều diễm ướt át, hơn nữa đôi môi này—” Tầm mắt hắn dừng lại trên hai phiến môi đầy đặn phấn hồng, nóng rực bốc cháy.

“Cậu đang nói cái gì vậy.” Vân Tiểu Hi then thùng cúi đầu. “Đúng rồi, đây là quà, tặng cậu.”

“Quà?”

“Hôm nay là lễ tình nhân mà! À, cậu đừng hiểu lầm, cho dù là bạn bè, cũng có thể tặng quà.” Rụt rè một chút vẫn tốt hơn!

“À, như vậy sao!” Duẫn Thiên Khuyết tiếp nhận món quà được gói ghém tinh tế, như có chút dăm chiêu nói. “Tiểu Hi, nói cho cậu biết, tôi cũng có quà tặng cậu đó! Chờ tôi một chút!”

Hắn trở về bên cạnh xe, mở cửa sau, nói với người trong xe. “Xuống xe.”

Một cánh tay run rẩy nhanh chóng bắt lấy tay áo của hắn, bóng người trong xe liều mạng lắc lắc đầu, rên rỉ khẩn cầu hắn. “Không, không cần, Duẫn Thiên Khuyết, xin cậu, đừng như vậy.”

Duẫn Thiên Khuyết cười tàn nhẫn. “Không cần? Không phải cậu thích cô ta sao? Hiện tại, tôi cho cậu cơ hội gặp cô ta, cậu lại nói không cần? Cậu muốn chọc tôi tức giận sao?” Nhướn cao đôi mày như kiếm không ngừng đâm xuyên da thịt cậu.

Bóng người kia run rẩy, hai chân vẫn đặt ở trong xe, không chịu xuống dưới. Ngay cả lưng cũng ở tư thế cúi thấp mà cầu xin hắn. “Xin cậu, Duẫn Thiên Khuyết, đừng như vậy, cậu muốn làm gì tôi cũng được, cậu muốn trừng phạt tôi như thế nào cũng được, chỉ xin cậu, đừng như vậy.” Co rúm lại như lá rụng mùa thu, run run, sự kiêu ngạo và tự tôn mà cậu từng có, như những chiếc lá rụng, héo úa, khô kiệt.

Duẫn Thiên Khuyết thu lại khuôn mặt tươi cười, đẩy bàn tay đang kéo ống tay áo mình ra, vươn tay đến sau đầu cậu, một phen kéo lấy tóc, lôi mạnh ra bên ngoài. “Xuống xe cho tôi!”

Lạc Kính Lỗi nặng nề ngã trên mặt đất, đầu gối rách da nghiêm trọng, máu tươi đỏ quạch bắt đầu ứa ra bên ngoài. Cậu chịu đựng đau đớn, cố nhịn không kêu la, giãy dụa cố gắng trở lại trên xe. “Duẫn Thiên Khuyết... Xin cậu... Cầu cậu... Cho tôi trở về... Đừng... Đừng như vậy.”

“A—” Vân Tiểu Hi kinh hoảng, cuống quýt quay mặt đi. Cô nhìn thấy cái gì vậy? Trời ơi, cậu trai kia, cậu trai kia tự nhiên lại không mặc quần áo, lại trần như nhộng. Rốt cuộc, rốt cuộc vì sao lại thế này?

Tiểu Hi, là TTiểu Hi sao? Lạc Kính Lỗi cảm thấy then gục đầu xuống. Cậu nghe được âm thanh tan rã của cái gọi là tôn nghiêm của mình, rõ ràng như vậy, triệt để như vậy, thậm chí còn bao phủ cả tiếng hét chói tai của cô. Tiểu Hi, cô gái lần đầu tiên trong đời cậu thích, một cô gái đã cho cậu vô số tin tưởng cùng hạnh phúc, có lẽ cậu sẽ không còn được gặp lại. Có ai, có ai mang cho cậu một mảnh vải, che khuất thân

thể lạnh như băng, đáng xấu hổ của cậu. Dòng nước nóng bỏng nhanh chóng xông lên hốc mắt, khiến đôi mắt khô khốc đau nhức không thôi.

Cậu nên làm cái gì bây giờ, Tiểu Hi sẽ nhìn cậu như thế nào?

Cậu vẫn phải cô đơn sao? Còn có thể được đối xử như là con người sao?

Duẩn Thiên Khuyết nhặt từ mặt đất một sợi xích dài, vung lên, âm thanh sắc nét vang lên như tiếng sấm, xuyên thấu màng tai Lạc Kính Lỗi. Đầu khác của dây xích là một chiếc vòng, mang trên chiếc cổ mảnh khảnh của cậu. Đó là thứ mà Duẩn Thiên Khuyết chọn lựa tỉ mỉ vì cậu, hoàn toàn giấu lên tự tôn của cậu. Buồn cười nhất đây chính là vật tượng trưng chính xác. Cậu chẳng qua chỉ là một con chó mà Duẩn Thiên Khuyết nuôi, tạm thời được khoác làn da con người, còn dám rêu rao khắp nơi, còn dám cầu mong tình yêu cùng tình bạn. Rốt cục cậu đã bị trừng phạt, bị đánh trở về nguyên hình. Một cái xích chó khoá lại sự tự do, sự kiêu ngạo, và cả nhân tính duy nhất của cậu.

Duẩn Thiên Khuyết giữ chặt dây xích đi phía trước đi, Lạc Kính Lỗi giãy dụa để đứng lên, kéo bản thân cố gắng theo kịp bước chân của hắn, một bàn tay cầm lấy dây xích trên cổ để giảm bớt đau đớn do ma sát.

“Cậu đang làm gì?” Duẩn Thiên Khuyết trầm giọng quát.

“Tôi... tôi...”

“Quỳ xuống! Cậu chỉ có tư cách bò, bò lại đây cho tôi.”

Đôi mắt đầm lệ ảm đạm rũ xuống, đôi môi run rẩy, cúi người xuống, quỳ một gối – nặng nề. Hai chân – bị ai. Hai tay chạm đến mặt đất lạnh lẽo – nhục nhã. Lết hai chân bước từng bước, từng bước, hoạt động. Cậu cảm nhận được ánh mắt độc ác của bọn vệ sĩ xung quanh đang dừng ở trên người cậu, rất đau. Gió lạnh thảng hai không kiêng nể gì mà thổi đi nước mắt của cậu, lạnh đến thấu xương. Da thịt nhục nhã nhiễm hồng, máu tươi nhuộm dần gương mặt. Cậu nhắm mắt lại, chỉ muốn xé rách trái tim vô lực.

“Tiểu Hi.” Duẩn Thiên Khuyết đi đến phía sau Vân Tiểu Hi. “Lại đây đi! Nhìn xem món quà tôi tặng cho cậu.”

Vân Tiểu Hi dù không muốn bao nhiêu, vẫn miễn cưỡng xoay người lại. Cô nhìn thấy chàng trai trần truồng kia, quỳ rạp trên đất, cúi đầu.

“A—” Vân Tiểu Hi vội vàng nghiêng người đi, thở phì phì nói. “Duẩn Thiên Khuyết, cậu, cậu có ý gì?” Lớn như vậy, chưa bao giờ cô nhìn thấy con trai trần truồng, còn là một người mang xích chó. Duẩn Thiên Khuyết, hẳn rất cuộc muốn làm gì! Còn nói là tặng quà cho cô! Hắn điên rồi sao?

“Cậu không muốn xem bộ dáng của cậu ta sao? Xem như cũng là mặt hàng cao cấp đi!” Duẩn Thiên Khuyết nắm chặt tóc Lạc Kính Lỗi, lôi kéo, bắt buộc cậu ngẩng đầu. Đôi mắt hoảng sợ kia lộ ra bất an, cậu liều mạng lắc đầu, cầu xin Duẩn Thiên Khuyết.

Vân Tiểu Hi cường chế sợ hãi, xấu hổ và giận dữ, xoay người một chút, cô muốn biết người con trai đó là ai, vì sao cậu ta lại làm như vậy.

“Kính Lỗi?” Vân Tiểu Hi không thể tin mở to hai mắt. Tuy rằng cậu trai kia sợ hãi nhắm chặt mắt, nhưng cô vẫn rất quen thuộc với gương mặt này. “Kính Lỗi, vì sao lại là cậu, đây là chuyện gì, Kính Lỗi.”

“Món quà này, cậu có vừa lòng không?” Duẩn Thiên Khuyết buông tay ra, nhìn thẳng gương mặt điềm tĩnh bắt đầu trắng bệch của Vân Tiểu Hi, độc được nguy hiểm bắt đầu cuộn cuộn trong lòng.

Vân Tiểu Hi mạnh mẽ nhìn vào Duẩn Thiên Khuyết. “Duẩn Thiên Khuyết, cậu có ý gì, cậu rất cuộc muốn làm gì, cậu vì sao lại đối xử với Kính Lỗi như vậy, cậu ấy rất cuộc làm sai cái gì. Cậu đối xử với cậu ấy như vậy, các người rất cuộc là có ân oán gì, các người có quan hệ gì?”

“Cậu muốn biết, chúng tôi có quan hệ gì? Được.” Duẩn Thiên Khuyết gật gật đầu, bàn tay một lần nữa đặt trên đầu ở Lạc Kính Lỗi, như dịu dàng âu yếm vuốt ve thú cưng của mình. “Lạc, bạn của em muốn biết chúng ta có quan hệ gì! Vậy để cho cô ấy xem đi, xem chuyện tối nào tôi cũng làm với em. Ngoan, biểu diễn một chút đi!”

Không, đừng mà!

Hắn điên rồi sao, vì sao hắn lại có thể—

“Duẩn... Duẩn Thiên Khuyết... Xin—”

“Một câu thôi, em muốn tôi lặp lại mấy lần?” Vì sao tên ma quỷ này trong nháy mắt có thể thu lại khuôn mặt tươi cười, thay bằng mặt nạ tàn khốc?

Duẩn Thiên Khuyết, người đứng trước mặt cậu không phải vẫn luôn ở bên tai cậu không ngừng nói yêu thương sao? Không phải cả đời cũng không nguyện buông tay, yêu cậu sâu sắc sao? Vì sao, vì sao lại đối xử với cậu như vậy. Thương tổn cậu, giẫm lên cậu, tra tấn cậu cũng là yêu thương sao? Không để ý cậu thống khổ, nước mắt của cậu, tôn nghiêm của cậu, đây cũng có thể xem là yêu sao?

Tình yêu điên cuồng, biến thái như vậy, cậu không cần! Không cần! Không cần!

Duẩn Thiên Khuyết, cậu đến tận cùng, có xem tôi là người hay không?

Cậu yêu thương cái gì? Biến tôi thành một con rối không còn nhân phẩm, một con rối không có cảm giác, suy nghĩ, đây là thứ cậu cần sao?

Lạc Kính Lỗ giãy dụa nâng cánh tay nặng nề lên, run run đưa về phía sau thân thể. Cậu nhắm mắt lại, chảy nước mắt mà điên cuồng mà quấy nhiễu, sát nhập. “A—” Tiếng kêu rên đáng xấu hổ khiến cậu vô lực đối mặt, cậu đã hoàn toàn trầm luân, rốt cuộc không bao giờ có thể quay lại được nữa.

“Còn phía trước nữa, em quên rồi sao?”

Âm thanh như ma chú bám vào tai cậu, cậu không thể không vươn tay kia vỗ về chơi đùa phân thân của mình, càng không ngừng trườ sấp, bộ lộ. Cậu cảm thấy chính mình mười phần *** phụ, đem hết tất cả các chiêu thức mình có để hầu hạ đàn ông. Hạ lưu, xấu xa, dơ bẩn, vô sỉ, tất cả những từ cậu có thể nghĩ đến đều dùng ở trên người mình.

Tiểu Hi, người như tôi, còn xứng làm bạn của cậu không?

Tiểu Hi, xin cậu, đừng nhìn tôi, đừng nhìn tôi nữa, tôi thật sự không muốn để cậu nhìn thấy tôi như vậy. Loại hình ảnh không thể chịu nổi này làm sao có thể để cậu nhìn thấy.

Tiểu Hi, van cầu cậu đừng nhìn...

Một người như vậy, rốt cuộc còn có được cái gì.

“Tí tách, tí tách.”

Đúng rồi, Đúng rồi, cậu còn có nước mắt. Ít nhất cậu còn có nước mắt là thuộc về chính mình. Duẩn Thiên Khuyết không đoạt được, cũng chỉ có những giọt nước mắt hèn mọn như tro bụi này. Cậu không chút nào che dấu mà bật khóc! Giống như càng ngày càng không giống đàn ông, cậu vì sao lại có thể có nhiều nước mắt như vậy, dường như không chảy là không được. Xin mày, đừng chảy nữa, tao chỉ có chừng ấy nước mắt, xin để tao trân quý một chút, giữ lại một chút! Đừng chảy nữa...

Còn có cái gì, còn có cái gì mà cuộc đời cậu sở hữu nữa. Duẩn Thiên Khuyết, hôm nay, hắn hoàn toàn đem chúng rời đi! Ngay cả cuộc đời mà tôi buông tha, cũng đã đem đi rồi...

“Không cần, Kính Lỗ, đừng như vậy, đừng tay, Kính Lỗ, van cầu cậu, mau dừng tay, xin cậu, Kính Lỗ.” Vân Tiểu Hi khóc không thành tiếng. Cô rất muốn chạy qua ôm lấy cậu, che đậy thương tâm vì cậu, che phủ khuất nhục vì cậu. Kính Lỗ, vì sao cậu lại làm chuyện này? Kính Lỗ, cậu vẫn còn là người con trai có nụ cười như hoa hướng dương sao? Cậu vẫn còn là người con trai ngượng ngùng nói cảm ơn và thích tớ sao? Kính Lỗ, mau dừng tay, xin cậu mau dừng tay, xin cậu, mau dừng tay...

Duẩn Thiên Khuyết nắm chặt cánh tay của cô, ngăn cản cô đi tới. “Hiện tại, cô hiểu chưa? Đây là việc tôi mỗi tối đều làm với cậu ta. Mà cậu ta, chỉ có thể rên rỉ dưới thân tôi. Lạc, kêu vài tiếng nghe một chút. Tiểu Hi, tiếng rên của cậu ta rất được.”

“Ừm... A...a...” Âm thanh chết lặng phát ra từ cổ họng, cậu buông tha sự kiên trì của mình. Bởi vì tất cả, đã không còn ý nghĩa.

“Không, không, tôi không thích nghe.” Vân Tiểu Hi vội vàng che lỗ tai lại, rơi lệ đầy mặt, từ chối nghe thấy âm thanh bi thảm khiến cô đau lòng kia nữa. Kính Lỗi, Kính Lỗi...

Duẩn Thiên Khuyết chú ý tới Lạc Kính Lỗi đã dừng động tác, trong mắt đều là hình ảnh Vân Tiểu Hi khóc ròng. Sự phẫn nộ của hắn lại tăng lên, thiêu huỷ lý trí vốn đã ít đến đáng thương của hắn, khiến cho tất cả đều thiêu huỷ thành tro bụi. “Lạc Kính Lỗi, tôi có cho phép cậu dừng lại sao? Tiếp tục cho tôi, không có mệnh lệnh của tôi, cậu vĩnh viễn không được ngừng lại, tiếp tục!”

Lạc Kính Lỗi cúi đầu, tiếp tục vũ nhục khiến người ta sống không bằng chết.

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu là đồ điên, cậu không phải là người!” Vân Tiểu Hi liều lĩnh chạy đến trước mặt Lạc Kính Lỗi, cô muốn kéo cậu. “Kính Lỗi, chúng ta đi, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi ma quỷ này, đi theo tớ đi, Kính Lỗi.”

Đáng tiếc cánh tay cô còn chưa kịp chạm vào Lạc Kính Lỗi, đã bị Duẩn Thiên Khuyết bắt lấy. “Tiểu Hi, người như vậy nói thích cô, cô không thấy ghê tởm sao? Cô còn muốn chạm vào cậu ta?”

“Cho dù cậu ấy biến thành cái dạng gì, đều là bạn của tôi, tôi vĩnh viễn sẽ không cảm thấy bạn bè của mình ghê tởm.” Vân Tiểu Hi trấn định lại, nhìn thẳng hắn không chuyển mắt, mạnh mẽ biểu thị lập trường của cô. “Ngược lại là cậu, Duẩn Thiên Khuyết, tôi thật không nghĩ tới, cậu sẽ là người như thế. Kính Lỗi từng nói với tôi, cậu là một tên âm hiểm, tàn nhẫn, độc ác, tôi vốn còn không tin. Nhưng hiện tại, tôi tin rồi, cậu thật sự là một tên điên biến thái, hành vi của cậu khiến cho tôi ghê tởm!” Kiên cường ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn vào người con trai ngạo nghễ này.

“Vậy sao? Độc – ác sao?” Cúi đầu, nâng mí mắt lên, hai mắt như sói nhìn chăm chăm vào da thịt trắng nõn mới mẻ, lộ ra nụ cười đáng sợ, xảo quyệt. Duẩn Thiên Khuyết mạnh mẽ dùng lực ôm Vân Tiểu Hi vào ngực. “Như vậy, cô cũng thấy ghê tởm sao?”

Môi chạm môi mềm mại ấm áp, đầu lưỡi ẩm ướt cổ mở khoang miệng của cô, khuấy đảo khu vực yên tĩnh kia. Áp chế giấy dựa cùng kháng cự của cô, nụ hôn tán tỉnh, dây dưa không rõ trong thế giới của cô. Liếm láp, hôn hít vô số lần, không biết thời gian bao lâu, cho đến khi cô không còn kháng cự, mềm mại ở trong ngực hắn. Cho đến khi hắn, trong mắt hắn tản ra sự lạnh lẽo âm trầm, không bỏ đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

“A—” Một tiếng hét thảm thiết tê tâm liệt phế bén nhọn cắt vào không gian.

Lạc Kính Lỗi khiếp sợ ngẩng đầu.

Máu, vô số máu từ miệng Vân Tiểu Hi mạnh mẽ trào ra.

Cô ngồi xồm xuống, nhắm chặt hai mắt, không ngừng run rẩy, run run, thống khổ điên cuồng ăn sâu vào tâm phế, tiếng hét thê lương bên tai không dứt.

Máu, máu thấm ướt ống tay áo, tích lại với nhau thành từng dòng nước xông vào tầm mắt của cậu.

Từng hình ảnh đáng sợ khiến cậu cuồng liệt run rẩy. Cậu mang theo nghi hoặc cùng bất an ngẩng đầu nhìn gương mặt vô cùng dữ tợn của Duẩn Thiên Khuyết.

Máu, trong miệng hắn có rất nhiều máu, chảy qua cằm, vẽ lên một vết máu thật dài.

Trong mắt hắn tràn ngập hơi thở tội ác, hận ý mãnh liệt, sát ý tà độc bao lấy tất cả. Rắn độc điên cuồng quẩn quanh đôi mắt hắn.

Miệng hắn khẽ động, nở ra một vật gì đó đỏ đỏ như máu từ trong miệng, đồng thời dùng mũi giày nghiền lên nó như nghiền tàn thuốc. “Bắn.”

Tầm mắt Lạc Kính Lỗi hạ xuống, nơi nhiễm đỏ màu máu.

Đó là, đó là, là – đầu lưỡi!!!

“A—” Cậu ôm đầu, điên cuồng hét lên. “Tiểu Hi—” Cậu nhảy dựng lên, chạy thẳng về phía Vân Tiểu Hi.

Tiểu Hi của cậu, vẫn luôn luôn dùng âm thanh ngọt ngào gọi cậu “Kính Lỗi.”

Cho dù cậu có dơ bẩn bao nhiêu, Tiểu Hi vẫn chưa từng ghét bỏ cậu.

Tiểu Hi mang cho cậu hi vọng và tự tin.

Tiểu Hi như là công chúa.

Không—

Duẩn Thiên Khuyết kéo mạnh tóc cậu. Xoay hướng giấy dựa và tiếng hét chói tai của cậu về phía mình, về phía khuôn đôi môi đỏ tươi loá mắt trên khuôn mặt đầm máu của hắn. “Lạc, như vậy, em còn thích cô ta sao?”

Khuôn mặt này, gương mặt ma quỷ này, huỷ đi Tiểu Hi của cậu.

Huỷ đi, huỷ đi, huỷ đi...

Tiểu Hi, Tiểu Hi, tớ thích cậu...

Tiểu Hi, Tiểu Hi, tôi cuối cùng không còn có thể nghe được giọng nói của cậu sao, Tiểu Hi...

Tiểu hi, Tiểu Hi, ta rốt cuộc nghe không được của người thanh âm sao, Tiểu Hi.....

Không –

Không –

Đây không phải sự thật, đây không phải là sự thật—

“Tôi gọi là Vân Tiểu Hi, đám mây, lớn nhỏ, Khang hi!”

“Kính Lỗi, cho chúng tôi nhìn một cú ném rổ phần khích, có thể chứ?”

“Kính Lỗi.”

“Kính Lỗi.”

“Kính Lỗi.”

...

Không –

“Duẩn Thiên Khuyết, tôi muốn giết cậu!!!”

Cú đâm của cậu nhanh chóng bay về phía người con trai trước mặt.

Duẩn Thiên Khuyết cầm lấy dây xích, dùng sức lôi kéo, Lạc Kính Lỗi nghiêng lệch ngã xuống quỳ gối trên đất, rồi lại bí đá ra mấy mét. “Cậu muốn làm gì?”

Đầu gối, tay chân, trên bụng truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng cậu vẫn mạnh mẽ muốn chống đỡ mà đứng lên. Tiểu Hi, cậu muốn đến bên cạnh Tiểu Hi, cậu muốn ở cùng Tiểu Hi.

Cậu muốn đi an ủi cô gái liên tục kêu gào thảm thiết kia.

Cậu muốn dẫn cô ấy đi gặp bác sĩ.

Cậu muốn ôm cô ấy, vĩnh viễn vĩnh viễn ôm cô ấy, không sợ không bao giờ nghe thấy giọng của cô nữa, không sợ sẽ không được thấy lại tươi cười của cô ấy nữa, không sợ cô ấy hận cậu đến tận xương tủy.

Đúng vậy, cô ấy nên hận cậu, thật sự nên hận cậu.

Tiểu Hi, là tớ hại cậu, là tớ, đều là tớ. Nếu cậu không biết tớ, nếu cậu không trở thành bạn của tớ, cậu vẫn là cô gái như gió như mây kia. Sống ở thế giới của cậu, cùng Phạm Diệp hay tiểu Phi, trải qua một cuộc đời hạnh phúc.

Cậu vẫn là công chúa luôn ấp ủ những giấc mộng, công chúa kiêu ngạo.

Tiểu Hi, Tiểu Hi, vì sao cậu lại đến gần tớ, cậu vì sao lại không giết tớ đi.

Tiểu Hi...

Đôi tay của tớ yếu ớt như vậy, tớ không bảo vệ được cậu, ngoại trừ hại cậu, cái gì cũng làm không được. Cậu vì sao lại làm quen với người như tớ, vì cái gì, vì cái gì...

Tiểu Hi...

“A—”

Duẩn Thiên Khuyết vươn tay kéo tóc cậu, không nói hai lời lôi cậu đến bên xe.

“A—” Lạc Kính Lỗi thét chói tai, muốn kéo tóc mình ra. Cậu cứ như vậy ngồi dưới đất, bị Duẩn Thiên Khuyết kéo tóc đi về phía trước. Đất đá trên đường đi không ngừng cắt vào da thịt cậu, xanh tím đỏ. Cậu đã thương tích đầy mình, vết máu loang lổ, nhưng vẫn cố gắng muốn quay lại. Cậu muốn đi, đi đến bên người Tiểu Hi, cậu nhất định phải đi —

Vùng máu đó đã cách cậu rất xa...

Nơi bi thảm đó càng ngày càng xa—

Thân ảnh thống khổ đang hấp hối đó cũng dần trở nên mơ hồ...

“Tiểu Hi, Tiểu Hi, Tiểu Hi...”

Xin cậu, van cầu cậu, cho tôi giữ lấy cô ấy, van cầu cậu, đừng mang tôi đi, xin cậu, cho tôi trở lại bên người Tiểu Hi. Tôi xin cậu, cầu cậu, cho tôi chết cũng được, bắt lấy linh hồn tôi đi cũng được, xin cho tôi trở lại bên người Tiểu Hi, van cầu các người, xin các người...

Tiểu Hi, Tiểu Hi...

Vệ sĩ mở cửa ra, Duẩn Thiên Khuyết nhét Lạc Kính Lỗi vào trong xe, đi về phía bên kia. Hắn tiếp nhận khăn tay vệ sĩ đưa, lau lau máu bên khoé miệng, tùy tay ném xuống, ngồi vào trong.

Lạc Kính Lỗi không ngừng vượt cửa kính xe, miệng không ngừng hô. “Tiểu Hi.” Khi cậu cảm giác được Duẩn Thiên Khuyết ngồi vào xe, cậu lập tức xoay người lại, đau khổ năn nỉ hắn. “Xin cậu, van cầu cậu, gọi xe cứu thương cho cô ấy đi! Tôi xin các người, gọi 1 chiếc xe là được rồi, Duẩn Thiên Khuyết, giúp cô ấy đi!”

Cậu ấy cứ nhiên lại vì đứa con gái kia mà khóc thành như vậy, nước mắt ràn rụa chỉ vì con đàn bà kia. Duẩn Thiên Khuyết tức giận bắt lấy chuôi xích trước cổ cậu. “Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn dám cầu xin một câu nữa vì cô ta, tôi lập tức lấy mạng cô ta.”

Lạc Kính Lỗi hoảng sợ sững sờ ở nơi đó.

“Lái xe.” Duẩn Thiên Khuyết dựa vào ghế sau, nhắm mắt lại.

C 24

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 2 Comments

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Trùng Phạt

Xe một đường chạy về biệt thự. Xuống xe, Lạc Kính Lỗi bị Duẫn Thiên Khuyết kéo dây xích đi một đoạn đường như con chó nhỏ.

Qua một mảnh rừng rậm rạp, bọn họ đến trước một căn phòng nhỏ. Lạc Kính Lỗi chưa bao giờ biết nơi này còn có một căn phòng, chỉ ngây ngốc đi theo Duẫn Thiên Khuyết vào trong.

Trái tim đập mãnh liệt, đang có thứ chờ đợi cậu. Thì ra thống khổ như vậy, thật sự không đủ. Dù có đau khổ bao nhiêu đi nữa, cũng không bằng thứ cậu phải đối mặt lúc này. Một cái ***g lớn phía trước, màu lông xen kẽ đen vàng, răng nanh thô to, móng vuốt sắc nhọn như lưỡi câu, đôi mắt rực lửa mạnh mẽ như đang nhắc nhở cậu về sự thật.

Duẫn Thiên Khuyết, muốn giết cậu.

Duẫn Thiên Khuyết nâng cằm cậu lên. “Lạc, em cảm thấy nó xinh đẹp không, tôi đã bỏ ra rất nhiều tiền để có được nó. Nó gọi là hổ Siberia (1), là một trong những loại thú hiếm được bảo hộ ở Trung Quốc. Em nhìn màu lông của nó đi, có phải rất đẹp không? Màu vàng đen này cũng chỉ có thể thấy ở hổ Siberia. Thật không hổ là vua của muôn thú, loại khí thế này ai có thể so sánh được. Đúng rồi, nó đã đói bụng thật lâu, đến bây giờ vẫn chưa được cho ăn. Chúng ta có phải nên thấy nó đáng thương? Nơi này có thịt, Lạc, em vào đi, cho nó ăn giùm tôi được không?”

Duẫn Thiên Khuyết, muốn giết cậu.

“Không, không, Duẫn Thiên Khuyết, xin cậu đừng như vậy, nó sẽ giết tôi, sẽ giết chết tôi. Duẫn Thiên Khuyết, cậu không thể như vậy, cậu không thể.” Lạc Kính Lỗi co rúm thân mình, lo lắng đề phòng gắt gao bắt lấy cánh tay Duẫn Thiên Khuyết.

“Lạc, em đã quên một việc. Tôi có thể. Mở cửa.”

Tâm Lạc Kính Lỗi, nháy mắt chìm vào vực sâu.

Duẫn Thiên Khuyết, muốn giết cậu.

“Không, Duẫn Thiên Khuyết, tôi sẽ chết, tôi thật sự sẽ chết. Cậu đừng như vậy, không phải cậu nói yêu tôi sao? Cậu vì sao có thể ném tôi cho hổ, cậu yêu tôi, là cậu nói yêu tôi! Cậu làm sao giết tôi được, Duẫn Thiên Khuyết, Duẫn Thiên Khuyết.”

“Em vừa rồi, không phải muốn giết tôi sao?”

“Không, tôi sai lầm rồi, Duẫn Thiên Khuyết, tôi không bao giờ nói những lời đó nữa, tôi thật sự sai lầm rồi, cậu tha tôi đi! Van cầu cậu tha tôi, Duẫn Thiên Khuyết.”

Cậu bị kéo đến trước cánh cửa ***g đã mở ra, mặc dù còn cách một cánh cửa sắt, nhưng tiếng gầm hùng hậu, chói tai vẫn khiến Lạc Kính Lỗi khiếp đảm. Cậu liều mạng nắm chặt Duẫn Thiên Khuyết, cậu phải bắt được chút hi vọng sinh tồn cuối cùng.

“Lạc, nếu em biết sai rồi, vậy ngoan ngoãn nhận trừng phạt đi!” Duẫn Thiên Khuyết đẩy mạnh cậu vào trong ***g, đóng cửa lại. “Một lúc nữa, tôi lại để em ra ngoài, mau chóng tỉnh lại đi.”

“Không—” Bàn tay Lạc Kính Lỗi nắm lấy lan can, muốn phá vỡ chương ngại kia, chạy ra bên ngoài. Tay kia nhanh chóng bắt lấy ống tay áo Duẫn Thiên Khuyết. “Thả tôi, Duẫn Thiên Khuyết, xin cậu để tôi ra ngoài, đừng đối xử với tôi như vậy, Duẫn Thiên Khuyết, Thiên Khuyết, Khuyết, Khuyết...”

Không, không thể buông tay, tuyệt đối không thể buông tay. Nếu buông tay, thì cậu sẽ chết. Nếu buông tay, cậu sẽ không bao giờ còn sống nữa. Không buông tay, đến chết cũng không buông tay.

“Em rốt cục chịu gọi tôi một tiếng Khuyết, thực đáng tiếc, lại là dưới tình huống như vậy.” Duẫn Thiên Khuyết lặng yên lui về phía sau. Vung tay lên, cánh cửa sắt phía sau Lạc Kính Lỗi chậm rãi mở ra. Con hổ đang nằm bắt đầu đứng thẳng người, bắt đầu nóng lòng muốn bước những bước chân tao nhã.

Gọi hân Khuyết thì thế nào, chỉ cần có thể sống tiếp, bảo cậu gọi gì cũng được.

Mang đi linh hồn của cậu cũng được, mang đi nhân cách cuối cùng của cậu cũng được, chỉ cần, chỉ cần để cho cậu sống sót.

Không, cậu không muốn chết, cậu không muốn chết, không thể chết, không thể chết được...

Không buông tay, chết cũng không ngừng bắt lấy cánh tay Duẫn Thiên Khuyết. Tuy rằng cánh tay kia mỏng manh yếu ớt, nhưng chết cũng không buông ra—

“Khuyết, đừng đi, Khuyết, mang theo tôi. Đừng đi, xin cậu, Khuyết, Khuyết, Khuyết—”

Một từ “Khuyết” cuối cùng nói ra, tay cậu – tay cậu đã trở trời trong không khí.

Duẫn Thiên Khuyết, buông tay rồi.

Đứt gãy, sụp đổ, như quan hệ bọn họ từng có với nhau, trong nháy mắt này hoàn toàn vỡ nát.

Cậu không thể bắt lấy một chút gấn bó cuối cùng.

Cõi lòng tan nát, vỡ toang thành ngàn vạn mảnh, từng mảnh từng mảnh đắm vào nơi sâu nhất trên thân thể cậu, không thể hàn gắn.

Cậu ngừng phát ra âm thanh, không hề cầu xin tha thứ, không hề giãi dựa, không hề kích động.

Tay cậu cứng ngắc ở không trung, sờ không được một chút hơi ấm.

Những giọt nước mắt đã khô, máu cũng đông lại, suy nghĩ đóng băng trong từng giây thần kinh chết lặng.

Cậu không thể tìm về, những rung động trên bãi cỏ màu xanh năm ấy. Dưới bầu trời màu lam, tình cảm khê nầy mầm của thiếu niên trong gió, cũng hoàn toàn vỡ vụn, tan thành tro bụi rơi xuống vực sâu, sâu đến mức không thể tìm ra, vĩnh viễn không thể gặp lại.

Tuyệt vọng, chôn vùi tất cả tuyệt vọng, khiến cho cậu mất đi – hô hấp.

“A—” Mãnh hổ đói khát đột nhiên xông về phía cậu, móng vuốt bạc sáng vụt lên cào một đường phía sau lưng cậu, lộ ra vết cắt thật dài thật sâu khiến người khác sững sờ.

Ngay cả tim cũng không còn cảm giác đau sao?

Vậy là, cậu, đã chết?

Đã chết?

Cũng tốt...

“Đoàng.” Một tiếng súng vang lên, con hổ Siberia điên cuồng gào thét ngã trước mặt Lạc Kính Lỗi.

Cậu bắt lấy lan can, càng không ngừng phát run. Duẫn Thiên Khuyết mở cửa ***g ra, đứng ở trước mặt cậu. “Lạc, em nhận được bài học chưa?”

Duẫn Thiên Khuyết không đợi cậu trả lời, ngồi xổm xuống, vuốt gương mặt lạnh lẽo trắng bệch của cậu. “Thật ngốc, nếu em không phản bội tôi, tôi làm sao có thể tổn thương em được?”

Lạc Kính Lỗi không nhìn lại ánh mắt của hắn, trong đôi mắt của cậu, thi thể của dã thú khổng lồ không ngừng phóng đại, phóng đại, nứt vỡ tầm mắt của cậu.

“Lạc, tôi thật sự yêu em, vì sao em lại phản bội tôi, em rồi cuộc vì cái gì? Tôi không hiểu, tôi đối với em tốt như vậy, chưa từng có ai khiến tôi để ý như vậy. Lạc, tôi từng nghĩ, là em yêu tôi. Em làm sao có thể nói thích với loại con gái đó. Em thương tổn tôi bao nhiêu, em biết không? Lạc, tôi không thể tha thứ em, tôi tuyệt đối không thể tha thứ em. Người tôi yêu không được phép phản bội tôi. Nhưng mà, Lạc, tôi thật sự quá yêu em. Tôi không có cách nào tự tay giết em. Khiến tôi phải sống trong thế giới không có em, tôi không biết tôi còn có thể hô hấp được hay không nữa. Lạc, em xem tôi yêu em nhiều như vậy, em thật sự còn không biết phải cảm ơn. Lạc, cô gái đó tốt như vậy sao, em thật sự thích cô ta như vậy sao? Tôi không có cách nào tha thứ cô ta, ngoại trừ tôi, người em thích, tôi đều không có biện pháp tha thứ. Nếu không phải xem xét việc cô ta tặng quà cho mẹ tôi, tôi nhất định sẽ giết cô ta. Hừ, Lạc, cô ta không nên chạm vào em. Em là của tôi, cho dù cô ta là ai, cho dù cô ta là thiên sứ bảo hộ mẹ tôi, tôi cũng sẽ kéo cô ta rơi xuống trần gian, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Trong mơ mơ màng màng, dường như có một người đang nói chuyện với cậu. Sau đó, bóng tối vô tận đã đưa cậu vào một thế giới khác.

Chú thích:

(1) Siberia: hay Xibia là vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, chiếm gần toàn bộ phần Bắc Á và bao gồm phần lớn thảo nguyên Á-Âu. Vùng đất này bắt đầu từ phía đông dãy núi Uran trải dài đến Thái Bình Dương; phía bắc là Bắc Băng Dương xuống phía nam là các ngọn đồi miền bắc Kazakhstan và có biên giới với Mông Cổ và Trung Quốc. Trừ phần tây-nam không nằm trong lãnh thổ Nga, các vùng khác nhau của Xibia chiếm tới 77% diện tích nước này, trong khi đó chỉ chiếm có 22% dân số toàn Nga.

Hồ Siberia

C 25

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 2 Comments

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yến

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Thế Giới Một Người

Trong phòng chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện, Lạc Kính Lỗi như một pho tượng tượng đá lẳng lặng nằm ở nơi đó. Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không có sức sống. Nhịp tim yếu ớt trên màn hình dường như bất cứ lúc nào cũng có thể trở nên lặng yên, từng dao động lên xuống cũng là một dấu hiệu tượng trưng cho hi vọng.

Cậu sẽ sống lại.

Bởi vì hắn còn sống, cho nên cậu phải còn sống.

Duẩn Thiên Khuyết nghĩ như thế. Ngón tay gầy yếu có tiết tấu gõ lên thủy tinh, như muốn nói lời gì cho cậu biết.

Khắc Lâm, Đại Cao, các người sao lại ở đây. Thật tốt quá, tôi cuối cùng có thể nhìn thấy các người, tôi thật sự rất nhớ mọi người, thật muốn cùng mọi người tiếp tục chơi bóng rổ, rất muốn trở lại những ngày tháng trước kia.

Khắc Lâm, cậu còn có thể đấu võ mồm với tớ giống như trước sao, chúng ta là bạn thân mà phải không?!

Đại Cao, đừng giận em nữa, còn có thể xem em là em trai mà bảo vệ em được không?

Chúng ta tiếp tục những ngày trước kia, những ngày chỉ có chúng ta...

Đến đây, đến chơi bóng rổ đi, tôi rất muốn chơi, muốn nhanh chóng trở lại sân bóng rổ, để cố gắng vì giấc mộng xưng bá cả nước, đến đây, đến chơi với tôi đi...

Khắc Lâm, cậu sao vậy, cậu đừng đi mà...

Đại Cao, cậu đừng đi, ở lại đây đi...

Mọi người vẫn còn giận tôi sao? Đừng đi, tôi sai lầm rồi, các người tha thứ cho tôi đi, van cầu các người, đừng bỏ tôi lại một mình, mang tôi cùng đi, chúng ta cùng nhau rời đi, xin các người...

Đại Cao, Khắc Lâm, đừng đi mà, tôi vẫn còn ở đây, đợi tôi, đợi tôi với, tôi không đuổi kịp các người, đừng đi nhanh như vậy...

Đại Cao, Đại Cao, Khắc Lâm, chờ tôi với...

Xin các người, đừng bỏ rơi tôi, tôi đau quá, tôi mệt mỏi quá, vì sao các người không mang theo tôi, tha thứ tôi đi! Tôi không phải bạn của các người sao, đừng bỏ rơi tôi, thật sự, đừng bỏ rơi tôi, xin các người, xin các người...

Vì sao, vì sao phải rời đi, vì sao không mang tôi theo cùng, vì sao...

Chẳng lẽ tôi biết sai rồi cũng không được sao, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, tôi rất muốn, rất muốn ở cùng một chỗ với mọi người...

Xin các người, trở về đi, đừng bỏ rơi tôi, trở về đi...

Phẩm Diệp, Tiểu Phi. Các người đây rồi, bạn của tôi vừa mới rời đi, bọn họ vừa mới đi rồi, không cần tôi nữa. Phẩm Diệp, Tiểu Phi, các người sẽ không bỏ rơi tôi đúng không, chúng ta vẫn là bạn mà...

Tiểu Hi, Tiểu Hi, thật tốt quá, Tiểu Hi, cậu còn sống, tớ sẽ không để người khác tổn thương cậu nữa. Tiểu Hi, tớ thích cậu, cho dù cậu biến thành cái dạng gì, tớ đều thích cậu. Tiểu Hi, đừng rời khỏi tớ, tớ vĩnh viễn làm bạn của cậu, được không? Tiểu Hi...

Tiểu Hi, Tiểu Hi, cậu đừng đi, đừng đi, tớ biết tớ sai rồi, cậu tha thứ cho tớ đi, Tiểu Hi. Là tớ hại cậu, nhưng mà, tớ thật vô tâm, tớ không biết chuyện sẽ trở thành như vậy, Tiểu Hi, đừng đi...

Tiểu Hi, xin cậu, đừng đi, tớ không muốn lại phải một mình, thật sự không muốn, Tiểu Hi, đừng đi mà, ngay cả cậu cũng muốn vứt bỏ tớ sao, ngay cả cậu cũng muốn bỏ rơi tớ sao, Tiểu Hi...

Phẩm Diệp, Tiểu Phi, không, không, đừng đi, xin các người, đừng bỏ tớ một mình, không, không muốn, tôi không muốn lại phải một mình, xin các người, mang tớ đi cùng, xin các người...

Đợi tôi, vì sao lại không đợi tôi, xin các cậu đợi tôi với, tôi đuổi theo không kịp! Đừng đi, đừng đi mà...

Vì sao, vì sao đều phải bỏ rơi tôi. Tất cả, tất cả mọi thứ đều là sai lầm của tôi sao? Vì sao phải biến tôi thành một người cô độc, tôi rất cuộc, rất cuộc vì sao lại biến thành như vậy...

Tiểu Phi, Phẩm Diệp, đừng bỏ rơi tôi, đừng để tôi ở lại!

Tiểu Hi...

Trở về đi, mọi người đều về lại đi! Tha thứ cho tôi, trở về đi, đều trở về, được không?

Tôi thật sự, thật sự sai lầm rồi...

“Trở về! Em trở về cho tôi! Không có sự cho phép của tôi, em ngay cả chết cũng không được!”

Không—

Mặt úp sấp vào giường, miệng vết thương ở phía sau lưng đã được bác sĩ y tá đốc sức điều trị đã dần dần khép lại. Suốt mười ngày, hẩn ở trong bệnh viện chờ đợi suốt mười ngày, mới quay lại phòng bệnh bình thường. Duẫn Thiên Khuyết không chịu được mùi vị thuốc sát trùng gay mũi này, màu trắng của trang phục bệnh nhân tràn ngập khắp bệnh viện cũng khiến hẩn cảm thấy choáng đầu hoa mắt. Bởi vậy, sau khi bệnh tình Lạc Kính Lỗi ổn định, cũng chỉ nằm trên chiếc giường màu trắng đợi một ngày, liền được mang về biệt thự xa hoa của Duẫn Thiên Khuyết.

Ánh mặt trời dịu dàng thản nhiên tràn ngập ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu vào trên người cậu. Bức màn hơi khê đóng đưa mang lại không khí mát lạnh, kèm theo mùi hoa thủy tiên vàng, len vào trong mũi cậu.

“Reng...” Tiếng chuông di động phá vỡ hình ảnh hài hoà và yên bình đó.

Vươn cánh tay dài ra sờ soạng nơi phát ra âm thanh trên tủ đầu giường, ấn ấn phím nghe, đặt ở bên tay, giọng nói khàn khàn truyền ra. “Alo?”

“Kính Lỗi, là cậu sao? Kính Lỗi, thật tốt quá, rốt cục cũng gọi được cậu. Mấy ngày nay cậu đi đâu vậy, tìm khắp nơi vẫn không thấy cậu, di động cũng không gọi được, chúng tôi đã gần phát điên rồi.” Đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh lo lắng của Phẩm Diệp, còn có chứa một tia mệt mỏi.

“Phẩm Diệp?” Lạc Kính Lỗi sau khi nghe được âm thanh của anh, trong lòng chấn động mạnh, ký ức sâu sắc lại bị chạm vào. Cố gắng chống đỡ thân thể cứng ngắc, miệng viết thư truyền đến cảm giác ần ần đầu, cắn răng tựa vào gối lông, phát ra âm thanh tiều tụy, vô lực. “Phẩm Diệp, Phẩm Diệp...”

“Kính Lỗi, cậu làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Cậu vô lực trả lời.

Bệnh trạng yếu ớt cũng khiến Phẩm Diệp nghe ra được chuyện không bình thường. Nhưng hiện tại anh càng quan tâm đến một chuyện khác hơn. “Kính Lỗi, cậu biết chuyện Tiểu Hi không? Em ấy, hiện tại còn đang ở bệnh viện.” Anh dè dặt giọng nói.

Tiểu Hi! Tiểu Hi, Tiểu Hi còn sống.

Thật tốt quá, thật tốt quá...

Dòng nhiệt cuộn cuộn không ngừng tràn vào trái tim, cảm giác đau rát lan tràn, chạm vào mỗi mạch máu, khiến cho nó sôi trào thiêu đốt. Nhiệt độ không thể bình ổn thật lâu, đuổi đi giá lạnh trong lòng. Cậu kích động nói. “Tiểu Hi, cậu ấy, cậu ấy còn...”

“Em ấy vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, bác sĩ bảo em ấy vẫn chưa thoát ra khỏi nguy hiểm. Tiểu Phi hẳn sắp điên rồi, không điều tra được là ai đã làm. Kính Lỗi, cậu biết chuyện gì xảy ra phải không?” Phẩm Diệp cẩn thận điều tra.

Cậu muốn quên.

Cậu muốn quên hết tất cả.

Vì sao tất cả lại không thể biến mất như bọt biển, vì sao còn phải nhắc đến.

Ác mộng, thật sự không thể chấm dứt sao?

Lạc Kính Lỗi kiểm lại những khổ sở của mình, dồn thành một đống, giấu tận trong tim. Âm thanh đau đớn áp lực chậm rãi chảy xuôi. “Phẩm Diệp, xin anh, xin anh đừng hỏi nữa. Tôi không thể nói cho anh cái gì được, chuyện này nên chấm dứt ở đây đi. Tôi chỉ có thể nói, tôi rất xin lỗi Tiểu Hi, phiền anh Phẩm Diệp, xin anh thay tôi nói một tiếng với Tiểu Hi – thật xin lỗi.” Nước mắt lẳng lặng chảy xuống, thể xác và tinh thần quặn đau đã khiến cho cậu không chịu nổi gánh nặng.

“Kính Lỗi, Kính Lỗi cậu biết gì? Xin lỗi chuyện gì?” Giọng Phẩm Diệp đầu kia điện thoại cao lên, sốt ruột truy vấn. “Kính Lỗi, cậu nói cho tôi biết, ngày đó đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, là ai hại Tiểu Hi, cậu mau nói cho tôi biết.”

“Phẩm Diệp, tôi thật sự không thể.”

“Kính Lỗi!”

“...”

“Được rồi.” Một lúc sau, Tần Phẩm Diệp mới thôi kiên trì. “Vậy thì Kính Lỗi, cậu ra ngoài một chuyến, chúng ta gặp mặt, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi cậu. Từ ngày Tiểu Hi gặp chuyện không may, cậu cũng mất tích, điện thoại không gọi được. Hiện tại cậu lại đột nhiên bị đuổi học. Kính Lỗi, cậu rốt cuộc đang làm cái gì?”

Đuổi học?!!!

Cậu cư nhiên, cư nhiên bị đuổi học .

Duẩn Thiên Khuyết thật sự muốn chặt đứt đường sống của cậu.

Nhưng mà, cậu đã sớm đoán biết được kết quả này rồi, không phải sao?

Làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ mặc cậu đối mặt với thế giới tràn ngập dụ hoặc này. Tình cảm của cậu, bạn bè của cậu, sách vở của cậu, bóng rổ của cậu, tự do của cậu, tất cả của cậu, Duẩn Thiên Khuyết đều phải cướp đoạt. Không lưu lại cho cậu một không gian để hô hấp, như một con rối không có linh hồn, dần dần chết héo trong toà kiến trúc vàng son huy hoàng này. Đây, chính là điều mà Duẩn Thiên Khuyết muốn đi!

Đuổi học, có nghĩa là cậu sẽ sẽ không còn được gặp lại Tiểu Phi, Phẩm Diệp và cả Tiểu Hi. Tiểu Hi, cậu thậm chí còn chưa kịp nói một lời xin lỗi với cô, cũng chỉ có thể hoá thành những ký ức đầy tiếc nuối. Tiểu Hi, Tiểu Hi, dư âm của nụ cười cậu vẫn còn khắc sâu vào đầu tôi, vì sao trong nháy mắt đã không còn tầm hơi rồi. Cho dù tôi vươn tay bắt thế nào, cũng không thể níu giữ lại được. Tiểu Hi, Tiểu Hi thực xin lỗi, Tiểu Hi...

“Thật xin lỗi Phẩm Diệp, tôi có lẽ sẽ không còn được gặp lại mọi người nữa. Như vậy cũng tốt, các người vốn không nên biết tôi. Nếu không phải vì tôi, Tiểu Hi sẽ không biến thành như hôm nay. Thực xin lỗi, thực sự rất xin lỗi.” Đau lòng cùng áy náy không thể che giấu nổi, thông qua di động gửi đến người phương xa. Xin lỗi, bạn của tôi, xin lỗi...

“Kính Lỗi, cậu đang nói cái gì, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cậu mau nói cho tôi biết, Kính Lỗi...”

“...”

“Kính Lỗi, cậu có nghĩ đến hay không, Tiểu Phi hắn không phải ngu ngốc, từ lúc Tiểu Hi gặp chuyện không may, cậu liền mất tích, hơn nửa ngày hôm đó Tiểu Hi có đến gặp cậu. Hắn khẳng định sẽ đổ chuyện này lên đầu cậu. Cậu nhanh chóng ra đây giải thích, nếu không hắn tìm được cậu sẽ giết cậu... Cậu chưa nhìn thấy bộ dáng của hắn, hắn thật sự sắp phát điên rồi.”

“Không sao cả, hắn muốn thế nào cũng không sao cả. Phẩm Diệp, Tiểu Hi xin nhờ anh chăm sóc, cho dù anh không yêu cô ấy, cũng xin anh bảo vệ cô ấy thật tốt, quan tâm cô ấy, bằng cả phần của tôi. Tôi không thể vì cô ấy mà làm gì được. Phẩm Diệp, Phẩm Diệp, chỉ cần cô ấy có thể sống tiếp, chỉ cần cô ấy nguyện ý sống sót, so với bất cứ cái gì, đều quan trọng hơn cả.”

Như một tảng đá lớn đè nặng lên cõi lòng mệt mỏi của Phẩm Diệp, cảm giác đau đớn như bị kim đâm càng lúc càng lan rộng, bao phủ lý trí của anh. Lồng ngực hít thở không thông, kịch liệt muốn nói, bóng ma buồn bực bao phủ anh, làm cho anh không thể thở dốc, vội vàng rít gào. “Không cần cậu nói tôi cũng sẽ chăm sóc em ấy. Lạc Kính Lỗi, nếu cậu không chịu nói cho tôi biết, quên đi. Tôi nhất định sẽ điều tra ra chuyện gì đã diễn ra, Tiểu Phi cũng sẽ không buông tha cậu cùng hung thủ cậu bao che, đến lúc đó đừng trách bạn bè trở mặt. Tôi không thể để cậu ấy tiếp tục như vậy, ngay cả tôi cũng sắp điên rồi.”

Lạc Kính Lỗi nhất thời kích động, chạm đến miệng vết thương sau lưng, đau đớn kịch liệt khuếch tán trên thân thể. Cắn chặt răng, không thể khắc chế tiếng hét. “Nếu anh không muốn Tiểu Phi xảy ra chuyện gì thì nên chấm dứt ngay đi! Người kia, người kia không phải là người mà các anh có thể đối mặt được. Đau đớn mà người kia mang lại không phải là thứ mà các người có thể thừa nhận được đâu. Đừng đồng dạng rống với tôi cái gì mà không bỏ qua cho hắn, anh căn bản không biết hắn là ai. Nếu hắn muốn, ngày mà Tiểu Hi gặp chuyện không may, các người cũng chỉ còn đường chết. Phẩm Diệp, xin anh nghe tôi một lần, nếu anh muốn Tiểu Phi còn sống, nếu anh còn muốn nhìn thấy hắn, đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng nghĩ đến việc trả thù, cứ như vậy — quên đi!”

Quên đã gặp được cậu.

Quên đã từng là bạn.

Quên đi sự thật này.

Áp chế cừu hận, áp chế đau lòng, áp chế phần nộ.

Giả vờ như trở lại lúc trước, từng ngày vô ưu vô lo đó.

Đúng vậy...

Thật sự...

Đã trở về...

“Tút tut tut...” Tần Phẩm Diệp bàng hoàng ngắt điện thoại. Tiếng hét của Lạc Kính Lỗi vẫn còn vang vọng bên tai anh. Vì sao lại nói muốn Tiểu Phi sống, phải lựa chọn quên đi. Tên hung thủ kia, rốt cuộc là người như thế nào. Chuyện này, rốt cuộc có nên tiếp tục điều tra không. Anh quay đầu nhìn bóng dáng tiểu tụy, suy sút cuối hành lang kia, vẫn yên lặng ngồi xồm, đầu vùi vào gối, che dấu vẻ thương tâm của hắn.

Tiểu Phi, cho dù như thế nào, tôi cũng sẽ không để cậu gặp chuyện không may.

Cậu, là của tôi, chỉ của riêng tôi...

Kiếp này cho dù có dài bao lâu, tôi đều ở bên cậu, bên cạnh cậu đến chết...

Cho đến, vĩnh hằng...

Sẽ không gặp lại nữa! Bạn của cậu...

Cứ như vậy mà chấm dứt hết thấy, mất đi hết thấy.

Như vậy cũng tốt, cậu sẽ không còn hại bất cứ ai nữa, chỉ còn thế giới của cậu, thế giới một người.

Di động rơi xuống, đập vào mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thế giới của Lạc Kính Lỗi đã mất đi âm thanh.

Không tiếng động, vô thanh.

Sẽ không gặp lại!

Lạnh!

Hơi thở lạnh như băng phủ trên gương mặt cậu, một trận rồi lại một trận, giống như có cái gì quẩn quít lấy cậu, không thể thoát khỏi, Lạc Kính Lỗi mạnh mẽ bình tĩnh trong mộng.

Mở to hai mắt, ban đêm tối đen, tia ánh sáng lập loè của con dao găm ở gần ngay trước mắt cậu. Khuôn mặt âm trầm như ma quỷ của Duẫn Thiên Khuyết sát lại gần cậu. Ánh trắng chiếu vào đôi mắt ánh lên sắc xanh trong suốt, mang theo sát khí khủng bố.

“A—” Cậu hoảng sợ quát to một tiếng, bị cảnh tượng trước mắt dọa ngốc, phản xạ quay về phía bên cạnh. “Duẫn, Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết, cậu, cậu làm gì?” Cậu không tự chủ được mà run rẩy, trái tim đập loạn không ngừng. Hắn, hắn muốn làm gì, vẫn là, không muốn buông tha cho mình sao? Người từng ôm mình dịu dàng trước khi đi ngủ, khuôn mặt sau một giấc mộng lại hoàn toàn thay đổi.

Gương mặt bị ánh trắng nhuộm đậm thành trắng bệch chậm rãi phóng đại trong đôi mắt cậu, sắc môi đậm khê mở, giọng nói đè thấp thì thầm trước mặt cậu. “Lạc, em tỉnh rồi.” Dao găm sắc bén để ngang trên mặt cậu, mặt dao nhẹ nhàng xẹt qua hai má, cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng lan khắp thân thể. Cậu ngừng thở, rất sợ mình run rẩy không cẩn thận sẽ bị lưỡi dao sáng loá kia cắt phải. Ánh sáng lạnh lùng khiến cho cậu không thể nhìn tiếp mà quay đầu đi.

“Lạc.” Hơi thở nóng hổi một lần nữa lại phả lên, vẫn là giọng nói mềm nhẹ như vậy, chỉ dùng âm lượng để cậu ở bên cạnh hắn nghe được, những lời “dịu dàng” không ngừng nỉ non. “Nơi này của em,” ngón tay thon dài, nhẹ như lông chim đặt trên gương mặt cậu, không ngừng vẽ vòng tròn ở quanh một nơi, “có dấu vết cô ta hôn qua.” Ngón tay mảnh khảnh lạnh lẽo như lưỡi dao, xâm nhập vào ngực cậu, không ngừng tra tấn thần kinh căng thẳng bạo liệt của cậu. “Lạc, tôi thật sự không thể dễ dàng tha thứ sự tồn tại của nó, để tôi giúp em, huỷ cái nơi đã bị vậy bẩn này, được không?”

Giọng nói truyền ra từ vực sâu ngàn mét, nhanh chóng đóng băng suy nghĩ của cậu. Huỷ đi? Huỷ đi?

Là muốn huỷ gương mặt cậu, phải không?

Làn da này thì ra cũng không phải là thứ Duẫn Thiên Khuyết thật sự muốn, cho dù huỷ đi diện mạo của cậu, cũng không sao cả, phải không?

Làn da này, khuôn mặt này, rốt cuộc còn ý nghĩa gì nữa đây...

“Lạc.” Âm thanh của linh hồn lại vang lên. “Tôi sẽ nhẹ nhàng cắt bỏ nó, sẽ không đau lắm đâu.” Dao găm bén nhọn khẽ giơ lên, như đang rót ra những giọt nước lạnh lẽo, trong suốt, băng giá. “Em yên tâm! Rất nhanh sẽ ổn.”

Sẽ không rất đau...

Phải không?

Ha ha... Cậu còn biết đau sao? Còn có chuyện đau hơn nữa sao?

Nếu hấn muốn, thì cứ vậy thôi, làn da này không có ý nghĩa với Duẫn Thiên Khuyết, với cậu, cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Còn có thể trông gậy vào gương mặt nhợt nhạt này, mang lại cho cậu cái gì sao?

Cậu đã phải chịu đựng quá nhiều, kỳ thật, cũng không còn gì quan trọng.

Lạc Kính Lỗi thuận theo, nhắm mắt nín thở, chờ đợi hấn đâm xé.

Cậu có thể cảm giác lưỡi dao lướt trên hai má, cảm giác đau đớn dần dần ủa đến, thần kinh hoảng sợ, khiến cho cậu không tự chủ mà run lên.

Lưỡi dao lại chớp lên, bàn tay đặt trên vai cậu cũng nâng lên. Cậu ấy đang run! Duẫn Thiên Khuyết nhìn vào khuôn mặt đang nhắm chặt hai mắt của Lạc Kính Lỗi, thân mình không ngừng run run.

Cậu đang sợ hãi.

Cậu ấy thật sợ hãi.

Phải không?

Một loại cảm xúc mềm mại ủa vào tâm linh Duẫn Thiên Khuyết, hấn chậm rãi buông dao găm xuống, cẩn thận nâng gương mặt tái nhợt của Lạc Kính Lỗi lên, ấn xuống một nụ hôn thật sâu. “Được rồi, Lạc, lần này đủ rồi. Đừng sợ, tôi sẽ không tổn thương em nữa. Còn về nơi này,” tầm mắt hấn dừng lại ở nơi đã bị người khác hôn qua, “tôi sẽ dùng nụ hôn của mình để che lấp nó là được rồi. Có lẽ lúc đầu sẽ có chút chán ghét, có chút buồn nôn, nhưng mà sau một lúc, sẽ che lấp được! Tôi sẽ cố gắng hết sức. Đừng sợ hãi nữa, được không?” Đôi môi hạ xuống, trên đôi môi đỏ mọng ủa máu của cậu. Máu của Lạc, dung hợp với hấn, cái này có nghĩa là vĩnh viễn sẽ không rời xa!

Nghĩ như vậy, trên mặt Duẫn Thiên Khuyết lộ một chút tươi cười, dưới ánh trăng xinh đẹp vô cùng, làm lu mờ ánh sao trên bầu trời.

Cảnh đẹp như vậy, Lạc Kính Lỗi không có tâm thương thức, đắm chìm ở thế giới của một mình cậu.

Từ đó về sau, Lạc Kính Lỗi không còn được ngủ một giấc an ổn. Cứ vào nửa đêm, sẽ đột nhiên bừng tỉnh. Trong mơ mơ màng màng, cậu tựa hồ sẽ lại thấy con dao găm lạnh giá đâm sâu vào lòng người kia, dung nhan diễm lệ, mang theo nụ cười quỷ mị, một bước một bước lại gần đến cậu...

“A...”

Hoa thủy tiên vàng

C 26

By Hoại Băng ❀ Posted in Đây là Yêu ❀ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❀ Leave a comment

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

CHƯƠNG 26

Sợi Kim

“Chào buổi sáng, Lạc.” Hoàng tử hạ xuống một nụ hôn sâu, đánh thức người đẹp đang ngủ của hắn.

Lạc Kính Lỗi từ từ tỉnh lại từ trong cơn mơ. Đến tận sáng sớm cậu mới có thể ngủ say được, hai ba giờ sau lại bị người đánh thức. Cậu chậm rãi hé mở mí mắt nặng nề, làn mi dày đậm nhẹ nhàng nâng lên, một thế giới mới được mở ra.

Gương mặt thiên sứ lọt vào trong mắt, làn da như ngọc, miệng cười quyến rũ (1). Giống như sương mai thanh lệ, ánh nắng chiếu vào đôi môi đỏ tươi, trong lúc nhất thời mê hoặc ánh mắt của cậu. Trong nháy mắt, cậu thậm chí còn có cảm giác rung động với dung nhan này. Sắc thái mềm mại thêm một chút đã tính kiều ngạo. Đúng vậy, chính nét đã tính bừa bãi này đã khiến cậu bình tĩnh từ trong hỗn độn.

Lạc Kính Lỗi hoảng hốt ngồi dậy, máy móc áp chế thần kinh, một nụ cười trống rỗng xuất hiện trên mặt cậu. “Chào buổi sáng.” Giọng nói đậm bạc, như bay đến từ phương xa.

“Lạc, hôm nay là sinh nhật em, không thể chỉ ở trên giường.”

“Ừ.” Lạc Kính Lỗi lãnh đạm trả lời, xúc chần lên, chuẩn bị xuống giường rửa mặt.

“Lạc.” Duẫn Thiên Khuết từ phía sau lưng ôm lấy cổ cậu, một hồi lâu mới chậm rãi buông ra. Đầu ngón tay hắn摩挲 lên vết sẹo dài sau tấm lưng trần của cậu, từng chút từng chút trượt xuống, phác họa đường cong xấu xí kia. Sắc thịt màu đỏ như đang cách trở thế giới hai người. Cơ thể bên dưới đầu ngón tay này mang cho hắn cảm giác không hề chân thật. Rõ ràng đã khoá chặt Lạc ở bên người, vì sao lại có cảm giác xa xôi, lại như mơ như mộng vậy?

“Lạc, còn đau không?” Giọng nói mềm mại dịu dàng như chính ngón tay mảnh khảnh của hắn, nhẹ nhàng như chưa từng buông xuống.

Sau khi nghe thấy những lời này, Duẫn Thiên Khuết rõ ràng cảm giác được thân thể bên dưới ngón tay đã run lên. Cậu bị dọa sợ, khúm núm đáp. “Không, không đau, không đau.”

Duẫn Thiên Khuết để cậu đi vào phòng tắm, một mình nằm trên giường, hai má áp lên nơi cậu đã ngủ. Mùi hương của Lạc, nơi này có mùi hương của Lạc, thơm quá. Có lẽ nên dẫn cậu ra ngoài một chút. Một năm này, hắn khoá cậu trong căn biệt thự, một bước cũng chưa từng bước ra ngoài. Cậu ấy có phải sẽ cảm thấy có chút buồn không? Vết thương đã gần như khỏi hẳn, chỉ còn lại sẹo. Hắn không để ý chuyện này, nhưng không biết Lạc sẽ nghĩ thế nào. Nếu không thích thì ra nước ngoài chỉnh hình là được rồi.

Nước ngoài? Đã bao lâu hắn không mang Lạc xuất ngoại giải sầu rồi. Ừ, đây là chủ ý không tồi. Chờ hắn giải quyết xong chuyện lúc này, sẽ mang Lạc ra ngoài chơi một chút.

Bọn họ thật sự rất cần một kỳ nghỉ hoàn mỹ, thật sự hưởng thụ thế giới của hai người.

“Lạc, chúc mừng sinh nhật.” Một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ xuất hiện trước mặt Lạc Kính Lỗi.

“Cảm ơn.” Cậu cầm lấy đồng hồ mang vào cổ tay mình. “Rất đẹp.” Lỗ tai kề sát mặt đồng hồ.

Thanh âm tích tắc đó là cái gì? Trong nháy mắt đã trôi qua là cái gì? Thời gian sao? Món quà cỡ nào buồn cười lại châm chọc. Người ngay cả cửa cũng không được bước ra, ngay cả ban ngày hay ban đêm cũng không phân biệt được, thì còn cần đồng hồ để làm gì, còn muốn biết thời gian để làm gì? Thật sự quá mức thừa thãi!

“Em thích là tốt rồi.”

Duẫn Thiên Khuết tặng cho cậu một bữa tiệc sinh nhật rất đẹp. Kỳ thật cũng chẳng khác năm vừa rồi là bao nhiêu. Một ngày chỉ thuộc về hai người bọn họ. Một hình thức cố định, trình diễn lặp lại hằng năm.

Khi mặt trăng lộ ra giữa tầng mây, thời gian huy hoàng ban ngày trôi qua, Duẩn Thiên Khuyết ôm lấy người yêu của mình cùng lạc vào một thế giới khác.

Sau những nụ hôn chân thành kích thích, đôi môi lại miết dọc theo những đường cong mềm mại, đầy đặn. Từ những độ cong mà xâm nhập vào sâu hơn. Môi kề sát, đầu lưỡi linh động tiến sâu vào, quấy rầy người tình nhút nhát của mình, cùng nhảy cùng múa. Một bước chinh phục tất cả, đầu lưỡi từng chút một khơi mào khuấy động, không ngừng liếm lộng bề mặt thô ráp bên ngoài, mang hương dịch ẩm ướt đẩy vào trong miệng. Đầu lưỡi lại không ngừng múa may, tận tình chơi đùa ở bên cạnh. Nó giống như nhụy hoa ẩn trong nụ hoa vàng, hương thơm mê người, ngây ngô non nớt, chứa đầy mật ngọt dẫn dụ hấp dẫn đến hái. Trên đầu môi truyền đến dư diệu dàng, nhẹ nhàng kích thích dục vọng của hắn một lần lại một lần nữa.

(Tác giả: Tạm thời tính lược.)

...

Rất lâu sau Duẩn Thiên Khuyết mới thỏa mãn chấm dứt cuộc yêu đương này. Từ sau khi vết thương của cậu lành lại, loại chuyện này thường xuyên phát sinh. Lạc Kính Lỗi dụ ngoạn hoàn toàn khác hẳn với lúc trước. Nếu nói lúc trước cậu ấy đối với mình luôn căng thẳng cùng chống cự, hiện tại cũng đã chủ động hơn. Chỉ cần một mệnh lệnh cũng khiến cậu xem như là thánh chỉ mà thực hiện lập tức, không dám chậm trễ, sợ phải nhận lấy trừng phạt gì đó. Haiz, xem ra là rất sợ hắn rồi. Nhìn người đang nằm xụi lơ bên cạnh, tâm hắn không khỏi sinh ra vài phần thương tiếc. “Lạc, có phải em rất sợ tôi hay không?”

Lạc Kính Lỗi như bị điện giật, thân mình chấn động mạnh, run run không biết nên trả lời như thế nào. “Tôi, tôi...”

“Kỳ thật, như vậy cũng tốt. Em kiêng kỵ tôi, cũng sẽ không làm ra những chuyện tôi không thích nữa.” Duẩn Thiên Khuyết nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của cậu. “Lạc, hiện tại em còn cảm thấy tôi là một tên ma quỷ máu lạnh, biến thái, âm hiểm sao?”

Thân mình Lạc Kính Lỗi càng thêm run rẩy dữ dội. “Không... không... không... sẽ không... đúng vậy... thật xin lỗi...”

“Như vậy, bây giờ em còn thích đứa con gái kia sao?”

Lạc Kính Lỗi giống như lá phong rơi, co rúm lại không ngừng. Đôi môi ngáp ngừng. “Không... Tôi... Tôi không... Không... Không phải... Tôi không... Không thích... Khuyết... Khuyết... Xin cậu tha thứ cho tôi... Tha thứ cho tôi đi!”

“Ha ha...” Duẩn Thiên Khuyết đột nhiên cười ha hả, ôm cậu vào lòng, đắp chăn lên. “Ngốc, tôi chọc em thôi! Nhìn em sợ đến mức này, được rồi, đừng sợ, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không thương tổn em. Em là bảo bối quan trọng nhất của tôi, Lạc à.”

Bảo bối quan trọng nhất, phải không?

Lạc Kính Lỗi thoải mái cười, tựa vào trên vai hắn, cảm xúc lạnh lẽo khiến cậu mở to mắt, một cây thánh giá bằng vàng xuất hiện trước mặt, lấp lánh rực rỡ.

“Đây, là—” Cậu bắt lấy mặt thánh giá trên cổ Duẩn Thiên Khuyết. “Đẹp quá.”

“Em thích không?” Duẩn Thiên Khuyết cúi đầu nhìn thoáng qua. “Đây là món quà sinh nhật năm tôi năm tuổi, người đàn ông đó tặng cho tôi.”

Lạc Kính Lỗi ngẩng đầu, nhìn hắn thật sâu.

“Thấy kỳ quái vì sao tôi không ném nó đi, phải không?” Một nụ cười khổ tự giễu hiện lên bên khoé miệng. “Bởi vì trên mặt dây chuyền này dính máu của người phụ nữ tôi yêu nhất, cho nên tôi giữ lại nó. Giống như từ nó tôi có thể ngửi được một chút hương vị của máu.”

Lạc Kính Lỗi cúi đầu, cố ý khiến mình ngủ đi.

“Lạc, em thích không? Tôi tặng nó cho em nhé.” Duẩn Thiên Khuyết nói xong liền tháo dây chuyền trên cổ xuống, vòng qua cổ cậu, mang cho cậu.

“Nhưng mà—”

“Em không vui sao?”

“Không phải.” Cậu vội vàng giải thích. “Đây là kỷ vật về mẹ của cậu, tặng cho tôi có sao không?”

“Không có gì không tốt. Dù sao em vĩnh viễn đều ở bên cạnh tôi, khi tôi muốn nhìn nó một chút, lúc nào cũng có thể nhìn thấy mà.” Duẫn Thiên Khuyết thoáng lui ra phía sau, thưởng thức vật xinh đẹp trên người cậu. Nhìn trái, nhìn phải, tựa hồ có gì đó khiến hắn không vừa lòng. Sau đó hắn cởi dây chuyền xuống, nghĩ nghĩ một chút, bắt lấy tay Lạc Kính Lỗi, quấn hai vòng trên cổ tay cậu. “Ừ, như vậy thuận mắt hơn.” Nếu người đàn ông kia nhìn thấy, không biết sẽ tức giận thành dạng gì. Chỉ nghĩ như vậy thôi cũng khiến cho hắn hưng phấn nở nụ cười.

“Như vậy, được không?” Lạc Kính Lỗi nâng tay nhìn vật trang sức đeo trên cổ tay, như vậy có phải hơi có chút tùy tiện không.

“Không sao, cứ mang như vậy đi, rất đẹp.” Duẫn Thiên Khuyết nâng tay cậu lên, nhẹ hôn một cái trên mặt thánh giá kia. “Lạc, em có biết đây là cái gì không?”

“Hả?” Lạc Kính Lỗi không hiểu được ý tứ của hắn.

“Em nghĩ người đàn ông kia làm sao có thể tặng tôi một chiếc vòng cổ đơn giản như vậy làm quà.” Đùa cợt qua đi, hắn nắm thân thánh giá, khẽ nhấn ở phía trên một chút, lộ một cây kim dài màu bạc, lấp lánh chói mắt. “Đây mới là món quà ông ta tặng tôi, sợi kim (2). Vũ khí tốt nhất khi chiến đấu gần.”

Lạc Kính Lỗi không thể tin nhìn vật như cây kim tiêm đó, cái này sao lại là vũ khí được.

Như là nhận ra nghi hoặc của cậu. “Em đừng xem thường nó. Nó được làm ở Nga, dùng 237 lưỡi dao để chế thành.” Duẫn Thiên Khuyết nắm thân thánh giá, nhẹ nhàng nhấn một cái, lưỡi kim lập tức bắn ra hơn 10cm, giống như một con dao găm lưỡi dài. “Tên của nó là sợi kim, tất nhiên có ý nghĩa của nó. Em xem đi.” Hắn vươn ngón trỏ, tới gần lưỡi kim, cách nó khoảng 4,5 cm rồi dừng lại.

Lạc Kính Lỗi cho dù không chớp mắt nhìn theo ngón trỏ của hắn, cũng không có phát hiện vết thương được hình thành bằng cách nào. Như kéo một sợi dây, hắn nhẹ nhàng kéo đầu kim ra, vết máu mỏng manh hiện rõ ràng trước mắt. “Đây, đây là...”

“Đây là chỗ tinh xảo của nó.” Duẫn Thiên Khuyết xoa xoa ngón tay dính máu. “Phía trước của nó có 1000 lưỡi kim mà người không thể nhìn thấy, sắc bén vô cùng, khiến kẻ địch không thể tới gần em. Nếu không biết tình huống, muốn cầm nó một chút, lưỡi kim sẽ đâm vào xương cốt, cái loại đau đớn này cũng không phải người bình thường có thể chịu được. Hơn nữa, muốn lấy ra cơ hồ cũng không thể dùng mắt thường để nhìn lưỡi kim được, đó cũng là một chuyện rất khó. Cho nên, cái này xem như là vũ khí chết người.” Đây coi như là nguyên nhân đầu tiên khiến Duẫn Thiên Khuyết muốn lưu lại nó, để cho người khác không thể dễ dàng tới gần hắn. Một khi xác định, thì cả đời cũng không thể tới gần được.

“Vật quý giá này, cậu tặng cho tôi, vậy cậu...”

“Không sao, tôi có rất nhiều vệ sĩ, không cần đến nó. Em mang là được rồi, Lạc, nếu có ai thương tổn em, đây là vũ khí của em. Muốn cắt vỡ yết hầu của hắn cũng được.”

Lạc Kính Lỗi vốn không muốn nhận, nhưng lại sợ hắn sẽ mất hứng, vì vậy miễn cưỡng nhận lấy. Một lần nữa xác nhận toàn bộ kim đã hoàn toàn được thu hồi. “Có cậu ở đây, tôi nghĩ, tôi không cần dùng đến nó.”

“Tôi cũng hi vọng, không có ngày đó.” Đôi mắt thâm trầm của Duẫn Thiên Khuyết lúc này sáng rõ vô cùng.

Chú thích:

(1) Nguyên văn là “xảo tiểu thiên hê”.

(2) Nguyên văn là “tiêm ti châm nhận” (). Bãg cũng không biết là gì, dịch google thì ra Fibrils pin edge – sợi cạnh pin =))

Tìm hình thì ra cái này, thôi thì để Sợi Kim cũng được, ai có từ khác dùng được hơn thì nói Băng nha. (Còn vì sao băng không dùng từ “kim châm” thì khi Khuyết giải thích về cái tên của nó, gọi là “kim châm” nghe có vẻ không hợp)

C 27

By Hoại Băng ♡ Posted in Đây là Yêu ♡ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ♡ 4 Comments

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

CHƯƠNG 27

Nhược Điểm

Băng: Phù, cuối cùng cũng xong quyển thượng rồi.

Nói về vấn đề tên của Khuyết và ông cha hần một chút. Trước đây Băng có viết tên tiếng Nhật của của Khuyết là Fujii Thiên (Đại khái phải là hoàn toàn tiếng Nhật nhưng Băng dịch không ra được :-<), cha=" của=" khuyết=" phải=" là=" fujji=" gì=" gì=" đó.= còn=" khi=" nhắc=" đến=" gia=" tộc=" của=" khuyết=" thì=" là=" gia=" tộc=" fujji.= như=" vậy,=" để=" đơn=" giản=" hơn,=" từ=" bây=" giờ=" vẫn=" gọi=" cha=" khuyết=" là=" đăng=" tỉnh=" mục,=" khuyết=" là=" đăng=" tỉnh=" thiên=" (chỉ=" mình=" ông=" cha=" gọi=" khuyết=" như=" thế.)=" còn=" khi=" nhắc=" đến=" gia=" tộc=" của=" khuyết=" thì=" vẫn=" gọi=" là=" gia=" tộc=" fujji=" nhé.= ">

Hi vọng mọi người hiểu Băng muốn nói cái gì :v Lộn xộn quá mà :v

“Cậu chủ.” Sau khi quần gia mở cửa ra, hần bị Duẫn Thiên Khuyết người đầy máu dọa đến sững sốt vài giây. Nhưng kinh nghiệm nhiều năm khiến cho hần lập tức phản ứng lại, nghiêng người, để vệ sĩ đang nâng Duẫn Thiên Khuyết đưa hần vào trong nhà.

Tạm thời ngồi xuống sofa, Duẫn Thiên Khuyết nhắm mắt lại càng không ngừng thở dốc. Lớn như thế này nhưng hần chưa từng chịu qua vết thương nặng như vậy. Một viên đạn bắn xuyên qua bả vai, cứ như vậy mà để lại dấu vết trên người hần. Lạnh lạnh, hình như có gió thổi qua. Hần chưa từng nghĩ tới chính mình cứ nhiên cũng sẽ có một ngày này. Tuy rằng những người kia sau đó cũng không có kết cục tốt đẹp gì. Nhưng bị thương, với hần mà nói, cũng là chuyện mất mặt đến cực điểm, nhất là ở trước mặt Ảnh của hần. Ha ha... Có lẽ lưu lại Ảnh là chuyện đúng đắn, nếu không có y đúng lúc bắn ra một viên đạn khác, thay đổi phương hướng của viên đạn kia, có lẽ hần đã đi gặp người mẹ hần luôn tưởng niệm rồi. Không đúng, mẹ hần đã lên thiên đường! Mà hần, hừ, vĩnh viễn cũng không đến được nơi đó.

“Gọi cho bác sĩ, bảo hần mang theo dụng cụ, lập tức tới đây. Bà Lâm mang hòm thuốc lại đây, bảo các cô khác nấu nước ấm, chuẩn bị cho tốt. Hai người các anh, nâng cậu chủ đến phòng chữa trị đi, giúp cậu chủ cầm máu trước, nhanh lên!” Quần gia nhiều kinh nghiệm chu đáo bình tĩnh ra lệnh.

Lạc Kính Lỗi nghe được âm thanh, đi ra từ phòng ngủ. Một người đầy máu đang nằm trên sofa dưới lầu. Chính là gương mặt quen thuộc như vậy. Cậu hai ba bước chạy xuống cầu thang, chạy đến trước mặt Duẫn Thiên Khuyết, rồi lặng yên như vậy, không biết nên nói cái gì.

Duẫn Thiên Khuyết như là nghe được tiếng bước chân, mở mắt ra. “Lạc, lại đây.” Hần vươn tay.

Lạc Kính Lỗi nhú mày đi lên phía trước, bộ dáng lo lắng đến cực điểm, cầm tay hần, truyền vào độ ấm khiến lòng hần an tâm.

“Cậu chủ.” Quản gia hần muốn nhắc nhở hần phải lập tức nằm xuống.

“Không sao, không cần nâng. Tôi vẫn đi được.” Duẫn Thiên Khuyết xoay về phía Lạc Kính Lỗi. “Lạc, em giúp tôi đi qua được không?”

“Ừ.” Lạc Kính Lỗi khoác tay hần qua vai mình.

“Cậu chủ, như vậy rất xứng bầy.” Quản gia chưa từ bỏ ý định.

“Một câu thôi, đừng để tôi nói hai lần.” Dem toàn bộ sức nặng thân thể mình áp lên người Lạc Kính Lỗi, Duẫn Thiên Khuyết gian nan đi từng bước về phía trước. Mỗi một bước đi đều tác động vào vết thương trên vai. Hần cắn răng thật chặt, tận lực giấu giếm vẻ mặt thống khổ, hần không muốn để Lạc lo lắng.

Lạc Kính Lỗi không nói một lời, đưa hần đến phòng chữa trị.

Nơi này có một ít dụng cụ y tế cơ bản, một số ca phẫu thuật không quá phức tạp thì vẫn có thể tiến hành ở nơi này. Tuy rằng Duẫn Thiên Khuyết trước đây phản đối xây dựng một nơi như vậy, thật sự không biết vì lý do quan trọng gì, nhưng người đứng đầu “Thiên Vận” là Đằng Tinh Mục vẫn kiên trì để lại căn phòng này. Duẫn Thiên Khuyết là đứa con duy nhất của ông ta, cũng là người thừa kế duy nhất, cho nên ông ta không cho phép bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh. Nhiều năm qua, căn phòng vẫn nhàn rỗi cuối cùng cũng phát huy được tác dụng.

Đuổi người làm cùng vệ sĩ đi, Duẫn Thiên Khuyết nằm ở trên bàn giải phẫu lặng lặng chờ bác sĩ đến, làm bạn với hần chỉ có Lạc Kính Lỗi. “Lạc, em lại đây.”

Lạc Kính Lỗi đi lên phía trước, bắt lấy tay hần, xoay mặt về phía hần.

“Lạc, có em cùng tôi là đủ rồi. Cho dù hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc đời, tôi cũng thỏa mãn.” Duẫn Thiên Khuyết chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ hô hấp của cậu trên mặt, giao triền với cậu, thật mạnh, ngấm sâu vào từng lỗ chân lông.

“Lạc, em có biết, khi tôi bị thương, tôi đã nghĩ đến điều gì không?” Hơi tạm dừng một chút, lại mở miệng. “Tôi nghĩ, tôi muốn xin thượng đế, đừng cho tôi chết nhanh như vậy, cho dù muốn đoạt đi sự sống của tôi, cũng xin cho tôi một chút thời gian. Tôi muốn nhìn thấy Lạc của tôi, chỉ có nắm tay em ấy, tôi mới có thể rời đi được. Để cho tôi nhìn thấy em lần cuối cùng, tôi sẽ ghi nhớ toàn bộ hình dáng của em. Cho dù là thành quỷ, hay là trở lạnh du hồn, tôi cũng sẽ trở về tìm em. Lạc, tôi thật sự không buông em ra được. Dù chết, cũng không buông tay được. Lạc, nếu tôi không sống tiếp được, em sẽ nguyện ý chết cùng tôi chứ? Kiếp sau, kiếp sau nữa, chúng ta vẫn ở cùng nhau, em nguyện ý không?”

Lạc Kính Lỗi lặng lặng nhìn chăm chú gương mặt của hần. Dần dần, trở nên bình tĩnh.

Hơi thở hần mỏng manh hỗn loạn, hần đã hôn mê rồi. Áo sơ mi trắng vì chảy máu quá nhiều, nhuộm màu đỏ tang tóc.

Máu?

Đó là máu?

Hần cũng sẽ đổ máu?

Máu của hần, cư nhiên lại là màu đỏ?

Lạc Kính Lỗi vẫn duy trì tư thế nhìn vào hần trong thời gian dài, hô hấp nhợt nhạt quanh quẩn không khí, một lần nữa nhắc nhở cậu một sự thật.

Cậu quay đầu, một vầng gì đó loé sáng hấp dẫn ánh mắt của cậu. Cậu như bị nam châm hút, vươn tay, tới gần vật đó. Mặt thánh giá trên cổ tay cũng lung lung lắc lắc.

Cậu cầm lấy vật đó, đôi mắt không chút xúc cảm nhìn vào mặt trên, rồi lâm vào một thoáng trầm tư.

Dao giải phẫu lạnh lẽo trong tay cậu cũng dần dần có độ ấm, ánh sáng sắc lạnh loé lên lại làm hai mắt cậu đau đớn. Phía trên lưỡi dao ngắn nhỏ phản chiếu hình ảnh một đôi mắt đầy hận thù, đâm thật sâu vào trái tim của cậu.

Là cơ hội sao?

Là cơ hội trời ban cho cậu sao?

Cậu có thể làm gì? Cậu nên làm gì?

Tiểu Hi, cậu có thể nói cho tớ biết không...

Người con gái xa xôi kia, ký ức xa xôi, thời gian hai năm. Cậu ấy, còn sống không?...

Nắm chặt chuôi dao, tới gần bên môi. Những ngón tay trắng bệch. Cậu nhẹ nhàng lại gần, hung hãn cắn răng vào phía trên lưỡi dao. Ra sức mà cắn, cho đến khi khớp hàm vì cắn mà sinh đau, cuối cùng mới rời đi.

Thả con dao giải phẫu màu bạc về lại chỗ cũ, mặt dây chuyền thánh giá trên cổ tay vẫn bướng bỉnh nhảy nhót theo thân thể.

“Cậu chủ.” Quản gia vội vàng xông tới, bác sĩ cầm hộp dụng cụ đi theo phía sau, còn cả người làm.

Lạc Kính Lỗ biết, Duẫn Thiên Khuyết, sẽ sống lại!

Đã hai năm rồi Lạc chưa được ra ngoài đi! Tuy rằng mỗi lúc về nhà sẽ được nhìn thấy gương mặt thương nhớ kia, Duẫn Thiên Khuyết rất vui vẻ. Nhưng mà, hai năm, nếu nhốt một người trong phòng hai năm, không được ra ngoài dù một bước, có phải sẽ khiến con người cảm giác muốn phát điên hay không? Duẫn Thiên Khuyết từng khuyên nhủ cậu, chỉ cần có vệ sĩ bên cạnh, thì vẫn có thể tùy ý đi ra ngoài. Nhưng Lạc Kính Lỗ cự tuyệt, nói rằng lẳng lặng ở nhà chờ hấn cũng được. Vì thế, hấn cũng đành từ bỏ.

Khi thời gian bước qua năm thứ ba, Duẫn Thiên Khuyết không tiếp thu được tình trạng tự bế này nữa. Vì thế, hấn cứng rắn kéo cậu đến dạo chơi ở một số thành phố lớn Trung Quốc. Lạc không phải là con gái, không mua đồ gì cả, cũng không còn lú lú như trước. Ngay cả hương vị mồ hôi chảy ròng ròng mà hấn từng mê muội, cũng không còn nữa. Duẫn Thiên Khuyết không hiểu vì sao lại cảm thấy mất mát. Nhưng rất nhanh hấn lại quen thuộc với tâm tình nhàm chán này. Lạc hấn đã rất vui vẻ! Tuy rằng cậu ấy chưa từng nói qua, nhưng Duẫn Thiên Khuyết tin tưởng những điều hấn ai bài cho cậu vĩnh viễn đều là tốt nhất. Lạc hấn sẽ cảm kích.

Nhưng ba năm nay, sự nghe lời cùng hèn mọn trong tâm ngày càng mạnh mẽ. Cho dù là lúc nào, cậu cũng giống như một người vợ nhỏ, điềm đạm đáng yêu ở bên người hấn. Cậu không nói chuyện nhiều, không cười nhiều, chỉ sợ nói lỡ một lời, sẽ rước lấy những lời trách mắng. Cho dù dục vọng của Duẫn Thiên Khuyết có không đúng lúc bao nhiêu, cho dù là ở địa phương tồi tệ nhất, Lạc Kính Lỗ cũng sẽ cởi quần của mình xuống, chuẩn bị tốt khúc dạo đầu, chờ đợi hấn yêu đương. Thân thể phối hợp hoàn hảo khiến cho hấn lần lượt đạt tới cao trào.

Duẫn Thiên Khuyết nghĩ, hấn sẽ càng ngày càng thích Lạc Kính Lỗ. Thời gian cũng sẽ không làm cảm tình phai nhạt, cho dù bao lâu đi nữa, là điều hấn vốn không hề tin tưởng. Nhưng hiện tại, hấn yêu thương cậu, tình yêu của hấn như một lưỡi dao, đâm vào rất sâu, rất sâu.

Vào một buổi tối giữa mùa hè, một vị khách không mời mà đến xâm nhập vào biệt thự của Duẫn Thiên Khuyết.

Đặng Tĩnh Mục ngồi ở sofa đối diện đánh giá con trai của mình. Không, có lẽ là thương thức. Duẫn Thiên Khuyết 23 tuổi càng có vẻ thành thực, cho dù là bề ngoài phi phàm anh tuấn, hay là vài năm xử lý trong chuyện của bang phái đã tôi luyện ra một khí thế trầm ổn, trưởng thành, cũng đủ để giúp đỡ những người có vị trí tối cao điều hành bang phái. Nó lớn mật làm việc cùng kín đáo cẩn thận, cũng sẽ khiến người khác hoài nghi, không tin nó là một người mới hai mươi mấy tuổi thay vì là một thằng nhóc chỉ mới tiếp xúc chuyện của bang phái có ba bốn năm. Một ngày nào đó, nó sẽ vượt qua cả mình. Một ngày nào đó, nó sẽ giọng khách át giọng chủ. Bên khoé miệng Đặng Tĩnh Mục hiện ra một nụ cười sâu xa khó hiểu.

Duẫn Thiên Khuyết làm ngơ sự biến đổi trên gương mặt ông ta, giọng nói miễn cưỡng phát ra từ cổ họng. “Có việc sao?” Thì ra tình cảm thời gian không thể làm phai nhạt cũng có một loại tình cảm khác.

“Thiên, con cuối cùng cũng đã lớn.” Hai tay đút vào túi áo kimono, Đặng Tĩnh Mục bình tĩnh biểu lộ tán thưởng từ đáy lòng. “Cũng đã đến lúc lập gia đình.”

Lực chú ý của Duẫn Thiên Khuyết cuối cùng cũng từ bụi hoa lan rục rở bên ngoài chuyển đến trên người đàn ông. “Lập gia đình?”

Năm tháng thăm trầm khắc sâu trên gương mặt người đàn ông phía trước, những nếp nhăn cũng không thể giấu nổi nét uy hiếp bức người. Hơi thở ông ta tràn ngập nguy hiểm và khí phách, cho dù đối mặt với những người vợ hay là con gái cũng chưa từng dịu đi. Nhưng chỉ mình Duẫn Thiên Khuyết, đứa con trai tự hào của ông, trong nét nguy hiểm kia cũng có thêm một phần yêu quý. “Còn nhớ rõ cách đây ba tháng, cha mang con đến dự tiệc rượu ở Nhật Bản không? Yamazaki Ryuta – phó bộ trưởng bộ tài chính Nhật Bản, con hắn cũng có ấn tượng! Con gái rượu của hắn – Yamazaki Linzi tựa hồ có ấn tượng rất tốt với con! Từ sau lần đó gặp mặt, lão Yamazaki thường xuyên tiếp xúc với cha, trong lúc đó hay nhắc đến con. Dụng ý này, cũng không cần cha nói rõ đi!!”

Duẫn Thiên Khuyết nheo hai mắt lại, bộ dáng đã hiểu rõ, động tác cười mỉa bên khoé miệng, thì ào ào tự nói. “Bộ tài chính – phó bộ trưởng sao?”

Đặng Tĩnh Mục làm sao không biết hắn đang cười nhạo, cũng không biến sắc. “Cha tin tưởng, hôn sự này đối với tương lai của con sẽ có lợi ích rất lớn. Con thông minh như vậy, hẳn là sẽ không cự tuyệt.”

“Nếu tôi nói không thì sao?”

Đặng Tĩnh Mục không nói một lời, đợi câu tiếp theo của hắn.

Ông đang đợi, ông không tin người con trai với đôi mắt hẹp dài, khôn khéo như vậy sẽ không có dã tâm. Dã tâm giành được sự nghiệp lớn.

Duẫn Thiên Khuyết nhướn cao mi. “Ông cho là, ông có thể lấy thúng úp voi sao?” Hắn xoay đầu về phía quần gia. “Tiễn khách.”

(Lấy thúng úp voi: Câu thành ngữ ngụ ý nói về một việc làm khó khăn, không thể thực hiện được cố che giấu một việc lộ liễu.)

“Con thật sự muốn bỏ qua? Cha nghĩ, đây với con là một cơ hội tốt.” Đặng Tĩnh Mục không thể nói không có ảo não, nhưng lại không biểu hiện ra trước mặt Duẫn Thiên Khuyết.

“Thì sao?” Cười lạnh một tiếng. “Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi nói với ông, tôi, Duẫn Thiên Khuyết, cả đời này cũng sẽ không kết hôn.” Khinh thường phát ra một tiếng hừ lạnh. “Đừng mang chuyện tương tự đến làm phiền tôi. Tôi sẽ không trả lời ông nữa.”

“Không kết hôn?” Đặng Tĩnh Mục hiển nhiên không thể hiểu được ý tứ của hắn. “Con không tính kết hôn?”

“Kết hôn? Có ý nghĩa sao?” Bên trong đôi mắt lạnh lùng ẩn giấu một phần màu xám ảm đạm. “Có một người người phụ nữ, đợi cả đời, cho đến lúc chết cũng không đợi được cuộc hôn nhân mà bà muốn. Có một người đàn ông, ở thời điểm mạng sống bị uy hiếp, chỉ biết lấy người phụ nữ vì hắn mà sống chết, một lòng thương hắn ra làm bia đỡ đạn. Như vậy, người con của đôi nam nữ đó, ông cho rằng, hẳn cần hôn nhân sao? Ha ha...” Duẫn Thiên Khuyết thương xót cười to một trận. “Đặng Tĩnh Mục, tôi nói cho ông biết, tôi sẽ không hi sinh bất cứ thứ gì vì sự nghiệp của ông. Bởi vì tôi cũng máu lạnh giống như ông. Điều tôi tiếc nuối chính là, sợ rằng dòng máu chảy trên người ông ở nơi tôi, không còn có khả năng kéo dài. Ha ha...”

Đặng Tĩnh Mục nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng khoé miệng lại có chút rung động nhẹ nhẹ. Đặng Tĩnh Mục, con hắn, cứ nhiên lại dùng chuyện này bác bỏ hắn, chặn đứng lời của hắn. Nhìn dáng vẻ của nó không giống như vui đùa một câu, chuyện mà nó đã xác định, cho dù mình có làm như thế nào, đều không thể thay đổi. Đặng Tĩnh Mục biết một màn lúc năm tuổi kia đã khắc sâu vào trí nhớ của nó, mẹ đẻ của nó đối với mình mà nói chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ, một quân cờ có thể tạm thời lợi dụng. Lại không nghĩ rằng sức ảnh hưởng của người đàn bà kia lại lớn như vậy, có thể khiến Đặng Tĩnh Mục cả đời không quên được, cũng tràn ngập cực độ cừu hận với hắn. “Con, thật sự nghĩ như vậy? Chẳng lẽ, con không muốn đến ‘Thiên Vận’?”

“Tôi vẫn sẽ đến, dùng phương pháp của tôi mà đến, tôi không cần mượn lực của bất cứ kẻ nào. Ông chờ đi, một ngày nào đó, không xa đâu.” Nói xong, Duẫn Thiên Khuyết đứng lên, thân hình cao lớn che đi ánh mặt trời, đi về phía góc tối. Hắn dường như lại muốn nói cái gì, xoay người lại. “Đúng rồi, tôi đã quên nói cho ông một chuyện, tôi hiện tại thật sự rất hạnh phúc, cùng người yêu của tôi – Lạc – Kính – Lỗi.”

“Thiên, chuyện hoang đường như vậy chỉ làm lúc còn trẻ là được rồi, con đã không còn nhỏ, nên khắc chế một chút!” Đây là lần đầu tiên hắc quân chuyện Duẫn Thiên Khuyết, cũng là không thể nhịn được nữa. Duẫn Thiên Khuyết muốn nói cho hắc cái gì, là ngại hắc xen vào việc của người khác sao? Nó muốn nói ảnh chụp cùng bằng ghi hình ba năm trước đây, căn bản là không thay đổi được quyết định của nó sao? Xin người cha già của nó đừng làm chuyện tình ngây thơ như vậy nữa phải không?”

“Ông cho rằng, hiện tại ông còn có năng lực để quản tôi sao?”

Lạnh lùng lưu lại những lời này, Duẫn Thiên Khuyết dời bước đi về phía cầu thang, ở một góc u tối, một người con trai đang giấu mình ở đó. Duẫn Thiên Khuyết nắm tay người con trai kia, như khiêu khích mà hôn lên mặt cậu ta một chút, ôm lấy cậu đi vào trong phòng.

Một thân ảnh chói mắt lướt qua trong ánh sáng màu vàng, rơi vào trong ánh mắt thâm thúy của Đằng Tĩnh Mục. Đó là cậu trai kia!

Xem ra, hắc thật sự sai lầm rồi, đơn giản mà xem nhẹ thực lực của người con trai kia.

Nghĩ như vậy, lời nói của Đằng Tĩnh Thiên xem ra là sự thật, thành khẩn đến mức khiến hắc nghiêng rằng nghiêng lợi. Có người con trai kia ở đây, tất cả mọi thứ hắc đều đã trở thành sự thật.

Chẳng qua chỉ là một người con trai bình thường tới cực điểm, vì sao lại...

Hừ!

Ha ha...

Đằng Tĩnh Thiên, con là ai, chính con biết không?

Con là con trai của Đằng Tĩnh Mục ta, con cho là, cha sẽ không hiểu con sao?

Không, cha thậm chí còn hiểu con hơn chính bản thân con, hiểu được con rốt cuộc là dạng người gì.

Nhược điểm của con, cũng chỉ có cha biết.

Để đối phó với con trai máu mủ của mình, con đoán xem cha sẽ dùng biện pháp gì?

Là biện pháp khiến cho con đau khổ nhất.

Đừng trách cha quá hiểu con, ai bảo con là con của cha, con thừa hưởng sự máu lạnh, ích kỷ của cha. Như vậy, cái gì là đả kích trí mạng của con, con cho rằng, cha sẽ không rõ ràng sao?

Nếu con yêu người con trai kia, được, con cứ việc yêu đi. Con yêu càng sâu, con liền cách cha càng gần. Không bao lâu nữa, con sẽ trở về, hoàn toàn, trở lại bên người của cha.

C 28

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 6 Comments

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Yêu em, cũng không buông tay

“Ừ, Lạc của tôi là đẹp trai nhất, mặc cái gì nhìn cũng đẹp.”

Lời nói đầy tính trẻ con của Duẫn Thiên Khuyết rước lấy phần đông ánh mắt khác thường.

Lạc Kính Lỗi đứng trước gương thử đồ. Bộ tây trang sọc đen trắng vây kín thân thể thon dài, rắn chắc của cậu. Hình thể cao lớn và cân xứng, khoác lên bộ đồ Armani càng trở nên tao nhã, hoàn mỹ. Hai người đàn ông cao lớn, anh tuấn đứng chung một chỗ vốn đã là mục tiêu truy đuổi của các cô gái, hơn nữa vẻ ngoài Duẩn Thiên Khuyết quá mức nổi bật kia lại làm cho cả trung tâm mua sắm sôi trào lên.

Nếu là trước kia, lời nói của Duẩn Thiên Khuyết sẽ làm cậu có cảm giác xấu hổ và phẫn nộ. Nhưng bây giờ, gương mặt bình tĩnh lại không nhìn được một tia biến hoá.

Duẩn Thiên Khuyết đi đến bên người cậu, không coi ai ra gì mà từ phía sau ôm lấy cậu. Hơi thở ấm áp phun vào lỗ tai cậu. “Lạc, thích cái này không?”

Lạc Kính Lỗi nhẹ nhàng nhún bờ mi xinh đẹp, cẩn thận hỏi. “Cậu thích không?”

“À... Rất đẹp, rất thích hợp.”

Như nhận được mệnh lệnh, Lạc Kính Lỗi lập tức đáp. “Vâng, tôi cũng thích.”

Duẩn Thiên Khuyết lẳng lặng nhìn chăm chú cậu một phen, thẳng cho đến khi đôi mày anh tuấn kia lo lắng nhíu lại, nụ cười mới chậm rãi hiện lên bên khoé miệng hắn. “Vâng thì mua cái này đi!”

Nét cười an tâm tràn ra từ đôi mắt hắn. Lạc Kính Lỗi rút cục thả tâm, nói ra một từ đơn giản. “Được.”

Đi xuống thang máy, như một đôi người yêu bình thường, đi về phía cổng ra vào.

Đại sảnh khu thương mại sáng ngời, nằm ở trung tâm thành phố phồn hoa vì nó mang đến lượng khách khổng lồ. Người đến người đi, một bộ quần áo màu vàng ấm áp nhẹ nhàng lướt qua khoé mắt hững hờ của Lạc Kính Lỗi. Khoảng cách hơn mười mét, chỉ nhẹ nhàng mà rơi vào tầm mắt. Hình như có chút giống mộng ảo, mơ hồ vô cùng. Cậu chỉ cảm thấy linh hồn tựa như bị điều gì đó va chạm một chút.

Lạc Kính Lỗi dừng bước, ánh mắt đại ra đứng ở nơi đó.

Cái gì? Là cái gì? Cậu muốn bắt lấy cái gì?

Như thời gian lại tua ngược trong đầu, ánh mắt của cậu vô tình miết đến —

“Làm sao vậy, Lạc?” Duẩn Thiên Khuyết đứng cách xa vài bước, khó hiểu nhìn về phía cậu.

Cúi đầu, áp chế cái mũi chua xót, nhìn thoáng qua Duẩn Thiên Khuyết, Lạc Kính Lỗi phát âm thanh nhỏ như ruồi muỗi kêu. “Tôi, tôi, muốn đi, toilet.”

Bộ dạng nhát gan sợ phiền phức này khiến cho Duẩn Thiên Khuyết cảm thấy buồn cười, giống như hắn sẽ ăn thịt cậu vậy. Nhưng mà đã sớm quen thuộc với phương thức ở chung này, sự đáng yêu của cậu cũng làm cho Duẩn Thiên Khuyết càng thêm thương tiếc. “Đi đi!”

Hắn chính là trời của cậu, chính là loại cảm giác này!

Được cho phép, Lạc Kính Lỗi thật cẩn thận xoay người sang chỗ khác. Một bước, hai bước... Cậu cảm giác bước chân mình càng lúc càng mạnh hơn. Một mét, hai mét... Khoảng cách giữa cậu và Duẩn Thiên Khuyết càng lúc càng xa.

Cậu có thể cảm thấy ánh mắt nóng rực sau lưng kia luôn dừng trên người cậu, thật lâu sau vẫn không thể rời đi.

Cậu biết cậu đang đi xa, cậu cũng biết Duẩn Thiên Khuyết đang nhìn cậu.

Bước chân cậu kiên định, bước chân cậu tiến về phía trước.

Ánh mắt cậu nhìn thẳng, nhưng khoé mắt lại chú ý người ở phía sau.

Một giây, hai giây... Cậu đang đợi.

Rốt cuộc, người cậu đang đợi xuất hiện phía bên cánh cửa thủy tinh. Lạc Kính Lỗi quay đầu nhìn Duẩn Thiên Khuyết, hắn đang quay lưng về phía cậu, đi về phía chiếc xe bên cạnh.

Tuy rằng biết phía sau có rất nhiều vệ sĩ, tuy rằng biết cậu sẽ có kết cục như thế nào, nhưng mà cậu vẫn không được nhiều như vậy—

Lạc Kính Lỗ cất bước chạy về hướng ngược lại. Trung tâm đông đúc, cậu một đường chạy như điên.

Cậu muốn đi, đi tìm người kia.

Người mang lại cho cậu mùa đông ấm áp nhất.

Người mang lại cho cậu hi vọng được sống lại.

Người lau đi hết thấy tội ác cùng cảm giác tự ti trong lòng cậu.

Cậu chạy nhanh về thang máy, không chờ được nó đến, lại lách qua đám người, chạy về phía trước...

Chỉ còn mấy tầng, chỉ còn bốn tầng, chỉ còn một tầng là cậu có thể...

“Kính Lỗ, cậu thích hoa oải hương không? Chỉ cần nghe tên của nó thôi đã thấy rất lãng mạn rồi! Hoa oải hương màu tím, nở rộ cả cánh đồng! Ôi, phong cảnh như vậy, thật đẹp quá.”

“Ôi, Kính Lỗ, cao quá, là ném ba điểm đó!”

“A, Kính Lỗ, mau cứu tớ, nơi này có con gián, có con gián đó!”

“Tôi hi vọng viên đá quý màu vàng sẽ luôn luôn vây quanh Lạc Kính Lỗ, khiến cậu ấy có thể vui vẻ mà tiếp tục chơi bóng rổ.”

“Cậu là người con trai tốt như vậy, ai làm bạn gái của cậu, nhất định sẽ rất hạnh phúc. Cậu biết không, cậu rất dịu dàng đó!” Bước lên bậc cấp cuối cùng, cậu tìm kiếm xung quanh. Không có, không có, vẫn là không có. Cậu vừa chạy về phía trước, vừa đi vòng lại. Ở nơi nào? Cô ấy ở nơi nào?

Khuôn mặt tươi cười đó, tinh khiết như hoa bách hợp, nụ cười ngọt ngào vẫn hiện lên trước mắt cậu, gương mặt tươi cười khắc sâu vào tâm trí cậu. Dưới ánh mặt trời, trong bụi hoa, trên sân bóng, dưới hoàng hôn, gương mặt tươi cười tràn ngập sức sống, như con bướm không ngừng bay lượn, đẹp không gì sánh bằng.

Cậu muốn tiến lên, cậu muốn ôm lấy khuôn mặt tươi cười đó, chỉ cần một giây, chỉ cần một giây cũng tốt rồi. Xin cho cậu được nắm lấy.

Xin mang cậu về lại những ngày trước, những ngày có khuôn mặt tươi cười đó làm bạn. Cho dù cuộc đời này chỉ toàn là ngày mưa, cũng sẽ được rọi nắng, cũng sẽ chiếu sáng cõi lòng cậu.

Nhưng mà, khi nào thì bắt đầu, từ khi nào gương mặt tươi cười trước mặt lại bao phủ một tầng sương mù mỏng manh.

Cậu càng ngày càng không thấy rõ, càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Gương mặt luôn chôn giấu trong lòng đã dần dần phai màu, tàn lụi.

Không –

Cậu chạy bên cạnh lan can, trung tâm thương mại to như vậy, trần vàng bóng, sang trọng quý phái, đám đông như nước chảy. Cậu nắm lấy lan can, đi về phía trước, tìm kiếm xung quanh.

Ở nơi nào? Cô ấy rốt cuộc ở nơi nào? Đi ra, đi ra một lần được không, chỉ một lần thôi.

Thật sự chỉ cần một lần, cho tớ nhìn thấy cậu, cho tớ được khắc sâu hình ảnh của cậu vào tâm trí một lần nữa. Cho tớ được nhìn thấy cậu, cho tớ được ôm lấy gương mặt tươi cười ấy vào lòng.

Đầy lớp sương mù kia ra, cậu vẫn là người mà tớ quý trọng nhất như trước.

Một lần nữa ở trong lòng tớ, khiến cho tớ có dũng khí cùng sức mạnh để sống cuộc đời sau này.

Xin cậu, xin đừng khiến tớ quên cậu, Tiểu Hi...

Màu vàng ấm áp! Thân ảnh màu vàng ấm áp! Cô ấy ở đằng kia, tìm được rồi!

Lạc Kính Lỗ cấp tốc chạy xuống lầu hai. Cậu liều mạng chạy, liều mạng chạy, chạy xuống cầu thang, tìm kiếm ở nơi mà cô đã từng đứng.

Tiểu Hi, cậu chờ tớ, chờ tớ, tớ đến đây, tớ sẽ đến bên cạnh cậu. Tiểu Hi...

Tiểu Hi, cậu khỏe không? Bốn năm qua cậu sống tốt không?

Tớ không có một ngày là không đau khổ, không có một ngày nào là cười thật lòng. Tớ thật sự rất nhớ cậu, Tiểu Hi...

Tiểu Hi, cậu quên tớ rồi sao? Tiểu Hi, cậu rất hận tớ sao? Tiểu Hi...

Tiểu Hi, thực xin lỗi, tớ không giúp cậu được cái gì, thật sự xin lỗi, tiểu Hi...

Nếu có thể, hãy lấy mạng của tớ, để đổi lại niềm hạnh phúc, sự vui vẻ của cậu, Tiểu Hi...

Nếu có thể, hãy mang tớ trở về những ngày đó, sẽ không tách ra nữa.

Nếu có thể, hãy cho tớ một đôi cánh, tớ muốn bay đến bên cạnh cậu, Tiểu Hi...

Mất. Tiểu Hi mất rồi. Cậu tìm kiếm khắp nơi, một nơi lại một nơi, cậu không ngừng xoay người, đi tới đi lui, ở những nơi quen thuộc hay khác lạ đều lưu lại dấu chân. Không có, không có Tiểu Hi. Không phải, gương mặt lướt qua bên người cậu không phải là Tiểu Hi.

Cậu chạy loạn không mục đích, tầm mắt cậu không buông tha cho bất cứ ngõ ngách nào. Cậu giống như đứa nhỏ mất đi sự âu yếm của người mẹ. Cậu kích động, cậu vội vàng, cậu sợ hãi.

Tiểu Hi—

Cậu tìm ở nhà hàng, cửa hàng áo quần, phòng nghỉ, tất cả những nơi cậu có thể tìm đều tìm qua. Hình ảnh màu vàng ấm áp xinh đẹp ấy như đang chơi trốn tìm với cậu, lúc ẩn lúc hiện, khi có khi không...

Cậu có một loại cảm giác mộng ảo. Toàn bộ trời đất, với cậu mà nói, như là roulette quay cuồng, vây cậu vào bên trong. Cậu không nhìn thấy, cho dù người đứng trước mắt, cậu cũng không nhìn thấy. Cậu mất đi người con gái quan trọng nhất, cậu như một người lang thang lạc đường, một mình lạc lõng trong khu thương mại đông đúc, tìm mãi mà không thấy lối ra...

Tiểu Hi, tớ chỉ muốn biết, cậu sống tốt không.

Tiểu Hi...

Kính Lỗi

Kính Lỗi...

Giọng nói đó, là lời gọi của công chúa, phải không? Tiểu Hi...

Lạc Kính Lỗi chậm rãi nhắm mắt lại, một dòng nước mắt trong suốt chảy xuống.

Cậu đang nghe, nghe giọng nói của công chúa.

Kính Lỗi, Kính Lỗi...

Tiểu Hi, thực xin lỗi, thực xin lỗi... Tiểu Hi...

Cậu giống như được điều gì chỉ dẫn, cất bước, chạy vội ra ngoài...

Rốt cuộc còn có bao nhiêu bậc thang nữa, rốt cuộc còn có bao nhiêu chướng ngại nữa, Tiểu Hi, cậu bằng lòng chờ tớ sao...

Chạy xuống cầu thang, đẩy cửa thủy tinh ra, Tiểu Hi—

Nước mắt, không tự chủ được, lại chảy xuống...

Tiểu Hi, hiện tại, cậu hạnh phúc không...

Một người con gái mặc áo khoác màu vàng ấm áp, tựa vào lòng một người đàn ông, sóng vai đi về phía bãi giữ xe.

Hạnh phúc đi! Có Phẩm Diệp ở bên cạnh, cậu nhất định sẽ hạnh phúc.

Vì sao cậu lại quên được, thì ra bên cạnh thân ảnh màu vàng ấm áp mà cậu đuổi theo nửa ngày đó, còn có một vị hoàng tử tuần tú.

Phẩm Diệp, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho Tiểu Hi, đúng không?

Hai người thật sự rất xứng đôi.

Công chúa và hoàng tử...

Phẩm Diệp, tôi không làm được, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã làm cả phần của tôi cho Tiểu Hi...

Hai người nhất định phải hạnh phúc...

Trong một khắc này, một tiếng gầy nát lặng lẽ vang lên, tiếng vang chấn động trái tim cậu.

Cậu bắt không được, vĩnh viễn, vĩnh viễn, đã lạc mất rồi.

Tiểu Hi, cậu vẫn đẹp như vậy, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã cho tớ những ngày tháng hạnh phúc đó.

Tớ sẽ quên cậu, Tiểu Hi, bị người như tớ nhớ kỹ, đối với cậu cũng là một loại vũ nhục đúng không?

Cho dù sẽ cô đơn, sẽ khổ sở, sẽ mất đi hi vọng tiếp tục sống sót, tớ cũng muốn quên cậu đi.

Tiểu Hi, cậu biết không, có một người con trai ngu ngốc, xấu xa đã từng yêu cậu, muốn cùng cậu đi qua những nơi tràn ngập cánh diều, những cánh đồng nở rộ hoa oải hương, những lâu đài lấp lánh đèn màu, khoác thêm cho cậu chiếc áo khoác màu trắng...

Tiểu Hi, hiện tại tớ, ngay cả tư cách yêu một người cũng không có.

Vậy nên, quên gương mặt của cậu, quên đi vẻ đẹp của cậu, ngay cả những bức tranh trong tim, từ nay về sau cũng sẽ được lau xoá.

Muốn chờ đợi trái tim của cậu, cũng đành phải trả lại cho cậu! Có một người đàn ông sẽ thay tớ yêu cậu, sẽ thay tớ viết nên câu chuyện cổ tích tươi đẹp.

Vĩnh biệt, Tiểu Hi, vĩnh biệt...

Lúc này đây, tớ rút cục an tâm buông tay, buông tình cảm tớ dành cho cậu, vĩnh biệt, Tiểu Hi...

Chúc cậu, vĩnh viễn, hạnh phúc.

Có được kết cục hạnh phúc nhất.

Chiếc xe cứ như vậy mà rời xa, mang đi tưởng niệm của cậu, những tưởng niệm đẹp nhất.

Vô ngàn giọt nước mắt, chỉ nguyện vì cậu mà viết thành hai chữ trân trọng.

Vĩnh biệt...

“Lạc—”

Áo khoác màu xám khế bay trong không khí, hình ảnh Lạc Kính Lỗi chạy như điên mà rời đi trong nháy mắt khiến tim hắn đau đớn. Như là kim châm, vô số, vô số đâm vào cõi lòng hắn. Hắn nắm vạt áo trước ngực, gắt gao, gắt gao nắm thành quyền.

Đau!

Đau quá!

Lạc –

Hắn bắt chấp hết thấy, chạy vào bên trong khu thương mại.

Lạc, Lạc, em muốn đi đâu? Lạc –

Không, không, đừng rời khỏi tôi—

Một bàn tay đang bóp chặt trái tim hắn, càng không ngừng đè nén, khiến hàng ngàn, hàng vạn kim châm tàn nhẫn đâm xuyên vào giữa tim hắn, đâm thật sâu.

Lần đầu tiên, trái tim đau đến nứt vỡ.

Lạc, em không thể rời xa tôi, Lạc—

Tuy rằng biết có vệ sĩ đi theo, nhưng hấn không an tâm. Lạc của hấn, Lạc của hấn đang rời khỏi hấn, cứ như vậy chạy trốn sao? Chạy khỏi cuộc đời hấn, sẽ không còn được gặp lại sao? Lạc —

Không, không thể —

Hấn đã đánh mất, hấn tìm không thấy Lạc. Trong đám người ở đây, đông đúc như vậy, nhưng mà, không có Lạc của hấn.

Không, không thể để loại chuyện này xảy ra được, tuyệt đối không thể!

Lạc — em trở về đi —

Hấn ngẩng đầu, bóng dáng Lạc Kính Lỗi dừng lại trên lan can tầng bốn. Duẫn Thiên Khuyết yên lặng nhìn cậu, Lạc cao cao tại thượng dường như cách hấn rất xa, giống như vĩnh viễn cũng không với tới được. Cứ như vậy, lảng lảng ngăn cách. Lạc, đây là khoảng cách giữa chúng ta sao?

Hấn thiếu chút nữa đã mất đi cảm giác, bị đẩy đến bên cạnh vực thẳm.

Hoàn hảo, Lạc của hấn, vẫn đang ở đây...

Thật tốt quá, tôi tìm thấy em rồi, thật tốt quá...

Hấn nên cảm thấy may mắn là hấn tìm được Lạc rồi, không phải sao? Nhưng vì sao, hấn cực kì thống hận một màn này, một màn vô hạn thê lương này, làm cho hấn có cảm giác đau đớn tựa hồ như vỡ tim.

Thời điểm hấn muốn hô to lên, Lạc Kính Lỗi giống tìm được cái gì đó, đột nhiên biến mất không thấy được nữa.

Hấn cuống quýt chạy về thang máy, ánh mắt hấn càng không ngừng tìm kiếm cậu. Lạc, Lạc, đừng mà, xin em đừng rời khỏi tôi.

Thân thể hấn dừng lại một chút, lại cách một cánh cửa thủy tinh hình bóng dáng Lạc Kính Lỗi xuất hiện ở lầu hai. Cậu càng không ngừng đi qua đi lại, như đang tìm kiếm cái gì.

Lạc, em trở về đi—

Lạc, em chờ tôi, tôi sẽ mang em trở về.

Xin em, xin em trăm ngàn lần đừng rời khỏi tôi.

Lạc —

Hấn đi theo bóng dáng Lạc Kính Lỗi, chạy qua vô số nơi. Người con trai kia dường như không biết mệt, ở bên trong khu thương mại lớn như vậy, không ngừng bồn ba.

Hấn bước theo Lạc, ánh mắt nhìn gắt gao không dám rời, hấn sợ, hấn sợ chỉ cần bỏ lỡ một bước thôi,

Lạc sẽ không quay về nữa.

Làm sao có thể như vậy, hấn tuyệt không để cho chuyện này xảy ra.

Hấn chạy xuống cầu thang, đẩy cánh cửa thủy tinh.

Lạc Kính Lỗi rơi lệ đầy mặt nhìn một chiếc rời đi xe. Khiến từng lớp tro bụi phủ đầy tim hấn.

Lạc, em không đi sao?

Lạc, thẳng đến hôm nay, tôi mới biết được, nếu tôi không có em, tôi sẽ đau đớn đến mức nào.

Lạc, tôi thật sự, thật sự không thể mất đi em.

Cám ơn em, cám ơn em đã trả em lại cho tôi, khiến cho trái tim tôi còn có thể tiếp tục rung động.

Lạc Kính Lỗi, em biết không, tôi thật sự — rất yêu em.

Mang theo cõi lòng mệt mỏi trở về nhà, Lạc Kính Lỗi vừa vào cửa liền thấy Duẫn Thiên Khuyết bên cửa sổ sát đất. Bức màn mỏng hơi hơi bay lên khiến gương mặt thiên sứ của hắn như mang theo một chiếc khăn che bí ẩn. Đẹp, chấn động lòng người.

“Tôi, tôi đã trở về.” Lạc Kính Lỗi cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Em đã trở lại?” Duẫn Thiên Khuyết nghe được giọng của cậu, chậm rãi tới gần. Từng bước một, tiếng bước chân càng lúc càng gần như những hồi chuông trầm không ngừng va đập vào nội tâm Lạc Kính Lỗi.

Cậu, kỳ thật nên biết sẽ có kết cục như thế nào.

“Đợi nửa ngày cũng không thấy em đi ra cho nên tôi về trước. Lạc, em đi đâu?”

Lạc Kính Lỗi cắn chặt môi dưới, đau đớn gần như chảy máu. “Tôi, tôi, tôi tìm, tìm không thấy toilet. Cho nên, mới chậm một lúc. Đúng vậy, thực xin lỗi, lần sau sẽ không vậy nữa.”

“Phải không?” Duẫn Thiên Khuyết đứng trước mặt cậu. “Những vệ sĩ đi theo em nói em cứ chạy tới chạy lui, giống như đang tìm cái gì. Lạc, em chạy đi đâu vậy?”

Tim Lạc Kính Lỗi như rơi vào bể nước sôi, thiêu đốt không ngừng. Thấp đầu che dấu đôi mắt không ngừng chuyển động của cậu. Cậu lại bắt đầu không nhận được mà run run, những năm gần đây, hình như đây là chuyện mà cậu hay làm nhất.

“Tôi... Tôi... Tôi tìm không thấy toilet... Cho nên...mới... Chạy tới chạy lui.”

Giọng nói mang theo nghi ngờ từ đỉnh đầu truyền tới. “Thật vậy ư?”

Dễ dàng đem cậu nhốt vào địa ngục.

Lạc Kính Lỗi lập tức quỳ gối xuống đất, ôm lấy chân hắn, gương mặt tràn đầy nước mắt, tiếng khóc nức nở mà run giọng nói. “Thật mà... Là thật ... Khuyết... Cậu tin tưởng tôi... Tôi thật sự... Là vì tìm không thấy toilet... Nên mới... Nên mới chạy tới chạy lui... Là thật ... Khuyết... Cậu tin tưởng tôi... Đừng... Đừng trừng phạt tôi... Tôi... Tôi cũng không dám nữa ... Khuyết... Tôi sai lầm rồi... Sẽ không có lần sau ... Khuyết... Van cầu cậu... Tha thứ tôi... Tha thứ tôi, tôi thật sự biết sai lầm rồi... Xin đừng trừng phạt tôi... Khuyết... Van cầu cậu... Tha thứ tôi... Tha thứ tôi...” Giọng cậu khàn khàn đến mức cắt nát lòng người.

Hắn làm sao nhẫn tâm nhìn thấy Lạc như vậy.

Duẫn Thiên Khuyết cúi thấp người, vươn tay lau đi nước mắt giàn dụa của cậu. “Được rồi, Lạc, tôi tin tưởng em. Nhìn em khóc thành cái dạng gì rồi. Mau đứng lên.” Hắn tách đôi tay Lạc Kính Lỗi đặt ở chân hắn, kéo cậu lên. “Tôi sẽ không trừng phạt em. Chỉ là, em không phải muốn chạy trốn là tốt rồi.”

“Chạy trốn?” Duẫn Thiên Khuyết nghĩ là cậu muốn chạy trốn sao? “Không, sẽ không, thật sự sẽ không, Khuyết, tôi không chạy, tôi không chạy. Cậu tin tưởng tôi, tôi sẽ không rời khỏi cậu, vĩnh viễn cũng sẽ không.” Cậu liều mạng lắc đầu, cầu xin sự tín nhiệm của hắn.

Nét u ám trên gương mặt Duẫn Thiên Khuyết tản đi, trên mặt rớt cục nức nở một nụ cười sáng lạn. “Tôi biết, em sẽ không.”

Hắn ôm Lạc Kính Lỗi vào lòng, ấn một nụ hôn lên môi cậu, là một ký hiệu suốt đời.

Lạc, em là của tôi, em vĩnh viễn sẽ không rời xa tôi. Đây là lời em nói cho tôi biết, em hứa hẹn với tôi.

Như vậy, tôi cũng vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không rời xa em.

Cho dù là ngày cuối cùng của cuộc đời, tôi cũng sẽ ôm em vào trong ngực, cho dù chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không buông tay.

Cho dù xảy ra chuyện gì, tay em vĩnh viễn luôn có tôi nắm lấy, vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không buông ra.

Tôi yêu em, Lạc.

Hoa bách hợp – Lili

Roulette

C 29

By Hoại Băng ❖ Posted in Đây là Yêu ❖ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❖ Leave a comment

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Ánh Sáng

Đã bao nhiêu bình minh rồi?

Lạc Kính Lỗi mở to mắt, yên lặng nhìn chăm chú vào sắc trời sáng ngời ngoài cửa sổ một hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy. Sau khi rửa mặt chải đầu, cậu đi vào phòng khách. Người giúp việc bưng một phần bữa sáng nóng hổi hấp lên. Ngồi vào vị trí của mình, cậu ngẩng đầu liếc về phía chiếc đồng hồ treo tường, là 10:05 sáng.

Vô vị nhắm nuốt xong bữa sáng kiểu Tây Âu, cậu chậm rãi dạo bước trong hoa viên. Đương nhiên, vẫn có vệ sĩ đi theo phía sau.

Duẩn Thiên Khuyết sẽ trở về khi trời chạng vạng, điều này có nghĩa là cậu vẫn còn một khoảng thời gian rất dài để trải qua, thời gian tự do thuộc về cậu.

Cánh hoa hồng đỏ khoe sắc tầng tầng điệp điệp, càng tô điểm thêm thiên nhiên tươi đẹp, mang đến cho con người cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Đã bao nhiêu năm rồi? Hai năm? Ba năm? Không, năm năm. Hoa hồng nở rộ cũng đã năm năm, cậu cư nhiên vẫn còn ở lại nơi này. Thật sự là không thể tin được. Xem ra, các kỹ năng làm chủ nhân vui lòng của cậu coi như cũng nhuần nhuyễn. Ngón tay nâng đoá hoa lên, sương sớm theo đó mà rơi xuống lòng bàn tay, lạnh lạnh, thoải mái. Lạc Kính Lỗi đưa mũi lại gần, rất thơm, rất đẹp, đỏ tươi ướt át, còn hơn ngàn hoa vạn đoá, màu phản chiếu qua ánh sáng là sắc tố không gì có thể miêu tả được. Nhưng mà đẹp đến đâu, xem nhiều cũng sẽ chán. Huống chi là cậu, một con người bình thường như thế. Duẩn Thiên Khuyết thế nhưng đã khoá cậu lại tám năm. Hàng đêm làm bạn, cậu thậm chí chưa từng thấy Duẩn Thiên Khuyết mang một người phụ nữ nào về nhà. Cậu thật sự tốt như vậy sao? Bộ vị giống nhau, giọng nói giống nhau, phản ứng giống nhau. Tám năm, gần ba ngàn ngày, có cái gì làm cho hần mê muội đến tận bây giờ? Không buông tay, cho dù buộc cậu đến tuyệt cảnh chết chóc, cũng không buông tay.

Là chim bị buộc cánh, cậu đã không cần ý tưởng gì nữa. Giác mộng xa xỉ hoang đường cùng tự do của cậu đều bị xé rách từ lâu. Cậu muốn thứ gì đó thực tế hơn, có thể nắm giữ trong tay, có thể làm cho cậu cảm giác được chút ít đau đớn.

Gai hoa hồng đâm vào lòng bàn tay, máu chảy nhuộm đỏ rễ cây.

Duẩn Thiên Khuyết, còn bao lâu nữa, còn bao lâu nữa cậu mới có thể ghét tôi?

Tôi còn chờ được đến ngày mà cậu chủ động buông tay sao?

Cà phê, hương vị đắng ngắt. Như thế nào, cậu còn chưa đủ bi thảm sao? Lạc Kính Lỗi đứng lên, bước vào phòng bếp tìm một ít đường. Cậu bình thường không hề sai xử người làm ở đây, một đám người mặt đóng băng, nhìn đều giống như đang gặp phải cục diện bế tắc. Về phần tim, đại khái cũng giống như chủ nhân rồi!

“Thuốc?”

“Mày nói nhỏ chút.”

Lạc Kính Lỗ đứng ở ngoài cửa phòng bếp, đột nhiên cảm thấy ánh nắng ngoài cửa sổ vừa ý đặc biệt, vì thể mợn có thưởng thức mà đứng đó. Tay trái đặt ở phía trước, nâng đỡ tay phải đang cầm tách cà phê, bộ dáng nhàn nhã tự tại, chậm rãi đưa cà phê đắng đến cực điểm vào trong miệng. Đầu lưỡi kia tựa hồ như ăn phải ma túy trong vài giây kia, lại cảm thấy hương vị có chút ngọt lành.

“Không phải chứ, thằng nhóc như mày cũng có thứ đó sao?”

“Ai bảo ả ta quyết liệt như vậy, ở trước mặt cô ta tao ra vẻ đáng thương, khổ sở, còn cực lực lấy lòng. Mà cô ả cũng ghê gớm, ngay cả một ngón tay cũng không cho tao chạm vào. Đồ đê tiện, cái này để cô ta ném thử lợi hại.”

“Thế nào?”

“Thế nào cái gì? Còn không phải nằm ở trên giường chờ tao xâm lược. Chán phèo.”

“Sao lại chán phèo?”

“Chẳng khác gì người chết, có gì vui nữa.”

“Haha... thằng nhóc mày, mau cút đi! Đến lúc tuần tra rồi!”

Gió hơi nổi lên, lá phong ngoài cửa sổ không ngừng lung lay. Lạc Kính Lỗ bước vào phòng bếp.

“Cậu chủ Lạc.” Hai gã vệ sĩ trong phòng bếp thấy chủ nhân, cuống quýt đứng thẳng thân mình. Một người trong đó nắm lấy túi giấy từ trên bàn, lặng lẽ bỏ vào túi quần. Trong lúc bối rối, gói nọ nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, lẳng lẳng nằm dưới bàn, không ai phát hiện.

“Ừ.” Gật gật đầu, xem như chào hỏi. Lạc Kính Lỗ đi về phía tủ âm tường.

Vệ sĩ liếc nhau, liền nhỏ giọng rời đi.

Tìm được túi đường, lấy ra một khối, nhìn nó rơi vào tách cà phê không thấy đấy, phát ra một tiếng “boong.” Cầm tách cà phê, cậu ngồi vào bên cạnh chiếc bàn dài, chậm rãi thưởng thức. Có chút ấm chiêu nhìn chăm chú vào đợt gió ngoài cửa sổ, một lúc nữa mưa to là điều khó tránh khỏi. Nụ hoa nhu nhược kia có thể tồn tại qua loại tàn phá này sao? Bị vùi dập trong cơn mưa lớn, sẽ tan nát hay là có thể trải qua đợt nạn này, nghênh đón ngày mai càng thêm sáng lạn?

Hừ! Miệng cậu nhếch lên một nụ cười tự giễu, đứng dậy đi một vòng, đi đến một đầu khác của chiếc bàn, rồi rời khỏi phòng.

Dường như trong lơ đãng, chân cậu đá phải vật gì đó. Ngay sau đó, vật đó lăn đến bên chân bàn, được che dấu rất tốt.

Lạc Kính Lỗ bắt đầu chú ý những người bên cạnh.

Cậu biết Duẩn Thiên Khuyết là dạng người gì, cậu cũng biết toàn bộ phòng trong biệt thự đều được lắp camera, bao gồm phòng ngủ của bọn họ, đây là chuyện cậu mới biết chỉ vài năm trước.

“Camera? Vậy, vậy chẳng phải cái gì cũng bị thấy được sao?”

“Có sao đâu, chỉ cần em không trần truồng đi tới đi lui trong phòng khách, thì sẽ không có ai nhìn thấy được.”

“Nhưng mà, không phải cậu nói ngay cả phòng này cũng có sao?”

“Đúng vậy, nhưng camera trong phòng này chỉ có máy tính của tôi mới nhìn thấy được. Em cho là, tôi sẽ để cho người khác nhìn thấy được em sao?”

“Vậy, toilet cũng có sao?”

“Không có. Không tất yếu ngay cả nơi đó cũng phải giám sát đâu!”

“Vì sao phải làm như vậy?”

“Không biết, là ý của ông già kia, từ khi căn biệt thự này xây lên, đã được trang bị rồi.”

Nếu lời hắn nói là thật, như vậy vẫn còn có góc chết .

Gần đây cậu chú ý tới một chi tiết, ông Trần lái xe tựa hồ bị viêm mũi rất nghiêm trọng. Ông ta cũng gần bốn mươi tuổi rồi, nhưng vẫn lái xe cho nhà Fujii. Trước mỗi lần lái xe, ông vẫn luôn lấy ra một vật giống như bình xịt từ ngăn kéo ghế trước, đặt ở trước mũi xịt xịt một chút. Trước kia không quá chú ý, hiện tại nghĩ đến quả thật là có chuyện như vậy. Không có ngoại lệ dù là một lần.

Có một ngày, cậu ở trong tiệm quần áo, nghe được một cái tên, vì thế liền lưu tâm tra tìm một chút, xem là tên của danh nhân nào. Là bác sĩ chỉnh hình rất trẻ tuổi, đã nhận được nhiều giải thưởng lớn. Cậu theo bản năng sờ sờ mặt, nghĩ rằng, có lẽ vết sẹo trên lưng cậu vẫn còn có thể chỉnh được đi. Duẩn Thiên Khuyết sẽ càng thích sao? Hừ, lo sợ không đâu, chỉ sợ cũng là làm điều thừa. Mấy năm nay, hắn không phải lúc nào cũng sung ái cậu sao. Tựa hồ vết sẹo kia chưa bao giờ tồn tại, một chút cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cậu.

Khi cậu nhìn thấy con đường đến núi Thiên Dương bị đá lở, lại vừa vặn ở hai góc cua trên núi, hi vọng người dân trong thời gian ngắn dừng đi vào khu vực này, tìm cậu không khỏi “thành thịch” một chút. Duẩn Thiên Khuyết nói với cậu là cuối tuần muốn cùng cậu đến núi Thiên Dương ngắm cảnh. Hiện tại xem ra, kế hoạch phải có thay đổi một chút!

Tất cả mọi thứ cùng xảy ra, càng mang cho cậu nhiều ý tưởng. Nhưng tất cả các ý tưởng này, phải có một điều kiện đầu tiên mới được.

Hơn nữa gần đây cậu biết được một tin tức, Duẩn Thiên Khuyết hai ngày sau sẽ xuất ngoại một chuyến, ba ngày sau mới có thể trở về. Cậu cần phải tìm cơ hội thí nghiệm điều kiện đầu tiên đó.

Rất cực, cơ hội để có được điều kiện đầu tiên đã đến.

Buổi tối 21:13 phút.

“Ha ha.....” Tiếng cười sang sảng của Duẩn Thiên Khuyết vang trong phòng khách. “Lạc, bình thường lúc em ở nhà đều xem loại tiết mục này sao? Tuy rằng không có gì ý nghĩa, nhưng mà vẫn khá khôi hài.”

“Để giết thời gian mà! Cậu đã trở lại, không xem cũng được.”

“Không sao mà, tôi xem cùng em, hai người ngồi trên sofa cùng xem tivi cũng là một loại lạc thú. À, em có cảm giác hai ta giống như là vợ chồng già không?”

Vợ chồng già?

Lạc Kính Lỗ nhướn cao mày, hắn ta thật là giàu tưởng tượng, quan hệ chúng ta, thành vợ chồng từ khi nào?

“Đúng vậy.” Phụ họa cười ra tiếng.

“Khuyết, cậu muốn uống một ly cà phê không? Tôi pha cho cậu.” Lạc Kính Lỗ làm bộ đứng dậy.

“Để bà Lâm làm được rồi.” Nằm nghiêng trên sofa, một tay chống đầu, Duẩn Thiên Khuyết miễn cưỡng nói. Hắn thực không quen việc Lạc không nằm trong lòng mình.

“Tôi không thể cứ chuyện gì đều ỷ lại người khác, ngẫu nhiên vận động một chút thôi! Tôi cảm giác, hình như đã béo lên rồi.” Cậu kéo tay mình khỏi bàn tay hắn, đi vào phòng bếp.

“Cứ béo đi! Dù sao tôi không quan tâm, em béo hay gầy tôi đều thích cả. Đúng rồi, Lạc, không cho em xuống cà phê, nước trái cây là tốt rồi.”

Hừ! Hắn thật ra là một người biết quan tâm, chỉ cần là ở nhà, tuyệt đối sẽ không cho cậu động vào cà phê, thuốc lá gì gì đó.

Đi vào phòng bếp, pha một ly cà phê. Cậu không nhanh không chậm đi ra ngoài cửa.

Lúc đồng hồ chỉ tới 21:15, toàn bộ phòng trong biệt thự lâm vào bóng tối.

“Sao lại cúp điện? Lạc, em đứng tại chỗ đừng nhúc nhích. Đừng ngã. Lập tức sẽ có điện.”

Mười giây ngắn ngủi qua đi, nguồn điện ở biệt thự cũng được khởi động lại, trong phòng lại được khôi phục ánh sáng.

Duẩn Thiên Khuyết nhảy dựng lên từ sofa, hai ba bước chạy đến phòng bếp.

“Lạc, không sao chứ?”

“Không có.” Nụ cười nở rộ của Lạc Kính Lỗi như là ánh sáng rực rỡ, xinh đẹp và tự nhiên như vậy, ẩn ý chất đầy trong đôi mắt.

“Lạc, trán em sao lại đầy mồ hôi vậy? Rất nóng sao?” Duẩn Thiên Khuyết cẩn thận lau mồ hôi cho cậu, cũng hạ xuống một nụ hôn đầy cưng chiều.

“Hơi nóng.”

Duẩn Thiên Khuyết, cậu có phát hiện không, cánh tay bưng tách cà phê của tôi cũng đổ đầy mồ hôi, nóng đến chảy nước, rơi xuống mặt đất.

Duẩn Thiên Khuyết, cậu có phát hiện không, căn phòng này rất sáng, khiến tôi không thể mở được mắt, khiến cho tôi đã quen chìm trong bóng tối nhất thời khó có thể thích ứng.

Nhưng mà, tôi nghĩ, tôi sẽ rất nhanh chóng thích ứng được thôi.

Bởi vì ánh sáng này, là thứ tôi khát vọng từ lâu, nó rốt cuộc cũng sắp xuất hiện rồi sao?

C 30

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Hận

“Chuẩn bị tốt chưa?” Ông Trần lái xe có nhiều năm kinh nghiệm, trước mặt những người vệ sĩ này, hiển nhiên cũng là người đứng đầu.

“Rồi.” Tất cả vệ sĩ kiểm tra lại trang bị trên người, cho ông ta đáp án khẳng định.

Lạc Kính Lỗi từ trong phòng đi ra, liền nhìn thấy ông Trần đang kiểm tra xe. Ông ta luôn luôn cẩn thận xem xét, không tự mình xem qua thì sẽ không an tâm.

Lạc Kính Lỗi chuyển động đôi mắt một chút, nói với người giúp việc bên cạnh. “Lấy áo khoác của ông Trần ra luôn.”

Nhìn thấy người giúp việc quay lại trong biệt thự, cậu đi xuống bậc thang, lập tức đi về phía bên cạnh xe.

“Cậu chủ Lạc.” Ông Trần thay cậu mở cửa sau xe, cậu xoay người ngồi vào.

Chuẩn bị tốt hết thấy, ông Trần định mở cửa phía trước ra.

“Ông Trần.” Người giúp việc vừa rồi gọi ông một tiếng.

Ông Trần đi về phía hần, hỏi han một phen, tiếp nhận áo khoác, đi trở về bên cạnh xe.

Duẩn Thiên Khuyết vừa vịn đi ra từ biệt thự. “Lạc đâu?” Hần hỏi vệ sĩ bên ngoài.

“Cậu chủ Lạc đã lên xe trước.”

Duẩn Thiên Khuyết có chút kỳ quái đi về phía xe, sau khi ngồi lên xe mới hỏi. “Sao em không đợi tôi một chút?” Trước kia cậu ấy luôn cung kính chờ đợi bên người hắn.

“Bên ngoài hơi nóng cho nên tôi vào xe trước, cậu đừng tức giận.” Nói xong lời cuối cùng, giọng cậu đã yếu ớt như muỗi kêu.

“Em không cần sợ, tôi không tức giận.” Duẩn Thiên Khuyết đưa tay kéo cậu vào trong lòng, xoa vuốt mái tóc đen, trấn an trái tim khẩn trương của cậu.

“Cậu chủ, có thể đi chưa?” Ông Trần nghiêm trang hỏi.

Lạc Kính Lỗi tùy ý xoay đầu một chút, nhìn hai ba chiếc xe hơi chuẩn bị đi theo phía sau. “Núi Thiên Dương gần như vậy, chỉ cần đi hai ba tiếng thôi mà, cũng cần có nhiều người đi theo vậy sao?”

Đôi mắt đen láy mềm yếu nhìn nhìn Duẩn Thiên Khuyết.

“Em không vui sao?”

“Cũng không phải, chỉ là có nhiều người đi theo như vậy, không thể thật sự vui vẻ được.” Cậu cúi đầu xuống, không dám nhìn vào ánh mắt ép hỏi của Duẩn Thiên Khuyết.

Duẩn Thiên Khuyết xem xét. “Ông Trần, báo cho bọn họ không cần đi theo nữa.”

“Cậu chủ, như vậy không ổn đâu!”

“Không có gì không ổn, cứ theo lời tôi mà làm.”

“Nhưng mà, lỡ như trên núi có chuyện gì—”

“Đừng dài dòng nữa!” Duẩn Thiên Khuyết nói xong, tựa vào ghế dựa, cũng không tiếp tục phí lời. Nhiều người thì thế nào, cũng chỉ là một đám phế vật. Hữu dụng, chỉ cần một người là đủ rồi.

Khoé miệng Lạc Kính Lỗi nhếch lên một nụ cười không dễ phát hiện, lướt qua trong giây lát.

“Vâng.”

Lạc Kính Lỗi nhìn ông ta theo thói quen lấy bình xịt ra, để trước mũi phun phun một chút, nhìn ông khởi động xe, chậm rãi rời khỏi biệt thự.

Tám năm, tám năm, cậu bị nhốt ở nơi này tám năm, sợ hãi tám năm, nhận hết tra tấn tám năm. Đủ, thật sự đủ rồi, tất cả đều nên chấm dứt đi. Tất cả đều phải kết thúc.

Ông trời, ông cho tôi một cơ hội như vậy, xin cho tôi nhất định bắt lấy được nó, đừng để cho nó lặng lẽ trốn đi. Tôi đã, đã không còn gì để mất, tôi ngay cả thứ để đem ra đặt cược cũng không có.

Tám năm, ai trả lại cho tôi tám năm?

Cha, mẹ, Khắc Lâm, Đại Cao, Tiểu Hi, Phạm Diệp, Tiểu Phi... Tám năm sau, tôi còn có được gặp lại mọi người không?

Một giọt nước mắt kích động lặng lẽ tràn ra, cậu vội vàng lau bộ như lơ đãng lau đi.

Một lần cuối cùng, nhất định phải thành công.

Lúc chiếc xe lên núi quẹo vào một chỗ, đột nhiên phanh lại, Duẩn Thiên Khuyết cùng Lạc Kính Lỗi bởi vì quán tính mà hơi ngã mình về phía trước.

“Cậu chủ, phía trước tựa hồ bị đá trên núi chặn lại.” Khi nói chuyện, ông Trần lắc đầu mạnh mẽ. Không biết vì sao, hình ảnh ông nhìn thấy càng lúc càng mơ hồ.

“Cậu không sao chứ?” Lạc Kính Lỗi lấy khăn tay ra, lau lau cái trán ửng ửng mồ hôi của Duẩn Thiên Khuyết.

“Không có việc gì.” Vừa dứt lời, hắn liền cảm thấy một cỗ mùi hương thần nhiên chột xa chột gần. Dần dần, một loại cảm giác muốn ngủ say cấp tốc dâng lên, dần dần làm mơ hồ tầm mắt hắn, đầu óc cũng bắt đầu đình trệ lại.

“Lạc...” Gương mặt Lạc vì sao không còn rõ, dường như cách vài tầng sương, càng ngày càng xa, càng ngày càng xa...

Ném khăn tay xuống, vỗ vỗ gương mặt ngủ say của hắn. “Duẩn – Thiên – Khuyết?” nghi ngờ hỏi một tiếng. Nụ cười, chậm rãi hiện lên trên môi cậu.

Lạc Kính Lỗi rốt cục cũng dám dùng một loại ánh mắt khinh bỉ, quang minh chính đại nhìn người trước mắt.

Cậu trèo lên ghế lái, đẩy đẩy ông Trần đã hôn mê, vươn tay lấy súng và di động của ông ta, chút ít tiền mặt, cùng với con dao găm được giấu trong tay áo. Sau khi xác nhận ông ta không còn vũ khí hành hung gì nữa, mới ném ông xuống xe.

Lạc Kính Lỗi biết khả năng lái xe của mình rất kém cỏi, dựa vào kinh nghiệm đùa nghịch với Khắc Lâm nhiều năm trước trong trí nhớ, cùng với tư liệu điều tra được trong hai ngày này, cậu điều chỉnh tâm lý, khởi động động cơ.

Cho dù như thế nào, cho dù rơi xuống chân núi cũng tốt, cậu cũng muốn chấm dứt tất cả!

Một chậu nước đá dội mạnh vào hắn, Duẩn Thiên Khuyết bị cái lạnh này đánh thức. Chậm rãi mở to mắt, tầm mắt mơ hồ dần dần rõ ràng hơn. Nhưng tảng đá chẳng chặt, là sơn động sao? Hắn chậm rãi quay đầu.

Lạc?

Lạc của hắn đứng trong ánh sáng chói mắt, hắn nhất thời không thể thích ứng loại ánh sáng này, sau khi nhắm mắt lại chậm rãi mở ra một chút.

Thật sự là Lạc.

“Lạc.” Hắn nhẹ giọng gọi cậu, muốn vươn tay ra. Nhưng mà—

Không động đậy được?

Cánh tay hắn giống như bị đá tảng đè lên, như thế nào cũng không động đậy được. Cho dù hắn cố gắng dùng sức bao nhiêu, cũng chỉ là uống phí sức lực. Nâng nâng một cánh tay khác, kết quả cũng giống nhau. Hắn có thể tưởng tượng được hai chân hắn cũng có kết quả tương tự. Chỉ là, hắn không rõ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

“Lạc.” Hắn lại gọi cậu. “Đây là, sao lại thế này?”

Lạc Kính Lỗi ôm ngực dựa vào bên cửa đá, thân hình cao lớn, cao ngất dung nhập vào bên trong núi đá, khiến cảnh tượng càng thêm trắng lè.

Cậu miễn cưỡng khởi động đôi môi tao nhã, giọng nói tràn ngập từ tính vang lên. “Khuyết, tỉnh rồi sao?”

Duẩn Thiên Khuyết nghi hoặc nhíu mày, cậu đang làm cái quỷ gì?

“Có muốn, tôi hầu hạ cậu một chút không, chủ nhân?” Lạc Kính Lỗi nhắc chân đi về phía hắn, từng bước, từng bước, thẳng tắp mà kiên định. Đi đến bên người hắn, quỳ một gối xuống, như một người đàn ông lịch thiệp mà mở miệng. “Đức vua xinh đẹp của tôi, cậu muốn thế nào? Mặt trên, hay vẫn là mặt dưới? Tôi đều sẽ tận tâm hết sức để cậu thoải mái.” Khóe miệng chậm rãi mở rộng, hình thành một vầng trăng khuyết, giảo hoạt mỉm cười với Duẩn Thiên Khuyết.

Lửa giận của Duẩn Thiên Khuyết dâng lên, hắn thế nhưng chưa bao giờ thống hận gương mặt tươi cười này như vậy. Hắn không thể lập tức xé rách nó, sau đó – thật sự là bi ai, hắn ngay cả tưởng tượng cũng chỉ muốn ôm cậu vào trong ngực, hung hăng hôn môi một trận.

“Chủ nhân của tôi, cậu làm sao vậy, tức giận sao?” Lạc Kính Lỗi nâng tay xoa hai má hắn, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, như là đối đãi với người yêu thân mật nhất. “Cậu đừng giận, đừng nóng vội, trò hay vừa mới bắt đầu mà thôi! A, có phải không có ai để cậu hả giận, cậu rất khó chịu phải không?” Lạc Kính Lỗi nâng cằm hắn lên. “Làm sao bây giờ, hiện tại, cậu còn muốn làm tôi sao?”

“Lạc, em đừng náo loạn.” Đây đã là cực hạn của hắn. Cho dù cưng chiều một người như thế nào, như vậy cũng đủ rồi! Người vẫn luôn khúm núm với hắn, tao nhã như nước, nhưng lại trong giây lát thay đổi thành

một bộ dạng khác. Hơn nữa lại là bộ dáng khiến cho hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi. “Hiện tại dừng tay vẫn còn kịp. Dừng chọc giận tôi!” Duẩn Thiên Khuyết cắn răng, phát ra một câu cực kỳ uy hiếp.

“Chọc giận cậu?” Lạc Kính Lỗi yên lặng nhìn hắn, dường như đoán ra được nguyên do gì, cậu đột nhiên bật cười sặc sụa. “Ha ha... chọc giận cậu... Ha ha... Chọc giận cậu thì thế nào? Cậu làm khó dễ được tôi sao, chủ nhân của tôi?” Giơ tay lên, “bóp” một tiếng, bàn tay thật mạnh dừng trên mặt Duẩn Thiên Khuyết.

Cái miệng của hắn dần dần ứa máu, có thể thấy được độ nặng nhẹ khi cậu xuống tay. Duẩn Thiên Khuyết xoay mặt qua một bên, sườn mặt cơ hồ đã nổi gân. Hắn nhắm mắt, cố nén lửa giận.

Không đúng.

Không có khả năng, làm sao có thể phát sinh chuyện này.

Cậu ấy không có khả năng có cơ hội làm việc này.

“Em đánh thuốc mê tôi?” Cơ hồ là một câu khẳng định.

“Bingo, đoán đúng rồi.” Lạc Kính Lỗi cười trả lời.

Không, cậu ấy vì sao lại—

Tất cả đều ở dưới sự giám sát của máy quay và vệ sĩ, cậu vì sao lại có cơ hội làm chuyện như thế này? Thuốc?

“Em lấy thuốc ở đâu?” Trong nhà không có khả năng có, có vệ sĩ giám sát nên cậu ấy cũng không có khả năng đến tiệm thuốc. Thuốc này, làm sao cậu ấy có được.

“Cậu thật sự muốn biết sao?”

Lạc Kính Lỗi đứng lên, từ trong túi lấy ra một túi giấy nhỏ, ném đến trước mặt hắn! “Kịch rất cũ phải không? Tôi cứ nhiên chỉ có thể nghĩ đến dùng loại phương pháp này. Ai bảo cậu giám thị tôi nghiêm như vậy, ở nhà có máy quay, ở bên ngoài có vệ sĩ, tôi ngay cả một chút ít riêng tư cũng không có. Tôi bị cậu bắt nghỉ học từ năm hai, cho nên bản thân thiếu thốn kiến thức căn bản không dám tưởng tượng sẽ giở trò quỷ gì với công việc của cậu, tuy rằng điều đó đối với cậu hẳn là một đả kích rất lớn. Cho nên tôi vốn rất hiểu mình, đã quên đi ý tưởng này ngay từ đầu. Tôi ngay cả muốn giết cậu, cũng không có cơ hội tìm được một con dao. Cho nên, tôi sẽ chờ, chờ đến một ngày cậu ghét tôi, chủ động buông tha cho tôi. Trước kia tôi còn ngây ngốc ảo tưởng, có lẽ sẽ có một ngày, cậu xem tôi là một con chó nhỏ mà ném đi, như vậy tôi sẽ được tự do. Tôi luôn luôn chờ đợi ngày đó. Nhưng mà, nhưng mà mỗi một ngày trôi qua, cậu cái tên khốn nạn này, ngay cả chút ý tứ chán ghét cũng không có. Còn mỗi ngày ôm tôi chọc tới chọc lui, làm không biết mệt. Tôi rốt cục hiểu được, tôi chờ không được ngày đó, cậu vốn tính giữ tôi lại đến lúc chết. Tám năm, suốt tám năm, nào có ai có thể ôm một người không chán suốt tám năm. Duẩn Thiên Khuyết, từ đầu đến cuối, cậu rõ ràng là đồ điên, tôi thật sự không hiểu nổi cậu. Trong lúc tôi đang nghĩ dùng biện pháp gì để có thể rời đi, thì ông trời lại cho tôi một cơ hội. Tôi ở phòng bếp trong lúc vô ý nhìn thấy một gói thuốc, tuy rằng tôi cũng buồn bực lúc cậu tuyển vệ sĩ luôn luôn đề cao tổ chất, vì sao lại phạm loại sai lầm cấp thấp này. Nhưng mà, tôi cảm thấy, đây thật sự là cơ hội mà ông trời cho tôi, có lẽ, cả ông trời cũng không muốn nhìn thấy tôi như vậy nữa.” Nói xong, giọng Lạc Kính Lỗi có chút nghẹn ngào. Vì vận mệnh bị thảm của chính mình, vì sự giải thoát ngày hôm nay. Hít hít cái mũi, cậu lại mở miệng. “Cậu còn nhớ rõ hôm cúp điện cuối tuần trước không? Kỳ thật tôi đã sớm biết sẽ cúp điện, là tôi cố ý đi đến phòng bếp, tôi đang đợi thời khắc đó đến. Mười giây ngắn ngủn, cũng đã đủ nhặt thuốc mê của tên vệ sĩ dùng để đánh thuốc bạn gái dưới chân bàn lên. Bọn họ thực không nên vô ý như vậy, hại cậu có ngày hôm nay.”

“Em không có khả năng thực hiện dễ dàng như vậy được, ông Trần—”

“Duẩn Thiên Khuyết thông minh như vậy, vì sao lại hỏi vấn đề ngốc như thế, cùng một phương pháp tương tự không thể dùng trên người ông Trần sao? Trước khi lên xe, tôi nghĩ biện pháp dụ ông ta đi, vung trộm pha thuốc vào bình xịt mũi của ông ta. Đương nhiên liều thuốc ít hơn nhiều so với cậu. Như vậy cam đoan ông ta sẽ lái xe đi xa biệt thự của cậu. Vì để xác định chắc chắn liều lượng, tôi đã mất rất nhiều sức lực! Trong mấy ngày cậu đi công tác, tôi nhốt chính mình trong phòng, lặp lại thí nghiệm, còn phải làm bộ dường như không có việc gì mà mệt rũ rời, để tránh lúc cậu trở về nhìn màn hình theo dõi, sinh ra hoài nghi.

Thế nào, đây quả thực là vở diễn vừa cũ vừa tẻ nhạt, nhưng chính cậu lại trở thành nhân vật diễn chính. Tôi thật sự là không nghĩ tới, dùng phương pháp ngu ngốc như vậy vẫn có thể chấm dứt được cậu. Ha ha...”

Vệ sĩ, thuốc, ông Trần, râu chuối tất cả cùng một chỗ—

Duẩn Thiên Khuyết dường như bình tĩnh đại ngộ, sau đó phần nộ cắn chặt răng, cúi đầu, hấn lại bị đùa giỡn! Cùng một người, cùng một thủ đoạn thấp kém, chỉ để cho hấn nhận được đả kích nặng nề.

Lạc, em thế nhưng lại trở thành một quân cờ đáng thương, để người bài trí.

Lạc, em có biết hay không, em cười như vậy thật sự khó coi, so với khóc còn khó coi hơn. Em như vậy, làm sao tôi có thể nhẫn tâm trừng phạt được em?

Em, em thật sự không nên có loại ý tưởng hoang đường này, em cho tôi đả kích còn chưa đủ sao? Vì cái gì còn muốn phản bội tôi? Vì cái gì vĩnh viễn không thể ngoan ngoãn, vĩnh viễn không tiếp thu được bài học?

Tôi rốt cuộc nên bắt em làm gì bây giờ?

Lạc...

“Cậu suy nghĩ cái gì, cậu chủ của tôi?” Lạc Kính Lỗi ôm ngực nhìn hấn, một người độc thoại thật là nhàm chán.

“Vì cái gì? Vì cái gì phải làm loại chuyện này?” Đây là điều hấn muốn biết nhất bây giờ.

“Vì cái gì?” Lạc Kính Lỗi dùng một loại ánh mắt như đang nhìn quái vật mà dõi theo hấn. “Cậu hỏi tôi vì cái gì? Cậu cứ nhiên còn hỏi tôi vì cái gì? Ha ha...” Cậu thật sự ức chế không được mà cười oà. Cười đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Cười mà ngay cả nước mắt trong lòng cũng tuôn rơi.

Rốt cục khôi phục cảm xúc, Lạc Kính Lỗi đến gần hấn. “Cậu chủ bị mắc chứng dễ quên sao, chẳng lẽ cậu đã quên cậu đã đối xử với tôi như thế nào sao? Còn dám hỏi tôi vì cái gì? Ha ha... Đừng làm tôi cười chết! Duẩn – Thiên – Khuyết!” Những từ cuối cùng, cậu cắn răng mà nặn ra.

“Lạc, em hận tôi?” Duẩn Thiên Khuyết dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn cậu.

Lạc Kính Lỗi không thể tin người đàn ông này lại dùng ánh mắt hoài nghi như vậy mà nhìn cậu. Chẳng lẽ hấn vẫn cho rằng những thứ hấn đã làm là điều đương nhiên sao? Cảm giác suy sụp nghiêm trọng đã bại cậu, Lạc Kính Lỗi điên cuồng mà rống to. “Tôi hận cậu, tôi hận cậu, tôi hận không thể lột từng lớp từng lớp da của cậu xuống, tôi hận không thể để cậu chết ngay lập tức ở nơi này, vĩnh viễn không có người biết. Tôi hận không thể, tôi hận không thể giết cậu ngay lúc này!”

Một con dao bén nhọn hung hăng đâm vào đùi Duẩn Thiên Khuyết.

“A...” Duẩn Thiên Khuyết đau đến mức kêu rên ra tiếng. Nhưng hấn kiên trì cắn chặt răng, ánh mắt vẫn dừng trên người con trai khiến cho hấn vừa yêu vừa hận này.

Dùng sức đâm con dao vào càng sâu, bàn tay run run vặn tròn mạnh một cái—

“A...” Trán Duẩn Thiên Khuyết toát ra mồ hôi, đau đớn cùng bất lực cơ hồ bao phủ lý trí hấn.

“Rất đau sao? Có phải rất đau hay không?” Lạc Kính Lỗi dùng âm điệu ngây ngốc hỏi hấn. “Khuyết, thực xin lỗi, tôi không thể không làm như vậy. Tôi biết rất đau, nhưng rất nhanh sẽ tốt lên thôi. Cậu kiên nhẫn một chút.” Khi nói chuyện, con dao găm đâm vào sâu bên trong da thịt không ngừng vặn vẹo, di chuyển theo vòng tròn. Khiến Duẩn Thiên Khuyết kêu rên ngày càng nặng nề.

Đúng là cứng đầu, thậm chí còn không hề khóc.

Hấn không thèm lên tiếng làm cho Lạc Kính Lỗi phi thường khó chịu, cậu rút dao nhỏ ra, nhìn dòng máu không ngừng chảy giọt trên người Duẩn Thiên Khuyết. Người này, căn bản không xứng với màu đỏ của máu.

Duẩn Thiên Khuyết đau đến nhăn mày, cả khuôn mặt cơ hồ xoắn lại với nhau. Hơi thở hổn hển, hấn nói. “Lạc... Tôi không biết... Em đối với tôi... Hận... Lại sâu như vậy...”

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu là đồ ngu hay là đồ điên? Cậu thật sự đã quên những chuyện cậu từng làm với tôi sao? Đau đớn cậu mang lại cho tôi thậm chí còn lớn hơn rất nhiều. Tám năm, cậu thậm chí nhấn tâm khoá tôi bên người tám năm. Tôi sống đến ngày hôm nay, người không ra người, ma không ra ma, tất cả đều là cậu ban tặng, ha ha... Duẩn Thiên Khuyết, cậu cảm thấy tôi giống đồ điên không? Đúng rồi, nói cho cậu biết, tôi chính là điên rồi, tôi bị cậu bức đến điên rồi. Cậu xem tôi là thú cưng mà nuôi trong nhà, bạn bè của tôi, người thân của tôi, bóng rổ của tôi, ngay cả người tôi yêu, cậu đều phải huỷ diệt tất cả. Duẩn Thiên Khuyết, cậu rốt cuộc có nghĩ đến hay không, tôi là con người! Con người! Con người!!!” Cảm xúc của Lạc Kính Lỗi khó có thể khổng chế kích động, cả người run rẩy, không ngừng lên án hấn. “Tám năm, cậu biến một người bình thường trở thành như vậy. Đập tan giấc mộng của tôi, tự tôn của tôi, kiêu ngạo của tôi. Hiện tại tôi cũng chỉ nằm dưới thân cậu không ngừng rên rỉ, cầu xin, tôi cũng chỉ là công cụ tiết dục cho cậu, hiện tại tôi chỉ còn biết làm chuyện này. Tôi đã không còn rõ ràng nữa, bản thân mình vẫn còn là con người sao? Tôi còn là một người đàn ông sao? Tôi có thể không điên sao?” Cậu như bị tâm thần mà điên cuồng hét lên với hấn. Nước mắt yếu đuối từ trong lòng đã không ngừng ứa ra.

Những giọt nước mắt này thì tính cái gì, đau đớn đó thì tính cái gì, vĩnh viễn cũng không khuất nhục như tám năm trong địa ngục đó. Ngay cả chính cậu cũng kỳ quái, vì sao có thể kiên cường sống đến tận ngày hôm nay, vì cái gì không thực sự phát điên. Cậu đối với thế giới đáng sợ này, còn cái gì để quyến luyến sao?

“Lạc...” Duẩn Thiên Khuyết thì thào tự nói.

Lạc, vì sao lại nghĩ tôi như vậy, nghĩ mình như vậy. Tôi chưa từng xem em là công cụ tiết dục gì đó, tôi chỉ là đơn thuần yêu em, như vậy cũng sai lắm rồi sao? Tôi làm những chuyện đó với em, chẳng qua cũng chỉ vì quá yêu em. Lạc...

“Tôi vẫn nghĩ... Em ít nhiều cũng sẽ hận tôi một chút... Nhưng tôi chưa bao giờ biết... Em thể nhưng lại hận tôi sâu đến thế... Nhưng mà... Nhưng mà em chưa từng nói với tôi... Tôi thật sự không biết.”

Chẳng lẽ không phải là nhất thời phẫn uất, mà là nỗi hận lâu dài, nặng nề xâm nhập vào xương cốt và máu thịt, như bình rượu nhiễm độc không ngừng lên men hận, nỗi hận khiến cho người ta tuyệt vọng, không có đường thoát? Phải không? Thật sự, là như vậy sao?

Lạc Kính Lỗi thống hận những giọt nước mắt không có tiền đồ của mình. Tính tình dưới sự áp lực lại bắt đầu thay đổi. Từ khi nào thì bắt đầu, cứ nhấn nhó như phụ nữ, động một cái liền chảy nước mắt. Đây là thuộc tính của đàn bà, cậu, Lạc Kính Lỗi, từ nay về sau trong cuộc đời không cần đến nó nữa.

Lung tung lau đi những thứ làm cho cậu phiền lòng. “Nói cho cậu? Ha ha... Duẩn Thiên Khuyết, cậu đối xử với tôi thế nào, cậu quên rồi sao? Tôi dám nói cho cậu sao? Nói cho cậu, sau đó cậu lại bắt đầu tiến hành một lần vũ nhục cùng nhiều cách xử phạt về thể xác, phải không? Hận một chút? Mùa đông năm ấy cậu lột sạch quần áo của tôi, lấy xích chó xích cổ tôi, bắt tôi ở trước mặt mọi người bò đi trên mặt đất như một con chó. Chẳng lẽ tôi không có tôn nghiêm sao? Những vệ sĩ thấy qua một màn đó, tuy rằng miệng không ngừng gọi tôi là ‘cậu chủ Lạc’, hừ, mẹ nó ai mới biết được trong lòng bọn chúng nghĩ như thế nào. Tên súc sinh đi như chó này, cái tên mỗi ngày đều bị đàn ông làm này còn dám leo lên đầu chúng giường oai. Ha ha... Duẩn Thiên Khuyết, vết sẹo trên người tôi cũng là cậu ban cho tôi. Tôi vĩnh viễn cũng quên không được gương mặt đắc ý của cậu ngày đó. Đến chết, đến chết cũng quên không được thương tổn cậu mang cho tôi, đến chết cũng sẽ không tha thứ cho cậu. Tôi hận cậu? Tôi đương nhiên hận, tôi hận không thể cắt bỏ từng khối thịt trên người cậu, làm sạch xương cốt của cậu, mang cho chó ăn. Cậu đừng vội, Duẩn Thiên Khuyết, tôi đang định làm như vậy đây. Cậu nhất định phải mở to hai mắt để xem tôi biểu diễn ha!”

“Lạc...” Duẩn Thiên Khuyết bị thương kêu lên. “Tất cả chuyện đó, tất cả đều là sự trừng phạt đối với sự phản bội của em. Là vì em phản bội tôi, cho nên tôi mới –”

Là em phản bội tôi, em không biết khi tôi nhìn thấy tất cả, lòng tôi đau đớn đến mức nào.

Là em phản bội tôi, vì sao em không thể hiểu được, không thể tha thứ cho tôi.

Tất cả đều là vì sự phản bội của em, bởi vì em—

“Phản bội?” Lạc Kính Lỗi giống nghe được lời nói truyền đến từ không gian khác, trừng lớn ánh mắt, đột nhiên lại bắt đầu cười điên loạn. “Ha ha... Duẩn Thiên Khuyết, cậu rất buồn cười.” Cậu nửa ngồi xổm trước

mặt Duẩn Thiên Khuyết, như người hầu cung kính với chủ nhân, nói từng chữ một. “Tôi – cho – đến – bây giờ – chưa – từng – yêu – cậu, tại sao lại nói là phản bội?”

Như một quả bom làm nổ tung đỉnh đầu hắn.

Cho tới bây giờ, chưa từng, yêu!!!

Cho tới bây giờ, chưa từng—

C 31

By Hoại Băng ❀ Posted in Đây là Yêu ❀ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❀ Leave a comment

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yến

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Tôi thật sự, thật sự rất yêu em

Băng: Ở chương trước Băng nói nhầm, chương này bạn Khuyết vẫn bị ngược :3

Hắn rơi vào trong bóng tối vô tận, đau đến mức không nhìn thấy được gì, đau đến mức không thể nói một lời.

Lạc cho tới bây giờ, chưa từng yêu hắn.

Chưa từng yêu hắn.

Không có khả năng, không thể, tuyệt đối không thể như vậy.

Một ít hình ảnh dần hiện lên trong đầu hắn, hình ảnh như là cọng rơm cứu mạng của hắn.

“Ông trời không chỉ sinh ra một loại người! Mệnh đế vương, tướng phú quý, vĩ đại, hoàn mỹ phát ra một loại lực hấp dẫn trí mạng, khiến cho người không tự chủ được mà rơi vào, không thể tự kiềm chế! Sẽ có rất nhiều người vì những luồng hào quang đó hấp dẫn mà phối hợp diễn, vĩnh viễn đi theo bên người hắn, cam tâm tình nguyện để nhân vật chính phát tiết cảm xúc, cho dù vì hắn hy sinh cũng sẽ không hối tiếc. Đây là chức trách của người phối hợp diễn, đó là vận mệnh. Duẩn Thiên Khuyết, cậu chính là nhân vật chính kia. Còn tôi, chính là người phối hợp diễn tùy tùng của cậu. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, tôi đã thỏa mãn. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, là tốt rồi.”

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu tốt với tôi như vậy, mà tôi lại từng có ý nghĩ không an phận với cậu.”

Đúng vậy, Lạc thích hắn, tuyệt đối là như vậy, Lạc luôn thương hắn.

“Em nói dối.” Duẩn Thiên Khuyết cố nén đau đớn, hét lớn với cậu, cũng là hét lớn với bản thân mình. “Em từng nói, chính miệng em từng nói muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với tôi, vĩnh viễn là tùy tùng của tôi, em làm sao có thể không thương tôi được. Còn có lần đó, lần mà em chơi bóng rổ bị thương, em nói em có ý nghĩ không an phận với tôi, tôi nghe được, chính tai tôi nghe được. Lạc, em yêu tôi, em chỉ là tức giận vì những chuyện tôi đã làm với em mà thôi, mới có thể nói như vậy, đúng không? Nhất định là như vậy.”

“Chuyện này à!” Lạc Kính Lỗi hồi tưởng lại chuyện đã sớm bị cậu ném lên chín tầng mây này, chuyện đã tạo nên số mệnh bi thảm của cậu. “Tôi hình như đã nói qua sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cậu, nhưng không hề vượt quá tình bạn, tôi không nghĩ tới cậu sẽ nghĩ đến phương diện khác. Về phần tôi nói tôi có ý nghĩ không an phận với cậu, cũng chỉ bởi vì gương mặt thiên sứ của cậu mà thôi, chỉ là tôi đã nhận nhầm cậu là con gái, mới có thể nói ra chuyện đó. Ai sẽ cảm thấy hứng thú với một người con trai như cậu chứ. Duẩn Thiên Khuyết, đừng nằm mơ giữa ban ngày. Tôi vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không có khả năng thích cậu.”

Chỉ là tôi đã nhận nhầm cậu là con gái.

Ai sẽ cảm thấy hứng thú với một người con trai như cậu chứ.

Tôi vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không có khả năng thích cậu.

Tôi chưa từng yêu cậu.

Như có hàng ngàn khối đá đập vào mặt hắn, trong tai ông ông những câu nói đó.

Lạc, đây là sự thật sao?

Thật là như vậy sao? Em thật sự, cho tới bây giờ, cho tới bây giờ cũng không có yêu tôi sao?

Vì sao nghe được chính miệng em nói ra, tim của tôi lại đau như vậy, so với vết thương em tạo trên người tôi còn đau đớn hơn một ngàn lần, một vạn lần.

Nếu đây là sự thật, vậy nhiều năm nay tôi làm những chuyện như vậy đối với em, những điều tôi phải trả giá cho tình yêu say đắm của tôi rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Từ năm mười bảy tuổi, trái tim đã hăm sâu, nhưng chỉ đổi lại một câu “chưa từng yêu” sao?

“Lạc Kính Lỗi, vĩnh viễn bên tôi, cậu không hối hận sao?”

“Duẩn Thiên Khuyết, bạn thân cả đời, cậu không muốn sao?”

Bạn thân cả đời – hay cho một câu bạn thân cả đời. Duẩn Thiên Khuyết, lúc trước mày vì sao không để ý nhiều như vậy, cứ như thế mà mắc kẹt trong những câu nói của cậu ấy, dễ dàng để cậu ấy trở thành nhân vật chính trong sinh mệnh của mình.

Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết, mày thật sự là một thằng ngốc, thật ngốc, thật ngốc.

Từ thiên đường hạnh phúc mà rớt xuống địa ngục, chính là loại cảm giác này sao?

Lạc, em biết không, tôi thật sự đau quá, đau quá.

Lạc, em biết không, khi em nói muốn vĩnh viễn ở bên tôi, tôi đã hạnh phúc rất nhiều, tôi đã cho rằng bản thân mình cuối cùng cũng tìm được người đáng để tôi yêu thương thật lòng, cũng là người yêu tôi tha thiết. Trên thế giới này, thật sự có một người như vậy tồn tại, tôi đã nghĩ đến cả đời này, cả đời này, cả đời này...

Hắn nghẹn ngào cúi đầu, run run đôi môi phát không ra một chút thanh âm.

Nhắm chặt hai mắt cũng không được, không muốn nhìn thấy một cảnh này.

Bịt chặt lỗ tai cũng không được, không thích nghe được tất cả mọi thứ.

Lạc, chúng ta cũng không thể xem như mọi chuyện chưa từng phát sinh được, cũng không thể trở lại ngày hôm qua được nữa, vậy hãy trở về tiếp tục viết lên câu chuyện cổ tích, để câu chuyện cổ tích kia thành sự thật, cùng tôi đi qua cả cuộc đời.

Tôi tình nguyện làm như cái gì cũng không biết.

Đến chết, em vẫn yêu tôi, Lạc...

Từng có một người rất yêu rất yêu tôi đã rời đi, tôi từng nghĩ rằng thế giới này cũng lạnh lẽo như băng giống tôi, tàn khốc, tìm thế nào cũng không ra một hơi ấm.

Nhưng mà, vì sao em lại đến gần tôi, vì cái gì lại muốn làm tôi ấm áp, vì cái gì tặng cho tôi một lời hứa hẹn đẹp đến vậy, vì sao muốn tôi tin vào những câu chuyện tình yêu huyền thoại, vì sao khi tôi xem em là lò sưởi mà ôm vào trong ngực, vì sao khi tôi đã quen thuộc với độ ấm của em, rốt cuộc không thể buông tay, em lại nói cho tôi biết đó chỉ là một sự hiểu lầm. Một hiểu lầm không hề có tình yêu.

Lạc, nếu tôi xin em, nếu tôi cầu em, em có thể thu lại những lời đó không?

Lạc... Lạc...

Tôi yêu em.

“Không phải bị đả kích rồi chứ?” Lạc Kính Lỗi nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trời biết cậu có bao nhiêu vui vẻ, nỗi đau trong lòng cuối cùng cũng tìm được nơi phát tiết. “Cậu nhất định không thích người khác nói cậu giống con gái đi! Nhưng mà, thực đáng tiếc, ai bảo cậu có gương mặt này. Duẩn Thiên Khuyết, cậu thật sự đẹp đến mức không còn lời nào để nói.” Cậu đứng lên, đi về phía cửa động, nhìn xem sắc trời.

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu ngẩng đầu lên, nhìn cho rõ khuôn mặt này của tôi, chỉ sợ đây là lần cuối cùng. Tôi hy vọng cậu nhận lấy bài học này, kiếp sau, đừng làm phiền tôi nữa. Kiếp sau, tôi không hy vọng kiếp sau còn phải nhìn thấy gương mặt ghê tởm của cậu.”

Duẩn Thiên Khuyết chậm rãi ngẩng đầu lên, lần đầu tiên, Lạc Kính Lỗi lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt hắn đẹp như vậy, dịu dàng như nước khắc sâu vào đáy mắt, dùng hết một đời yêu thương say đắm, thâm tình nhìn cậu.

Thực đáng tiếc, đây lại là lần cuối cùng.

“Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi, tôi vẫn sẽ không để cậu sống qua hôm nay đâu.” Lạc Kính Lỗi cau mày đi về phía hắn. “Chỉ có khi cậu chết, nghiệt duyên của chúng ta mới có thể chấm dứt. Duẩn Thiên Khuyết, cậu nhìn gương mặt này đi, nó sẽ không còn tiếp tục tồn tại nữa. Chờ cậu chết đi, nó sẽ biến mất. Rất kỳ quái sao? Tuyệt đối không kỳ quái, chỉ có đi chinh hình tôi mới có thể sống sót, không bị thủ hạ của cậu tìm được. Duẩn Thiên Khuyết, cậu có biết tôi vui đến mức nào không? Tôi rốt cuộc có thể thoát khỏi cậu, rốt cuộc có thể tận hưởng cuộc sống của mình. Duẩn Thiên Khuyết, cậu biết tôi hận cậu đến mức nào không? Có khả năng cả cuộc đời này, tôi cũng không thể đi gặp người thân và bạn bè mình, một mình, chỉ một mình cô đơn sống sót.”

Người con trai này, người con trai chết tiệt này, hại cậu luôn bị thảm.

Lạc Kính Lỗi, đứng lên đi, hôm nay qua đi, mọi thứ sẽ chấm dứt. Ngày mai, ánh mặt trời ngày mai chắc chắn sẽ sáng lạn nhất.

Đúng vậy, ngày mai nhất định sẽ có ánh mặt trời.

“Duẩn Thiên Khuyết, tôi vốn tính làm một chuyện. Cậu đoán được là gì không?” Lạc Kính Lỗi lộ ra tươi cười giải hoạt. “Ha ha... Cậu biết không, tôi vốn tính ở trong này làm cậu một lần. Dem những thứ mấy năm nay cậu làm với tôi, tất cả đều trả lại cho cậu, cho cậu ném thử loại khuất nhục và đau đớn này.” Tạm dừng một chút. “Nhưng mà, suy nghĩ một chút, tôi vẫn không làm được. Muốn tôi đâm lui đâm tới ở nơi đó của cậu, tôi chỉ sợ có cái gì bắn rơi ra! Tôi thật sự không rõ, cậu vì sao lại thích thú với cái thứ thô tục đó, tôi vẫn chưa có biến thái bằng cậu. Cho nên, tôi tha cho cậu.”

Cậu ngồi xổm trước mặt Duẩn Thiên Khuyết, nhìn thẳng vào đôi mắt yêu thương vô hạn của hắn. “Duẩn Thiên Khuyết, trước khi chết, cậu còn muốn nói gì không?”

Ngập ngừng đôi môi, cúi đầu, giọng nói vang lên. “Tôi... yêu... em.”

Lạc Kính Lỗi nghe được thực rõ ràng. “Yêu tôi?” Cậu thật sự không thể không được cảm xúc, liền bị Duẩn Thiên Khuyết chọc giận. “Ha ha... Cậu yêu tôi? Ha ha... Cậu chẳng lẽ không cảm thấy lời này thực buồn cười sao? Phương thức cậu yêu tôi cũng thật quá đáng sợ đi! Yêu tôi, chính là huỷ đi tất cả của tôi, yêu tôi, chính là dùng hết tất cả phương pháp tra tấn tôi, giẫm lên tôi. Làm cho tôi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Tôi đau khổ càng nhiều, cậu sẽ càng yêu tôi. Duẩn Thiên Khuyết, tình yêu của cậu ngay cả cho chó nó cũng không cần. Đừng nói yêu tôi nữa, tôi không muốn nghe điều đó nữa.”

Lạc, tôi thật sự rất yêu em, cho dù em không thương tôi, chưa từng có yêu tôi, cho dù tôi biết đây đều là sự thật, đối với em... đối với em... tôi vẫn rất yêu em.

“Lạc, tôi, yêu, em.”

Nếu có thể, nếu hắn có sức lực, hắn thật muốn vươn tay, sờ gương mặt cậu. Lạc...

“Lời nói của tôi cậu nghe không hiểu, có phải hay không?” Hiển nhiên sự bình tĩnh của hắn đã chọc giận Lạc Kính Lỗi. “Đừng nói yêu tôi nữa.”

“Lạc, tôi yêu em.”

Lạc Kính Lỗi đã tức giận đến mức cả người phát run, nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng trừng hấn, như muốn xé toạc đôi môi của hấn.

“Lạc...”

“Đừng gọi tôi như vậy!!” Lạc Kính Lỗi vươn tay nhặt con dao găm ở trên mặt đất, dùng sức đâm vào chân Duẫn Thiên Khuyết.

“A...” Duẫn Thiên Khuyết đau đến nhăn mặt lại, nhắm mắt chịu đựng cảm giác bén nhọn này. Hấn há miệng thở hổn hển, ngăn cản tiếng rên từ trong miệng.

Đau, từng nghĩ đến đây là chuyện đau nhất, nhưng hiện tại, loại đau đón này thì có là gì.

Ai tới đây, vá lỗ hồng trong tái tím hấn, đó mới là nơi đau nhất. Nước mắt màu đỏ từ nơi đó chảy ra, từng chút từng chút rời khỏi sinh mệnh của hấn.

“Lạc, tôi... yêu... em.” Hấn gian nan nói ra vài chữ.

Lạc Kính Lỗi mặt nhăn nhú mày nhìn hấn, phải không? Yêu cậu? Như vậy vẫn yêu cậu? Máu tươi chảy ròng như thác nước, chảy xuống rất nhanh, như vậy vẫn yêu cậu? Tốt, nếu cậu yêu, vậy thì cứ yêu, tôi xem cậu có thể yêu đến lúc nào.

Nắm chặt con dao trong tay, đâm xuống thật mạnh, cậu có thể cảm giác được có gì đó cứng rắn ngăn cản đường đi của con dao. Xương cốt sao? Tốt lắm, nỗi đau xâm nhập vào cốt tủy, hấn rất cuộc cũng có thể nếm thử một lần. Mũi dao bén nhọn từng chút cắt vào xương đùi cứng rắn, dùng sức cắt một chút, lại dùng sức cắt một chút. Tôi cho cậu nói, tôi cho cậu nói —

Cả người Duẫn Thiên Khuyết run lên, gương mặt đã hoàn toàn biến dạng, nhưng đôi mắt vẫn luôn kiên nghị, vẫn gắt gao nhìn vào người hấn yêu thương nhất. “Lạc... tôi... yêu... em...”

Một câu này như là lời nguyên chết chóc, Lạc Kính Lỗi dùng con dao hung hăng đâm xuống, cậu thậm chí có thể nghe thấy âm thanh thịt tươi bị cắt. Thật đẹp, âm thanh này thật đẹp. Cậu vẫn muốn nghe thêm.

“A...a...” Duẫn Thiên Khuyết giãy dụa ngăn cản chính mình lâm vào hôn mê, hấn muốn nhớ hết tất cả, gương mặt xinh đẹp này, gương mặt hấn yêu suốt tám năm, hấn đã gần như không thể phát ra tiếng, vẫn kiên trì gằn ra một lời tương tự: “Lạc... tôi... tôi... yêu...em...”

Chết cũng muốn quát to, cũng không ngừng nói lời yêu cậu. Lạc Kính Lỗi dùng một loại ánh mắt như muốn ăn thịt người mà nhìn vào gương mặt tuyệt đẹp của hấn.

Cậu thô lỗ rút dao găm ra, hai mắt cậu đỏ bừng, cúi mặt xuống. Cậu bị phẫn nộ bức đến điên lên. “Tôi cho cậu nói, tôi cho cậu nói!!”

Nặng nề, nặng nề, con dao không ngừng đâm vào đùi hấn.

Cậu điên cuồng không ngừng đâm vào rút ra, lại đâm vào, cậu cũng không đếm được có bao nhiêu lần, mỗi một dao đều mang theo hận thù sâu nặng của cậu, mỗi một dao đều dùng hết sức đâm vào tận bên trong, máu tươi phun lên mặt cậu, nhuộm đỏ gương mặt trắng bệch, đẹp mà thê lương.

Cậu bị người con trai này bức điên rồi.

Máu tươi đang không ngừng chảy từ cơ thể Duẫn Thiên Khuyết, đùi hấn đã gần như máu thịt mơ hồ, hình ảnh đáng sợ kinh người làm cho bất cứ ai cũng không thể đành lòng nhìn lại.

Mồ hôi cậu không ngừng rơi xuống, giọt lên vũng máu đỏ thẫm trên đất, nhanh chóng bị nhuộm dần, hoà tan.

Lạc Kính Lỗi từng ngậm từng ngậm thở phì phò, một mũi rút con dao nhỏ ra, nhìn máu tươi dính trên mặt và chút ít gì đó giống như thịt người, cậu nở nụ cười.

Cái này, cậu không còn phải nghe lại lời nói dối ghê tởm đó nữa.

Cậu ngẩng đầu, trong tầng mồ hôi che kín, gương mặt trắng bệch đã mất đi nhân khí tìm kiếm bóng dáng của Duẫn Thiên Khuyết. Hấn vẫn dùng loại biểu tình bình tĩnh mang theo dụ dỗ, hơi hơi nhắc mi, vẫn

là ánh mắt si tình mê đắm, mang theo hơi nước và nồng đậm bi thương. Tuy rằng mỏng manh, nhưng thật sự, tất cả những thứ rơi vào trong tai Lạc Kính Lỗi chỉ là....

“Tôi... yêu...yêu...yêu...em... Lạc... Lạc...”

C 32

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 8 Comments

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Chết Chóc

Lạc Kính Lỗi vô lực ngã trên mặt đất.

Người con trai này, điên rồi, nhất định là điên rồi, so với cậu còn điên hơn.

“Nếu thật sự có ngày đó, để hai chúng ta chết cùng nhau đi! Cùng nhau đầu thai, cùng nhau lớn lên, kiếp sau tôi lại yêu em một lần nữa, ở cùng nhau một lần nữa, cho đến vĩnh hằng.”

Cho đến giờ khắc này, cậu rốt cục có thể hiểu những lời này, là cỡ nào chân thật mà khắc cốt.

Cậu đã coi thường sự chấp nhất đáng sợ này của Duẫn Thiên Khuyết, vẫn tưởng đó là lời ngon tiếng ngọt, là lời nói đùa của hắn.

Khuyết, vì sao cậu lại yêu tôi như vậy? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?

Cậu thống khổ gục đầu xuống, chua xót vụng trộm hiện lên trong lòng, chiếm cứ đầu óc cậu.

Tôi nên bắt cậu làm gì bây giờ?

Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nếu trở lại tám năm trước, cậu vẫn còn trẻ, vẫn còn hết sức lòng bông... Cậu còn có thể yêu tôi một lần nữa không?

Ha ha ha...

Duẫn Thiên Khuyết, chúng ta quay lại được sao?

Trở về được sao?...

Cậu cúi đầu cắn chặt môi dưới, nuốt xuống những chất vẩn trong bụng. Cậu đi đến một đồng đá đổ nát cách đó không xa, nơi một khẩu súng lục được đặt trên chiếc áo khoác đen. Cậu cầm ở trong tay, sự nặng nề của nó khiến cậu chút nữa làm rớt. Đạn đã được nạp, cậu xoay người.

“Duẫn Thiên Khuyết, cậu cứ việc yêu tôi đi! Thời gian không còn sớm, tôi chỉ có thể làm điều này với cậu. Cậu đã yêu tôi như vậy, tôi cũng chỉ có thể giết cậu mới có thể sống sót, mới có khả năng một mình sống sót được. Cậu đừng trách tôi, đây là cậu nợ tôi. Cũng là kết cục duy nhất của chúng ta.”

Lạc Kính Lỗi, chẳng lẽ mày đã quên những thương tổn mà hắn tạo ra cho mày sao, vì sao đến lúc này lại mềm lòng, vì cái gì lại có một tia mềm lòng. Trước mặt mày, là ác ma khiến mày khổ sở tám năm. Ai sẽ trả lại tám năm cho mày, ai đây?

Cậu nâng tay lên, nắm chặt súng lục, nhắm vào Duẫn Thiên Khuyết. “Tôi chưa từng giết người nào cả, nhưng hôm nay Duẫn Thiên Khuyết, tôi muốn sống. Vĩnh biệt —”

Duẩn Thiên Khuyết chỉ si ngốc nhìn cậu.

Lạc Kính Lỗi không rõ, vì sao trong đáy mắt hắn lại tràn ngập đau lòng và không nở.

Duẩn Thiên Khuyết, để chúng ta được giải thoát đi!

Kiếp sau, đừng yêu tôi nữa... Xin cậu...

“Bốp!!”

“A—”

Súng lục trong tay Lạc Kính Lỗi theo tiếng la của cậu mà rơi xuống mặt đất. Cậu xoa bàn tay chảy máu, không thể tin ngẩng đầu.

Một người đàn ông toàn thân đen tuyền đứng trước mặt Duẩn Thiên Khuyết, nếu như cậu không nhìn lầm, trong mắt người đàn ông kia cứ nhiên hiện lên một tia áy náy.

“Anh là ai?” Làm sao có thể, làm sao có thể xảy ra chuyện này.

Người đàn ông cúi đầu, không muốn nhìn cậu nữa, động tác thoáng nghiêng đi làm cho Lạc Kính Lỗi hoài nghi, dường như đó không phải không muốn để ý đến cậu, mà là... không đành lòng?

“Anh rốt cuộc là ai?”

Y xuất hiện từ đâu, vì sao cậu một chút cũng không phát giác. Lời nói lúc này y cũng nghe được sao? Y và Duẩn Thiên Khuyết là quan hệ gì? Rất nhiều dấu chấm hỏi đánh vào đầu Lạc Kính Lỗi, vào thời điểm quan trọng này, vì sao lại xuất hiện một người đàn ông đến bảo vệ hắn? Không có khả năng.

Bàn tay chảy máu lại nhắc nhở cậu chuyện này là sự thật.

Người đàn ông ngẩng đầu, yên lặng nhìn cậu. Trái tim kiên cường cũng có chút ần ần co thắt. Y cũng đã không thực hiện chức trách của mình.

Y nâng hai tay lên, mang theo cảm xúc bị thương, vô vô tay.

Làm như vậy, thật sự đúng không?

Người con trai này, người con trai nhu nhược này, người con trai đã bị bức đến đường cùng này, còn có thể thừa nhận đả kích như thế nào nữa đây? Cậu ấy, còn có đường sống sao?

Nhưng là, y là Ảnh, là Ảnh của Duẩn Thiên Khuyết, y phải làm như vậy, cho dù chủ nhân bắt y giết chết người trước mặt này, y cũng sẽ không chút do dự mà chấp hành mệnh lệnh.

Từ năm năm trước đã thấy được tâm địa tàn nhẫn của chủ nhân, y liền nhớ kỹ người con trai luôn được chủ nhân mở miệng nói yêu, lại bị thương mà giãy dụa này. Không có một chút tôn nghiêm, không có một chút suy nghĩ, chỉ giống như một cái xác không hồn, thật sự chỉ còn lại thân xác. Năm năm, dài đến cỡ nào. Cậu ấy cứ nhiên lại thật sự sống sót. Ngay cả chính y đã từng chịu đựng những huấn luyện địa ngục, cũng không thể không nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.

Tiếng vỗ tay vang dội quanh quần ở trong sơn động, thê thảm mà chua xót.

Thực xin lỗi...

Gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Lạc Kính Lỗi, màu đen như cũ, biểu tình như cũ, và cả kết quả, cũng châm chọc như vậy, vẫn như cũ mà thôi.

Hai người vệ sĩ đi vào trong thời khắc cậu khiếp sợ, một phen bắt lấy cậu.

Khoảnh khắc mà cậu tự mình điều võ dương oai, hoa lệ gặt hái, kết thúc thảm bại, ngán ngùi cũng như phù dung sớm nở tối tàn.

Duẩn Thiên Khuyết, cậu vĩnh viễn cũng đâu không lại.

“Các người—” Lạc Kính Lỗi không thể hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, vì sao trong nháy mắt lại biến thành như vậy.

Ông Trần sau khi mang một đám vệ sĩ tiến vào chỉ nhìn cậu một cái, sau đó liền đi tới bên người Duẩn Thiên Khuyết, nâng hắc dật, đi về phía cửa động.

Lúc sắp tới cửa động, Duẩn Thiên Khuyết ngẩng đầu nhìn sắc trời hôn ám bên ngoài. “Lạc, chúng ta về nhà thôi!”

Về nhà? Về nhà! Về nhà...

“Duẩn Thiên Khuyết –” Lạc Kính Lỗi hét lớn một tiếng. “Nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Người đàn ông kia là ai?”

Vì sao, vì sao tất cả như đã có âm mưu trước. Vì sao, vì sao cậu cảm thấy chính mình một lần nữa lại như đồ ngốc. Duẩn Thiên Khuyết —

“Y là Ảnh của tôi, đi theo bên người tôi năm năm, luôn luôn âm thầm bảo vệ tôi. Mà tất cả những điều này, chẳng qua lại là một cái bẫy của ông già giáo hoạt kia mà thôi. Thuốc này là cố ý đưa cho em. Ông ta đoán được em sẽ làm chuyện này với tôi, muốn tôi tự mình nhìn thấy tất cả, chỉ là muốn đâm tôi một phát mà thôi.”

Hắn không thể không bị ai thừa nhận, ông già kia thật sự thắng, cho hắn một đả kích, đau đớn nhất trong cả cuộc đời này.

Hắn bị thế giới này từ bỏ, bị tâm của Lạc từ bỏ.

Thật sự rất lợi hại, hắn không biết chính mình còn có thể rời khỏi vòng luẩn quẩn này hay không. Những ngày tháng tiếp theo, hắn nên đối mặt với Lạc như thế nào, đối mặt với chuyện hôm nay như thế nào, đối mặt với chuyện cậu ấy không yêu mình thế nào đây?

Không yêu, hai chữ thật mãnh liệt, chỉ hai chữ đơn giản, lại dễ dàng khiến hắn sụp đổ.

Thật sự có thể làm như chuyện gì cũng không xảy ra sao?

Lạc...

Phải không, lại là một lần sắp bẫy sao, cậu lại rơi vào một cách tráng lệ, thâm hiểm như vậy.

Ngay tại một phút đồng hồ trước, cậu còn đồng dạng phát biểu lời của mình, dùng từ ngữ khó nghe nhất chỉ trích Duẩn Thiên Khuyết.

Gần một phút đồng hồ thôi sao?

Hết thấy đều thay đổi, cậu lại bị người khác đùa giỡn một lần nữa sao? Chỉ là lúc này đây...

“Ha ha... Duẩn Thiên Khuyết, cậu nhất định đang chê cười tôi ở trong lòng đi, tôi thật sự là một tên ngu ngốc. Cậu xem tôi ngây ngốc biểu diễn, ngây ngốc đắc ý, ngây ngốc ảo tưởng về tương lai của tôi. Ha ha... Cậu nhất định cảm thấy thực buồn cười đi! Một người ngốc đến mức nào.” Cờ nào buồn cười, cậu lắc lắc đầu, cười đến mức nước mắt cũng tuôn rơi.

Vì cái gì luôn phải làm những chuyện ngốc nghếch như vậy, vì sao phải bức chính mình đến mức không có đường lui?

“Duẩn Thiên Khuyết, nếu tôi cầu cậu, cậu sẽ bỏ qua tôi, để cho tôi về nhà với cậu sao? Ha ha...”

Về nhà, về nhà của hai chúng ta. Trở về trốn trong vỏ bọc của mình, tiếp tục cuộc sống yếu đuối, tiếp tục cuộc sống không bằng sức sinh. Tôi không còn làm người, tôi không hề vọng tưởng được làm người. Tôi chỉ cần trốn trong thân xác của mình, để cậu muốn làm thế nào cũng được.

Được không, Duẩn Thiên Khuyết?

Ha ha... Rất buồn cười đi, Lạc Kính Lỗi.

Mày còn ảo tưởng cuộc sống cái gì. Mày còn có đường sống sao?

Chỉ là một nụ hôn nhợt nhạt, chỉ là một nụ hôn dừng trên khuôn mặt, mày liền rơi xuống kết cục này.

Như vậy, hôm nay, hôm nay mày thật sự còn có đường sống sao?

Lạc Kính Lỗi, mày còn có cái gì, còn có cái gì có thể mất đi?

“Lạc.” Duẫn Thiên Khuyết chăm chú nhìn gương mặt đang khóc lẫn cười của cậu. “Tôi yêu em.” Hắn muốn cứu vãn đoạn tình cảm này từ tận sâu nội tâm. Có lẽ nó đã muốn vỡ vụn, có lẽ đã muốn rách nát không chịu nổi. Nhưng mà, có lẽ còn có một chút hi vọng. Chỉ cần một chút hi vọng thôi, hi vọng Lạc sẽ yêu thương hắn.

Có lẽ, có một chút như vậy.

“Yêu?” Giọng Lạc Kính Lỗi khô khan lặp lại từ này. “Cậu yêu tôi? Cậu yêu tôi sao? Cậu yêu tôi, nhưng lại dấu bên người một Ảnh suốt năm năm, cho tới bây giờ vẫn không nói cho tôi biết, ha ha... Duẫn Thiên Khuyết, đó là yêu sao?!! Cuối cùng, cậu vẫn đề phòng tôi, vẫn là đề phòng tôi???”

Yêu, tình yêu giá trị ngàn cân, đẩy cậu về phía đoạn đầu đài.

Lạc Kính Lỗi, mày còn có cái gì, còn có cái gì là thuộc về mày, có thể để Duẫn Thiên Khuyết lấy đi? Còn có cái gì để mất đi?

Tìm không thấy, tìm không thấy, vô luận cậu cố gắng thế nào, cũng tìm không thấy.

Khuyết, cậu còn muốn lấy đi cái gì, cậu nói cho tôi biết đi!

Tương lai của tôi, giấc mộng của tôi, cuộc sống cô độc một mình trong ảo tưởng của tôi...

Tám năm về sau, tôi còn muốn gặp lại Khắc Lâm, Đại Cao, Tiểu Hi, Phẩm Diệp, Tiểu Phi.

Cha mẹ, hai người còn nhận ra con không?

Thứ gì đó như là trái tim rơi từ trên cao xuống thật mạnh, vỡ vụn thành trăm ngàn vạn bột phấn, bắn lên mặt, trong suốt lấp lánh, rực rỡ đa sắc, đẹp quá, đẹp quá...

Tôn nghiêm, kiêu ngạo, cha mẹ, bạn bè, người yêu, bóng rổ, thân thể, cậu đều cướp đi tất cả, tôi đã không còn lại gì. Khuyết, lúc này đây, cậu còn muốn cướp đi cái gì nữa?

Sẽ là trừng phạt nghiêm trọng cỡ nào? Hắn là so với lúc trước còn đau đớn hơn ngàn lần, vạn lần đi!

Lạc Kính Lỗi, mày thật sự còn có thể lại thừa nhận một lần tra tấn so với chết còn thống khổ hơn sao?

Mày thật sự còn muốn thể nghiệm lại nỗi đau như cắt sâu vào xương tuỷ một lần nữa sao?

Lại về với một cuộc tình chết chóc, có lẽ, so với tất cả còn nghiêm trọng hơn.

Một ngày cách đây năm năm, lại rõ ràng hiện lên ở trước mắt. Trên lưng cậu lại bắt đầu có cảm giác ần ần đau.

Xé rách, run rẩy, bất lực, tuyệt vọng, bên tai cậu truyền tới âm thanh móng vuốt cắt vào da thịt, cắm vào xương sống, chậm rãi trượt xuống, đâm thủng màng nhĩ của cậu.

Duẫn Thiên Khuyết, cậu có biết nó đau đớn bao nhiêu không?

Đau đến mức tôi đã mất hết cảm giác...

Sau đó thì sao, sau cơn đau đó thì sao? Làm một cái cái xác không hồn trong tám năm, lại tiếp tục là một cái xác không hồn thêm tám năm nữa, cho đến khi tôi chết sao?

Cậu cũng có thể ý thức về tám năm tiếp theo, lại tám năm sợ hãi.

Không biết tám năm sau, cậu còn có đủ sức lực và dũng khí để phản bội chủ nhân không?

Ha ha... Thật xa xôi quá!

Nghĩ chuyện hôm nay một chút, lúc này đây, lại tính toán trừng phạt cậu như thế nào đây? Hay là trực tiếp lấy mạng của cậu đi, sẽ nhanh chóng hơn rất nhiều.

Mạng? Đúng vậy, cậu sao lại quên được, cậu vẫn còn, tuy rằng sớm không thuộc về chính mình, nhưng quả thật vẫn còn tồn tại – mạng của cậu.

Đúng vậy, Duẩn Thiên Khuyết, cậu muốn sao? Như vậy, tôi cho cậu, được không?

Thân mình rách nát này, tặng cho cậu là tốt rồi, xin đừng ghét bỏ. Đây là thứ duy nhất của tôi.

“Ha ha... Duẩn Thiên Khuyết, hiện tại có phải cậu đang nghĩ lúc trở về sẽ trừng phạt tôi như thế nào không? Cậu cân nhắc sao rồi? Lần này lại là ý tưởng mới gì? Tôn nghiêm, kiêu ngạo, cha mẹ, bạn bè, người yêu, bóng rổ, cậu đã cướp đi hết rồi, lúc này đây sẽ là gì nữa? Tôi có còn lại cái gì đâu? Cậu xem đi, gương mặt đẹp này, hiện tại cũng chỉ là bộ dáng của quỷ, ha ha... Duẩn Thiên Khuyết, tôi cũng chỉ còn lại cái mạng này, để cho cậu tàn phá mà thôi.”

Nếu có thể, nếu thật sự có kiếp sau, xin đừng để tôi gặp lại Duẩn Thiên Khuyết.

Kiếp sau, xin trả cho tôi một kiếp sau tự do—

Cậu cười đến tàn nhẫn, cười đến tuyệt đẹp.

Ký ức một đời này, xin hãy xóa hết đi, kiếp sau, tôi sẽ là một người khác.

“Duẩn Thiên Khuyết, đáng tiếc, tôi nghĩ tôi không muốn cho cậu cơ hội này.” Nước mắt sẽ ngưng lại, như giọng nói của cậu.

Có người nói, con người sau khi tự sát sẽ xuống mười tám tầng địa ngục. Như vậy, sẽ đi—

Thực xin lỗi, cha mẹ, thực xin lỗi, con không chống cự được đến cùng, không thể chống cự đến ngày được gặp lại hai người, thực xin lỗi...

Lạc Kính Lỗi dùng hết lực của mình tránh khỏi hai người vệ sĩ, cũng trong nháy mắt, cậu giật mặt giấy chuyền trên cổ tay mình xuống, đưa đến cổ của mình...

Thực xin lỗi..... Thật sự..... Thực xin lỗi.....

“Không —” Tiếng hét tê tâm liệt phế của Duẩn Thiên Khuyết chói tai vang lên, hắn muốn chạy đến.

Hắn ngăn cản không kịp, hắn không đoạt kịp vũ khí chết người kia, hắn không kịp ôm lấy thân thể của Lạc, hắn không thể cứu lại tình cảm mất mát, hắn không kịp bù lại lỗi lầm của bản thân mình.

Đôi chân tan nát khiến cho hắn khi bước lên bước đầu tiên, đã ngã mạnh xuống đất.

Máu của Lạc, máu của Lạc chảy đến bên người hắn.

Lạc, Lạc của hắn, vì sao lại ngã trên mặt đất, vì sao lại từ từ nhắm hai mắt lại, vì sao không hề để ý đến hắn...

Hắn không bắt được tay của Lạc, cho dù cố gắng như thế nào cũng bắt không được.

Lạc đi rồi, cách thế giới của hắn ngày càng xa. Lạc không muốn trở lại, Lạc nói đã giải thoát rồi. Lạc nói kiếp sau đừng tìm tôi nữa...

Không —

Vì cái gì, vì cái gì hắn còn chưa kịp nói ra ba từ thật xin lỗi, Lạc lại như bọt biển mà biến mất.

Ngay cả biểu tình ngủ say của Lạc cũng đẹp như thế, làm cho hắn xem mà nhin không được, nước mắt chảy ròng.

Lạc, em đang nhìn tôi sao? Lạc, em vẫn còn ở đây sao?

Lạc, tôi yêu em...

Lạc, tôi yêu em...

Lạc — Thực xin lỗi.

“Xin chào, tôi là Lạc Kính Lỗi.”

“Duẩn Thiên Khuyết.”

Băng: Gọi Ảnh là y nhé, để phân biệt, với lại Ảnh là ninja Nhật thì gọi là y chắc không sao :3

C 33

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

3 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

CHƯƠNG 33

Bản năng yêu thương

Băng: Chương này góc nhìn nhân vật xen kẽ, nên xưng hô cũng đổi liên tục, mọi người chú ý nhé

“Nói cho tôi biết, cậu ấy thế nào!”

“Cậu chủ, xin cậu tỉnh táo lại, cậu cần chữa thương.”

“Nói cho tôi biết, cậu ấy rốt cuộc thế nào!”

“Cậu chủ, vết thương của cậu—”

“Câm miệng! Mau nói cho tôi biết —”

“... Bác sĩ nói tình huống cậu ấy không quá lạc quan. Vị trí của vết cắt gần với động mạch, đâm thật sự rất sâu. Nhưng cũng may mắn là lúc đến gần đã đâm lệch vài milimet. Nhưng chủ yếu bởi vì trên mặt kim châm có hơn một ngàn sợi kim, để lấy ra hết rất phức tạp, khả năng là phải phẫu thuật nhiều lần, không biết hiện tại cậu ấy có thể chịu đựng được hay không. Còn ở chỗ hầu kết – may mắn là không có tổn thương khí quản, chúng tôi sẽ—”

“Không cần nói mấy chuyện đó! Tôi chỉ cần biết, cậu ấy vẫn còn sống, vẫn còn sống.”

“... Cậu ấy sẽ sống.”

Thật tốt quá.

Cậu ấy sẽ sống, sẽ sống lại.

Chỉ cần điều này thôi là đủ rồi.

Chỉ cần em còn sống, tôi vẫn còn hi vọng.

Lạc, cảm ơn em đã cho tôi một cơ hội nữa, để yêu thương em, đồng thời cũng cho em cơ hội để yêu tôi.

Tuy rằng cơ hội chỉ có một phần ngàn, thậm chí là một phần triệu, tôi cũng sẽ cố gắng nắm lấy, dùng trái tim của tôi bắt nó biến thành trăm phần trăm.

Lạc, nhất định sẽ có ngày đó, phải không?

Ngày chúng ta yêu nhau.

Đúng vậy, yêu nhau.

Không phải là tôi đơn phương yêu em, mà hai trái tim chân chính hướng về nhau.

Cho dù xa xôi, nhưng nhất định sẽ có ngày đó...

Hai tuần sau.

Lạc Kính Lỗi không thể tin được chính mình còn có thể mở to mắt, nhìn thấy bức màn trắng tinh như khăn che tiên của tiên nữ đang tung bay trong không khí, cùng với từng đợt từng đợt ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào. Cậu còn có thể cảm nhận được những đoá hoa nở rộ đầy sắc màu, hương thơm nồng đậm tươi mát và thanh nhã trong thế giới này. Còn có thể nghe thấy tiếng chim hót vui mừng không ngừng nghỉ, tựa hồ đang nhắc nhở cậu, cậu thật sự đã tỉnh lại.

Cậu còn có thể... cảm thấy đau.

Căn phòng quen thuộc, cảnh vật quen thuộc, khiến hai mắt cậu đau rát, khiến cho cậu nhịn không được nhắm chặt hai mắt. Nước mắt tuyệt vọng và chua xót từ khoé mắt chảy ra.

Chẳng lẽ địa ngục chính là như vậy sao?

Vì cái gì! Vì cái gì! Vì cái gì!

“Trở về! Em trở về cho tôi! Không có sự cho phép của tôi, em ngay cả chết cũng không được!”

Không –

Không có khả năng! Ngay cả chết cũng không được sao?

Còn sống, còn sống để cho cậu tiếp tục tra tấn tôi, khiến tôi biến thành súc sinh thật sự. Không —

Tuyệt đối không—

Duẩn Thiên Khuyết, tôi sẽ không cho cậu thực hiện được điều đó.

Chết, tôi không tin. Cậu điều khiển được sự sống của tôi, nhưng cái chết của tôi cậu không thể nắm giữ được, tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin—

Cậu chặt vật ngồi dậy, làm động đến miệng vết thương trên cổ, máu từ trong băng gạc bắt đầu thấm ra, nhanh chóng chảy tràn.

Đau... Cậu còn có thể cảm thấy đau... Thật đáng buồn.

Dùng hết sức lực suy yếu của bản thân, Lạc Kính Lỗi rút ống tiêm ra.

Duẩn Thiên Khuyết, tôi muốn để cậu xem, xem tôi rời khỏi cậu như thế nào, chạy khỏi ma chướng của cậu như thế nào...

Ha ha ha...

Cậu yêu tôi sao? Vậy thì cùng nhau xuống địa ngục đi...

Tĩnh mạch phải không? Một lần không trúng, vậy một trăm lần, chắc chắn sẽ đâm trúng thôi!

Đau chừng đó thì có là gì, Duẩn Thiên Khuyết, cảm ơn cậu đã cho tôi nhiều kinh nghiệm đau đớn như vậy, cho tôi học được thế nào là thần kinh chết lặng...

Chết, chỉ cần có thể chết, khiến cho hắn muốn làm gì cũng không thể—

Cậu cầm ống tiêm giờ đến trước cổ, tạm dừng một giây, dùng sức đâm xuống—

“Cậu đừng làm như vậy, mau dừng tay —”

“Dừng tay, cậu điên rồi sao?”

“Dừng lại, đừng náo loạn —”

“A—”

Ngồi trên xe lăn, Duẩn Thiên Khuyết đang chuẩn bị đến thăm Lạc Kính Lỗi bỗng nghe được tiếng hét âm ỉ truyền đến. Hắn liêu lĩnh đứng lên từ chiếc xe lăn, chạy một đường đến trước cửa phòng, cuống quýt mở cửa ra—

Một gã bác sĩ đang ôm lấy thắt lưng Lạc Kính Lỗi, ổn định cơ thể hỗn loạn của cậu. Vệ sĩ và y tá thì cố gắng bắt lấy cánh tay đang động thủ lộn xộn của cậu...

Trán của Lạc rách da, khoe miệng Lạc đầy tơ máu chảy xuống, cổ Lạc chằng chịt băng gạc, Lạc, Lạc vì sao lại biến thành như vậy—

“A— A—” Lạc Kính Lỗi giãy dụa, muốn trốn khỏi sự giam cầm của những người này.

Vì sao muốn chết cũng không được, vì sao toàn bộ con người trên thế giới này đều muốn đối nghịch với cậu, vì sao sống sót lại mệt mỏi như vậy. Những người này, những tên ma quỷ này có nhìn thấy cậu đau đớn không? Vì sao không cho cậu chết????

Nanh vuốt của Duẫn Thiên Khuyết, là muốn tra tấn cậu đến chết sao?

“Các người đang làm gì?!”

Giống như có một âm thanh ma quỷ rót vào trong tai cậu, Lạc Kính Lỗi dừng kêu la, trong lòng nhất thời ảm vang, như bị thứ gì đè nát. Cậu chậm rãi, chậm rãi quay đầu lại, nhìn lảng lảng về nơi phát ra âm thanh, cho đến khi người kia rơi vào trong tầm mắt.

“Aaaa—”

“Aaaa—”

“Aaaa—”

Cậu nhắm chặt hai mắt, cậu ôm đầu thét chói tai, không còn là tiếng nói lạnh lạnh thanh thuần như trước, âm thanh khàn khàn phát ra từ trong cổ họng, tiếng kêu thống khổ va chạm tâm linh của mỗi người.

Như thế nào mới kêu thảm thiết như vậy, phải đau đớn như thế nào mới khiến cho cậu phát ra loại âm thanh này?

Người con trai có ngoại hình xinh đẹp kia, vì nguyên nhân gì lại khiến cho cậu lộ ra biểu tình sợ hãi và thống khổ đến mức đó. Hắn há hốc miệng, ngoại trừ một tiếng kêu khô khốc ra, hắn không nói được một câu nào.

“Lạc—”

Duẫn Thiên Khuyết thật muốn chạy đến ôm lấy cậu, nói cho cậu rằng đừng sợ hãi, nói cho cậu sẽ không có trừng phạt gì cả, nói cho cậu — hắn thầm nghĩ suốt cuộc đời còn lại sẽ luôn thương yêu cậu, chăm sóc cậu cả một đời. Không còn gì thương tổn cậu, không còn giọt nước mắt nào, cũng sẽ không cần tuyệt vọng cầm lấy con dao nữa...

Hắn vừa bước ra bước đầu tiên —

“A—” Lạc Kính Lỗi điên loạn quờ quạng cánh tay, cầm lấy ly nước bên bàn ném về phía Duẫn Thiên Khuyết.

Phạm là thứ gì trong tầm nhìn, đều bị cậu bắt lấy, không ngừng ném về phía hắn.

Tiếng đổ vỡ vang vọng trong phòng, từng mảnh vỡ của bình hoa dùng bên chân Duẫn Thiên Khuyết, một giọt một giọt, máu tươi nhỏ giọt từ trán không ngừng tí tách rơi trên mảnh thủy tinh trên đất.

Duẫn Thiên Khuyết vẫn không dừng chân, vẫn từng bước kéo cái chân bị thương đến gần cậu.

Lạc...

“Aaaa— aaa”

Một tiếng hét còn hơn cả một tiếng gầm rú, thảm thiết, bén nhọn, tuyệt vọng, sợ hãi, phẫn nộ, chết chóc, hỗn loạn. Tất cả cảm xúc trong tiếng hét đó lần lượt đâm vào tim Duẫn Thiên Khuyết.

Không thể tha thứ —

Hắn có thể nghe thấy ý nghĩa truyền đến từ trong thanh âm của Lạc, không thể tha thứ — đến chết cũng không thể tha thứ — là nỗi hận khảm sâu vào tâm, vào tận xương, nhập phế, nhập cả máu tim.

Nỗi hận khắc lên thân thể, như một ngọn lửa hừng hực không ngừng cắn nuốt hắn.

Ngọn lửa này đốt cháy hần hầu như không còn gì cả, ngay cả tro tàn xương cốt cũng không còn, đã biến mất theo gió bay.

Lạc..... Thực xin lỗi.....

“Aaaa—”

“Aaaa—”

Cậu không còn ném gì nữa, chỉ vươn cao quơ giữa không trung. Cậu muốn đứng lên, đi về phía hần...

Chết, để cho chúng ta đều chết hết đi!

Duẩn Thiên Khuyết, cậu yêu tôi thì sẽ không muốn một mình. Vậy thì chúng ta cùng chết đi!

“Mau bắt lấy cậu ấy.” Vệ sĩ tiến lên một phen bắt lấy thân thể cậu, hần không rõ một người bệnh vừa mới qua phẫu thật không bao lâu, vì sao lại có sức lực lớn như vậy, ngay cả muốn ôm chặt cơ thể cậu ta, cũng phải thực sự cố hết sức.

“Cậu Doãn.” Bác sĩ mặc áo blouse trắng bước nhanh đến trước người Duẩn Thiên Khuyết. “Xin cậu đừng đi tới nữa. Cậu cũng thấy đấy, cậu ấy tựa hồ rất bài xích với cậu. Xin đừng kích thích cậu ấy nữa. Trong hai tuần vừa rồi cậu ấy đã trải qua ba lượt giải phẫu, vốn rất suy yếu, căn bản không chịu đựng được loại ép buộc này. Tôi sẽ tiêm cho cậu ấy một liều thuốc an thần, xin cậu về phòng mình bây giờ.” Là một người bác sĩ, đây là việc ông ta phải làm.

Duẩn Thiên Khuyết nghe xong lời này, ánh mắt rời khỏi con người đang không ngừng giãy dụa kia, vẻ mặt tức giận như muốn xông lên phía trước... “Cậu ấy, vì sao lại...”

“Tôi không biết cậu ấy rốt cuộc có tâm sự gì không giải tỏa được. Nhưng mà, tôi nghĩ, nhất định là rất khó khăn, khiến cho cậu ấy trầm nghĩ phải dùng đến cái chết mà giải thoát.”

“Chết?” Duẩn Thiên Khuyết kinh ngạc đứng ở nơi đó, thân thể trở nên cứng ngắc.

“Cậu tin không? Trong vòng mười phút ngắn ngủi, cậu ấy đã dùng hơn mười phương pháp để tự sát. Nếu không phải chúng tôi cực lực cản lại thì... Cậu ấy một lòng muốn chết mà...”

Tự sát?

Lạc, Lạc, Lạc muốn tự sát?

Dòng máu trong người nhanh chóng bắn về tim, hần cảm giác nơi đó sắp không chống đỡ được mà bùng nổ.

Đau quá, tim hần trống vắng đau quá.

Lạc, vì sao phải như vậy, một lần còn chưa đủ sao?

Không phải em muốn cho tôi cơ hội, mới sống lại sao? Vì sao còn muốn chết như vậy?

Lạc, em vẫn muốn rời khỏi tôi sao, vẫn là không thể tha thứ cho tôi sao...

Đến tận cùng là tuyệt vọng như thế nào, chết tâm như thế nào, mới có thể khiến em hành động điên cuồng như vậy. Nói cho tôi biết, Lạc, nói cho tôi biết mọi suy nghĩ của em, có được không? Lạc —

Lạc...

“Mặt khác, tôi phát hiện một chuyện, cậu ấy tựa hồ – không phát ra tiếng được nữa.”

“Ông, ý ông là—” Không phát ra tiếng? Lạc, Lạc của hần—

“Còn chưa thể khẳng định là vì nguyên nhân gì. Nhưng cậu yên tâm, vết thương này không ảnh hưởng đến thanh quản. Đến tận cùng là nguyên nhân gì làm cho cậu ấy biến thành như vậy, tôi nghĩ, yếu tố tâm lý chiếm phần rất lớn! Không sao cả, có lẽ từ từ sẽ tốt hơn. Có lẽ, chờ lúc cậu ấy buông xuống mọi khúc mắc, sẽ tự động mở miệng nói chuyện.”

Phải không? Buông xuống mọi khúc mắc...

Lạc, sẽ có ngày đó sao?

Duẩn Thiên Khuyết lưu luyến nhìn Lạc Kính Lỗi một cái, hẳn thật sự không đành lòng nhìn thấy Lạc như bây giờ. Hắn đi từng bước một ra cửa.

Lạc, em không muốn mở miệng nói chuyện sao? Không muốn nói chuyện với tôi nữa, không muốn để ý đến thế giới này nữa, phải không?

Lạc, có lẽ vĩnh viễn tôi cũng không thể nghe được câu nói em yêu tôi nhỉ.

Nhưng mà, Lạc, vậy thì thế nào, cho dù em trở nên câm điếc, cho dù em cả đời không thêm nói chuyện, thì có sao đâu? Tôi không quan tâm em biến thành dạng gì, tôi vĩnh viễn –

Tôi muốn nói gì đây? Yêu em, phải không?

Ha ha... Lạc, đây nhất định là câu nói em ghét nghe thấy nhất.

Lạc, tôi sẽ giữ nó trân quý ở trong lòng, cho đến một ngày em muốn nghe thấy điều đó, tôi sẽ lại nói cho em, được không?

Lạc, không nói lời yêu, không có nghĩa là không thương. Em có biết trái tim của tôi, từ lúc bắt đầu biết lạc nhịp, cũng chỉ là vì mỗi mình em, chưa bao giờ thay đổi.

“Aaaa— aaa”

Hắn quay đầu nhìn Lạc Kính Lỗi.

Cậu không ngừng hươ tay đánh những người đang ngăn cản cậu. Gương mặt vặn vẹo tràn đầy biểu tình tuyệt vọng muốn chết, cậu hận thế giới này, hận những người này.

Vì sao muốn ngăn cản cậu, các người đều chết hết đi! Vì sao lại để cậu sống, vì sao không cho cậu giải thoát???

Duẩn Thiên Khuyết, cậu ở đâu, cậu ở đâu?? Cậu đi ra, đi ra xé rách tôi, ra đây để xé tôi thành từng mảnh, ra đây để hủy diệt tôi, ra đây đẩy tôi xuống vực sâu đen thẳm, hay là để cho chó ăn cũng được.

Chỉ cần để tôi chết, chỉ cần để cho tôi chết, thì cậu muốn làm gì cũng được. Đừng bắt tôi sống, van cầu các người, đừng bắt tôi sống nữa...

Tôi chịu tra tấn còn chưa đủ nhiều sao? Tôi chỉ muốn rời đi, thăm nghĩ liên như vậy rồi đi, không bao giờ nhìn thấy thế giới lạnh như băng này nữa...

Tất cả những thứ tôi từng có được đều đã rời xa, vì sao còn bắt tôi sống, tôi sống làm cái gì?? Trời ơi!! Vì sao ông chưa chịu mở mắt ra, bắt lấy tôi đi đi!!!

Cho tôi chịu giày vò dưới âm phủ cũng được, để cho tôi chết đi!

Đừng để tôi tiếp tục sống trong thế giới có có Duẩn Thiên Khuyết, đừng để tôi gặp được hắn vào kiếp sau nữa.

Cho dù là làm súc sinh, làm thực vật đều được, thế giới không có Duẩn Thiên Khuyết, tôi chỉ muốn sống như vậy mà thôi...

Cho tôi chết đi!!!!

Duẩn Thiên Khuyết –

Duẩn Thiên Khuyết ngồi trên sô pha, mặt chôn giữa hai lòng bàn tay, cứ như vậy mà lẳng lặng đợi thật lâu, thật lâu...

“Tôi đã sai, thật sự đã sai ư?”

Trong không khí vẫn là sự im lặng. Im lặng khiến lòng người bối rối.

Thì ra là như vậy.

Ngay cả anh cũng không nguyện ý nguyện trả lời phải không?

Trước kia cho dù thế nào cũng sẽ có đáp án ngắn gọn, có lẽ chỉ là “phải” hoặc “không phải”, chỉ cần tôi đặt câu hỏi, anh nhất định sẽ trả lời tôi, nhưng mà lúc này đây –

Tôi thật sự biến thành một con quỷ sao? Ngay cả anh cũng không trả lời được?

“Tôi nên, làm như thế nào?” Duẩn Thiên Khuyết một lần nữa chôn mặt vào lòng bàn tay. Ở nơi nào mới có hơi thở ấm áp vây quanh hân, không rét lạnh như bây giờ?

“Tôi không biết.” Có lẽ là không đành lòng nhìn thấy bộ dáng này của hân, Ảnh rút cục đã mở miệng.

Đúng vậy, làm sao y biết được, ngay cả chính hân cũng tìm không thấy đáp án, còn có thể hỏi người ngoài cái gì. Loại người như hân, kết quả chắc chắn rất xấu. Ai có thể giúp hân thay đổi đây?

Tôi nên làm thế nào mới có thể tìm về trái tim em một lần nữa, dùng phương pháp gì mới làm cho em tha thứ tôi, phải mất bao nhiêu lâu mới khiến chúng ta quay lại như trước...

Lạc... Em nói cho tôi biết, được không? Tôi nên làm như thế nào? Tôi đến tột cùng nên làm như thế nào, mới khiến cho chúng ta không còn vòng vo nữa.

Tình yêu này, tôi thật sự muốn kéo dài đến chết. Xin đừng cho nó gãy đứt.

Tôi và Lạc, vĩnh viễn kết nối với nhau, ở bên cạnh nhau, tuyệt đối không thể cắt lìa.

Ảnh bước ra từ trong không khí, đứng ở trước mặt hân. “Chủ nhân.” Giao cho hân một chiếc roi da màu đen.

Duẩn Thiên Khuyết ngẩng đầu từ lòng bàn tay, thân ảnh cao lớn của Ảnh đứng trước mặt hân, như một bức tường kiên cố làm cho hân có cảm giác an toàn. Chỉ cần còn có Ảnh, hân sẽ sừng sững không ngã, cho dù đứng ở địa phương nguy hiểm nhất, hân cũng có thể yên tâm muốn làm gì thì làm.

Hân tiếp nhận cái roi da kia, yên lặng nhìn thẳng y.

“Tôi sẽ không xử phạt anh, nếu không phải anh ra tay, Lạc, Lạc của tôi cuối cùng cũng không trở về được. Ảnh, tôi vì sao phải xử phạt anh? Cho dù anh cũng nghe mệnh lệnh của người kia, nhưng đến thời điểm cuối cùng, anh vẫn là phản bội ông ta. Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ rằng, Đảng Tỉnh Mục sẽ làm gì với anh sao? Ông ta nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Tôi không sợ.”

Vĩnh viễn đơn giản vậy từ như vậy. Duẩn Thiên Khuyết vui mừng nở nụ cười.

“Ảnh, anh nói cho tôi biết, anh vì sao lại cứu Lạc. Anh và cậu ấy, hân là không có chuyện gì chứ?”

Cậu muốn nghe đáp án gì đây? Chủ nhân của tôi. Trái tim cậu sắt đá tàn nhẫn, nếu tôi nói lỡ lời, cậu cũng sẽ dùng cực hình đối với tôi đi! Dù sao đối với cả người cậu yêu nhất, cậu cũng có thể làm đến tình trạng này...

“Nếu cậu ta chết, cậu cũng sống không được. Tôi là Ảnh của cậu, tôi sẽ không để chuyện tôi vô lực ngăn cản xảy ra.”

Nếu cậu ta chết, cậu cũng sống không được.

Ảnh, anh thật sự rất hiểu rõ tôi.

Lạc, vì cái gì người khác có thể thấy rõ sự thật, mà em vĩnh viễn cũng không nguyện tin tưởng chứ?

“Anh nói rất đúng. Nếu cậu ấy chết, nếu cậu ấy đã chết, thế giới này cũng sẽ không còn ba chữ Duẩn Thiên Khuyết. Lạc...” Hân, cúi đầu, tiếp tục nhớ lại bi thương của mình.

Lạc, em siết lấy trái tim tôi, gắt gao, không chịu buông tay.

Em không cảm giác tôi đang đau sao? Nhưng dù đau, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Lạc, em tạo nên những vết thương trong lòng tôi, cũng không nguyện hàn gắn.

Em không cảm giác tôi đang đau sao? Nhưng dù đau, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Tình yêu của chúng ta là sai lầm sao? Thời gian, địa điểm, ngay cả con người cũng sai lầm rồi sao?

Vậy em đồng ý nói cho tôi biết không, em hi vọng vào thời điểm nào, ở nơi nào, em mới yêu thương tôi đây? Tôi nguyện ý chờ đợi...

Đợi cả một đời cũng tốt, chỉ cần em nói cho tôi biết, tim của tôi sẽ lập tức đóng băng cho em, cho đến ngày nào đó em quay lại. Lạc...

Ảnh quỳ một gối xuống trước người hắn, xoa cánh tay hắn đang ôm mặt, độ ẩm nơi đó là lần đầu tiên y cảm thụ, lại khiến trái tim hoàn toàn bị thiêu đốt. “Chủ nhân, phương thức mà cậu yêu thương, là khiến trái tim cậu ấy lạnh giá. Tôi nghĩ rằng, nếu thật sự yêu một người, hắn là phải làm trái tim người ấy trở nên ấm áp! Nếu trái tim cậu ấy đã đóng băng, vậy cậu nên tặng cậu ấy một lò sưởi, khiến trái tim kia nóng chảy. Chỉ có ủ ấm nó, nó mới có thể đập, mới có bản năng yêu thương.” Cho nên nói không muốn trái tim cậu trở nên lạnh lẽo, cho nên tôi mới giúp cậu đi tìm kiếm hạnh phúc của mình.

Nóng chảy, nóng chảy tim cậu ấy.

Đúng vậy, chỉ có ủ ấm nó, nó mới có thể đập, mới có bản năng yêu thương.

Duẩn Thiên Khuyết, vì sao mày lại không hiểu được, mày vẫn luôn đẩy nó vào biển băng, vẫn đưa tình yêu này vào con đường tuyệt vọng.

Lạnh, đúng vậy, tâm của Lạc, lạnh biết bao nhiêu, phải lạnh biết bao nhiêu mới có thể muốn chết đến thế.

Thực xin lỗi... Thật sự thực xin lỗi... Lạc... Tôi vẫn không phát hiện... Tình yêu của tôi... Thực tế lại đẩy em rời xa tôi... Một tắc lại một tắc... Càng ngày càng xa.

Lúc tôi muốn rút ngắn khoảng cách, Lạc, em sẵn sàng để cho tôi sưởi ấm trái tim của em không? Còn sẵn sàng để tôi tới gần em không?

Lạc, cho dù khó khăn bao nhiêu, tôi cũng sẽ thay đổi mối quan hệ của chúng ta. Chỉ có trái tim ấm áp, mới có thể đập, mới có bản năng yêu thương.

“Cảm ơn anh, Ảnh.” Duẩn Thiên Khuyết vươn tay ôm lấy khối thân thể kiên cố vững chãi này.

Cảm ơn anh, Ảnh, anh đã cứu tôi, cũng cứu Lạc. Để chúng tôi còn có cơ hội ở bên cạnh nhau.

Quãng đời còn lại, còn rất dài lâu. Lạc, tám năm này, tôi biết em đã thật sự quá vất vả. Tám năm tiếp theo, sẽ không còn trời đông giá rét.

Tám năm tiếp theo, tôi sẽ giúp em tìm về những gì em đã đánh mất. Tám năm tiếp theo, cuộc sống của chúng ta sẽ luôn phong phú tốt đẹp.

Tám năm tiếp theo... Có lẽ, tôi sẽ được nghe lại giọng nói Thánh Âm của em.

“Khuyết, tôi muốn vĩnh viễn, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cậu.”

Giữ lời thề đó, trói chặt cuộc đời chúng ta với nhau.

Ảnh quỳ gối nơi đó mặc hắn lẳng lặng ôm. Chủ nhân của tôi, hy vọng, cậu thật sự có thể tìm về tình yêu của cậu. Tựa như tôi tìm về bình lặng của tôi.

Cả đời này, cậu là người mà tôi muốn bảo vệ vĩnh viễn, vĩnh viễn mãi là – chủ nhân của tôi.

C 34

By Hoại Băng ❀ Posted in Đây là Yêu ❀ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❀ 5 Comments

3 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Nhất định sẽ đến

Băng: Tình hình là tháng 11 này Băng sẽ edit không đều/ ít lại vì Băng đang trong giai đoạn học căng và làm giấy tờ chuyển trường. Rảnh lúc nào thì Băng sẽ edit lúc đó, mọi người thông cảm ha <3 lượng="""
thánh=""" nặc=""" ngẩng=""" đầu=""" nhìn=""" nơi=""" có=""" thể=""" xem=""" là=""" cung=""" điện="""
vàng=""" son=""" trắng=""" lệ=""" này,=""" không=""" khỏi=""" lộ=""" ra=""" nụ=""" cười=""" chua="""
sốt,=""" hay=""" cho=""" một=""" cái=""" ***g=""" vàng,=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết,=""" cậu=""" rớt="""
cuộc=""" phải=""" nhót=""" cậu=""" ấy=""" đến=""" khi=""" nào,=""" kính=""" lỗi,=""" năm=""" năm,="""
ở=""" cùng=""" một=""" chỗ=""" với=""" tên=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết=""" như=""" ma=""" như="""
quỷ=""" kia,=""" cậu=""" thật=""" sự=""" còn=""" có=""" thể=""" còn=""" sống=""" sao?=""" từ=""" giáng="""
sinh=""" năm=""" năm=""" trước=""" gặp=""" một=""" lần,=""" sau=""" đó=""" không=""" bao=""" lâu="""
lại=""" mất=""" liên=""" hệ,=""" tuy=""" rằng=""" tôi=""" từng=""" hoài=""" nghi=""" cậu=""" và=""" duẩn="""
thiên=""" khuyết=""" trong=""" lúc=""" đó=""" có=""" phải=""" có=""" quan=""" hệ=""" gì=""" hay="""
không,=""" nhưng=""" vẫn=""" không=""" dám=""" chứng=""" thực,=""" tôi=""" sợ=""" hãi=""" đó=""" là="""
sự=""" thật,=""" tôi=""" sợ=""" hãi=""" cho=""" dù=""" tôi=""" đã=""" biết=""" chân=""" tướng,=""" cũng="""
không=""" có=""" cách=""" nào=""" giúp=""" cậu=""" được=""" gì,=""" cứu=""" cậu=""" ra=""" khỏi="""
sao?=""" thực=""" xin=""" lỗi...=""" với=""" sức=""" lực=""" tôi=""" khi=""" đó,=""" căn=""" bản=""" là="""
làm=""" không=""" được,=""" tha=""" thứ=""" cho=""" tôi,=""" kính=""" lỗi,=""" cho=""" tới=""" hôm="""
nay=""" tôi=""" mới=""" có=""" dũng=""" khí=""" và=""" sức=""" lực=""" bước=""" qua=""" cánh=""" cổng="""
lớn=""" này,=""" tôi=""" đã=""" thật=""" vất=""" vả=""" mới=""" đứng=""" vững=""" được=""" trong="""
bang=""" hội,=""" cho=""" đến=""" hôm=""" nay=""" cũng=""" mới=""" có=""" thể=""" có=""" thực=""" lực="""
ngồi=""" cùng=""" bàn=""" ăn=""" với=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết,=""" cho=""" dù=""" thế=""" nào,="""
lần=""" này,=""" tôi=""" phải=""" nhìn=""" thấy=""" được=""" cậu,=""" cho=""" dù=""" có=""" ra=""" mặt="""
chống=""" đối=""" với=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết,=""" tôi=""" cũng=""" không=""" quan=""" tâm,="""
ấn=""" chuông=""" cửa,=""" hít=""" sâu=""" một=""" hơi,=""" đến=""" đây=""" đi!=""" cho=""" dù=""" là="""
tinh=""" phong=""" huyết=""" vũ,=""" tôi=""" cũng=""" muốn=""" xông=""" vào,=""" duẩn=""" thiên="""
khuyết,=""" cậu=""" đừng=""" hòng=""" ngăn=""" trở,=""" trong=""" lúc=""" lượng=""" thánh=""" nặc="""
còn=""" đang=""" kinh=""" ngạc=""" hình=""" dáng=""" tiêu=""" tuy=""" gầy=""" gò=""" và=""" cơ="""
thể=""" chống=""" nạng=""" của=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết,=""" muốn=""" nói=""" ra=""" nguyên="""
nhân=""" hấn=""" đến=""" đây,=""" lại=""" nghe=""" thấy=""" một=""" tiếng=""" như=""" long=""" trời="""
lở=""" đất,=""" “đi=""" đi!”=""" chống=""" nạng,=""" bóng=""" dáng=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết="""
mang=""" nạng=""" như=""" một=""" ông=""" già=""" tiêu=""" tuy,=""" đầy=""" tang=""" thương="""
chậm=""" rãi=""" rời=""" khỏi=""" tầm=""" mắt=""" của=""" hấn,=""" từ=""" bao=""" giờ,=""" người="""
con=""" trai=""" hăng=""" hái,=""" kiêu=""" ngạo=""" ngỗ=""" ngược,=""" cuồng=""" vọng=""" tự=""" đại="""
đã=""" biến=""" thành=""" như=""" thế=""" này?=""" điều=""" này=""" sao=""" có=""" thể,=""" duẩn="""
thiên=""" khuyết=""" ở=""" trong=""" “thiên=""" vận=""" tiếp=""" quản=""" một=""" nửa=""" quyền="""
lực,=""" lúc=""" đối=""" mặt=""" với=""" những=""" kẻ=""" kỳ=""" cựu=""" đã=""" từng=""" đóng=""" góp="""
lớn=""" cho=""" bang=""" phái=""" vẫn=""" là=""" bộ=""" mặt=""" hất=""" cầm=""" sai=""" khiến,=""" càn="""
rõ=""" không=""" hề=""" để=""" ai=""" vào=""" mắt=""" là=""" đây=""" sao?=""" không,=""" điều=""" này="""
tuyệt=""" đối=""" không=""" có=""" khả=""" năng,=""" một=""" tháng=""" trước,=""" bọn=""" họ=""" còn="""
vì=""" chuyện=""" làm=""" ăn=""" mà=""" gặp=""" mặt,=""" nhưng=""" hôm=""" nay=""" –=""" chính="""
là=""" ngắn=""" ngủn=""" trong=""" vòng=""" một=""" tháng,=""" hấn=""" vì=""" sao=""" lại=""" giống="""
như=""" đã=""" hoàn=""" toàn=""" thay=""" đổi,=""" nếu=""" nói=""" bị=""" thương,=""" thân=""" thể="""
biến=""" hóa=""" thì=""" có=""" thể=""" hiểu,=""" nhưng=""" loại=""" thân=""" thái=""" suy=""" nhược,="""
bi=""" thương,=""" ánh=""" mắt=""" bắt=""" đặc=""" dĩ,=""" lại=""" gây=""" cho=""" hấn=""" một=""" loại="""
cảm=""" giác=""" bi=""" thương=""" già=""" cỗi=""" ở=""" khắp=""" nơi,=""" không,=""" đây=""" không="""
phải=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết,=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết=""" sao=""" có=""" thể=""" sẽ=""" –="""
vẫn=""" là=""" gương=""" mặt=""" kia,=""" gương=""" mặt=""" tựa=""" như=""" thiên=""" thần,=""" không="""
phải=""" hấn,=""" thì=""" là=""" ai?=""" quên=""" đi,=""" lượng=""" thánh=""" nặc=""" quyết=""" định="""
không=""" suy=""" nghĩ=""" chuyện=""" này=""" nữa,=""" duẩn=""" thiên=""" khuyết=""" cư=""" nhiên="""
khinh=""" địch=""" như=""" vậy,=""" lại=""" đáp=""" ứng=""" cho=""" mình=""" gặp=""" kính=""" lỗi,="""

đó=" " quả=" " thật=" " là=" " một=" " chuyện=" " đáng=" " ngạc=" " nhiên.= " hấn=" " đi=" " theo=" " người=" " nữ=" " giúp=" " việc=" " vào=" " phòng.= " kính=" " lỗi,=" " nhìn=" " thấy=" " tôi,=" " cậu=" " sẽ=" " vui=" " vẽ=" " sao?= " sẽ=" " giống=" " như=" " lần=" " trước,=" " nhảy=" " vào=" " lòng=" " tôi,=" " cười=" " thật=" " lớn,=" " cho=" " tôi=" " một=" " cái=" " ôm=" " đầy=" " tiêu=" " chuẩn=" " sao?= " thật=" " muốn,=" " thật=" " muốn=" " thấy=" " cậu=" " lúc=" " đó.= " cùng=" " nhau=" " trốn=" " thoát=" " bọn=" " thuộc=" " hạ=" " đuổi=" " theo=" " tôi,=" " khuôn=" " mặt=" " tươi=" " cười=" " đầy=" " sức=" " sống=" " cố=" " gắng=" " bỏ=" " chạy=" " dưới=" " bầu=" " trời=" " xanh=" " thăm,=" " một=" " thời=" " thanh=" " xuân=" " kiêu=" " ngạo.= " kính=" " lỗi,=" " nếu=" " có=" " thể=" " trở=" " lại=" " khi=" " đó,=" " thì=" " tốt=" " biết=" " bao=" " nhiêu.= " tôi=" " nhất=" " định=" " nắm=" " chặt=" " tay=" " cậu,=" " không=" " bao=" " giờ=" " để=" " cậu=" " rời=" " đi=" " nữa.= " cùng=" " với=" " một=" " tiếng=" " rít,=" " cửa=" " mở=" " ra,=" " hấn=" " nhìn=" " thấy=" " một=" " căn=" " phòng=" " tràn=" " ngập=" " ánh=" " mặt=" " trời,=" " một=" " thiếu=" " niên=" " ôm=" " trái=" " bóng=" " rổ=" " nhẹ=" " nhàng=" " đi=" " đến=" " dưới=" " nắng=" " trời=" " chói=" " mắt.= " "tôi=" " là=" " lạc=" " kính=" " lỗi.= " "kính=" " trọng=" " quang=" " minh=" " lỗi=" " lạc,=" " tên=" " rất=" " hay.= " tôi=" " là=" " lương=" " thánh=" " nặc.= " "là=" " lời=" " hứa=" " nặng=" " ngàn=" " cân=" " như=" " thánh=" " chỉ,=" " tên=" " cậu=" " cũng=" " không=" " tồi.= " "tôi=" " nghĩ,=" " chúng=" " ta=" " nhất=" " định=" " sẽ=" " trở=" " thành=" " bạn=" " bè.= " "nhất=" " định=" " sẽ=" " "thánh=" " nặc,=" " đi=" " thôi,=" " cùng=" " nhau=" " chơi=" " bóng=" " đi.= " tôi=" " chơi=" " bóng=" " rất=" " tốt,=" " người=" " thua=" " phải=" " mời=" " khách=" " đó.= " "thánh=" " nặc,=" " mau=" " tới,=" " mau=" " tới,=" " tôi=" " đến=" " bắt=" " đây,=" " to=" " quá,=" " ha=" " ha...=" " gương=" " mặt=" " màu=" " vàng=" " tươi=" " cười=" " liên=" " tục=" " không=" " ngừng,=" " đưa=" " hấn=" " vào=" " lại=" " thế=" " giới=" " của=" " ký=" " ức.= " kính=" " lỗi,=" " những=" " năm=" " này,=" " cậu=" " sống=" " ổn=" " không?= " kính=" " lỗi,=" " lạc=" " kính=" " lỗi...=" " đó=" " là=" " ai?= " người=" " kia=" " ngồi=" " ở=" " trên=" " giường,=" " người=" " con=" " trai=" " toàn=" " thân=" " cơ=" " hồ=" " đều=" " được=" " quán=" " bằng=" " gác,=" " dùng=" " biểu=" " tình=" " tuyệt=" " vọng=" " muốn=" " chết=" " đầy=" " ưu=" " thương=" " nhìn=" " ra=" " ánh=" " mặt=" " trời=" " vô=" " tận=" " ngoài=" " cửa=" " sổ,=" " đó=" " là=" " ai?= " cậu=" " giống=" " như=" " một=" " bức=" " tượng=" " không=" " có=" " cảm=" " xúc,=" " lẳng=" " lẳng=" " tựa=" " vào=" " đầu=" " giường,=" " ánh=" " mắt=" " nhìn=" " chăm=" " chăm=" " vào=" " ngoài=" " cửa=" " sổ,=" " đường=" " như=" " nếu=" " có=" " một=" " đôi=" " cánh,=" " cậu=" " sẽ=" " bay=" " đi,=" " bay=" " rất=" " xa,=" " không=" " bao=" " giờ=" " trở=" " về=" " nữa.= " ngoài=" " cửa=" " sổ=" " có=" " cái=" " gì?= " có=" " cái=" " gì=" " khiến=" " cậu=" " khát=" " vọng=" " như=" " thế,=" " lại=" " không=" " chạm=" " đến=" " được?= " cậu=" " có=" " thể=" " nói=" " cho=" " tôi=" " biết=" " không,=" " cậu=" " rót=" " cuộc=" " muốn=" " gì?= " đừng=" " như=" " vậy,=" " đừng=" " giữ=" " bộ=" " dáng=" " giã=" " dựa=" " kê=" " cận=" " cái=" " chết=" " như=" " vậy,=" " cậu=" " có=" " biết=" " bộ=" " dáng=" " này=" " của=" " cậu,=" " là=" " điều=" " mà=" " tôi=" " không=" " muốn=" " thấy=" " nhất=" " không?= " "kính=" " lỗi?"=" " hấn=" " vô=" " cùng=" " hi=" " vọng=" " người=" " này=" " không=" " phải=" " lạc=" " kính=" " lỗi,=" " không=" " phải=" " bạn=" " của=" " hấn,=" " không=" " phải=" " là=" " cái=" " tên=" " hấn=" " đừng=" " đặt=" " nặng=" " trong=" " lòng.= " người=" " đã=" " gần=" " như=" " mất=" " đi=" " tin=" " tưởng=" " sự=" " sống=" " này,=" " vẫn=" " là=" " người=" " bạn=" " hấn=" " muốn=" " gặp=" " sao?= " lạc=" " kính=" " lỗi=" " chết=" " lẳng=" " quay=" " đầu.= " trên=" " gương=" " mặt=" " tái=" " nhợt=" " chậm=" " rãi=" " hiện=" " lên=" " một=" " chút=" " biểu=" " tình,=" " lòng=" " mi=" " dần=" " dần=" " nhắc=" " cao,=" " đôi=" " mắt=" " mắt=" " đi=" " thần=" " thái=" " kia=" " cũng=" " rớt=" " cục=" " giường=" " lên=" " một=" " chút.= " hấn=" " thấy,=" " chỉ=" " trong=" " nháy=" " mắt,=" " nước=" " mắt=" " đã=" " đọng=" " đầy=" " toàn=" " bộ=" " hốc=" " mắt=" " cậu,=" " đôi=" " mắt=" " đó=" " mơ=" " hồ=" " như=" " dải=" " ngân=" " hà=" " xinh=" " đẹp.= " không=" " cần=" " động=" " tác=" " gì,=" " nước=" " mắt=" " chảy=" " xuôi=" " như=" " dòng=" " sông=" " nhanh=" " chóng=" " rơi=" " xuống.= " kính=" " lỗi,=" " kính=" " lỗi,=" " lạc=" " kính=" " lỗi=" " bạn=" " của=" " hấn...=" " lạc=" " kính=" " lỗi=" " run=" " run=" " thân=" " thể,=" " bờ=" " mi=" " dính=" " dấp=" " chậm=" " rãi=" " hạ=" " xuống.= " ai=" " nói=" " cho=" " cậu=" " biết=" " đi,=" " cậu=" " đã=" " thấy=" " gì?= " người=" " kia,=" " người=" " kia=" " đến=" " tột=" " cùng=" " là=" " ai?= " trong=" " cuộc=" " đời=" " này,=" " vì=" " sao=" " còn=" " có=" " thể=" " thấy=" " người=" " kia?= " tựa=" " hồ=" " sợ=" " giấc=" " mộng=" " cùng=" " ảo=" " giác=" " cứ=" " như=" " vậy=" " biến=" " mất,=" " cậu=" " rất=" " nhanh=" " mở=" " to=" " mắt,=" " cho=" " đến=" " khi=" " xác=" " nhận=" " người=" " kia=" " vẫn=" " còn=" " đứng=" " đó,=" " mới=" " yên=" " tâm=" " để=" " mặc=" " nước=" " mắt=" " rơi=" " như=" " mưa.= " cậu=" " vươn=" " cánh=" " tay=" " không=" " ngừng=" " run="

rầy,=" " thánh=" " nặc,=" " thánh=" " nặc,=" " người=" " bạn=" " duy=" " nhất=" " của=" " tôi...=" "
 không=" " -=" " lương=" " thánh=" " nặc=" " chạy=" " vội=" " đến=" " trước=" " giường=" " lạc=" " kính=" "
 lỗi,=" " nắm=" " chặt=" " tay=" " cậu.= " đôi=" " tay=" " không=" " ngừng=" " run=" " rẩy=" " ấy=" "
 vì=" " sao=" " lại=" " gầy=" " yếu=" " như=" " vậy,=" " đường=" " như=" " chỉ=" " còn=" " lại=" " một=" "
 lớp=" " da=" " mỏng=" " manh=" " bọc=" " quanh=" " xương=" " cốt,=" " đường=" " như=" " chỉ=" "
 cần=" " dùng=" " sức=" " một=" " chút,=" " nó=" " sẽ=" " đứt=" " gãy,=" " sẽ=" " vĩnh=" " viễn=" " vĩnh=" "
 viễn=" " biến=" " mất.= " kính=" " lỗi,=" " kính=" " lỗi,=" " cậu=" " rớt=" " cuộc=" " làm=" " sao=" "
 vậy?= " cậu=" " rớt=" " cuộc=" " đã=" " trải=" " qua=" " những=" " ngày=" " tháng=" " như=" " thế=" "
 nào?= " đôi=" " môi=" " lạc=" " kính=" " lỗi=" " đóng=" " đóng=" " mở=" " mở,=" " thật=" " muốn=" "
 mở=" " miệng,=" " thật=" " muốn=" " gọi=" " tên=" " hấn,=" " thánh=" " nặc,=" " thánh=" " nặc...=" "
 nhưng=" " mà,=" " nhưng=" " mà=" " không=" " có=" " âm=" " thanh=" " nào=" " vang=" " lên=" " từ=" "
 miệng=" " cậu.= " xin=" " người,=" " ông=" " trời=" " ơi,=" " cho=" " tôi=" " một=" " chút=" " âm=" "
 thanh,=" " cho=" " tôi=" " nói=" " được,=" " cho=" " tôi=" " nói=" " được=" " một=" " chút.= " tôi=" "
 chỉ=" " còn=" " lại=" " người=" " bạn=" " này...=" " xin=" " ông...=" " hấn=" " có=" " thể=" " nhìn=" " ra=" "
 được=" " khẩu=" " hình=" " đang=" " gọi=" " tên=" " hấn,=" " nhưng=" " mà=" " -=" " vì=" " sao?= " "
 lạc=" " kính=" " lỗi=" " vươ=" " cánh=" " tay=" " run=" " run=" " đặt=" " trên=" " cổ=" " cậu,=" " trên=" "
 đó=" " bằng=" " gác=" " thật=" " dày,=" " dày=" " đến=" " đau=" " lòng=" " người.= " kính=" " lỗi,=" "
 giọng=" " nói=" " của=" " cậu—=" " không,=" " sẽ=" " không,=" " bọn=" " họ=" " sẽ=" " không=" " cướp=" "
 đi=" " giọng=" " nói=" " của=" " cậu—=" " như=" " thế=" " nào,=" " tại=" " sao=" " có=" " thể=" " như=" "
 vậy,=" " như=" " thế=" " nào=" " lại...=" " duẩn=" " thiên=" " khuyết!= " mây=" " không=" " phải=" "
 người=" " -=" " mây=" " là=" " đồ=" " khốn=" " nạn!= " kính=" " lỗi,=" " kính=" " lỗi...=" " như=" " vậy=" "
 là=" " đủ=" " rồi!= " trong=" " đời=" " này=" " còn=" " có=" " thể=" " nhìn=" " thấy=" " cậu,=" " thật=" "
 sự=" " là=" " đủ=" " rồi,=" " thánh=" " nặc,=" " cảm=" " ơn=" " cậu=" " đã=" " không=" " quên=" " tôi.= "
 cảm=" " ơn...=" " thánh=" " nặc,=" " tôi=" " thật=" " sự=" " rất=" " muốn=" " tìm=" " lại=" " giọng=" "
 nói=" " của=" " tôi,=" " tôi=" " thật=" " sự=" " rất=" " muốn=" " nói=" " cho=" " cậu,=" " tôi=" " rất=" "
 nhớ=" " cậu.= " vì=" " sao=" " không=" " cho=" " tôi=" " một=" " ít=" " âm=" " thanh,=" " ông=" "
 trời,=" " ông=" " thật=" " sự=" " rất=" " tàn=" " nhẫn.= " suốt=" " năm=" " năm,=" " ngoại=" " trừ=" "
 duẩn=" " thiên=" " khuyết,=" " không=" " có=" " ai=" " cùng=" " tôi=" " nói=" " chuyện,=" " tôi=" " đã=" "
 trải=" " qua=" " những=" " ngày=" " tháng=" " như=" " thế=" " nào,=" " không=" " phải=" " ông=" " rõ=" "
 ràng=" " nhất=" " sao?= " suốt=" " năm=" " năm,=" " tôi=" " không=" " có=" " lấy=" " một=" " người=" "
 bạn.= " tôi=" " luôn=" " luôn=" " một=" " mình,=" " một=" " mình=" " trốn=" " trong=" " vỏ=" " bọc,=" "
 chấp=" " nhận=" " cô=" " đơn,=" " cô=" " độc,=" " sợ=" " hãi,=" " tuyệt=" " vọng,=" " tịch=" " mịch=" "
 xé=" " rách=" " lòng=" " người.= " ông=" " không=" " hiểu=" " được=" " đây=" " là=" " cảm=" " giác=" "
 gì=" " sao?= " tôi=" " thật=" " sự=" " muốn=" " có=" " một=" " người=" " bạn,=" " một=" " người=" "
 bạn=" " có=" " thể=" " nói=" " chuyện=" " với=" " tôi.= " ông=" " cướp=" " đi=" " tất=" " cả=" " của=" "
 tôi,=" " cái=" " gì=" " cũng=" " không=" " chừa=" " lại=" " cho=" " tôi,=" " tôi=" " cũng=" " như=" " ý=" "
 ông=" " mà=" " sống=" " cuộc=" " sống=" " của=" " cái=" " xác=" " không=" " hồn=" " qua=" " năm=" "
 năm.= " không=" " có=" " cha=" " mẹ,=" " không=" " có=" " khắc=" " lâm,=" " không=" " có=" " đại=" "
 cao,=" " không=" " có=" " bóng=" " rổ,=" " không=" " có=" " tiểu=" " hi,=" " không=" " có=" " phẩm=" "
 diệp,=" " không=" " có=" " tiểu=" " phi,=" " ngay=" " cả=" " tôn=" " nghiêm=" " cũng=" " không=" "
 có...=" " nhưng=" " tôi=" " vẫn=" " sống,=" " tôi=" " vẫn=" " sống=" " qua=" " ngày.= " nhưng=" " mà,=" "
 ông=" " có=" " còn=" " nhớ=" " hay=" " không,=" " tôi=" " là=" " con=" " người,=" " con=" " người,=" "
 một=" " con=" " người=" " chân=" " chính...=" " chẳng=" " lẽ=" " ngay=" " cả=" " điều=" " này=" " ông=" "
 cũng=" " quên?= " bằng=" " không,=" " vì=" " sao=" " cuối=" " cùng=" " lúc=" " tôi=" " gặp=" " được=" "
 người=" " bạn=" " của=" " mình,=" " ông=" " lại=" " cướp=" " đi=" " giọng=" " nói=" " của=" " tôi...=" "
 ông=" " có=" " biết=" " tôi=" " khát=" " vọng=" " được=" " nói=" " chuyện=" " với=" " hấn=" " thế=" "
 nào,=" " trò=" " chuyện=" " với=" " hấn,=" " tôi=" " thật=" " sự=" " rất=" " có=" " đơn...=" " ông=" "
 thật=" " sự=" " rất=" " tàn=" " nhẫn,=" " ông=" " có=" " biết=" " hay=" " không...=" " kính=" " lỗi,=" "
 tôi=" " hiểu=" " được,=" " tôi=" " thật=" " sự=" " đều=" " hiểu=" " được,=" " nỗi=" " khổ=" " của=" "
 cậu,=" " nỗi=" " đau=" " của=" " cậu,=" " tôi=" " đều=" " hiểu=" " được.= " kính=" " lỗi,=" " cậu=" "
 đã=" " trải=" " qua=" " bao=" " nhiêu=" " gian=" " nan,=" " bao=" " nhiêu=" " thống=" " khổ=" " trong=" "
 thế=" " giới=" " này,=" " vậy=" " mà=" " cậu=" " còn=" " chống=" " cự=" " đến=" " hôm=" " nay.= " "
 kính=" " lỗi,=" " tôi=" " thật=" " sự=" " bội=" " phục=" " cậu,=" " cũng=" " thật=" " sự,=" " rất=" " nhớ=" "
 cậu.= " thực=" " xin=" " lỗi,=" " tôi=" " vẫn=" " không=" " tới=" " tìm=" " cậu,=" " biết=" " rõ=" " cậu=" "

nhất=" định=" sẽ=" không=" sống=" tốt,=" nhưng=" vẫn=" không=" có=" can=" đảm=" đến=" tìm=" câu.= " thực=" xin=" lỗi...=" thật=" sự,=" thực=" xin=" lỗi...=" kính=" lỗi,=" tôi=" rớt=" không=" nghe=" được=" giọng=" nói=" của=" câu,=" không=" nghe=" được=" câu=" cười=" vui=" gọi=" tôi=" "thánh=" nặc"...=" kính=" lỗi,=" một=" ngày=" nào=" đó,=" tôi=" sẽ=" tặng=" câu=" một=" đôi=" cánh,=" cho=" câu=" bay=" khỏi=" nơi=" này,=" không=" bao=" giờ=" trở=" về=" nữa.= " cho=" đến=" lúc=" đó,=" tôi=" nguyện=" sống=" bên=" cạnh=" câu,=" thời=" điểm=" câu=" một=" mỗi,=" cứ=" trở=" về=" với=" ôm=" áp=" của=" tôi,=" dùng=" đôi=" môi=" như=" ngọc=" của=" câu=" gọi=" tên=" tôi,=" đây=" chính=" là=" -=" nguyện=" vọng=" cả=" đời=" của=" tôi.= " kính=" lỗi,=" chúng=" ta=" sẽ=" có=" ngày=" đó,=" nhất=" định=" sẽ...=" nhất=" định=" sẽ...=" ánh=" mặt=" trời=" thản=" nhiên=" rọi=" vào=" từ=" cửa=" sổ=" mở=" rộng,=" mang=" theo=" cơn=" mưa=" hoa=" hồng=" nhàn=" nhật,=" nhẹ=" nhàng=" rơi=" trong=" căn=" phòng=" lạnh=" như=" băng,=" bức=" màn=" theo=" gió=" đông=" đưa,=" để=" lộ=" ra=" trời=" quang=" ngoài=" cửa=" sổ,=" cùng=" với=" -=" bóng=" người=" cô=" đơn=" dưới=" nắng=" trời.= " lạc=" kính=" lỗi=" dùng=" toàn=" bộ=" buổi=" chiều=" ấy=" để=" gặt=" gao=" cầm=" lấy=" tay=" lương=" thánh=" nặc,=" nắm=" rất=" chặt,=" sợ=" hãi=" chỉ=" cần=" buông=" tay=" ra,=" hẩn=" sẽ=" rời=" khỏi=" nơi=" này,=" không=" bao=" giờ=" trở=" lại=" nữa.= " nước=" mắt=" câu=" tựa=" hồ=" chảy=" dài=" cả=" thế=" kỷ,=" không=" có=" một=" câu,=" bọn=" họ=" trong=" chiều=" hôm=" đó=" chỉ=" lẳng=" lẳng=" nhìn=" nhau,=" mọi=" ngôn=" ngữ=" đều=" được=" ăn=" sâu=" trong=" đôi=" mắt.= " lương=" thánh=" nặc=" thu=" hồi=" ánh=" mắt,=" nhìn=" câu=" nắm=" chặt=" tay=" mình,=" không=" đành=" lòng=" mà=" phủ=" một=" bàn=" tay=" khác=" của=" mình=" lên.= " "kính=" lỗi,=" tôi=" phải=" đi.= " những=" lời=" này,=" hẩn=" phải=" dùng=" rất=" nhiều=" dũng=" khí=" mới=" nói=" ra=" được.= " lạc=" kính=" lỗi=" khẩn=" trương=" nhìn=" hẩn,=" tay=" nắm=" càng=" chặt.= " tôi=" biết,=" kính=" lỗi,=" tôi=" thật=" sự=" hiểu=" được.= " đau=" lòng=" nhìn=" về=" phía=" câu,=" "kính=" lỗi,=" ngày=" mai,=" tôi=" lại=" đến.= " không=" muốn=" buông=" tay,=" thánh=" nặc,=" tôi=" thật=" sự=" không=" muốn=" buông=" tay,=" tôi=" chỉ=" có=" câu,=" thánh=" nặc...=" nhưng=" tôi=" -=" phải=" buông=" tay,=" đúng=" không?=" nhất=" định?=" giọt=" nước=" mắt=" rơi=" vào=" miệng=" câu,=" nhẹ=" nhàng=" mở=" ra=" rồi=" đóng=" lại.= " "nhất=" định!=" lương=" thánh=" nặc=" cho=" câu=" một=" lời=" hứa=" hẹn,=" lời=" hứa=" như=" thánh=" chỉ=" ngàn=" cân.= " nhất=" định,=" kính=" lỗi,=" tôi=" nhất=" sẽ=" lại=" đến.= " chỉ=" cần=" câu=" ở=" đây,=" tôi=" nhất=" định=" sẽ=" đến.= " một=" ngày=" nào=" đó,=" tôi=" sẽ=" cứu=" câu=" ra=" khỏi=" hố=" lửa=" này,=" kính=" lỗi,=" câu=" đồng=" ý=" chờ=" tôi=" không?=" lạc=" kính=" lỗi=" chậm=" rãi=" buông=" lỏng=" tay=" ra,=" không=" tình=" nguyện=" mà=" buông=" ra.= " nhất=" định,=" nhất=" định=" phải=" đến,=" thánh=" nặc,=" câu=" là=" người=" bạn=" duy=" nhất=" của=" tôi,=" lương=" thánh=" nặc,=" trong=" cuộc=" sống=" của=" tôi,=" chỉ=" còn=" mỗi=" câu.= " nhất=" định=" phải=" đến!=" thánh=" nặc,=" chỉ=" cần=" ở=" cùng=" tôi,=" không=" cần=" ngôn=" ngữ,=" chẳng=" sợ=" mỗi=" ngày=" câu=" chỉ=" đến=" nhìn=" tôi=" năm=" phút=" đồng=" hồ,=" không,=" một=" phút=" cũng=" không=" sao=" cả.= " dùng=" để=" tôi=" lại=" một=" mình...=" một=" mình=" đối=" mặt=" với=" duẩn=" thiên=" khuyết...=" một=" mình=" đối=" mặt=" với=" duẩn=" thiên=" khuyết...=" hẩn=" làm=" sao=" có=" thể=" nhìn=" được=" gương=" mặt=" đầy=" nước=" mắt=" này=" của=" lạc=" kính=" lỗi,=" lương=" thánh=" nặc=" đứng=" lên,=" đi=" ra=" ngoài=" cửa.= " vẫn=" tay=" nắm=" cửa,=" hẩn=" dùng=" lại,=" quay=" đầu=" nhìn=" câu.= " bắm=" vào=" mép=" giường,=" người=" hơi=" nhướn=" ra=" khỏi=" giường,=" người=" con=" trai=" búng=" bó=" trên=" đầu,=" trên=" cổ,=" trên=" tay=" đang=" lo=" lắng=" nhìn=" hẩn,=" rơi=" lệ=" đầy=" mặt=" nhìn=" hẩn.= " "nhất=" định,=" sẽ=" đến.= " lưu=" lại=" những=" lời=" này,=" lương=" thánh=" nặc=" đi=" ra=" ngoài=" phòng,=" nặng=" nề=" mà=" đóng=" cánh=" cửa=" kia=" lại.= " dùng=" lo,=" lạc=" kính=" lỗi,=" dùng=" khóc=" nữa,=" ngày=" mai,=" hẩn=" sẽ=" lại=" đến.= " từ=" nay=" về=" sau,=" mà=" không=" còn=" một=" mình=" nữa,=" mà=" còn=" có=" một=" người=" bạn,="

một=" người=" bạn=" sẽ=" cùng=" mà=" ngồi=" ngắm=" phong=" cảnh=" thánh="
 nặc,=" cảm=" ơn=" câu,=" tôi=" không=" hề=" cô=" đơn,=" đúng=" không?=" tôi="
 còn=" có=" câu...=" câu=" nhất=" định=" sẽ=" đến,=" tên=" của=" câu=" nói=" cho="
 tôi=" biết,=" câu=" nhất=" định=" sẽ=" đến,=" ngày=" mai=" phải=" không?=" còn="
 chưa=" đến=" hai=" mười=" mấy=" giờ,=" tôi=" chờ=" câu,=" thánh=" nặc...=" nhưng="
 mà,=" lương=" thánh=" nặc=" lại=" không=" đến=" nữa,=" sau=" khi=" vết=" thương="
 trên=" người=" lạc=" kính=" lỗi=" cơ=" bản=" đã=" khỏi=" hấn,=" duẩn=" thiên="
 khuyết=" liền=" đến=" dờ=" bỏ=" tất=" cả=" các=" máy=" theo=" dôi=" ở=" trong="
 phòng,=" hấn=" biết=" lạc=" kính=" lỗi=" mỗi=" lần=" nhìn=" thấy=" hấn,=" đều="
 nổi=" điên=" mà=" la=" to,=" cho=" nên=" hấn=" tận=" lực=" không=" nhìn=" tới="
 câu,=" nhưng=" là,=" hấn=" cũng=" biết,=" cho=" dù=" ít=" ỏi=" bao=" nhiêu,=" hấn="
 cũng=" phải=" đi=" đến=" nhìn=" câu,=" hấn=" sợ=" chính=" mình=" từ=" nay=" về="
 sau=" sẽ=" rời=" khỏi=" cuộc=" đời=" của=" lạc,=" lạc=" sẽ=" vĩnh=" viễn=" bài="
 trừ=" hấn=" khỏi=" trí=" nhớ=" của=" mình,=" cho=" nên,=" mặc=" kệ=" câu=" có="
 thống=" khổ=" bao=" nhiêu,=" có=" phần=" kháng=" mãnh=" liệt=" bao=" nhiêu,="
 một=" tháng,=" hấn=" vẫn=" sẽ=" đến=" gặp=" câu=" một=" lần,=" thật=" sự=" là="
 đáng=" buồn,=" một=" tháng=" chỉ=" có=" thể=" thấy=" câu=" một=" lần,=" hấn="
 mỗi=" lần=" đến=" đều=" kéo=" dài=" thời=" gian=" một=" chút,=" đáng=" thương="
 là,=" dường=" như=" chỉ=" có=" thể=" kéo=" dài=" thêm=" một=" phút=" đồng="
 hồ=" mà=" thôi,=" một=" phút=" đồng=" hồ,=" một=" phút=" đồng=" hồ=" mà="
 thôi,=" hấn=" không=" thể=" gây=" cho=" lạc=" kích=" thích=" quá=" lớn,=" hấn="
 tin=" tưởng=" rằng,=" một=" ngày=" nào=" đó=" lạc=" sẽ=" chấp=" nhận=" hấn,="
 không=" còn=" dám=" đá=" hấn=" nữa,=" không=" còn=" la=" hét=" hấn=" nữa,="
 sẽ=" là=" như=" vậy,=" nhưng=" mà=" một=" tháng=" chỉ=" thấy=" một=" lần="
 làm=" sao=" đủ,=" bởi=" vậy,=" trong=" màn=" đêm=" yên=" tĩnh,=" sau=" khi="
 lạc=" đã=" ngủ=" say,=" hấn=" sẽ=" vụng=" trộm=" đến=" phòng=" của=" câu,="
 lảng=" lảng=" nhìn=" gương=" mặt=" ngủ=" yên=" của=" câu,=" buông=" xuống=" nụ="
 hôn=" ỹ=" lại,=" "lạc,=" chúc=" em=" có=" giấc=" mơ=" đẹp,="=" thẳng=" đến=" một="
 lần,=" lạc=" đột=" nhiên=" bừng=" tỉnh,=" gương=" mặt=" duẩn=" thiên=" khuyết="
 xuất=" hiện=" dưới=" ánh=" trăng,=" "a—"=" câu=" phát=" cuồng=" kêu=" to,=" lại="
 đá=" lại=" đánh=" náo=" loạn=" một=" phen,=" đến=" tận=" đây,=" duẩn=" thiên="
 khuyết=" mới=" kết=" thúc=" những=" chuyến=" thăm=" đêm=" của=" mình,=" suốt="
 một=" năm,=" thời=" gian=" hấn=" gặp=" lạc=" thật=" sự=" là=" ít=" đến=" đáng="
 thương,=" lạc=" tựa=" hồ=" không=" biết=" nở=" nụ=" cười,=" chưa=" từng=" có="
 ai=" nhìn=" thấy=" câu=" cười,=" gương=" mặt=" lạnh=" như=" băng,=" thu=" mình="
 một=" góc=" trong=" căn=" phòng,=" ngay=" cả=" cửa=" sổ=" cũng=" không=" muốn="
 mở=" ra,=" không=" muốn=" cho=" ánh=" mặt=" trời=" chiếu=" vào=" nữa,=" lạc,="
 nói=" cho=" tôi=" biết,=" em=" suy=" nghĩ=" cái=" gì?=" tôi=" nên=" làm=" cái="
 gì=" cho=" em,=" mới=" có=" thể=" xua=" đi=" đau=" thương=" và=" thống=" khổ="
 của=" em,=" tôi=" nên=" làm=" như=" thế=" nào,=" mới=" có=" thể=" khiến=" em="
 quên=" đi=" tất=" cả,=" một=" lần=" nữa=" bắt=" đầu=" lại=" cuộc=" sống,=" lạc,="
 đúng=" lên,=" nói=" cho=" tôi=" biết,=" được=" không?=" chỉ=" cần=" tôi=" có="
 thể=" cho=" em,=" tất=" cả=" tôi=" đều=" tặng=" cho=" em,=" bao=" gồm=" -="
 chính=" bản=" thân=" tôi,=" c=" 35=" by=" hoại=" bằng=" ¶=" posted=" in=" đây="
 là=" yêu=" ¶=" tagged=" hiện=" đại,=" đây=" là=" yêu,=" đam=" mê=" ¶=" 15="
 comments=" 6=" người=" yêu=" ==" đây=" là=" yêu=" tác=" giả=" quan=" tuyệt="
 yền=" editor=" hoại=" bằng=" beta=" den=">

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Nhật Bản

Băng: Mọi người bơi vô chúc mừng sinh nhật Băng nào. í hí hí =))) Vì là ngày sn nên gắng edit thêm 1 chương nữa đở =)))

Lá cây đỏ thắm lác lư theo gió mà rụng xuống, lơ lửng lơ lơ dang rơi vào lòng đất, lặng yên không một tiếng động nằm giữa những lớp lá úa tàn.

Lửa đỏ dào dạt nhiệt tình vô tận, cho dù quạt cường muốn ở lại, đều không hề quyến luyến mà lạc lỏng dưới tàng cây. Dưới ánh mặt trời, những phiến lá phong nhuộm lên một màu vàng dụ hoặc, lá rụng cũng phủ kín thành biển hoa, dịu yên dưới bóng cây loang lổ.

Bước trên đất đầy lá rụng, âm thanh xào xạc nhẹ nhàng vang lên, từng đợt từng đợt hạ xuống người cậu và cả xung quanh. Lạc Kính Lỗi đứng giữa rừng phong, gương mặt ánh sắc vàng của hoàng hôn, cao ngất, cứng cỏi dung nhập vào thế giới này.

Khuyến Dẫn Thiên Khuyết nhìn không thể dời tầm mắt.

Hắn đi lên phía trước, khoác chiếc áo khoác lên vai cậu.

Cậu quay đầu, ngóng nhìn người con trai đang vô cùng dịu dàng nhìn cậu. Đôi mắt người kia chất chứa tình ý, tràn đầy không thua gì lá đỏ, nhìn cậu mãi không thôi.

Dẫn Thiên Khuyết từ phía sau ôm lấy thắt lưng cậu, tựa đầu lên vai cậu.

“Lạc, chúng ta đi đi. Em đồng ý đến Nhật Bản với tôi không?”

Không có tiếng trả lời, chỉ có những chiếc lá phong không ngừng phiêu tán, đáp lại ý tình của hắn.

Lá cây chặt chẽ gắn kết đầy trời, che khuất một khoảng trời không. Con đường phía trước dài vô tận, vẫn là quang cảnh chơi vơi, không hề thay đổi.

Đi về phía trước sao? Có thể đi thật xa sao? Cho dù đến đâu, cũng là một khoảng trời, cũng là một cảnh sắc, không có gì thay đổi. Nhưng mà, phải đi thôi, bởi vì còn sống, nhất định phải tiếp tục đi.

Từ phía xa giữa những khoảng trời len lỏi, có đám mây nhỏ màu lam, rất nhanh bị lá phong che mất, chỉ còn bầu trời đỏ rực, giữa thế giới diễm lệ này...

Nhật Bản

Dọc theo đường đi Lạc Kính Lỗi đều bị Dẫn Thiên Khuyết gắt gao ôm vào trong ngực, cậu đã không còn phản kháng, không còn khóc nháo, cũng không mở miệng, vĩnh viễn im lặng như búp bê đất sét.

Tokyo là một thủ đô phồn hoa, chiếc xe chạy qua những toà kiến trúc dày đặc, bên trên là những biển quảng cáo hoa mỹ và các màn hình điện tử đồ sộ. Các tủ kính khác màu đa dạng, lấp lánh hấp dẫn ánh mắt của con người. Màu nâu của thép và bê tông ở khu vực sửa đường xuất hiện nơi nơi, làm người đi đường hỗn loạn. Âm thanh xe cộ ồn ào, tiếng người đan xen hoà quyện, là thế giới thật sự giữa lòng Tokyo.

Đi qua đô thị phồn vinh, xe dần dần rời xa sự ồn ào náo động mà tiến vào ngoại ô.

Lạc Kính Lỗi có chút kinh ngạc, Tokyo này mà lại có một vùng trời đất an tĩnh như vậy. Mặt hồ yên tĩnh phô diễn một tầng sắc thái xanh thắm, tầm mắt mở rộng bao la không để chạm đến điểm xa xôi cuối cùng. Bên cạnh mặt hồ là đường chân trời cùng dãy núi, phản chiếu trong nước lại vô cùng hùng vĩ tráng lệ. Ánh sáng màu lam nhạt chuyển giao giữa bầu trời và mặt nước cũng góp phần tô điểm. Một toà nhà truyền thống Nhật Bản mơ hồ hiện ra ở phía xa hồ nước. Xuyên qua dãy tường cao ngất, ven đường là rừng cây tán rộng che nắng, xe đi được chừng mười phút đã đến trước toà nhà được xây dựng theo phong cách Nhật Bản thời Nara (1).

Xuống xe, Lạc Kính Lỗi đơn giản đánh giá toà nhà ba tầng này một chút. Sử dụng tư duy chưa từng đến Nhật Bản của cậu chính là – có vẻ ngoài rất giống cung điện Trung Quốc!

Thiết kế hoàn toàn tựa như miếu thờ, trắng đen phối hợp nhưng thật ra lại rất phù hợp với tính cách nghiêm cẩn của Đẳng Tỉnh Mục. Nhìn gần hơn thì lại có vẻ khí phách bàng bạc to lớn.

Đẳng Tỉnh Mục đứng ở trước cửa, phía sau là biểu tượng quyền lực của gia tộc. Ở hai bên người ông ta là hai người đàn bà mặc đồ thuần sắc, có thể nhìn ra được là vợ của ông.

Đặng Tĩnh Mục có ba người vợ và năm người con gái, tuy không hẳn là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng tư sắc cũng tuyệt đối không phải bình thường. Trên gương mặt những cô gái hiền dịu này cũng có vài chỗ giống với Duẫn Thiên Khuyết.

Gia đình Nhật Bản điển hình, từ đầu đến chân đều là trang phục truyền thống, kimono chỉnh tề, vớ vải và guốc gỗ. Cư nhiên lại đứng ở cửa mà nghênh đón Duẫn Thiên Khuyết đến, có thể thấy được thân phận của hắn, địa vị đã không còn như xưa.

Từ trên mặt Đặng Tĩnh Mục không thể nhìn thấy một chút biến hoá cảm xúc nào, nhưng Lạc Kính Lỗi rất tin rằng trong chớp mắt cậu bước xuống xe, nội tâm vui sướng nho nhỏ đã đóng băng trong lòng Đặng Tĩnh Mục. Giỏi che giấu cảm xúc như ông ta sẽ không mấy may lộ ra sự tức giận trước mặt Duẫn Thiên Khuyết, cho nên đã đưa mình vào vị trí bại trận.

Duẫn Thiên Khuyết không hề cố kỵ lôi kéo tay cậu đi lên phía trước, ánh mắt sâu sắc, bén nhọn nhìn thẳng vào gương mặt bình tĩnh của Đặng Tĩnh Mục.

“Vào đi!” Người đàn ông không nhiều lời, tránh tầm mắt của hắn, xoay người đi vào trong nhà.

Những người phụ nữ tựa hồ đều đang đợi Duẫn Thiên Khuyết vào nhà trước, cúi đầu xuống, đứng bất động nơi đó.

Duẫn Thiên Khuyết lôi kéo Lạc Kính Lỗi đi qua cánh cửa, cởi giày, đi vào. Lạc Kính Lỗi chú ý những người phụ nữ cũng bắt đầu đi vào trong cửa. Chỉ là một người con trai chưa bao giờ gặp mặt, mà địa vị so với người ở nơi này mười mấy năm, thậm chí vài thập niên cũng tôn quý hơn nhiều. Đại khái đây là quan niệm truyền thống của người Nhật Bản đi!

Hình tượng bên ngoài tuy là phong cách Nhật Bản truyền thống, bên trong lại có rất nhiều gia dụng mang kiểu dáng châu Âu. Trang trí hiện đại làm cho ngôi nhà trông có vẻ sáng ngời cùng trang trọng, kết hợp với tiêu chuẩn tatami (2) đối xứng sẽ không mang lại cho người khác cảm giác chênh lệch không hài hoà.

Từ cánh cửa vuông đi ra bên ngoài là một cái sân tinh xảo và thanh lịch, những bụi hoa được tu bổ gần như hoàn mỹ rất có phong vị nghệ thuật Nhật Bản, cho dù là mùa thu, trong sân cũng đầy ắp hoa đang nở rộ, tăng thêm một chút sức sống cho không khí nghiêm túc bên trong. Bên cạnh vườn hoa là một hồ nước dẫn từ bên ngoài, xanh thăm thẳm mang lại cảm giác cảnh đẹp ý vui. Tầng đá bên cạnh hồ nước dường như cũng được lau chùi hằng năm, bóng loáng sạch sẽ không dính chút bụi nào.

Nhìn kỹ ba vị phu nhân cũng là hình tượng phụ nữ Nhật Bản cao quý thanh lịch, kiểu tóc Shimada (3) kết hợp với màu sắc của tay áo cao cấp, mang lại cho con người cảm giác trầm ổn, trang trọng, khí chất khác biệt. Nhưng sự khác biệt bên ngoài rõ ràng cũng làm cho người khác liếc mắt một cái liền biết thứ tự vào nhà Fuji.

Những cô con gái cũng khác tuổi nhau. Hai người con gái lớn nhất mặc dù cũng vận đồ tỉ mỉ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được lớn hơn Duẫn Thiên Khuyết vài tuổi, hẳn là con gái đã được gả đi. Trong gia đình quan niệm truyền thống nồng đậm như vậy, có thể cùng nhau trở về nhà mẹ đẻ, có thể thấy được Đặng Tĩnh Mục đặt Duẫn Thiên Khuyết ở vị trí quan trọng như thế nào. Theo thứ tự từ trên xuống dưới, nhỏ nhất hẳn là con gái của phu nhân thứ ba – bộ dáng ước chừng 14,15 tuổi. Một thân kimono màu hồng nhạt, mái tóc dài đen nhánh được buộc dây hình con bướm, là thực nữ tiêu chuẩn. Đôi mắt ươn ướt tươi sáng, mang theo sức sống đang mở to kia cực kỳ giống Duẫn Thiên Khuyết, cũng là một đôi mắt đáng yêu, ấm áp. Chỉ là đôi mắt kia đang dùng ánh mắt tò mò đánh giá cậu.

Lạc Kính Lỗi có chút không được tự nhiên thu hồi ánh mắt.

Sau khi ngồi xuống, Duẫn Thiên Khuyết cầm lấy cánh tay cậu, cẩn thận ngó nhìn cậu một hồi, dùng giọng điệu nhẹ như gió thoảng nói với cậu. “Lạc, em đừng khẩn trương, đừng sợ, có tôi ở đây, không có việc gì.”

Cho đến khi xác định hô hấp cậu vững vàng lại, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào hắn, Duẫn Thiên Khuyết mới yên tâm ngồi bên cạnh cậu, bàn tay ấm áp rắn chắc vẫn cố chấp nắm lấy tay cậu.

“Lần này trở về, tính ở lâu sao?” Người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất mở miệng hỏi, cố ý bỏ qua chàng trai như cái đinh trong mắt mình.

“Đúng vậy.” Duẩn Thiên Khuyết miễn cưỡng mở miệng.

“Như vậy cũng tốt, con rút cục nghĩ thông suốt.”

“Phòng đã dọn xong chưa, chúng tôi mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi. Đúng rồi, nếu không có chuyện gì, xin đừng đến quấy rầy.”

“Không chào đón vài vị trưởng bối một chút sao?” Dù sao cũng phải ở chung một thời gian, cho hắn học một ít phép tắc đối nhân trước đã.

Duẩn Thiên Khuyết liếc mắt đánh giá những người phụ nữ ở đây một chút, một nụ cười đùa cợt cong lên chậm rãi hiện ra. Ánh mắt tinh chuẩn nhìn về phía người chủ nhà ở đây, lạnh lùng mở miệng. “Ông cần gì phải tự làm khó mình?” Thường thức ngón tay mảnh khảnh của Lạc Kính Lỗi. “Ông cho rằng, tôi thấy cần thiết sao?”

Người phụ nữ lớn tuổi hơi hơi nhướn mi, giọng điệu ôn hoà nói. “Quên đi, Tiểu Thiên vừa trở lại, cũng có chút mệt mỏi, về sau rồi nói sau! Từ từ sẽ đến thôi!”

“Hừ!” Duẩn Thiên Khuyết lười quan tâm việc này. Đứng lên, đi đến trước mặt Đằng Tinh Mục, từ trên cao nhìn xuống gương mặt cương nghị của ông ta, dùng giọng điệu rõ ràng nói. “Tôi hi vọng ông hiểu được một chuyện, tôi có thể như ông mong muốn mà tiếp nhận sự nghiệp của ông, có thể làm một người thừa kế mà ông hi vọng, nhưng điều kiện đầu tiên của tất cả mọi thứ này là – ông phải chấp nhận người yêu của tôi. Bởi vì cậu ấy ở đây, cho nên tôi mới ở đây. Ông đừng có dùng những trò chơi mưu toan nhằm chán để đối ý nghĩ của tôi, nó chỉ khiến ông lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục mà thôi. Ông phải biết rằng, tôi có thể dễ dàng tha thứ lần đầu tiên, lần thứ hai, nhưng lần thứ ba, tôi tuyệt đối sẽ không để nó có thể phát sinh. Tôi hy vọng ông rõ ràng một chút, huỷ đi cậu ấy, chắc khác gì huỷ đi chính ông, tôi khuyên ông nên cân nhắc!”

Đằng Tinh Mục mặt không chút thay đổi, nhưng đôi mắt lại nổi tơ máu đỏ ngầu, giật giật khoe miệng, di động ánh mắt, nhìn thẳng vào người bị ông ta xem nhẹ rất lâu.

Chàng trai kia...

Trên mặt chàng trai người Trung Quốc kia, cư nhiên—

Tuy rằng chỉ có trong nháy mắt, nhưng ông rành mạch thấy được sự thắng lợi và đắc ý tinh quái.

Người trước kia ngay cả nhìn thẳng vào ông cũng khó khăn, từ khi nào biến thành bộ dáng này, lớn mặt cuồng vọng khiêu khích quyền uy của ông.

Lạc Kính Lỗi thẳng tắp nhìn lại khí tức sắc bén của Đằng Tinh Mục. Tuy rằng hắn nghe không hiểu Duẩn Thiên Khuyết nói gì với người đàn ông này, nhưng ngữ khí hùng hậu và trầm trọng khiến cậu không khó đoán được ý tứ ẩn sau những câu từ cổ quái đến cực điểm của Nhật Bản này.

Đằng Tinh Mục đối với cậu mà nói, sớm đã không phải nhân vật đáng sợ gì, nay cậu chỉ cảm thấy người đàn ông này thật sự đáng buồn.

Duẩn Thiên Khuyết sớm hay muộn cũng sẽ thay thế được ông ta. Có nhận thức này, Lạc Kính Lỗi lại không kiêng nể gì mà trừng mắt với người đàn ông ngồi ở phía trên kia.

Vị trí kia, cũng rất nhanh sẽ đổi người đi!

Duẩn Thiên Khuyết đắc ý đi trở về bên cạnh Lạc Kính Lỗi, kéo thân mình cậu, vừa tươi cười, một đường che chở cậu đi xuyên qua hành lang, lên lầu hai.

Đằng Tinh Mục thật sự tức giận. Xanh mặt trừng mắt nhìn phương hướng bọn họ rời đi, hận ý mãnh liệt vọt đến. Thằng con trai kia, thằng con trai Trung Quốc gian trá, không biết hổ thẹn kia lại mê đảo con trai hắn đến mức phản bội lại cả hắn.

Chuyện lần trước nhưng lại vì khinh địch mà tha thứ như vậy, Thiên nhi luôn luôn không tha thứ chuyện phản bội lại đơn giản chấm dứt chuyện đó như vậy. Có thể thấy được tên con trai kia cũng rất có năng lực, là năng lực mà hắn đã xem nhẹ. Càng ngày càng không thể hiểu trong lòng Đằng Tinh Thiên rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hắn nhắm mắt lại, dọn dẹp những suy nghĩ hỗn loạn, có lẽ hắn sẽ tìm được cách vĩnh viễn giải quyết mầm tai họa này.

Người con gái buộc tóc nơ bướm có chút nhịn không được dụ hoặc của nữ thần tò mò, lôi kéo ống tay áo của mẹ mình bên cạnh, nhỏ nhỏ giọng hỏi. “Mẹ, cái anh bên cạnh anh trai là ai vậy?” Đôi mắt to tròn lưu chuyển không ngừng.

“Câm miệng.” Mẹ ruột của cô có chút kinh hoảng trách cứ cô. Loại chuyện này làm sao có thể để con gái thanh thuần biết, tốt nhất nên cách người này rất xa, xem hắn như ác ma là được.

Cô gái vẫn bị nuông chiều hết sức làm sao có thể chịu được loại rắn dạy này, miết miết miệng, cúi đầu, ầm ỨC nhìn cha mình một cái.

“Reiko, con lại đây.” Mặc dù vẫn nhắm mắt, Đằng Tĩnh Mục lại mở miệng. Người con gái này ít nhất vẫn là bảo bối mà hắn yêu thương che chở, có thể đoán rằng nó nhất định đã bắt đầu miết miết cái miệng nhỏ non nớt như hoa anh đào kia.

“Dạ.” Cô gái nhỏ như được cho kẹo, vui vẻ chạy đến trước mặt cha.

Anh trai thật khá, cái anh chàng kia cũng rất được. Nhưng anh trai vì sao lại nắm tay anh ta chứ, hắn là bạn tốt nhất đi! Tựa như cô cùng bạn thân cô, vẫn thường xuyên nắm tay nhau đi trong trường. Cái anh kia vì sao lại có bộ dáng thương tâm như vậy, ừm, nếu được, không có biết thể tìm anh ấy trò chuyện một chút được không...

Cô gái ngây thơ bắt đầu tính toán trong lòng.

Mở cửa phòng ngủ lầu hai, Duẫn Thiên Khuyết lôi kéo Lạc Kính Lỗi đi vào căn phòng trang hoàng xa hoa, phong vị hiện đại dày đặc.

Duẫn Thiên Khuyết mở cửa sổ ra, liếc mắt về phía hồ nước xanh thẳm phía xa xa, có chút không thể tin được, như là chưa bao giờ bị ô nhiễm vậy. Hắn chưa từng thấy qua hồ nước trong suốt, sạch sẽ tựa biển như thế.

Hắn trở về bên người Lạc Kính Lỗi, mỉm cười thay cậu cởi áo khoác, kéo cậu ngồi xuống giường, nâng chân cậu lên đặt lên đầu gối mình, thuận tiện cởi tất cho cậu. “Lạc, em có mệt không, tắm rửa một cái, nghỉ ngơi sớm một chút đi! Đến lúc nào ăn cơm, tôi sẽ gọi em dậy! Ngày mai, tôi mang em đi dạo Tokyo cho vui, được không?”

Lạc Kính Lỗi quay mặt qua chỗ khác, không đi để ý tới vẻ mặt chờ mong của hắn, cũng không ngăn cản hành động phục vụ của hắn.

Cậu đã sớm quen thuộc những hành động nhỏ bé dịu dàng này của Duẫn Thiên Khuyết, nhưng cũng không có nghĩa rằng cậu sẽ cảm kích.

Duẫn Thiên Khuyết cười trừ, kéo cậu vào phòng tắm. Sau khi xả nước, kiên trì cởi áo quần trên người mình và người cậu, cùng cậu chen chúc trong bồn tắm lớn.

Nói là chen chúc có lẽ có chút không thích đáng, bởi vì bồn tắm lớn đến mức hai người họ có thể nằm ở bên trong cũng không có vấn đề gì. Chỉ là Duẫn Thiên Khuyết thích cảm giác chen cùng một chỗ với cậu, cho nên hai cơ thể vẫn dán vào nường tựa cùng một chỗ.

Cẩn thận gội đầu cho cậu, hơi dùng sức xoa bóp thân mình. Duẫn Thiên Khuyết có chút ảo não, vì sao trước kia không biết rằng làm việc này sẽ khiến hắn thấy hạnh phúc như vậy.

Cuối cùng, hắn đổ sữa tắm lên tay mình, bắt đầu làm trơn cơ thể Lạc Kính Lỗi một chút.

Bàn tay to mềm nhẹ nhàng vuốt dọc người cậu, da thịt mềm mại khiến cho hắn không nỡ xa rời. Tỉ mỉ cẩn thận như đang tô vẽ màu sắc trên cánh tay, lưng, đùi. Nhìn da thịt màu sắc khỏe mạnh, tim và hạ thân của hắn lại bắt đầu mê mông.

Bật vòi sen, xả đi bọt biển trên người cậu. Ngóng nhìn những dòng dịch trắng chạy dọc người cậu, như là làn sóng kích thích ái tình, thân thể xinh đẹp, mê người lập tức hiện ra. Hắn không khỏi nhắm hai mắt lại.

Lạc, thực xin lỗi, lòng tôi vẫn còn tà niệm. Thực xin lỗi, nhưng mà, em hãy yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương em nữa, cho dù một chút, cũng tuyệt đối không để tim em có dấu hiệu đóng băng trở lại.

Đi ra khỏi bồn tắm lớn, cẩn thận lau khô thân thể cậu từ đầu đến chân. Giúp cậu mặc vào áo ngủ đã chuẩn bị trước. Kiên trì ôm cậu đi về lại giường.

Nhẹ nhàng đặt cậu ở trên giường lớn, đắp chăn cho cậu. “Lạc, tôi tắm xong, sẽ ngủ với em. Em mệt rồi, cứ ngủ trước đi! Được không?”

Hắn biết hắn là sẽ không nghe được câu trả lời gì, cho dù một ánh mắt khẳng định cũng sẽ không thương hại mà cho hắn. Lạc Kính Lỗi xoay người, nhắm mắt lại.

Hắn đã quen thuộc với sự lạnh lùng này, bước nhanh về lại phòng tắm.

Hơn mười phút sau, Duẫn Thiên Khuyết mặc áo ngủ đi đi vào phòng. Kéo chăn ra, hắn ôm một thân thể ấm áp vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve hai má và vết sẹo mỏng manh trên cổ cậu.

“Chúc em mơ đẹp, Lạc.”

Chú thích:

(1) Thời Nara: (Nại Lương thời đại) của lịch sử Nhật Bản kéo dài từ năm 710 đến năm 794.[1] Nữ hoàng Genmei đặt kinh đô tại Heijō-kyō . Ngoại trừ 5 năm (740-745) kinh đô phải dời đi nơi khác, đó là kinh đô của Nhật Bản cho đến khi Hoàng đế Kammu đặt kinh đô tại Nagaoka-kyō vào năm 784 trước khi di chuyển đến Heian-kyō , hoặc Kyoto , một thập niên sau vào năm 794.

Phần lớn xã hội Nhật Bản lúc bấy giờ làm về nông nghiệp, tụ tập quanh các ngôi làng. Đa số dân làng theo tôn giáo Shinto dựa vào thờ cúng thiên nhiên và thần linh tổ tiên (kami).

Kinh đô Nara được xây dựng theo mô hình của Tràng An (, Tây An ngày nay,), là kinh đô của nhà Đường, Trung quốc. Trong những lãnh vực khác, tầng lớp thượng lưu Nhật Bản đã lấy người Trung quốc làm kiểu mẫu, kể cả du nhập chữ viết của Trung quốc (Nhật bản: kanji, , Hán tự) và Phật giáo.

Nhà thời Nara cũng tựa như vậy.

(2) Tatami: Nói một cách đơn giản thì Tatami của Nhật tương đương với chiếu Việt Nam.

Những sợi rơm cũ (ít nhất một năm) được xoắn lại thành dây có đường kính khoảng 2cm, và được xếp chồng lên nhau gắn với nhau bằng một sợi gai (Gai dầu- Chanvre). 7 tấm như thế xếp chồng lên nhau và bắt chéo, sau đó được nén lại cho đến khi đạt độ dày 6cm.

Tatami thể hiện ít nhiều nét tính cách con người Nhật bản. Nguyên liệu cho Tatami là thực vật mềm, tươi và khô. Nên có thể tùy lúc mà thay đổi các bộ phận bị mài mòn hay rách nát. Khi thời tiết quá lạnh, người Nhật cũng không cuộn Tatami để thay vào phương thức sưởi ấm khác. Người Nhật vốn đã lâu hình thành nếp sống hướng nội, yên tĩnh không thất thường, (cộng vào đó chút tính yêu thiên nhiên vừa đậm bạc vừa phong lưu). Việc ngồi trên Tatami cũng tác động đến văn hóa ứng xử, và trang phục của dân tộc Nhật bản. Khi giữ được dáng đứng thẳng, trang phục truyền thống của họ sẽ tôn lên vẻ đẹp thanh thoát của người mặc. Những hành vi biểu thị sự khiêm nhường và cung kính với người trên là nét chủ đạo trong thói quen sinh hoạt của họ. Lễ tiết gật đầu cúi chào vì đó không thể thoái hóa.

Trong các ngôi nhà Nhật Bản, không có một phòng ngủ nào là không được phủ Tatami. Khá nhiều nhà nghiên cứu xã hội đã nghiên cứu việc thay thế Tatami bằng Salon trong các căn hộ Nhật bản và cùng rút ra kết luận : không thể thay thế.

Nguồn: [Click here](#)

Phòng trải Tatami

(3) Shimada: Trong thế kỷ 17, những người phụ nữ lại bắt đầu cột tóc lên lần nữa và trong thời gian này đã phát triển kiểu tóc truyền thống shimada – một dạng của kiểu tóc chignon mà đa số geisha thực thụ sử dụng.

Có 4 loại kiểu tóc shimada chính: kiểu taka shimada, kiểu này thường có búi tóc cao, được những cô gái trẻ, chưa chồng sử dụng; kiểu tsubushi shimada, có búi tóc thấp hơn được những người phụ nữ nhiều tuổi hơn sử dụng; kiểu uiwata, kiểu tóc có búi tóc được vấn với một mảnh vải bông màu; và kiểu tóc mà được chia múi tương tự như quả đào, chỉ được các maiko sử dụng.

Đọc thêm ở đây.

Kiểu tóc Shimada

C 36

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 2 Comments

3 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Tokyo cũng dịu dàng

Ngày hôm sau Duẩn Thiên Khuyết liền mang theo Lạc Kính Lỗi háo hức thăm quan các danh lam thắng cảnh ở Tokyo.

Đầu tiên là đi thăm viện bảo tàng Edo – Tokyo (1) cao bảy tầng, kể cho cậu biết lịch sử phát triển của Tokyo từ thời Edo đến bây giờ. Duẩn Thiên Khuyết như là một nhà bác học uyên bác, thao thao bất tuyệt cẩn thận giải thích.

Lạc Kính Lỗi lúc này mới hiểu được, tối hôm qua hẳn thức đêm đọc là sách gì.

Ở Tokyo có vườn thú Ueno nổi tiếng, Duẩn Thiên Khuyết nhất nhất giải thích những loại chim thú lạ cậu chưa bao giờ nhìn thấy. Trong hồ lớn, thiên nga đen hoang dã, uyên ương, chim cốc, vvv khiến Lạc Kính Lỗi vô cùng tò mò. Cậu bước lại gần, cúi đầu xem kỹ.

Bóng chim kia ngẩng cao đầu tuyệt đẹp, im lặng trôi nổi trên mặt nước, khiêu khích vẻ đẹp tự nhiên non xanh nước biếc.

“Lạc, em nhìn đi, hai con thiên nga đó thật giống chúng ta.”

Lạc Kính Lỗi nghiêng đầu xem xét người con trai với làn da trắng trước mặt. Duẩn Thiên Khuyết đắc ý cười rạng rỡ.

Cậu đứng thẳng dậy, nhìn theo gương mặt tươi cười chường mắt kia, hướng về phía bên vệt hoang, tạm dừng lại. Cẩn thận xem xét xem xét, sau đó gật gật đầu.

“Không phải ở đó.” Duẩn Thiên Khuyết tức giận lại gần.

Khoảng một trăm mét trên tháp Tokyo, hai người đứng trong đài quan sát bằng kính mà nhìn ngắm quang cảnh Tokyo. Các toà nhà cao chót vót trong khu Shinjuku, núi Phú Sĩ như mộng như ảo, hàng ngàn sắc màu tuyệt đẹp thu vào trong đáy mắt. Ở nơi cao nhìn về phương xa, có mọi loại cảm giác con người trở nên thông suốt. Nơi này thật sự là một địa điểm trải lòng rất tốt.

“Lạc, em xem, Tokyo thật đẹp. Đợi đến lúc tóc hai ta đã trắng xoá, mỗi ngày tôi đều mang em đến nơi này, chúng ta sẽ cùng đi cầu thang, thẳng cho đến khi không đi nữa mà phải ngồi thang máy. Nếu không, tôi công em cũng được. Không biết lúc đó, Tokyo sẽ có bộ dáng như thế nào.” Duẩn Thiên Khuyết tựa đầu vào cửa thủy tinh, nhìn xa xăm nghĩ về tương lai phía trước.

Lạc Kính Lỗi nhắm mắt không nói gì, tóc trắng xoá, Tokyo. Hừ!

Hồ Okutama ngập tràn lá đỏ mùa thu, bông bênh gợn sóng. Một mảnh lá đỏ chậm rãi dừng trên mặt Lạc Kính Lỗi đang ngẩng đầu nhìn trời, lá phong dán sát vào đôi môi truyền đến mùi hương thơm ngát. Cậu nâng tay lên, bắt lấy phiến lá.

Duẩn Thiên Khuyết một phen đoạt lấy, vui vẻ đặt lên môi, ở vị trí tương đồng đặt xuống một nụ hôn khẽ đầy khát vọng.

Giương mắt nhìn nhau, yên lặng không nói gì. Lá thu vờn quanh, phấp phới lạc tình.

Lạc, em có thể hiểu được tâm của tôi không?

Lạc Kính Lỗi quay đầu đi. Lá phong đầy trời, ai là người bị thương tổn, đến tột cùng thế nào là thật tâm, thế nào là vô tình vô cảm?

Duẩn Thiên Khuyết cẩn thận cất chiếc lá phong mang theo độ ẩm vào trong ví tiền. Đây là nụ hôn đầu tiên sau một thời gian dài, hẳn phải giữ thật kỹ.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ lần lượt thăm quan cung điện Nhật Bản, núi Phú Sĩ, toà Thị Chính, công viên Shinjuku Gyoen và nhiều điểm thăm quan khác. Duẩn Thiên Khuyết như thể không biết mệt mỏi mà mỗi ngày đều mang cậu đi xung quanh du lịch.

Nếu hẳn đã lựa chọn đến Nhật Bản, hẳn là đã tính tiếp nhận sự nghiệp của cha hẳn mới đúng. Vì sao cả ngày đều đi dạo với cậu, cơ hồ không có một khắc rời đi.

Duẩn Thiên Khuyết, đó không phải là kỳ vọng của cậu sao? Hiện tại đã không còn quan trọng sao?

Đứng ở lối vào Tokyo Disneyland, Lạc Kính Lỗi nhìn chăm chú vào người con trai đang chậm rãi đi ở phía trước. Hẳn rồi cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Chưa từng hiểu được.

Ngay cả hôm nay, hẳn ồn ào muốn đến Disneyland này, cũng không phải là điều mà Lạc Kính Lỗi đầu óc đơn giản có khả năng lý giải. Hai người con trai cũng đã gần hai mươi sáu tuổi lại cùng nhau đến nơi như thế này.

Lạc Kính Lỗi không khỏi nhìn xem bốn phía – một nhà ba người hạnh phúc, nam nữ yêu đương ngọt ngào.

Cậu nhất định là điên rồi, mới có thể cùng con người nhảm chán này, đến loại địa phương ngây thơ này.

“Lạc, nếu chúng ta có thể có cục cưng thì tốt rồi, tôi nhất định sẽ để nó ngồi trên vai tôi, mỗi tuần đều dẫn nó đến đây chơi. Nhìn nó vui vẻ chạy ở phía trước, gọi tôi là cha, gọi em là mẹ, em nói cái này nên—” Hẳn cười quay đầu về lại – một đôi mắt phần giận, cuồng bạo, đè ép lời đến bên miệng hẳn xuống.

“Vậy, nếu không, gọi em là cha, gọi tôi là mẹ cũng được.” Đổi cách nói khác, hẳn là cậu ấy sẽ vui vẻ đi!

Lạc Kính Lỗi cường chế tức giận vọt lên đầu, nhanh chóng rời khỏi người hẳn.

“Chờ chờ tôi với, Lạc Lạc...”

Ở đầu đường Tokyo ồn ào náo động, dưới chân không biết bị cái gì ràng buộc một chút, Lạc Kính Lỗi cúi đầu.

Dây giày bị lỏng, có một sợi còn nghịch ngợm mà mắc vào đế giày, cậu chuẩn bị khom người chỉnh lại.

Duẩn Thiên Khuyết kéo thân mình hơi gập của cậu, mỉm cười yếu ớt, bộ dáng thần bí kỳ lạ chống lại ánh mắt khó hiểu của Lạc Kính Lỗi.

Hắn cúi người xuống, hơi ngồi xổm trước người Lạc Kính Lỗi, vươn tay bắt lấy sợi dây giày màu đen, luồn qua tay chảy xuôi như âm điệu suối chảy róc rách. “Tôi nhớ có một bộ phim đã từng nói, nếu một người đàn ông cúi người trước đám đông trên đường lớn, âu yếm buộc dây giày cho một người phụ nữ, đã nói nên rằng hẳn thật sự, thật sự yêu người phụ nữ này.” Con bướm xinh đẹp tung bay trên tay hẳn, hẳn ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt u buồn, trầm mặc kia, ngả tư đường ồn ào dường như đều im lặng yên ắng trong sự dịu dàng của hẳn. “Lạc, em đồng ý chấp nhận người đàn ông thật sự rất rất yêu em này không?”

Dung nhan như ngọc, có lẽ cũng là như thế! Ánh sáng vừa phải rơi lên gương mặt, đẹp đến rung động tâm hồn nhu nhược ẩn sâu.

Con đường nhộn nhịp, dòng người luân phiên như không còn tồn tại nữa, hoá thành màu trắng mờ mịt, không còn thời gian như bị nước lũ cuốn trôi, chỉ còn lại hai trái tim đang nhảy múa.

Em đồng ý chấp nhận người đàn ông thật sự rất rất yêu em này không?

Ngay cả gió mây cũng cảm động mà đẩy đưa âm thanh của hắn, không ngừng đánh vào tâm Lạc Kính Lỗi, dường như có trận gió ẩm áp cuối thu thoảng lên, muốn mang lời thì thầm kia rơi vào cõi lòng băng lạnh.

Chỉ tiếc áo khoác cậu quá mức cứng rắn, cứng rắn đến mức không còn một chút dịu dàng. Lạc Kính Lỗi cự tuyệt nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của hắn, thu chân lại, nhẹ nhàng tránh khỏi người hắn.

Đúng vậy, chỉ như thế thì làm sao đủ được đây?

Duẩn Thiên Khuyết đứng lên, xoay người nhìn về phía Lạc Kính Lỗi.

Bóng dáng cao ngất, to lớn kia là mục tiêu cả đời này của hắn.

Lạc, trước kia là em nói sẽ theo đuổi tôi, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Nhưng mà, Lạc, từ giờ trở đi, đổi thành tôi làm tùy tùng của em, bước từng bước phía sau em. Một ngày nào đó, tôi sẽ không còn nhìn theo bóng dáng em nữa, mà có thể cùng em sánh vai mà đứng, mà ôm nhau đi, vĩnh viễn cũng không xa rời.

Lạc, sẽ có một ngày đó, không ai có thể tách chúng ta ra được, đến một ngày nào đó, tôi cũng sẽ nắm chặt tay em, tuyệt đối không buông lời.

Trong một nhà hàng sushi Nhật Bản truyền thống cao cấp, Lạc Kính Lỗi rốt cục được mở mắt một hồi.

Một bàn sushi Nhật sắc thái rực rỡ khiến người ta thèm thuồng.

Tôm luộc trắng nõn phiếm hồng, ốc vòi voi non mịn, có mùi thơm ngào ngạt của cá hồi đỏ đặc biệt, sò điệp tươi mới trắng phau, nhím biển vàng óng chói mắt... Cùng với các món ăn sashimi khác, đủ khiến cho Lạc Kính Lỗi hưng hăng nuốt một chút nước miếng.

“Lạc, em nếm thử xem, sushi Nhật Bản chính gốc, không quá giống loại trước đây chúng ta ăn ở Trung Quốc. Nhưng mà, hương vị rất ngon.”

Duẩn Thiên Khuyết dùng đũa lấy một chút wasabi, đặt trên mặt cá, sau đó gấp cá nhúng một chút vào bát nước tương, rồi đặt ở phía trước Lạc Kính Lỗi.

Lúc bắt đầu ăn sushi, sẽ có một loại cảm giác nhờn nhờn. Nhưng sau khi tinh tế nhấm nuốt, cảm giác ngọt lành, mềm mại, chua cay lại bắt đầu tràn ngập, tươi mát ngon miệng, mềm mại giao triền cùng đầu lưỡi lập tức khiến Lạc Kính Lỗi hứng thú.

“Ăn ngon không, Lạc?”

Lạc Kính Lỗi cũng không để ý đến hắn, uống một ngụm trà lúa mạch, thần nhiên thưởng thức.

Một miếng tròn tinh, lấp lánh trong suốt, trứng cá hồi hơi hơi lấp lánh, đỏ tươi rực rỡ được cuộn bởi rong biển dày màu sắc. Từng viên mượt mà óng ánh dưới ánh đèn, được đặt miếng cơm ủ giấm.

Xinh đẹp không thể tả, khiến Lạc Kính Lỗi gấp nó lên, đặt vào trong miệng.

Độ mềm dẻo co dãn giữa đầu lưỡi, hương vị ngọt ngào ngon lành nhẹ nhàng toả ra, tất cả ngập tràn trong miệng. Hương vị khó tả quanh quẩn thật lâu.

Dường như rất yêu thích, Lạc Kính Lỗi lại gấp một miếng khác đặt vào trong miệng, lại thể nghiệm cảm giác thơm ngon này một lần nữa.

Mỹ vị nhân gian, lại một miếng nữa, ừm...

Duẩn Thiên Khuyết nhìn cậu ăn ngon lành, mỉm người gọi người phục vụ đến.

Lắm nhảm nói một vài câu cậu nghe không hiểu, Lạc Kính Lỗi làm như không thấy mà tiếp tục thưởng thức mỹ thực của cậu.

Chỉ chốc lát sau, một khay năm miếng sushi trứng cá hồi tẩm muối được đặt lên bàn.

Nhìn Duẫn Thiên Khuyết cười đến âm hiểm, Lạc Kính Lỗi miệng nhồi thức ăn, trên gương mặt nhuộm một tầng hồng mềm mại.

“Lạc, bộ dáng em ăn đẹp quá, cho dù nhìn cả đời cũng sẽ không chán.”

Khuôn mặt kia vĩnh viễn đều mang theo vẻ tươi cười hạnh phúc. Cho dù bị hắt hủi, cho dù không được chú ý cũng sẽ không thay đổi, nở nụ cười sáng ngời trong không khí rét lạnh.

Vậy, thì sao?

Lạc Kính Lỗi buông chiếc đũa, thế giới của cậu đã sớm không cần ánh mặt trời.

Đền Meiji Shrine nằm ở quận Shibuya ngay trung tâm Tokyo, là nơi dành riêng cho các linh hồn của Thiên hoàng Minh Trị (2) và Hoàng hậu Chiêu Hiến (3), cũng là một đền thờ đạo Shinto (4) quan trọng tại Nhật Bản.

“Lạc, em nhìn hai cây đại thụ này, nghe nói là một cặp cây vợ chồng đó! Rất hình tượng nhỉ!”

Nghe nói như thế, ngay cả ngắc đầu cũng lười làm, Lạc Kính Lỗi nhanh chóng bước chân rời khỏi nơi này. Người này, thỉnh thoảng lại nói những chuyện không đâu vào đâu.

“Lạc, đi chậm một chút, chờ tôi.” Duẫn Thiên Khuyết đành phải bước nhanh đuổi theo.

Ở bên ngoài chính điện, một đội ngũ thật dài chặn đường đi của họ. Về cơ bản tất cả đều mặc trang phục truyền thống Nhật Bản thuần sắc, hai người đi phía trước nhìn qua hẳn là cô dâu chú rể, chiếc ô màu đỏ chiếc rọi gương mặt tuyết trắng của cô dâu, nét hạnh phúc đỏ ửng chậm rãi tản ra.

“Đúng rồi, rất nhiều người Nhật yêu thích đền Meiji Shrine sẽ đến đây cử hành hôn lễ, thực trang trọng cũng thực thiêng liêng.” Duẫn Thiên Khuyết thản nhiên nói.

Đột nhiên, hần dường như nghĩ đến cái gì. Xoay người Lạc Kính Lỗi, nắm chặt hai tay của cậu, đặt ở trước ngực. Hào hứng kích động nói. “Lạc, chúng ta cũng ở nơi này kết hôn, được không? Hôn lễ trước đền thần, ôi, nghe thật trịnh trọng, trang nghiêm. Để thần làm chứng nhân cho hôn lễ và hạnh phúc của chúng ta, để thần chúc phúc cho hai ta, cầu nguyện, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn yêu nhau, vĩnh viễn không chia lìa.”

Gương mặt hần trăm mỗi cảm xúc ngổn ngang, kéo tay Lạc Kính Lỗi lại gần, không ngừng âu yếm độ ấm của người nọ. Lạc, hôn lễ của chúng ta, hôn lễ của chúng ta... Một chuyện thật đẹp.

Lạc Kính Lỗi dùng sức rút tay mình lại, tức giận xỏ vào túi quần. Đi về hướng thế giới ngược lại.

Duẫn Thiên Khuyết không khỏi thương cảm nhìn người con trai mình yêu. Lạc, hôn lễ của chúng ta, một ngày nào đó, tôi sẽ thực hiện nó.

Tôi yêu em, ngay cả thần cũng hiểu thấu trái tim này, vì sao em lại không muốn thấy, nó chân thành cỡ nào.

Cậu có thể hiểu được khi Duẫn Thiên Khuyết dẫn cậu đi những nơi sang quý và đắt đỏ ở Ginza, cũng như các tòa nhà chọc trời ở Shinjuku. Nhưng sao là – Shibuya?

Đây là nơi tụ tập của các đối tượng thanh niên lập dị, nơi nơi có thể thấy được những chàng trai cô gái mặc đồ thời trang, hoặc kỳ lạ.

Xin hỏi, vì sao cậu phải đứng ở nơi này, còn bị Duẫn Thiên Khuyết nắm tay dẫn đi.

“Cậu xem, hai anh chàng kia, đẹp trai quá!”

“Đúng vậy, đúng vậy, ôi, cho tới bây giờ tớ còn chưa thấy người con trai nào đẹp như vậy. Cậu nhìn người phía trước đi, tớ dám cá anh ấy nhất định là uke. Bộ dáng đẹp như vậy, sao có thể đẹp như vậy chứ.”

“Tớ thấy cũng giống, trời ạ, tớ ghen tị với anh chàng kia quá, vì sao có thể là uke đẹp như vậy. Vì sao tớ không phải là con trai chứ? Thật đáng ghét!”

Lạc Kính Lỗ có thể cảm giác các cô gái kia đang lú lú bần luận hành động quái dị của bọn họ. Nhưng cho dù cậu có vênh tai lên nghe, khác biệt ngôn ngữ cũng khiến cậu nghe không hiểu các cô ấy nằng rớt cuộc đang nói cái gì.

Cậu đứng ở đó, cố gắng rút cánh tay bị Dẫn Thiên Khuết giữ chặt ra. Quay mặt qua chỗ khác.

“Hử?” Dẫn Thiên Khuết nghi hoặc nhìn cậu.

Vài cô gái như nữ sinh trung học đứng cách đó không xa, đang chỉ trỏ về bọn họ. Nghe được lời bàn tán cũng không tính là nhỏ, Dẫn Thiên Khuết hiểu rõ thâm cười.

Hắn đột nhiên ôm Lạc vào trong ngực, trấn an sờ sờ lưng cậu. Quay đầu đi, bày ra gương mặt tươi cười thiên sứ với các cô gái này.

“...”

Dẫn Thiên Khuết làm sao có thể làm chuyện này? Cười với bọn con gái xa lạ? Còn cười sáng lạn như vậy! Điều này sao có thể!

“Aaaaaa!!”

“Aaaaaa!!”

“Aaaaaa!!”

Một tiếng lại một tiếng thét chói tai bao phủ bọn họ.

Lạc Kính Lỗ có chút khiếp sợ rụt thân mình lại. Cậu chỉ biết là Dẫn Thiên Khuết lẩm nhẩm nói một câu, đã rước lấy mấy tiếng hét chói tai của mấy cô nữ sinh đó.

Làm gì chứ!

Cậu ngơ ngác nhìn người con trai đang ôm chặt mình, tìm kiếm giải đáp.

Dẫn Thiên Khuết nhìn bộ dáng sững sờ của cậu, cười nói. “Lạc, em muốn biết tôi nói gì với các cô ấy không?”

“Hi hi, tôi nói nhưng em đừng đánh tôi nhé. Tôi nói rằng ‘tôi là seme.’”

Hắn là seme? Có nghĩa là gì?

Chuyển động tròn mắt, nhìn nhìn con người đang tươi cười tinh quái, nhìn đám con gái phía xa đang dùng ánh mắt cực độ ái muội nhìn họ.

Seme?

Tay Dẫn Thiên Khuết không biết từ lúc nào đã lại gần hông cậu, đầu ngón tay lượn vòng vòng phác hoạ gì đó. Một cảm giác tê dại lan truyền toàn thân Lạc Kính Lỗ.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là –

Lạc Kính Lỗ dùng hết lực toàn thân đẩy tường đồng vách sắt trước mặt ra, gương mặt nín thở đỏ bừng, tức giận đến ho khan, ngay cả tóc trên trán cũng không ngừng run rẩy.

Thảm, Lạc giận thật rồi.

Lạc Kính Lỗ quay người, nhanh chóng đi về hướng ngược lại. Chết tiệt, cậu đời này cũng không đến Shibuya nữa. Cậu thề...

“Lạc, Lạc...” Dẫn Thiên Khuết hoang mang rối loạn đuổi theo.

“Cậu xem, uke tức giận, uke chạy mất.”

“Ôi, anh seme kia thật đáng thương, bộ dáng lúc chạy cũng đẹp mắt thật.”

“Lần đầu tiên trong đời thật tớ nhìn thấy một đôi đẹp như vậy. Nhất là anh seme kia, quả thực mẹ nó không phải là người mà!”

“Sao lại có người đẹp như vậy chứ, hại tớ cũng chẳng muốn làm fan girl, thật muốn theo đuổi anh ấy.”

“Nhưng mà, vẫn muốn chúc phúc bọn họ! Hi vọng hai người ấy sẽ có kết cục tốt đẹp, hẳn là sẽ ở cùng nhau đi!”

Chắc chắn sẽ. Dẫn Thiên Khuyết ở trong lòng vụng trộm nghĩ. Tuyệt đối sẽ, bởi vì có hấn kiên trì, hấn sẽ không buông tay, thì nhất định có kết thúc tốt đẹp. Lạc, tôi sẽ chờ em, chờ em hồi tâm chuyển ý, chờ em yêu thương tôi, cho dù đợi đến khi chúng ta đều già đi, một ngày như vậy vẫn không bao giờ là quá muộn...

Chú thích:

(1) Thời Edo: còn gọi là thời kỳ Tokugawa (Tokugawa-jidai, “Đức Xuyên thời đại”), là một giai đoạn trong lịch sử Nhật Bản từ năm 1603 đến năm 1868. Thời kỳ này đánh dấu bằng sự thống trị của Edo hay Mạc phủ Tokugawa, chính thức thành lập năm 1603 bởi Chinh di Đại Tướng quân Edo đầu tiên Tokugawa Ieyasu. Thời kỳ chấm dứt với cuộc Minh Trị Duy Tân, sự phục hồi của Đế quyền và Tướng quân thứ 15 và cuối cùng Tokugawa Yoshinobu thoái vị. Thời kỳ Edo cũng được coi là mở đầu cho thời kỳ cận đại ở Nhật Bản. Đọc thêm ở đây.

(2) Thiên hoàng Minh Trị: (Meiji Tenno) tên thật là Mutsuhito, là vị hoàng đế thứ 122 của Nhật Bản theo cách tính truyền thống, trong đó tính cả những vị hoàng đế trong truyền thuyết. Ông trị vì từ năm 1867 đến năm 1912 và được gọi là Minh Trị theo tên của thời đại này (1868-1912). Là con của Thiên hoàng Komei, ông trở thành thái tử năm 1860 và lên ngôi năm 14 tuổi. Đọc thêm ở đây.

(3) Hoàng hậu Chiêu Hiến: hay Chiêu Hiến Hoàng Thái hậu (Shōken-kōtaigō), là Hoàng hậu của Đế quốc Nhật Bản, vợ của Thiên hoàng Minh Trị. Đọc thêm ở đây.

(4) Đạo Shinto: Là một tín ngưỡng truyền thống của Nhật dựa trên sự tôn kính và thờ phụng các đấng thiên nhiên như mặt trăng, mặt trời, rừng núi, sông ngòi, hoặc hiện tượng tự nhiên như giông bão. Đạo Shinto không người sáng lập, không có học thuyết hay giáo điều. Đọc thêm ở đây.

Viện bảo tàng Edo – Tokyo

Thiên nga đen

Chim cốc

Shinjuku

Shibuya

Toà Thị Chính Nhật Bản

Tokyo Disneyland

Công viên Shinjuku Gyoen

Sashimi – món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống.

Sushi trứng cá hồi

Đền Meiji Shrine

C 37

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yên

Editor: Hoài Bằng

Beta: Den Shì

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Vũ Diệu Anh Đào

Đặng Tĩnh Mục ngẩng đầu nhìn Lạc Kính Lỗi đang từ cầu thang đi xuống.

Thân người một mét tám, thon dài, cân xứng như người mẫu chuyên nghiệp trên tivi. Dáng điệu uyển chuyển chậm rãi đi xuống, chỉ là hắn chưa bao giờ biết rằng gương mặt cậu trông cũng được đến thế.

Mắt sáng màu sắc, môi răng như ngọc, cho dù chỉ là áo lông quần tây rất bình thường, mặc trên người cậu cũng không làm đánh mất đi vẻ hiên ngang.

Tay đặt trên lan can, Lạc Kính Lỗi uể oải xuống lầu. Một đôi mắt lợi hại nhìn chăm chú lên người Đặng Tĩnh Mục.

Tuy rằng không quay đầu lại, nhưng ánh mắt lạnh lẽo truyền đến khí thế mãnh liệt vẫn đánh vào người hắn. Đặng Tĩnh Mục nén lại tức giận, có cảm giác tiếng cười nhạo của cậu vang lên bên tai.

Không thể lưu, người này tuyệt đối không thể lưu lại.

“Mấy ngày trước, trong lúc đi đánh golf với phu nhân bộ trưởng bộ tài chính, bà ta hỏi em, người con trai thường ở cùng một chỗ với Thiên nhi là ai. Em cũng không biết nên trả lời bà ta như thế nào.”

“Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, em cứ có cảm giác ánh mắt người ngoài nhìn vào đều mang theo vẻ đùa cợt.”

“Thiên nhi cũng thật là, cho dù trường hợp lớn nhỏ thế nào đều cứ mang theo cậu trai kia, còn không xem địa điểm, cứ nắm tay cậu ta mà chạy loạn khắp Tokyo. Hơn nữa, loại chuyện này là em nghe được từ miệng người khác. Anh không biết, lúc đó em đỏ cả mặt, chỉ hận không thể — haiz, quên đi. Thiên nhi lớn như vậy, cũng không thể nói được. Nó cũng có cuộc sống của nó. Chỉ là em không rõ, vì sao không để cho cậu trai kia ở nhà, hoặc không thể mua cho cậu ta một căn nhà ở bên ngoài sao? Dọn ra ngoài, đối với chúng ta, với toàn bộ gia tộc đều có lợi.”

Mấy vị phu nhân của hắn cả ngày cứ ghé vào lỗ tai hắn lái nhải việc này không ngừng nghỉ.

Đúng vậy, người con trai kia hại cả gia tộc của hắn hổ thẹn. Kéo dài như vậy, cậu ta – hắn sẽ phản kháng!

Trước kia hắn đã từng đối xử với cậu ta như vậy, một ngày nào đó, cậu ta sẽ ỷ lại vào sự cưng chiều của Đặng Tĩnh Thiên mà phản trả lại cho hắn.

Từ trong đôi mắt thâm thúy, âm trầm kia là có thể nhìn ra được. Người con trai trước kia khúm núm tránh ở phía sau Thiên nhi cũng đã trưởng thành, càng ngày càng có dã tâm và thực lực đối kháng với hắn.

Hừ! Là như vậy sao?

Nếu thật sự là thế, người như vậy, tuyệt đối không thể lưu.

Hắn sẽ không đợi cho người kia trở nên cứng cáp, có đủ bản lĩnh để đấu đá với hắn, để rồi sau đó ngáy giấc ngủ chờ chết.

Hiện tại điều cốt yếu nhất chính là tính tình cùng tính cách Đặng Tĩnh Thiên.

Xem ra, sẽ là một hồi chiến đấu gian khổ, khó khăn.

Chỉ là, ngoại trừ đánh tiếp, hắn không còn cách nào.

Đã ba tháng rồi đi!

Còn nhớ rõ lúc đến lá phong đỏ đầy trời, hiện tại đã có vài nụ anh đào lặng lẽ nở rộ. Mềm mại hồng hào khiến người yêu mến.

Lạc Kính Lỗi bước chậm dưới tàng cây anh đào, cảm thụ tiết trời tươi mát của mùa xuân.

Duẩn Thiên Khuyết cũng sắp trở lại rồi.

Mỗi một ngày, mỗi một ngày đều có thể nhìn thấy gương mặt đầy sức sống kia. Cho dù là đi công tác, hẳn cũng luôn mang theo cậu. Cho nên, có thể dùng câu “như hình với bóng” để hình dung tình trạng hiện tại của bọn họ.

Ngồi ở bên lò sưởi, Duẩn Thiên Khuyết khoá thật kỹ hần và cậu vào chần bông, từ phía sau lưng gắt gao ôm lấy cậu, thưởng thức những ca khúc đêm giao thừa.

“Lạc, em cảm thấy chúng ta giống một cặp vợ chồng già không? Tôi rất thích loại cảm giác này.”

Cậu không trả lời, hơi thở ấm áp vương vấn bên tai, còn cậu không phát nổi ra một âm thanh.

Sau lễ Nguyên Đán, bọn họ cùng vào đền Meiji, cùng nhau tế bái.

“Xin thần phù hộ, Lạc sẽ yêu thương con như là con yêu thương cậu ấy, vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với con.”

“Lạc, hằng năm tôi đều ước nguyện điều này, cho đến khi em thật sự yêu thương tôi. Nhưng mà, tôi cũng sẽ mãi cầu nguyện như vậy, để em và tôi vĩnh viễn bên nhau.”

“Lạc, cầu nguyện của em là gì?”

Tôi cầu nguyện điều gì? Hừ, đã sớm không đạt được. Cậu không biết sao?

Tôi hy vọng gì, tôi ước nguyện gì, cậu không biết sao?

Tôi đã từng cầu nguyện, nhưng ông trời lại bán nó cho cậu, bởi vậy tôi phải chịu trừng phạt ác liệt. Cậu không biết sao?

Tôi còn thể cầu sao? Tôi còn có thể ước sao? Lời cầu nguyện đó hữu dụng ư? Thần từng chăm sóc tôi, thương yêu tôi dù chỉ một lần ư? Cậu không biết ư?

Ánh mắt Lạc Kính Lỗi trống rỗng, chết lặng cảm hương vào trong lư, không một điều nguyện vọng.

Hồ nước xanh thẳm rũ bỏ khí lạnh mùa đông, mùa xuân ấm áp soi sáng những làn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Một địa phương xinh đẹp như cảnh tiên lại là nơi ở của đám người tà ác. Cỗ nào chênh lệch.

Lạc Kính Lỗi tìm một tảng đá ngồi xuống, thưởng thức ánh nắng lấp lánh trên mặt hồ. Trong suốt như gương, nhưng không có cách nào phản chiếu lòng người.

“Xin chào.” Một giọng nói trẻ con nũng nịu vang lên.

Lạc Kính Lỗi quay đầu lại, là Fujii Reiko.

“Chào anh.” Cô bé lại cúi chào, ngọt ngào nói, nở rộ nụ cười hồn nhiên đáng yêu dịu dàng.

Lạc Kính Lỗi cúi đầu, thời gian ba tháng, đủ cho cậu nghe hiểu được một ít câu từ đơn giản.

“Xin hỏi, anh là bạn của anh hai sao?” Mái tóc dài theo gió thổi nhẹ nhàng bay bay, lại rơi xuống lần nữa. Cô bé như cô gái bước ra từ truyện tranh, đôi mắt thật to, tinh tế trong vắt.

Bạn bè ư? Từ này sao xa xôi quá. Đã có một thời gian cậu có loại quan hệ này với Duẩn Thiên Khuyết. Nhưng quá ngắn ngủi, khiến cậu cơ hồ quên hết mất rồi.

Lạc Kính Lỗi gật gật đầu. Cậu không muốn giải thích gì với cô gái nhỏ này.

“Vậy thì, em phải gọi anh như thế nào?” Có hai ba cánh hoa rơi nhẹ nhàng trên mái tóc cô gái nhỏ, là một vẻ đẹp ngây ngô.

Trong mắt Lạc Kính Lỗi bỗng dâng lên một tầng tối tăm thản nhiên. Cậu chỉ chỉ cổ mình, khoát tay.

“Sao?” Fujii Reiko nghiêng nghiêng đầu xem xét cậu. Cánh hoa anh đào trên tóc thuận thế chậm rãi rơi xuống, theo gió đông đưa duyên dáng một đường, cuối cùng lắng lặng nằm dưới chân cô bé.

“A!” Fujii Reiko như bừng tỉnh. “Anh không thể nói chuyện!” Lập tức, rất nhanh, cô bé cảm giác được chính mình vô lễ, cuống quýt che miệng lại, thẹn thùng cúi đầu.

Buông bàn tay nhỏ bé, cúi đầu, giọng nói buồn rầu vang lên. “Thật xin lỗi, em thất lễ.”

Lạc Kính Lỗi cười vẫy tay, ý bảo cô bé lại đây. Trên đời này còn có cô gái hiền dịu, đáng yêu như thế nào sao? Cư nhiên lại là họ Fujii, thật sự là không thể tin được.

Guốc gỗ nhỏ dẫm trên đất, phát ra âm thanh “cộc cộc.” Cô bé ngồi trên tảng đá bên người Lạc Kính Lỗi, ngẩng đầu lên đánh giá cậu.

“Anh thật đẹp.”

Lạc Kính Lỗi nhú mày. Xinh đẹp? Có người sẽ thấy cậu xinh đẹp?

“Thật đó, anh thật sự rất đẹp, đẹp như là Reiko vậy.”

Lạc Kính Lỗi không khỏi tươi cười, cứng chiều sờ sờ trán cô gái nhỏ.

“Anh hai cũng rất đẹp, nhưng mà anh hai không thích nói chuyện. Em nói chuyện với anh ấy, anh ấy lại không để ý đến em. Nhưng mà anh lại khác nha, anh không thể nói chuyện, không phải không muốn để ý đến Reiko, Reiko vẫn rất là đáng yêu, đúng không anh?”

Thì ra là lo lắng về mị lực của mình. Lạc Kính Lỗi cười gật gật đầu.

“Xem đi, em biết mà! Vậy thì anh ơi, em nói, anh nghe là tốt rồi. Nếu đúng anh gật đầu, không thì lắc đầu nhé!”

Cậu gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Anh à, anh là bạn rất tốt với anh hai sao?” Hai chân đang đưa lúc ẩn lúc hiện, cô nghiêng đầu nhìn anh trai xinh đẹp.

Hừm... Lạc Kính Lỗi nhú mày nghĩ nghĩ. Gật gật đầu, lại lắc đầu.

“Gật đầu, rồi lắc đầu là ý gì vậy?” Ngón tay nhỏ nhỏ gãi gãi huyệt thái dương. Đôi mắt vòng tới vòng lui. “Có nghĩa là tốt, rồi lại không tốt sao?”

Cậu gật gật đầu.

“Ôi! Người lớn các anh thật phiền toái, tốt rồi lại không tốt. Như em và Kazu là bạn tốt, với cậu con trai xấu xa Otake kia thì không phải bạn tốt. Thật sự là không hiểu nổi các anh.” Một bàn tay vuốt vuốt mái tóc trước ngực. “Vậy anh hai thường xuyên nói chuyện với anh không?”

Cậu lại gật gật đầu. Tuy rằng không để ý tới người kia, nhưng mà hắn ta sẽ giống như không biết mặt mũi, không ngừng nói chuyện với cậu. Xem như là vậy đi!

“Hả? Anh ấy chẳng chịu nói chuyện với em. Là vì anh đáng yêu hơn Reiko sao?” Cô bé mở to hai mắt như phát hiện được châu lục mới.

Vấn đề này... Lạc Kính Lỗi nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu.

“Vậy vì sao anh hai nói chuyện với anh, mà không nói chuyện với em. Tò mò quá đi! Anh hai rất thích anh sao?”

Thích không?

Hừ! Là thích đi!

Là thích theo định nghĩa của hắn, chưa bao giờ tôn trọng suy nghĩ của cậu.

Cái loại thích bóp chết tất cả này, cũng là điều cậu không hề muốn.

Lạc Kính Lỗi quay đầu đi, không muốn trả lời vấn đề này.

Xa xa có một tầm mắt sáng rực lại vô cùng lo lắng, yên lặng nhìn chăm chú vào bọn họ.

Lạc Kính Lỗi thu hồi ánh mắt, người kia – đã trở lại sao?

Cậu nhìn về cô gái nhỏ hồn nhiên, không một chút tỳ vết nào trước mắt, đang mở to ánh mắt nhìn cậu, chờ đợi câu trả lời. Đôi mắt đen láy như trân châu, cỡ nào khiến người khác thương mến.

Chỉ tiếc, em lại mang họ Fujii –

Vì sao sinh ra lại là em gái Duẫn Thiên Khuết...

Lạc Kính Lỗi nâng ngón tay như ngọc của cô bé, chạm nhẹ đôi môi lên phía trên, vô cùng mềm mại.

Như vậy là đủ rồi đi –

Đủ để cho người kia phát cuồng đi –

Vậy đến đây đi, đối phó với tôi, đối phó với em gái đáng yêu, thiện lương của cậu đi, tùy theo ý cậu, cứ việc đến đây đi!

Tôi đã chết một lần, loại đau đớn này còn có là gì? Còn có cái gì là không thể chịu được?

Về phần người nhà của cậu, tôi đã không còn dư cảm tình để thương tiếc, để lo lắng. Như vậy có phải rất không đúng, rất vô sỉ dễ tiện hay không?

Nếu đau, thì để cho tất cả cùng đau đi.

Tình cảm biến thái của cậu sẽ ảnh hưởng tới tất cả những ai liên quan đến cậu!

Đằng Tỉnh Mục phải không, những đau đớn tôi đã trải qua, tất cả hoàn trả lại cho ông. Thật muốn nhìn xem, Duẫn Thiên Khuết sẽ đối xử với cha ruột của mình như thế nào—

Ha ha..... Nhất định sẽ rất phấn khích đây! Thực không muốn bỏ qua.

“Anh ơi, anh đang mời em khiêu vũ sao?”

Giọng nói lạnh lạnh như chim hoạ mi đánh thức ảo tưởng của cậu. Cậu lẳng lặng chăm chú nhìn cô gái nhỏ không hề có tâm cơ này. Em ấy, em ấy sao lại—

“Anh ơi, vậy cùng nhau nhảy đi, khiêu vũ dưới cây anh đào, thật lãng mạn đó, còn được khiêu vũ với anh trai xinh đẹp như vậy nữa, Reiko rất vui vẻ đó! Mau tới đây, tới đây, Reiko nhảy rất giỏi đó!”

Fujii Reiko dắt tay cậu, đứng ở dưới tàng cây anh đào bắt đầu khiêu vũ.

Lạc Kính Lỗi đóng đưa thân thể theo bước chân của cô, có lúc gần như sắp ngã, khiến cô gái nhỏ phát hỏa răn dạy. “Anh ơi, anh ngốc quá đó, anh chưa từng khiêu vũ sao, học theo em nào, từng bước một, đúng, chính là như vậy đó...”

Lạc Kính Lỗi nở nụ cười, nắm tay một cô gái mười bốn tuổi, dưới bóng cây anh đào hoa nên điệu nhảy đầu tiên trong cuộc đời mình.

Một tầm mắt từ phương xa vẫn một mực lặng yên nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười dưới tàng cây anh đào kia. Thật lâu không thể rời đi.

Lạc, nụ cười em không nguyện để lộ vì tôi, lại vào hôm nay, thần nhiên nở rộ.

Lạc, em đang thật sự vui vẻ sao...

Nếu là như thế, như thế... Tôi...

Nụ cười nhẹ nhàng cong lên – như vậy, tôi đã biết nên làm thế nào rồi.

C 38

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged Đây Là Yêu ¶ 5 Comments

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yển

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Yêu không thay đổi

Đứng ở trước mặt cậu, thật sự là Duẫn Thiên Khuyết sao?

Trên mặt còn dính hạt cơm, mùi nước hoa cao cấp được thay bằng mùi cá, bộ đồ đầu bếp thuần trắng loang lổ vết máu, cùng với thứ gì đó có thể xem như là nội tạng. Mười ngón tay tinh thể, thon dài không ngón nào may mắn thoát khỏi cảnh bị băng bó.

Hai tay bưng một cái đĩa sushi nhìn qua giống như đức lần trước ăn ở nhà hàng Nhật, nở nụ cười thật tươi, đứng trước mặt cậu.

“Lạc, em ném thử xem, đây là tôi tự tay làm. Không biết ăn được không, em ném thử đi.”

Hắn rốt cuộc có biết hắn đang làm cái gì hay không!?!

Lần trước cố ý hôn Reiko trước mặt hắn, chẳng những không nhận được trừng phạt như dự đoán, mà từ lần đó về sau, lúc Duẫn Thiên Khuyết dẫn cậu ra ngoài đi dạo, đều sẽ gọi theo cô bé ngay thơ rục rở đó. Thế cho nên Reiko nhảy nhót trước mặt cậu reo vui. “Anh hai nói chuyện với em! Anh hai còn cười với em! Anh hai cười rõ lên đẹp quá! Anh ơi, thật thần kỳ, ở cùng với anh thì chuyện gì hạnh phúc đều xảy ra. Em quyết định, từ nay về sau em sẽ làm vệ sĩ của các anh, lúc nào cũng đi theo các anh, không được bỏ rơi em đó! Em đã nghe anh hai gọi tên anh rồi, về sau em gọi anh là anh Kính Lỗi được không? Anh Kính Lỗi, anh Kính Lỗi...”

Sự tình vì sao lại biến thành như vậy, tuy rằng cô bé hồn nhiên này khiến cậu cười vui rất nhiều, làm cho cậu tạm thời quên đi một số ký ức thống khổ. Nhưng mà, không nên là như vậy mà!

Duẫn Thiên Khuyết làm sao có thể không tức giận, như thế nào lại dễ dàng tha cho cậu và Reiko, thậm chí làm bộ như chuyện gì cũng chưa xảy ra, vẫn như bình thường mà dịu dàng đối đãi.

Đây cũng không phải là cá tính mà một người âm hiểm, độc ác nên có.

“Lạc, em mau ném thử đi! Tôi nhớ rõ em rất thích ăn sushi trứng cá hồi này, lần này có chút khác, em ném thử xem. Tôi phải học thật lâu đó! Lần đầu tiên trong đời bị người mắng – ngốc chết! Haiz! Ai biết làm sushi lại khó như vậy.”

Ai có thể đến giải thích cho cậu biết về tình huống lúc này??

Lạc Kính Lỗi cầm lấy một miếng sushi được chấm mù tạt, đưa vào trong miệng. Cảm giác tươi mát, thơm mềm, chua chua nhanh chóng lan tràn trong miệng, chế tác như là một thợ sushi có tay nghề, làm ra một món ngon không có chút mùi tanh nào. Cái này, hắn rốt cuộc phải học bao lâu mới làm được như vậy?

“Anh Kính Lỗi, ăn ngon không?” Trợ thủ Fujii Reiko luôn ở bên người Duẫn Thiên Khuyết cũng bắt đầu ghen tị mà đặt câu hỏi.

Trầm tư một lát, Lạc Kính Lỗi gật gật đầu.

“Thật tốt quá.” Duẫn Thiên Khuyết rút cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, tươi cười như đứa nhỏ được thưởng, mặt mũi lộ ra vẻ xuống ghế.

“Em cũng muốn ném thử xem.” Cô gái nhỏ cũng cướp một miếng lớn mà ăn.

Người con trai này, liên tục vài ngày còn chưa tới năm giờ đã rời giường, vụng trộm ra bên ngoài, thẳng đến tám giờ mới trở về, sửa sang quần áo lại chạy thẳng đến doanh nghiệp Fujii để làm việc. Buổi chiều tan làm lại trở về cùng ăn tối với cậu, sau khi ăn lại vụng trộm chuồn ra, đến tận khuya mới trở về, chính là vì học làm thứ này sao?

Duẩn Thiên Khuyết, cậu thật sự là quá ngây thơ. Cậu cho là những điều này thật sự hữu dụng sao? Thậm chí cho dù tính tình cậu thay đổi thật lớn, cho dù chuyện dường như là không thể cậu vẫn có thể làm, cho dù là chuyện trước đây cậu không thể dễ dàng tha thứ cậu vẫn cố gắng sửa chữa. Nhưng mà Duẩn Thiên Khuyết, cậu cho là cậu thật sự biến thành thiên sứ, có thể chuộc được lỗi lầm mà cậu đã làm khi còn là ác quỷ sao?

Tôi tin tưởng, trong thế giới này, thiên sứ có thể sa đoạ thành ác ma, nhưng ác ma vĩnh viễn cũng không thể biến thành thiên sứ thuần khiết, không dính một chút trần tục. Cắt đi cánh chim màu đen, thì từ dòng máu màu đen vĩnh viễn cũng không thể tạo nên một đôi cánh trắng mới.

Đối với người như tôi, đến tận cùng muốn tới khi nào cậu mới hết hy vọng đây?

Trong công viên Ueno, thưởng thức hoa anh đào dường như đã trở thành tiết mục du lịch truyền thống của Tokyo.

Cánh đào lả lướt, tuyết phấp phới rơi. Hương phấn tung bay, bướm đàn khiêu vũ.

Trong công viên anh đào, các gia đình ở khắp nơi, phủ chắn, náo nức trò chuyện, cất giọng hát bài ca tiếng Nhật. Chiếm một góc nho nhỏ, Duẩn Thiên Khuyết cùng Fujii Reiko đặt sushi và sochu đã được chuẩn bị sẵn, bắt đầu thưởng thức cảnh đẹp ý vui.

“Lạc, em thích anh đào không?”

Cây anh đào, rất đẹp đi! Trắng lạnh như tuyết, hồng điểm như xuân, những tinh linh sống động nhảy nhót trong gió tháng ba. Một màu, hai sắc, không ngừng rơi xuống. Sinh vật yếu ớt, chỉ cần một làn gió mạnh ủa qua, những sinh mệnh đó lại bắt đầu cuộn cuộn bay lên, dưới ánh mặt trời lượn vòng bốn phía. Cảnh sắc xinh đẹp, khiến mọi người vỗ tay hô to.

Một đoá hoa rơi lên mặt cậu, mềm mại khiến người trêu mến, phải nâng tay nhẹ tiếp xúc. Giây tiếp theo, sinh mệnh đó lại bay về phương khác. Chỉ là vội vàng lướt qua, mùi thơm bốn phía, không mang theo cái gì, cũng không lưu lại cái gì.

Anh đào kia, người vì ai mà rơi, vì ai mà phiêu, ai sẽ yêu thương người, chỉ là một khoảnh khắc hồng nhan, là sinh mệnh ngây ngô ngẩn ngui.

Đây cũng trở lại thế duy nhất của người, làn gió qua đi, sẽ yên tĩnh nằm trên thảm hoa, xinh đẹp như nhau, thơm ngát như nhau, thử hỏi, ai lại không trêu mến?

Chẳng qua cũng chỉ là một đoá hoa anh đào. Trong trời nhưng lạnh lùng mà tan thương, không ai thăm hỏi.

“Anh Kính Lỗi, hoa anh đào thật đẹp! Hằng năm em đều đến đây ngắm, năm nay có thể đi cùng anh hai và anh Kính Lỗi, thật sự rất vui vẻ.”

Rất nhiều cô gái vây quanh dưới tàng cây anh đào, những ca khúc êm tai xướng lên xung quanh họ, một làn sắc hoa thật dài bay qua thân thể, nhẹ nhàng dừng lại trên chiếc kimono.

“Anh Kính Lỗi, anh không thích hoa anh đào sao? Sao nhìn anh không vui vẻ gì cả?”

Đúng vậy, cậu không thích.

Lạc Kính Lỗi dùng ngôn ngữ người cầm điếu mới học biểu lộ một câu, “Reiko, em rất thích anh đào sao?”

Fujii Reiko nhìn về phía Duẩn Thiên Khuyết, anh hai vẫn đang cùng học tập ngôn ngữ của người cầm điếu với anh Kính Lỗi, một lớp cũng chưa từng bỏ lỡ, cho nên lúc cô bé muốn nói chuyện với anh Kính Lỗi, luôn cần phải thông qua anh hai cô bé.

“Cậu ấy hỏi em rất thích anh đào sao?”

“Đúng rồi, cây anh đào xinh đẹp như vậy, em đương nhiên thích, mọi người đều thích nha!”

Duẩn Thiên Khuyết đọc những lời bàn tay Lạc Kính Lỗi tạo ra. “Anh không thích, chuyện xưa của hoa anh đào rất thâm trầm, vẻ đẹp tạo thành từ máu tươi, anh cũng không thích.”

“Nhưng mà, nếu như chôn thi thể của người mình yêu thương dưới tàng cây anh đào, như vậy, mỗi năm nhìn thấy cây anh đào nở hoa, sẽ nhớ tới người yêu, lúc đó chẳng phải là một chuyện rất lãng mạn sao? Nó nở trên đầu cành, chờ mong anh chạm đến, rồi nó sẽ theo gió biến mất, phiêu lãng về phía anh, một đời một kiếp, triền miên bên cạnh người! Đây là điều mà bạn học nói cho em biết, có phải rất tốt hay không?”

Lạc Kính Lỗi lắc đầu, cười mà không nói.

Reiko xoay đầu về phía Duẩn Thiên Khuyết. “Anh hai, anh cảm thấy sao? Nếu có một ngày, người vợ anh yêu thương rời đi nhân thế, anh có thể chôn người ấy dưới tàng cây anh đào hay không, vĩnh viễn làm bạn bên anh hay không?”

Duẩn Thiên Khuyết dời ánh mắt về phía Lạc Kính Lỗi, yên lặng nhìn chăm chú vào cậu, nói từng chữ một. “Sẽ, không.”

“Sẽ không? Vì cái gì?” Cô gái nhỏ không thể lý giải, vì sau hai người lại không lãng mạn như vậy.

“Anh sẽ không để cho loại chuyện này xảy ra. Anh sẽ không tự tay mai táng người yêu của mình, bởi vì anh đã từng hứa hẹn với người ấy – lời thề vĩnh viễn.”

“Cho dù ở nơi nào, cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù sống hay chết, chỉ có một vĩnh viễn.”

“Nếu người ấy ra đi, có nghĩa anh cũng sẽ đồng hành. Nếu người ấy nguyện ý được chôn dưới tàng cây anh đào, anh sẽ ở bên cạnh người ấy. Nếu người ấy muốn lẳng lặng nằm ở sa mạc không người, anh cũng sẽ làm bạn. Bất kể sống chết, chỉ có một chuyện sẽ không thay đổi. Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn gắn bó, mãi không chia lìa.”

Reiko trừng mắt sững sờ ở nơi đó, mở lớn miệng, nửa ngày cũng không thể nói gì.

Lạc Kính Lỗi giương mắt vào con người đang biểu lộ cảm tình thật sâu, đang ngóng nhìn cậu. Bốn mắt giao nhau, hoa anh đào phiêu lãng đầy trời trước mắt, chăm chú không thay đổi, rơi vào trong đôi mắt, chỉ có bóng dáng của người kia.

Mối tình chấp nhất đến chết, Lạc Kính Lỗi nhắm mắt lại.

Tình yêu này, khiến cậu không gượng dậy nổi, nếu có thể, nếu hoa anh đào có thể mang cậu đi, cậu không còn muốn lưu lại nơi này nữa.

Tâm con người, vì sao có thể kiên trì lâu như vậy. Tình yêu thật sự, chẳng lẽ không phải chỉ là gió thoảng mây trôi thôi sao?

Nhưng mà Duẩn Thiên Khuyết, người ấy vì sao lại là tôi, vì cái gì phải là tôi, vì cái gì không phải là ai khác – mà là tôi...

Trong đám đông bắt đầu hỗn loạn trên đường lớn Tokyo, một người vội vàng đi ngang qua cậu, bỗng nhiên quay đầu ra sau nắm chặt cánh tay cậu, nói. “Lạc Kính Lỗi? Kính Lỗi, thật là cậu ư?”

Sau khi xác định được là ai, Lạc Kính Lỗi ngay cả một giây do dự đều không có, giật lại cánh tay, quay đầu đi về phía trước.

“Kính Lỗi, là tôi mà, Thánh Nặc đây, cậu làm sao vậy?” Lương Thánh Nặc lại tiến lên bắt lấy cậu. “Cậu đến Tokyo từ lúc nào? Thật tốt quá, chúng ta lại được gặp nhau.” Có việc phải đi Florida nửa năm, gần đây trở về mới nghe được tin tức Duẩn Thiên Khuyết đến Nhật Bản, còn đồn đại hắt hủi theo một người con trai cùng trở về, thường thường dắt tay người kia tham gia các cuộc hội nghị. Thì ra, tất cả đều là sự thật. Kính Lỗi cậu —”

Lạc Kính Lỗi liếc trắng mắt, kéo cánh tay bị giữ chặt lại, hồ hững xoay người rời đi.

“Kính Lỗi.” Lương Thánh Nặc kêu cậu, hắn không tin con người vô tình không muốn nhìn hắn một cái kia là Lạc Kính Lỗi mà hắn luôn xem là bạn. “Cậu đang trách tôi sao? Trách tôi không có tuân thủ ước định, không có đi thăm cậu sao?”

Lạc Kính Lỗi dừng bước chân, nhưng không quay đầu lại.

“Thực xin lỗi, Kính Lỗi. Tôi đáp ứng sẽ lại đến thăm cậu, nhưng lại không thể thực hiện được. Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý lơ hện, tôi là bởi vì có việc đột xuất, mới có thể –” Hắn muốn tiến lên nắm lấy đôi tay đã từng hoàn toàn ỷ lại vào hắn trong chiều hôm đó, truyền sự ấm áp của mình vào cho cậu, khiến cho đôi tay lạnh như băng của cậu có thể ấm áp hơn.

Khi hắn từ nhà Duẫn Thiên Khuyết trở lại khách sạn, liền nhận được điện thoại của cha, bởi vì trong bang phát hiện có nằm vùng, khiến cho toàn bộ “Hoành An” tràn ngập nguy cơ. Hắn đành lập tức lên máy bay trở về Nhật Bản trong đêm đó. Suốt ba tháng mới bình ổn được trận hỗn loạn kia. Sau đó phải tập trung thiết lập thế lực công tác trong “Hoành An” một lần nữa. Cho đến nửa năm trước, vì mở rộng thêm thị trường, hắn phải đi Florida, vẫn không thể ngừng bận rộn. Cái tên Lạc Kính Lỗi cũng trong sự vô ý hay cố tình của hắn mà dần dần phai nhạt.

Nhưng mà hôm nay, hắn thật sự không ngờ, ở trên đường Tokyo còn có thể gặp lại cậu.

Đây cũng là sự an bài của vận mệnh, hắn có khát vọng muốn nắm lấy đôi tay kia thật lâu...

Lạc Kính Lỗi di động bước chân, cũng không quay đầu lại, càng lúc càng xa.

Trong khoảnh khắc hắn sắp bắt được đôi tay kia, hi vọng của hắn – cứ như vậy mà biến mất.

Lưu lại chỉ còn có bóng dáng, một bóng dáng kiên định tín niệm, ngẩng đầu ưỡn ngực, xoắn bước về phía trước.

Thân mình run run, không ngừng khóc lóc, người con trai tuyệt vọng nắm chặt tay hắn, cũng đã hoàn toàn biến mất.

Ở phía trước, hắn còn thấy một đôi mắt khác gắt gao nhìn vào hắn.

Duẫn Thiên Khuyết...

Sau nửa phút nhìn thẳng vào hắn, Duẫn Thiên Khuyết mới quay đầu lại, đuổi theo thân người Lạc Kính Lỗi, trong đường phố phồn hoa náo động, hai người sóng vai đi với nhau thật chói mắt.

Một Duẫn Thiên Khuyết hăng hái, có vẻ đẹp tuyệt thế, vô cùng tự tin đã trở lại rồi sao? Không còn chống nạng, không còn khập khiễng, không hề tang thương, không hề tiều tụy. Vẫn hoàn mỹ giống như trước, khiến cho hắn hoài nghi con người mà một năm rưỡi trước hắn nhìn thấy, thật sự là Duẫn Thiên Khuyết sao?

Không chút nào cố kỵ mà nắm tay nhau trên đường lớn, thân mật sóng vai đi cùng nhau.

Lương Thánh Nặc, con người ích kỷ, linh hồn yếu đuối của mày, thật sự làm được như vậy sao?

Bọn họ đứng chung một chỗ, chết tiệt, rất đẹp đôi.

Hắn chưa từng bắt lấy đôi tay kia được, đôi tay kia chỉ thuộc về một mình Duẫn Thiên Khuyết.

Có lẽ, hắn đã không còn cơ hội nắm lấy hai bàn tay kia, mang lại rung động ấm áp cho mình nữa.

Không phải có lẽ, thật sự, đã không còn...

Bạn bè sao?

Đáng tiếc, tôi đã không cần bất cứ ai khác nữa.

Hy vọng sao?

Tiếc là, trên thế giới này, không ai đáng giá tin tưởng.

Có một ngày,

Nếu tôi còn có thể được cứu vớt, cũng chỉ có thể nhờ vào – chính bản thân tôi.

C 39

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

6 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Hôn Lễ

“Đó là con gái của bộ trưởng Yamazaki – Yamazaki Rinko, đến chào hỏi con bé đi.” Đẳng Tinh Mục đứng ở lối vào buổi tiệc, nói với Duẫn Thiên Khuyết đứng ở bên cạnh.

“Không có hứng thú.” Đơn giản trực tiếp cự tuyệt, Duẫn Thiên Khuyết chán chường nhìn xung quanh. Bị bắt buộc đi đến tiệc rượu vô cớ này, chưa đến năm phút, hắn đã lộ ra biểu hiện chán ghét.

“Hôm nay là sinh nhật của tiểu thư Yamazaki, Yamazaki Ryuta đã đặc biệt tổ chức tiệc sinh nhật cho nó, đi mời nó khiêu vũ cùng đi.” Đẳng Tinh Mục nhìn bộ dáng thiếu hưng trí của hắn, điều chỉnh lại tâm tình của mình. “Tìm đến nó, đối với con, đối với tương lai Thiên Vận đều có lợi.”

Nghe thế, Duẫn Thiên Khuyết tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, gần giọng nói. “Vì sao ông không nói sớm, bắt tôi đến tham gia bữa tiệc nhằm chán như vậy, còn lấy lý do đằng hoàng là để giao tiếp hợp tác nữa.” Quay đầu, hắn bỏ đi nhanh ra ngoài.

“Con chẳng lẽ cứ muốn ra ngoài như vậy sao?” Ngay cả đầu cũng không quay lại, Đẳng Tinh Mục hơi lớn tiếng nói, cảm giác được đứa con trai kiêu căng kia đã dừng bước lại. “Bộ trưởng Yamazaki sẽ nghĩ thế nào, ông ta có hy vọng rất lớn về con. Ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, cứ như vậy rời đi? Loại ứng xử tùy hứng của con nít này sẽ ảnh hưởng tới con như thế nào, tự mình suy nghĩ đi.”

Khóe miệng khẽ nhếch một chút tươi cười, Đẳng Tinh Mục rất tin tưởng chính mình có thể nói động được nó. Có lẽ tính tình nó hơi cố chấp, nhưng không đến mức sẽ không suy nghĩ cho đại cục. Một khi nó đã chấp nhận nhượng bộ, để nó tiếp xúc với con bé Yamazaki Rinko xinh đẹp này, tin tưởng không cần thời gian quá dài cũng sẽ có thể làm dao động vị trí của tên con trai kia trong lòng nó. Đẳng Tinh Mục nhìn nhân vật chính phía xa xa của bữa tiệc, một người con gái xinh đẹp như búp bê. Mắt nhắm lại, nét tươi cười nhợt nhạt mang theo ý kiêu ngạo, không cần để ý nhiều cũng có thể phát hiện tầm mắt trông như là vô tình kia vẫn luôn hướng về người con trai phía sau lưng hắn, thân ảnh kiêu ngạo, anh tuấn vẫn luôn hấp dẫn ánh mắt mỗi một người tham gia buổi tiệc. Bên ngoài Yamazaki Rinko nhu nhược tình tế, nhưng tuyệt đối là một đứa con gái có thực lực, chỉ cần để con bé nắm chắc cơ hội, hết thầy sẽ thay đổi.

“Ông thật sự hy vọng tôi làm như vậy?” Hơi quay đầu lại, Duẫn Thiên Khuyết nhướn cao một mi, có chút tà ác đặt câu hỏi.

“Nếu không thì con cho là cha vì cái gì mà dẫn con đến đây?”

“Tốt lắm.” Duẫn Thiên Khuyết hiểu được, gật gật đầu, quay người, lúc đi qua bên người ông thì khẽ nói. “Như ông mong muốn.”

Bước chân tao nhã về phía trước, quần tây trang màu đen bó sát người tôn lên dáng người hoàn mỹ đến cực điểm, nụ cười mang theo hàm xúc khiêu chiến, đi xuyên qua sự ngưỡng mộ và tán thưởng của mọi người, giống như một hoàng tử cao quý, kiên định hữu lực đi đến bên cạnh nhân vật chính của buổi tiệc.

Một thân tuyết trắng sáng rỡ, áo kimono thêu hoa tươi tắn, nàng công chúa cao nhả như thiên nga kiêu ngạo ngẩng đầu. Nụ cười đúng mực, bề ngoài trầm ổn đoan trang che giấu trái tim đã loạn nhịp. Trong tầm mắt cảm giác được người kia đang đi về phía cô, từng bước từng bước, chạm dần vào tâm linh bốc cháy của cô, hồi ức vài năm trước lại ủa về trong chớp mắt. Chỉ cần liếc mắt một cái, cô liền xác định đó chính là người đàn ông của mình.

Tối nay, một kỳ tích sẽ xuất hiện sao?

Duẩn Thiên Khuyết đi đến bên cạnh Yamazaki Rinko, hơi hơi hạ thấp người, bề ngoài quá mức xuất chúng khiến cho những người con gái xung quanh đều thấp giọng phát ra tiếng than sợ hãi.

“Tiểu thư Yamazaki, xin chào.”

Cúi đầu, hạ thấp người, Yamazaki Rinko lễ phép trả lời. “Xin chào.”

“Không biết tôi có thể có vinh hạnh được mời cô khiêu vũ một điệu không?” Bàn tay đặt sau lưng, cho dù nở nụ cười, đôi mắt lạnh như băng lại không hề có một tia cảm tình.

Đám con gái xung quanh lưu luyến không rời lui ra cách xa bọn họ, Yamazaki Rinko ngại ngần gật đầu. “Có thể.”

Ý cười của Duẩn Thiên Khuyết càng sâu, giọng nói nhẹ nhàng. “Trước hết, tôi dường như vẫn nên nói cho cô biết một việc. Nếu cô nghe xong những lời này mà vẫn còn muốn khiêu vũ với tôi, tôi sẽ vui vẻ phụng bồi.”

Yamazaki Rinko ngẩng đầu, nghi hoặc dõi theo thân ảnh to lớn, cao ngất của hắn.

“Nếu cô có thể chấp nhận một người đàn ông, đã từng sai thủ hạ cưỡng *** một cô gái hơn mười tuổi, từng tự mình cắn đứt đầu lưỡi của một cô gái xinh đẹp giống như cô, làm bạn nhảy, như vậy tôi vô cùng vinh hạnh được cùng cô nhảy một khúc. À, đúng rồi, tôi quên mất, người đàn ông này còn – chính là, hắn yêu thương một người, một người cũng là đàn ông như hắn.”

Vô cùng vừa lòng thu được hiệu quả hắn muốn – Yamazaki Rinko kinh ngạc mím chặt miệng, đôi mắt trừng lớn nhìn sâu vào hắn.

Duẩn Thiên Khuyết hạ thấp người, nụ cười ngưng lại bên khoé miệng hắn, xoay người, đi về phía Đằng Tinh Mục.

“Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tôi nghĩ, cô ta hẳn là sẽ không còn ôm hi vọng gì với tôi nữa.” Không hề tiếc nuối mà nói ra lời này, Duẩn Thiên Khuyết mang theo đắc ý thắng lợi, kiêu ngạo nói với cha của mình.

“Chặt đứt con đường này như vậy, con thật sự sẽ không hối hận sao?” Đằng Tinh Mục nhíu chặt chân mày, đôi mắt đen âm trầm gắt gao nhìn chằm chằm vào con người ngạo nghễ trước mặt. Hắn tỉ mỉ an bài, tính toán rất nhiều mới có được cơ hội lần này. Cứ như vậy, dễ dàng bị chặt đứt trên tay Đằng Tinh Thiên. Hắn không cam lòng, thật sự không cam lòng.

“Tôi nói rồi, thứ tôi muốn có được, tôi sẽ dựa vào hai tay mình mà tự cướp lấy, ai cũng đừng hòng ngăn cản tôi. Tôi không cần ông giúp đỡ, cũng không cần loại giao dịch rẻ tiền này! Hừ! Một ngày nào đó, ông sẽ nhìn thấy tôi có tất cả mọi thứ tôi muốn. Mà ông, chỉ có thể nhìn như vậy, rốt cuộc không thể can thiệp vào bất cứ điều gì.” Tiễn tiến lên từng bước, ánh mắt chim ưng độc ác đầy lửa hận nhìn thẳng vào ông ta. Cho dù là cha ruột, cũng đừng hòng can thiệp chuyện của hắn. Không ai có thể ngăn cản hắn có được tất cả những thứ vốn là của hắn.

Thật lâu sau, Đằng Tinh Mục rốt cục nhắm mắt lại, loại áp đảo này gần như khiến ông ta tạm thời không thể không khuất phục.

“Được, cha chờ ngày đó, cha hi vọng, thật sự có một ngày như vậy.”

“Cái này không cần ông quan tâm, chỉ cần rửa sạch mặt, nhìn rõ địa vị của mình là được.” Duẩn Thiên Khuyết kéo hai tay ra khỏi túi quần, quay đầu, đi ra bên ngoài. Đã gần một ngày không thấy cậu, trái tim vô cùng lo lắng đã sớm bay về với người kia mất rồi.

“Con có thể đoạt được những thứ con muốn, cha sẽ không phản đối. Nhưng mà, con tính cả đời không kết hôn sao? Con có thể không cần cha, nhưng người mẹ đã mất của con thì sao? Con nên nói với bà ấy thế nào? Bà ấy ở trên trời cũng nhất định chờ mong có thể nhìn thấy một ngày con lập gia đình. Con định khiến bà ấy sau khi chết cũng không thể an tâm sao?” Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, lợi dụng người chết một chút thì có sao đâu. Đằng Tỉnh Mục biết nhược điểm của hắn, với cá tính của Duẫn Thiên Khuyết, không có khả năng thờ ơ những lời này.

Duẫn Thiên Khuyết quả nhiên dừng cước bộ, hắn làm sao không biết người đàn ông này đang nghĩ gì trong lòng?

Kết hôn?

Là như thế sao? Mẹ của hắn sẽ an tâm sao?

“Chỉ cần kết hôn là có thể sao?” Duẫn Thiên Khuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng xoá tạo thành nhiều bức tranh nhỏ, ai ở trời không tận tình tô vẽ, từng đường từng nét miêu tả thế gian?

“Chỉ cần kết hôn, bà sẽ tâm an sao? Có thể ăn nói với bà ấy sao?”

“Đương nhiên là vậy, con có thể khiến bà ấy ở trên trời an tâm!”

“Đúng vậy, kết hôn, cũng nên kết hôn. Chỉ cần tôi khi kết hôn, ông sẽ vừa lòng, sẽ thu tay lại sao?”

“Đúng vậy.” Mặc kệ là ai, chỉ cần khiến hắn thoát khỏi tên con trai kia, tất cả đều có thể. Đằng Tỉnh Mục nhìn chăm chú vào hắn, cho dù là loại đàn bà rác rưởi dưới đáy Nhật Bản, hiện tại ông ta cũng nguyện ý. Chỉ cần có thể bỏ được tên con trai kia...

“Tôi hiểu rồi. Chỉ cần tôi kết hôn. Được!” Duẫn Thiên Khuyết quay người lại, nhìn vào ông ta. “Ba ngày sau, tôi cử hành ông lễ của mình ở đền Meiji, đến lúc đó, kính mời đến dự.”

Hôn lễ của tôi, cùng người tôi yêu.

Hắn, hắn, hắn, hắn đang nói cái gì???

Hắn, hắn điên rồi sao?

Hắn nhất định là điên rồi, nhất định là điên rồi!!

Không được, cậu không thể cùng điên với hắn, tuyệt đối không được!

“Lạc, nghi thức đều chuẩn bị tốt rồi. Em chỉ cần thay quần áo, chúng ta có thể xuất phát!” Gương mặt tươi cười ngây thơ kia, rốt cuộc còn bao nhiêu âm mưu bí mật mà cậu không biết nữa đây???

Lạc Kính Lỗi quay đầu đi, đầu người này chắc chắn bị thấm nước không ít, cậu không muốn để ý đến người điên này.

Đền Meiji?

Hắn nhất định là điên rồi!

“Lạc.” Duẫn Thiên Khuyết không thuận theo, từ phía sau lưng ôm lấy cậu. “Đi thôi! Chúng ta cái gì cũng đã có, chỉ còn thiếu nghi lễ này, đến khi xong xuôi, sẽ không còn gì tiếc nuối.”

Tiếc nuối, tiếc nuối của tôi nhiều lắm, cậu vĩnh viễn không biết được, cũng không bù đắp nổi.

“Lạc.” Bàn tay Duẫn Thiên Khuyết đặt trên lưng cậu bắt đầu cởi nút áo quần.

Lạc Kính Lỗi kinh hoàng đẩy tay hắn ra, cảm tức nhìn hắn.

“Lạc.” Hai tay Duẫn Thiên Khuyết chấp hai tay lại tạo thành hình chữ thập, đôi mắt to ngập nước, bộ dáng đáng thương cực độ. “Xin em đó, lúc này đây, em không biết tôi muốn có hôn lễ của chúng ta đến mức nào đâu, để cho tất cả mọi người đến chúc phúc cho chúng ta, Lạc, xin em, xin em, Lạc...”

Lạc Kính Lỗi không nói một từ, lạnh lùng tránh đi.

“Lạc.” Duẩn Thiên Khuyết chạy lên, kéo lấy cậu đang muốn ra khỏi phòng.

Vừa chạm đến cánh tay cậu đã bị đẩy ra lập tức, thân hình tức giận không ngừng phập phồng, biểu thị sự quyết tâm của cậu.

Kết hôn? Duẩn Thiên Khuyết, cậu nằm mơ đi!

Không nói đến chuyện hai người con trai kết hôn là vô cùng hoang đường, chính là Duẩn Thiên Khuyết – con người này, hừ, trừ phi tôi là một người chết, người chết không động đậy, không có cảm tình, nếu không, đừng nghĩ đến chuyện tôi sẽ cùng đứng với cậu một chỗ, làm cái chuyện khiến người giận sôi này.

Còn chưa đủ sao? Giam cầm thôi còn chưa đủ sao? Còn muốn làm ra chuyện gì tra tấn cậu nữa? Đầu óc cậu không chịu nổi những ý tưởng cổ quái trong lòng Duẩn Thiên Khuyết.

Một tờ giấy hôn thú có thể đại biểu cái gì?

Kết hợp quái dị, cuộc sống khuất nhục sao?

Ha ha ha... Một tờ giấy buồn cười. Duẩn Thiên Khuyết, cậu cho rằng thần không có mắt sao? Ngài sẽ phù hộ cho loại tình cảm cảm kị, xấu xa này sao?

Tính dục hạ lưu, giao triền dơ bẩn, như vậy cũng gọi được là yêu sao?

Tôi không hiểu được cổ chấp của cậu, cũng không trốn khỏi dây dưa của cậu, cứ như vậy đi, dần dần mà sống, bị ai đến hết đời đi!

Không muốn có liên hệ gì với cậu nữa, không muốn ngay cả kiếp sau cũng bị trói chặt. Tôi sẽ không tổ chức hôn lễ với cậu, cũng không cầu xin thần phù hộ cùng chúc phúc, nếu phải chết hay bị huỷ diệt, tôi đều không muốn cùng nhau với cậu... Đây là điều duy nhất tôi mong muốn.

“Lạc.” Bị cậu đẩy ngã xuống đất, Duẩn Thiên Khuyết lộ ra nụ cười chua xót. “Em nhất định rất hận tôi đi!”

Nếu không, cậu cho là gì?

Cậu cho rằng đơn giản chỉ cần yêu, chỉ cần che chở, chỉ cần hứa hẹn có thể thay đổi tất cả sao?

Xoá bỏ quá khứ, bóp chết những ký ức, rồi hãy đến nói chuyện yêu đương với tôi!

Hiện tại, cậu, chẳng là gì cả.

“Tôi biết, em rất khó tha thứ cho tôi. Tôi cũng chưa từng có hy vọng xa vời em sẽ thay đổi tâm ý nhanh như vậy. Nhưng mà Lạc, chẳng lẽ, ngay cả cơ hội chuộc lỗi em cũng không nguyện ý cho tôi sao? Để cho tôi bù lại, chữa trị những lỗi lầm của tôi, để cho tôi khai sáng tương lai của hai người chúng ta, cơ hội như vậy, em thật sự không muốn cho tôi sao? Sống trong trái tim đóng băng của nhau, mới là ràng buộc khi còn sống, đây là hy vọng của em sao?”

Chúng ta, thật sự phải đi đến bước đó, mới thật sự là chấm dứt sao?

Thật sự phải như vậy sao?

Lạc Kính Lỗi nhắm mắt lại, thở sâu.

Như vậy, không tốt sao? Như vậy, mới là kết cục của chúng ta.

Có những vết thương, bôi thuốc, qua một hai ngày sẽ lành.

Nhưng có những vết thương, một khi đã rách, liền hình thành một hắc động to lớn, càng lúc càng sâu, cho dù chữa trị thế nào, cũng không thể lấp đầy sự trống rỗng. Không nhổ được chiếc gai đâm sâu trong lòng, chỉ bị vết sẹo ngoài bao phủ, như vậy có ích gì đâu?

Cổ cậu, lưng cậu, trải qua phẫu thuật chỉnh hình đơn giản thì đã có thể trở nên trơn mịn, hoàn mỹ như ban đầu.

Nhưng tim cậu thì sao, bị đóng băng thật lâu, một khi thấy ánh mặt trời, sẽ mỏng manh nứt vỡ, rồi cuộc không có khả năng chữa trị.

Duẩn Thiên Khuyết, tôi còn có thể xin cậu, buông tha thứ tình yêu vô vọng này sao?

Đến hôm nay, còn có thể được sao?

Có thể bị cậu ghét, có thể được trả lại tự do...

“Lạc, em có biết, tôi vì sao lại chọn hôm nay để cử hành hôn lễ của chúng ta không?” Hấn ngẩng đầu, nhìn về phía trời cao ngoài cửa sổ, khoảng trời lam nhạt xa xôi, vượt qua những toà nhà to lớn, ở nơi mà không còn bóng dáng của con người, nơi thuộc về thiên sứ.

“Hôm nay, là ngày giỗ mẹ của tôi.”

Không phải đã bị đóng băng ngàn tầng sao? Vì sao lúc nghe thấy những lời này, Lạc Kính Lỗi có thể cảm giác được tâm mình hơi khẽ giật mình.

“Tôi chỉ là muốn để bà nhìn thấy tôi đã thật sự kết hôn, cùng người tôi yêu nhất, có thể hạnh phúc cả đời, để cho bà an tâm rồi đi.”

“Trên thế giới này, chỉ duy nhất một người yêu tôi, tôi muốn cho bà một chút an ủi.”

“Có lẽ tôi là một con người thất bại, có lẽ trong lòng em tôi là người mang tội ác tày trời. Nhưng mà, cho dù tôi làm sai cái gì, bà sẽ đều tha thứ cho tôi, cho dù tôi có hư hỏng bao nhiêu, bà đều hy vọng tôi được hạnh phúc.”

“Cùng người tôi yêu, tìm được hạnh phúc mà tôi muốn, chỉ cần nói với bà một tiếng là đủ rồi. Ở trên trời, bà nhất định sẽ tươi cười dõi theo tôi.”

“Lạc, tôi chỉ yêu em, chỉ yêu một mình em... Tôi không muốn phải cô đơn như vậy, từ lúc năm tuổi đã bắt đầu cô đơn một mình, tôi không muốn sống cuộc sống cô độc như vậy nữa, cho nên tôi không thể để em đi. Tôi chỉ muốn có một người yêu thương tôi, tôi không muốn lại trở nên đáng thương như vậy nữa. Trên cuộc đời này, trừ em ra, tôi còn có ai đây... Còn có ai đây...”

Hấn ngay cả một hạt cát rơi trên mặt đất cũng không bắt được, hai tay trống rỗng không lưu lại thứ gì, cuộc đời hai mươi sáu năm, hấn cố gắng bắt lấy, điều duy nhất hấn muốn có được, cũng chưa bao giờ thuộc về hấn.

Lạc, em thật sự nhẫn tâm, ngay cả một cơ hội cũng không nguyện ý cho tôi sao?

Tôi yêu em, đến chết cũng không muốn buông tay, nên phải sống tiếp cùng em như thế nào đây?

Cuộc đời lạ lắm...

Cuộc sống lạnh lẽo như băng...

Ngay cả ước muốn mang lại hạnh phúc cho em, cũng bị đóng băng...

Ấm áp chết tiệt gì đó, chẳng qua cũng chỉ là lời yêu ngu ngốc, phải không...

Lạc, em thật sự, cho tới bây giờ, cũng không có yêu tôi sao...

Lạc Kính Lỗi quay đầu đi.

Cậu, chết tiệt, không muốn nhìn thấy một màn thê lương như vậy, đôi mắt đau đớn tuyệt vọng của hấn, lại quen thuộc như vậy.

Người con trai luôn kiêu căng cả đời, luôn mang theo nụ cười tự phụ...

“Tôi không muốn phải cô đơn như vậy, từ lúc năm tuổi đã bắt đầu cô đơn một mình, tôi không muốn sống cuộc sống cô độc như vậy nữa...”

“Trên cuộc đời này, trừ em ra, tôi còn có ai đây... Còn có ai đây???...”

Những điều này rốt cuộc mắc mớ gì tới cậu??

Xoa xoa đôi mắt cay cay, Lạc Kính Lỗi quay đầu lại, đối với người con trai đang kỳ vọng rất nhiều vào cậu, làm ra động tác tay mà cậu tự nhận là ngốc nghếch nhất.

“Tôi không muốn ở đền Meiji.”

“Duẩn Thiên Khuyết, con có đồng ý nhận Lạc Kính Lỗi làm vợ hợp pháp của mình? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ cậu ấy, khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe, khi khó khăn cũng như lúc suy sụp, đều ở bên cạnh cậu ấy, thương yêu cậu ấy, bảo vệ cậu ấy không?”

Con đồng ý.

“Lạc Kính Lỗi, con có đồng ý nhận Duẩn Thiên Khuyết làm chồng hợp pháp của mình? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ anh ấy, khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe, khi khó khăn cũng như suy sụp, đều ở bên cạnh anh ấy, không vất bỏ, không phải bội anh ấy không?”

Con đồng ý.

“Xin hãy trao nhẫn cho đối phương.”

“Với quyền lợi hợp pháp theo luật định, ta hiện tại tuyên bố, các con chính thức kết hợp làm vợ chồng.”

“Hiện tại con có thể hôn môi cô dâu của mình, Duẩn Thiên Khuyết.”

Khúc ca hôn lễ vang lên bên tai, Duẩn Thiên Khuyết cười ôm Lạc Kính Lỗi vào lòng.

Cúi gần xuống gương mặt của cậu, chậm rãi hạ xuống nụ hôn tuyên thệ.

Lạc, chúng ta, thật sự kết hôn rồi...

“Bốp!!”

“Ôi—”

Má phải Duẩn Thiên Khuyết đã bị tát một cái thật mạnh.

Cái gì chứ! Ngay cả miệng còn chưa chạm vào, đã bị trừng phạt thế này.

Lạc của hấn còn nhẫn tâm bỏ hấn lại, một mình rời khỏi.

Đối mặt với cha xứ đang mở lớn miệng, hấn cũng chỉ có thể xấu hổ cười giải thích. “Haha... vợ của con, hơi cường hấn... Haha...”

Không có người thân cũng không sao, không có bạn tốt cũng không sao, chỉ cần có cậu ấy, như vậy là đủ rồi.

Vợ của tôi, tôi nhất định sẽ khiến em cả đời hạnh phúc.

“Lạc...” Duẩn Thiên Khuyết chạy chậm đuổi theo, còn chưa ra khỏi cửa giáo đường, đã bắt được cậu.

“Làm sao vậy? Tôi lại chọc giận gì em rồi?” Hơi uất ức bấu môi, hấn không hài lòng mà làm nũng.

Trùng lớn mắt, Lạc Kính Lỗi tức giận làm động tác tay. “Vì sao tôi lại là vợ??”

“A? Là vì như vậy sao? Nếu không thì chúng ta trở về nhờ cha xứ chủ trì một lần nữa, đổi thành tôi làm vợ, được không?” Lạc của hấn thật đáng yêu, lại tức giận vì chuyện này. Hì hì...

Mặc kệ tên đầu heo này, Lạc Kính Lỗi vừa xoay người liền nhìn thấy một đám người đi đến.

Xem ra trò hay đã bắt đầu.

Chỉ là không nghĩ tới cậu lại trở thành nạn nhân đầu tiên.

Vị phụ nhân thứ nhất của Đàng Tỉnh Mục, Fujii Hyakushin tức giận cực độ, đi lên phía trước. “Bốp”, nặng nề quăng cho cậu một cái bạt tai.

“Quả thực là không biết xấu hổ, loại hành vi này của các người là tính làm mất mặt hết cả nhà Fujii sao? Quá vô sỉ.”

Lạc Kính Lỗi tin rằng mỗi người trong nhà Fujii đứng ở phía sau, đều đang dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn bọn họ!

Thì ra chỉ cần như vậy đã có thể khiến cả nhà bọn họ mất mặt, cậu hẳn là nên làm sớm một chút.

Cậu xoa xoa nửa gương mặt nóng bỏng, cũng không quá nặng tay, cậu ngược lại có chút vui sướng. Tâm tình tốt không giấu được, khoe miệng nhếch lên tạo ra một đường cong, một đường cong vô cùng đẹp mắt.

Cậu ta còn đang cười!

Tên con trai không biết xấu hổ này, cứ nhiên còn cười được!

Hai mắt bà Fujii Hyakushin cơ hồ muốn phun lửa, cắn chặt răng, nhìn chằm chằm người con trai tà ác trước mặt. Chỉ vì tên con trai này đi quyến rũ đàn ông, bà mới có thể bị rất nhiều người cười nhạo. Bà vốn dĩ cao cao tại thượng, đột nhiên mất hết mặt mũi. Bà không thể chấp nhận sự thật này. “Mày còn cười, thật sự là không biết xấu hổ, mày thật sự không biết chuyện mày làm xấu xa biết bao nhiêu sao? Tao thật sự là không nhìn nổi—” Giơ tay lên, bàn tay chất đầy hận ý lại sắp rơi xuống.

Duẩn Thiên Khuyết bắt lấy cánh tay đang giơ lên giữa không trung kia, nhứ chặt mày, ánh mắt giết người nhìn chằm chằm gương mặt già nua kia.

“A!!” Fujii Hyakushin ăn đau mà thở gấp, cố gắng giãy dụa cánh tay bị hấn nắm. Cảm giác như bị chặt đứt, hận ý mãnh liệt truyền đến từ cánh tay.

“Thiên nhi, buông bà ấy ra.” Đằng Tinh Mục quát lớn.

Ông thật không ngờ chuyện Đằng Tinh Thiên chấp nhận hôn sự là như vậy. Ông cứ nhiên bị con trai mình chơi một vố.

“Giải thích.” Âm thanh gào thét lạnh lùng, ánh mắt âm trầm bắn về những người trước mặt.

“Thiên nhi, cha nói buông bà ấy ra.” Đằng Tinh Mục tức giận tận trời mà quát.

“Một câu thôi, tôi sẽ không nói lần thứ hai.” Bàn tay nắm chặt lại dùng thêm lực, hẳn có thể cảm giác được xương cốt cứng rắn đang giãy dụa, làn da ứa máu tẩy đỏ.

“A!!” Fujii Hyakushin đau đến hô to ra tiếng.

“Thiên nhi, buông bà ấy ra đi!” Những người vợ còn lại cũng tiến lên cầu tình, tuy rằng cũng rất phẫn hận, cũng vô cùng khó hiểu, nhưng tình huống trước mắt không cho bọn họ nghĩ nhiều. Duẩn Thiên Khuyết vô tình cũng khiến cho bọn họ lùi bước.

“Aa— Đúng, đúng, không, thả ra! A—” Đau đến mặt mày đều biến dạng, bà chỉ có thể buông tha tự tôn kiêu ngạo, để được giải thoát.

Ném cánh tay chỉ khiến hắn cảm thấy dơ bẩn không thôi đi, rồi hắn kéo Lạc Kính Lỗi. “Tôi muốn các người biết rõ thân phận cho tôi, còn dám làm loại chuyện này, tôi sẽ chặt đứt toàn bộ xương cốt các người thành từng khúc từng khúc một. Với tôi, với cậu ấy, đều phải tôn trọng cho tôi. Lần sau, tôi sẽ không lưu tình.”

Trong ánh mắt oán giận của mọi người, hắn lôi kéo Lạc Kính Lỗi đi về phía ánh mặt trời.

Thế giới của hắn, chỉ cần có một người là đủ.

Một người hắn yêu thật sâu là đủ rồi, là con trai, thì thế nào, hắn đã sớm yêu thương cậu, hơn nữa, vĩnh viễn sẽ không hối hận.

Không ai có thể ngăn cản, tình yêu này đã không thể quay đầu, vậy nên hắn sẽ khiến nó đi về phía trước, đi về phía tương lai sáng rõ, sẽ có một ngày, không còn là mùa đông băng giá nữa...

C 40

By Hoại Băng ❖ Posted in Đây là Yêu ❖ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ❖ 2 Comments

5 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Bằng

Beta: Den Shì

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Hạnh Phúc, Không Có Nỗi

Bằng: Tuyết rơi rồi :3

Kỳ trăng mật kéo dài ba tháng.

Duẩn Thiên Khuyết bỏ hết tất cả công việc, mang theo Lạc Kính Lỗi ngắm Đông thăm Tây, chạy qua hơn mười mấy quốc gia.

Ban ngày hai người tận tình thưởng thức danh lam thắng cảnh của các quốc gia khác nhau, say mê trong sự bao bọc của thiên nhiên, choáng ngợp dưới sự hào nhoáng của những toà nhà sắt thép, hình ảnh bất đồng mang đến trăm ngàn cảm giác và suy nghĩ.

Mỗi một ngày, hắn đều mang đến cho cậu một bất ngờ nho nhỏ, như một tín đồ sùng đạo, cực lực chăm sóc cậu. Không biết bắt đầu từ đâu, Duẩn Thiên Khuyết đã không còn bài xích việc tiếp xúc cùng người ngoài. Nắm tay đơn giản, thậm chí còn làm theo các phương thức chào hỏi ôm hôn của bạn bè ngoại quốc, còn thường xuyên tỏ ra thân thiện hào phóng với mọi người. Chuyển biến to lớn không khỏi khiến người khác hoài nghi, sự xa cách lạnh lùng trước đây của hắn liệu có phải chỉ là mơ không?

Đúng vậy, nếu thật sự chỉ là một giấc mơ, thì tốt biết bao nhiêu.

Tỉnh mộng, hết thảy đều phải khôi phục nguyên dạng.

Bạn bè của cậu – vẫn còn đang chờ cậu cùng đổ mồ hôi.

Bạn bè? Sớm đã trở thành một danh từ xa lạ. Vào ngày cậu trở thành người của Duẩn Thiên Khuyết, đã thật sự rời xa từ ngữ không thực tế này rồi.

Đã qua mười năm rồi đi! Lâu đến mức tất cả ký ức của năm tháng tươi trẻ đều trở nên mờ nhạt. Bắt đầu chơi bóng rổ từ khi nào? Lần đầu tiên làm bạn với Đại Cao, Khắc Lâm là năm nào? Đã từng đi xa nhà hay chưa? Nghỉ đông và nghỉ hè là ở cùng nhau hay ở một mình... Những chuyện mà cậu nghĩ mình sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, lại theo ngọn gió lạnh từ đôi môi, đã thổi tắt ngọn nến sinh nhật từng năm từng năm một, xoá nhoà đi mất.

Đáng sợ đến mức, ngay cả bộ dáng Khắc Lâm, Đại Cao cậu đều mơ hồ không rõ trong ký ức.

Nếu hiện tại gặp được trên đường cái, cậu có chắc sẽ nhận ra họ được hay không?

Từng nghĩ sẽ làm bạn cả đời, nhưng cũng đã chấm dứt vào buổi chiều cách đây mười năm ấy.

Cảm xúc cũ kỹ, ngay cả ý tưởng tìm về cũng dần dần tan nát.

Ban đêm, khi những ngọn nến mỏng manh che lấp một nửa vầng trăng, hình ảnh dịu dàng, tình sắc lần lượt diễn ra.

Điểm cuối cùng của tuần trăng mật chính là – Trung Quốc.

Một ngã tư đường vừa quen vừa lạ, những cửa hàng tràn ngập tinh thần phấn chấn không ngừng chào đón khách qua. Những toà nhà cũ màu trắng giao nhau, nơi nơi đều là nét vẽ đầy màu sắc của trẻ con nghịch ngợm. Những bộ quần áo treo ở ban công phần phật theo gió. Mọi người chào buổi sáng lẫn nhau, một ngày đầy sức sống lại bắt đầu.

Ánh mặt trời chói mắt rọi lên tán lá xanh đậm bao quanh hoa hồng đỏ thắm. Một mảng tường treo đầy thực vật như một bức hoạ cuốn được bày ra. Những đoá hoa đẹp xinh khác biệt nở rộ đầy màu sắc, điểm

xuyết với những chiếc lá cây ít ỏi buồn tẻ. Đi dưới bụi hoa, từng trận hương thơm xông vào mũi. Cây đón gió phấp phới, muôn vằn quynh rũ.

Lạc Kính Lỗ ngồi ở trong xe, nhắm mắt lại, đi vào đường hầm trí nhớ.

Trong cái sân nhỏ này, còn lại cái gì? Là cây và già cao và to lớn.

Thân cây thô đến mức phải vươn rộng hai cánh tay mới ôm lấy nổi, nghe nói là sau khi cậu sinh ra được một năm thì nó được trồng. Tán cây sum suê tươi tốt trở thành công cụ che phủ bóng mát vào mùa hè. Bên dưới những chiếc lá như lòng bàn tay là những quả cây xanh đậm, hoặc vàng nhạt, nhẹ nhàng mở ra, thịt quả màu đỏ, hương vị ngọt ngào ngon miệng. Lúc trước cậu còn từng cùng Khắc Lâm trèo lên hái trộm những quả chưa chín mà ăn. Nhánh cây thô cứng, chần chẫn trở thành chỗ ngồi của bọn họ, tiếng cười hoan hô, đáng vẻ phấn khởi, khe lay động một thời thanh xuân. Thật giống như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, lúc này lại rõ ràng trong sáng.

“Tiểu Lỗ, mau tới đây, mẹ chuẩn bị nước nho ướp lạnh cho con rồi, gọi Khắc Lâm đến uống luôn đi!”

“Tiểu Lỗ, ba dạy con chơi bóng rổ, thế nào?”

Đúng rồi, nơi này là — nhà của cậu.

Lạc Kính Lỗ mở mạnh mắt ra, quay đầu cảm tức nhìn người bên cạnh.

Dưỡng Thiên Khuyết nhìn lại đôi mắt tràn ngập oán hận của cậu, trên gương mặt thần nhiên ánh lên sự đau lòng cùng áy náy, giọng điệu mềm nhẹ nói. “Lạc, đến gặp họ đi! Qua nhiều năm như vậy, họ vẫn không có chuyển đi, nhất định là đang chờ em trở về.”

Lạc Kính Lỗ chớp chớp đôi mắt cay cay, mặt không chút thay đổi, làm động tác tay. “Lái xe.”

“Lạc, đi gặp họ đi! Bọn họ nhất định rất nhớ em.”

Lái xe! Hai tay run run nặng nề mà tiếp tục động tác.

Sau một lúc lâu, không nghe thấy Dưỡng Thiên Khuyết đáp lại, cậu xoay người về phía hần.

Đôi mắt nhiễm nét u buồn mỗi một khe buông xuống, bờ mi dày đậm che khuất cả đại dương mệnh mông. Chậm rãi vén bức màn lụa lên, trong đôi mắt thâm thúy đen láy là gương mặt tức giận của cậu.

Hết thấy kiên trì đều biến mất trong không gian trầm mặc.

“Dừng xe!”

Xe ngừng bên cạnh một cánh đồng oải hương.

Lạc Kính Lỗ mở cửa xe, một mực đi về phía biển hoa màu tím kia.

Dưỡng Thiên Khuyết đuổi theo sau. “Lạc—” Tiếng kêu gọi lo lắng vang lên trong không gian ngập tràn hương hoa ngào ngạt.

Cậu dừng bước chân lại, mùi hoa nồng đậm thoảng quanh bên người. Những cánh hoa oải hương tầng tầng lớp lớp, sắc thái hoa lệ phủ kín mặt đất, cũng đồng thời nhuộm cả trời không một màu thần bí. Biển tím quynh rũ lòng người, bị gió thổi qua, lác lác cuộn sóng, từng tầng khởi động. Những chuỗi hoa tím dạt dào, chậm rãi bay lên, như làn mưa sao bay về phía chân trời, một số ít quấn với nhau thành chiếc khăn lụa tím, quay xung quanh người cậu, nhảy nhót theo gió. Trong ánh sáng dịu dàng của trời đất, làn da như ngọc lấp lánh ánh kim. Một dòng nước mắt như băng nhẹ nhàng từ khoé mắt chảy xuống.

Dưỡng Thiên Khuyết bị một màn này làm kinh ngạc, lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn cậu phía xa xa. “Lạc...”

Lạc Kính Lỗ hung hăng lau đi nước mắt trên mặt, nhướn bờ mi lên, giận dữ nhìn người trước mắt.

Cậu rút cuộc muốn làm gì!

“Lạc – em chẳng lẽ không muốn gặp lại bọn họ sao? Lâu như vậy không gặp, em—”

Vậy thì liên quan gì đến cậu!

“Lạc—”

Xin cậu đừng xen vào chuyện của tôi nữa.

“Lạc—”

Đủ rồi!!!

Lạc Kính Lỗ phần hận xoay người sang chỗ khác, thân mình không ngừng phập phồng, hô hấp dồn dập.

Duẩn Thiên Khuyết đi lên phía trước hai bước, bóng dáng run run khiến cho hắn không đành lòng nhìn vào bi thương của cậu. Thân hình gầy yếu đơn độc trong gió. Mái tóc đen cũng run rẩy trong không khí giá băng.

Hắn rất muốn tiến lên, ôm lấy thân hình này vào lòng, thương tiếc mà ôm thật chặt, gắt gao siết lấy, không bao giờ để cậu phải run rẩy nữa. “Lạc.” Giọng nói mềm nhẹ chảy về phía trước. “Thật xin lỗi.”

Bầu trời âm u đã bị mây đen che khuất, những tiếng nổ vang ngân ngui dần dần tiếp cận, không khí ẩm lạnh bao phủ trời đất.

“Lạc, thực xin lỗi, tôi thật sự đã làm rất nhiều chuyện tổn thương em, hại em phải đau khổ như thế. Lạc, tôi thật sự muốn có một cơ hội, một cơ hội cho chúng ta. Tôi sẽ trả lại tất cả mọi thứ cho em. Người nhà của em, bạn bè của em, bóng rổ của em, tất cả tôi đều sẽ trả lại cho em, Lạc—”

Trả lại cho tôi? Trả lại cho tôi?

Lạc Kính Lỗ chậm rãi xoay người, dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn hắn.

Cậu nâng tay lên. “Trả lại cho tôi? Cậu trả lại cho tôi như thế nào đây?”

“Tôi sẽ giúp em tìm Khắc Lâm, Đại Cao, và cả Vân Tiểu Hi. Tôi sẽ quỳ xuống xin bọn họ tha thứ, mặc kệ cho bọn họ đánh chửi, tàn phá. Chỉ cần để tôi còn sống, chỉ cần để cho tôi sống cùng một chỗ với em, chỉ cần lưu cho tôi một hơi thở, thì bọn họ muốn làm tôi thế nào cũng được. Biến thành tàn phế cũng không sao, cuối cùng không thể chạm vào em cũng không sao. Chỉ cần để cho tôi sống, còn sống để cảm giác được sự tồn tại của em. Tất cả, với tôi đều không sao, Lạc—”

Chỉ cần có thể ở cùng nhau, bị phá hủy cũng không sao, biến thành bình hoa vỡ thì thế nào, chỉ cần tay hắn có thể vĩnh viễn nắm lấy người hắn yêu, cái gì – cũng không sao cả.

Ha ha ha... Ha ha ha...

Lạc Kính Lỗ ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, âm thanh thê lương cắt qua trời cao âm trầm, thấm đậm vang vọng trên cánh đồng bất tận, thấm đậm cuốn mất màu tím phấn hoa.

“Duẩn Thiên Khuyết, cả đời này cậu vĩnh viễn cũng không có được.”

Người nhà của tôi, bạn bè của tôi, bóng rổ của tôi, cậu cho rằng tất cả bọn họ đều còn tồn tại sao? Ha ha ha..... Tất cả đều đã chết sạch. Ở trong trái tim này, tất cả đều chết sạch. Tình yêu ti tiện, biến thái của cậu khiến tôi mất hết cảm tình. Tôi bây giờ, thậm chí không còn nhớ rõ bộ dáng của họ nữa. Cậu muốn trả lại cho tôi cái gì? Một mảnh ký ức bị cậu đốt thành tro? Một đám người đã sớm không còn tồn tại? Bọn họ có còn sống hay không, như thế nào, với tôi, đã không còn ý nghĩa. Duẩn Thiên Khuyết, cậu muốn tôi cho cậu một cơ hội nữa sao? Cậu muốn lấy từ người tôi điều gì? Tình yêu như nhau sao? Hừ hừ... Yêu sao? Tôi còn có tình yêu sao? Một người chết đóng băng trái tim cứng rắn, một người sống như cái xác không hồn, còn có thể có yêu sao? Tôi khuyên cậu, đừng uống phí công sức, không còn ý nghĩa gì đâu. Cậu vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không đợi được một ngày nào đó tôi yêu thương cậu đâu!”

Một tia chớp đột nhiên loé mạnh từ đường chân trời, chiếu sáng bầu trời âm đạm. Hai khuôn mặt tái nhợt khắc sâu vào mắt đối phương trong chớp mắt, đau đớn xâm nhập vào cõi lòng của nhau, ần ần sinh đau.

Không, Lạc, sẽ không –

Vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không đợi được một ngày nào đó tôi yêu thương cậu đâu!

Sẽ không phải như vậy, Lạc, sẽ không –

“Tôi muốn bù lại tám năm mà em đã mất, khiến cho những nỗi đau có thể vơi bớt một ít. Cái gai đâm ngang giữa chúng ta, sớm muộn gì đều phải nhỏ. Nếu không, tôi vĩnh viễn cũng không có biện pháp tới gần em. Lạc, cho dù như thế nào, tôi nhất định cũng sẽ cầu xin được bọn họ tha thứ. Xin em tin tưởng tôi, Lạc...”

Một giọt, hai giọt, trời cao u ám cuối cùng cũng không thừa nhận nỗi sức nặng của bi thương, bắt đầu rơi những giọt lệ tang tóc, tăng thêm sự bi thương cho không khí.

“Sau đó thì sao? Cậu bù lại cho tôi tám năm, cầu được bọn họ tha thứ, sau đó thì sao? Cậu muốn làm thế nào? Cậu sẽ cho tôi tự do, cho tôi trở về với cha mẹ, Khắc Lâm, Đại Cao, Tiểu Hi sao? Duẫn Thiên Khuyết, cậu sẽ sao?”

Một trận mưa to tầm tã buông xuống, không lưu tình chút nào mà phá huỷ đóa hoa non nớt, hương vị của mưa thấm nhập đáy lòng lạnh lẽo, xua đuổi mùa hoa quyến luyến, thay thế nó đi.

Hắn không thể nói được gì.

Tóc trên trán che mất tầm mắt cậu, cậu không thể thấy rõ gương mặt tuyệt vọng trong màn mưa ấy, thân thể xé rách, đau đớn xâm nhập đầu óc lại rõ ràng như vậy.

Lạc Kính Lỗ gơ cánh tay nặng nề lên. “Tôi hiện tại, đã không thể trở về được nữa.”

Tôi không muốn để bọn họ nhìn thấy bộ dạng này của tôi. Ngoại trừ để cho cậu phát tiết, tôi cái gì cũng không phải, bộ dáng dơ bẩn, dị dạng, buồn cười lại đáng thương này, tôi làm sao có thể để cho người sinh tôi, dưỡng tôi nhìn thấy, làm sao có thể để bọn họ tức giận, đau khổ, ảo não cho tôi đây? Không, tôi không cần, tôi đã sớm, đã sớm không trở về được...

Cứ như vậy mà kết thúc cuộc đời, chỉ cần một ngày cậu còn muốn tôi, cứ như vậy mà kết thúc...

Đừng đến làm phiền bọn họ, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ, tôi không muốn, không muốn...”

Nước mắt lướt qua hai má thật mạnh, Duẫn Thiên Khuyết mang theo cảm xúc tự trách cùng hối hận, khẽ hạ thấp mắt, tựa như nặng ngàn cân, không nâng dậy nổi.

Lạc, chúng ta thật sự chỉ có thể đi đến bước này sao?

Nhìn không thấy tương lai, tuyệt vọng lan tràn dưới đáy lòng, chua xót rồi rầm nhói đau lấp đầy trong tim.

Lạc, thực xin lỗi...

“Tim của em đã đóng băng sao? Đã lạnh đến mức không thể rung động được nữa sao? Như vậy, Lạc, giao nó cho tôi được không? Trong cuộc sống sau này, tôi sẽ cố gắng nóng chảy nó, ủ ấm nó, khiến cho nó cảm thấy ấm áp, nó sẽ lại đập lên. Lạc, tôi thật sự, thật sự muốn làm cho em hạnh phúc, làm cho em mỗi khi ở cùng với tôi đều luôn luôn cảm thấy hạnh phúc. Lạc—”

Duẫn Thiên Khuyết, hạnh phúc tôi muốn là gì, cậu vẫn luôn biết không phải sao? Đáng tiếc, vĩnh viễn cậu cũng không thể cho tôi được.

Mưa to giàn giụa, tia chớp không ngừng dừng ở bên người, tiếng sấm ầm ỉ điếc tai.

Duẫn Thiên Khuyết từ trong mơ mơ màng màng, tìm kiếm được một điều gì đó, đó là điểm duy nhất gắn liền với cuộc sống của hắn.

Hạnh phúc em muốn, là điều gì?

Lạc, vì sao em chỉ cần, hạnh phúc mà vĩnh viễn tôi cũng không thể có được...

Đến một ngày tôi chết, có lẽ tôi—

Còn có thể, vẫn tiếp tục sao....

C 41

By Hoại Băng ♡ Posted in Đây là Yêu ♡ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ♡ 1 Comment

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Định Nghĩa Yêu

Bằng đã trở lại, và ăn hại gấp trăm lần =))))))

Ngày hôm sau, Lạc Kính Lỗi bị sốt cao.

Trở lại Nhật Bản, Duẫn Thiên Khuyết chăm cậu suốt ba ngày ba đêm, cho uống thuốc đúng giờ, lau người, một chút cũng không dám lơ lửng. Đến lúc thân thể Lạc Kính Lỗi bắt đầu tốt hơn, hấn lại sắp bệnh vì mệt.

Gương mặt chưa hề được rửa sạch trong ba ngày bắt đầu mọc râu, đôi mắt đỏ ngầu kiên cường không dám nhắm lại. Bộ dáng hấn tái nhợt, tiêu tụy, ốm yếu.

“Cái gì? Hội nghị đại diện thương nghiệp?” Xoa bóp chân mày nhú chặt, cố gắng tiêu hoá tin tức mình vừa nghe được.

“Đúng vậy, cử hành ở Osaka, chỉ một ngày, các công ty xí nghiệp có uy tín danh dự đều sẽ tham dự, ba năm một lần, chủ yếu là để bàn luận về xu hướng phát triển kinh tế ba năm kế tiếp. Đến tối ngày mai hấn là có thể về được.” Akira Tanabe là thư ký của Duẫn Thiên Khuyết, từ lúc hấn đến Nhật đã bắt đầu đi theo bên người.

“Để lão già đi là được rồi.” Hấn hấn phiền não phát tay, hiện tại không phải thời điểm chú ý chuyện này.

“Chủ tịch Fujii hiện đang ở trong tình trạng bán nghỉ hưu, hiện tại trong giới đều sớm biết cậu là người tiếp quản công việc, lần này cũng là cơ hội tốt để cậu lộ diện.”

Duẫn Thiên Khuyết nhú nhú mày. “Tôi nhất định phải đi sao?”

“Phải!”

Nhìn hấn kiên trì như thế, Duẫn Thiên Khuyết đành phải gật gật đầu. “Được rồi.” Hấn đắp chăn lại cho Lạc Kính Lỗi. “Phân phó quản gia, tìm vài nhân viên y tế nhiều kinh nghiệm đến, chăm sóc cậu ấy cho tốt.”

“Vâng.” Akira Tanabe vụng trộm đánh giá hấn một phen, hơi chút đề cao âm lượng nói. “Cậu chủ, đáng về...của cậu... à... có phải hơi...”

“Hử?” Duẫn Thiên Khuyết đi về phía gương.

Mái tóc xoã tung tán loạn, gương mặt u ám, mí mắt sụp xuống, quần áo đầy nếp nhăn, quả thật gần giống như một người ăn xin.

Nhéch khoe miệng, hấn để lộ một nụ cười tự giễu. “Tôi đã biết, nửa tiếng sau xuất phát.”

Nếu không có một ngày này...

Nếu hấn không đi...

Tất cả, có phải sẽ không thay đổi hay không?...

Tiếp tục như vậy, vẫn cẩn thận che chở, Lạc, sẽ có lúc em yêu tôi sao...

Thật xin lỗi...

Lạc...

Đến cuối cùng, tôi vẫn là...

Xe dừng lại, Duẩn Thiên Khuyết liền đi thẳng đến phòng ngủ lầu hai.

Không biết Lạc có đỡ hơn hay chưa, hôm nay hẳn là có thể xuống giường rồi! Chỉ mới không gặp một ngày, hẳn đã muốn nổi điên. Xem ra về sau, cho dù đi nơi nào, đều phải mang theo cậu.

“Lạc!” Mở cửa phòng ra, còi lòng Duẩn Thiên Khuyết tràn đầy hưng phấn mà hô to.

Căn phòng lạnh lẽo.

Không có Lạc?

“Lạc!!” Hắn đi vào toilet.

Cũng không có?

“Lạc!!” Hắn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài căn phòng đều tìm một lần.

Trống rỗng trong lòng càng lúc càng lớn.

Thời điểm tìm trong ngõ ngách cuối cùng kết thúc, giải thích duy nhất cũng rơi vào đáy lòng.

Hắn nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu một lần. Mùi hoa thanh khiết mát mẻ tràn vào trong mũi, hương vị ngọt ngào.

Hắn xoay người, về mặt bình tĩnh đi về phía phòng khách. Đôi vớ trắng noãn dẫm trên sàn gỗ, thanh âm nhột nhột vang lên, nhưng lại rõ ràng như vậy.

“Anh hai? Làm sao vậy? Không thấy anh Kính Lỗi sao?” Reiko Fujii xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, cô bé mặc áo ngủ hoạt hình đáng yêu, đi đến bên người hắn.

“Reiko.” Tam phu nhân chạy đến kéo Reiko vào lòng mình, nhỏ giọng nói bên tai cô gái nhỏ. “Đừng chọc anh hai nữa, ngoan, về phòng ngủ đi.” Bà giương mắt vụng trộm ngắm gương mặt bình tĩnh dị thường của Duẩn Thiên Khuyết một chút, rồi lại cuống quýt cúi đầu.

Lão gia làm vậy cũng chỉ vì mọi người, hi vọng nó có thể sớm hiểu được, sớm chấm dứt mối quan hệ điên loạn này.

Nhưng mà, xem ra, một hồi khác khẩu lớn là không thể tránh khỏi.

Duẩn Thiên Khuyết không để ý đến âm thanh của những người này, lập tức đi vào nơi của người kia.

Hắn biết, nhất định đang ở nơi này chờ hắn.

Bởi vì, sắp có một phen đạo lý vào uy hiếp lớn chờ đợi hắn.

Duẩn Thiên Khuyết, mày thật ngốc, cư nhiên còn có thể tin tưởng những người này. Đưa Lạc đến nơi này, chẳng khác gì đưa cậu ấy vào miệng cọp. Thật xin lỗi... Lạc...

“Cậu ấy ở đâu?” Không cần quanh co lòng vòng, giọng nói lạnh lùng nói thẳng vào sự thật, tuy rằng biết rõ người đàn ông kia tuyệt đối không dễ dàng thỏa hiệp.

Rót cho mình một tách trà thơm ngát, hơi nóng chậm rãi bay lên, khuếch tán trong căn phòng. Nâng tách trà lên, đôi môi khẽ chạm, Đằng Tinh Mục không nhanh không chậm nói. “Ở một nơi an toàn.”

Bước tới hai bước. “Nói điều kiện của ông.”

Nụ cười hơn hẳn là đắc ý hiện lên bên khoé miệng Đằng Tinh Mục. “Thế nào, con cũng sẽ ăn nói khép nép sao?”

Con người luôn luôn cuồng vọng, cũng sẽ có một ngày đến cầu xin ông sao?

“Nói!” Đôi mắt loé sáng gắt gao nhìn vào một nơi. Ngày này, rốt cuộc đến rồi sao?

Đặng Tĩnh Mục ngẩng đầu nhìn nhìn hần, người con trai cả người phát ra hơi thở nguy hiểm, kiên cường, dữ dội, xem ra là sẽ hận ông cả một đời.

Đứng lên, đối lập ngang hàng với hần, hai tay xỏ vào túi áo kimono. “Tốt lắm, không hổ là con trai Đặng Tĩnh Mục ta. Lâm nguy không sợ, bình tĩnh tự nhiên, rất có phong thái vương giả.” Sự chờ mong của ông không hề thất bại, người con trai vĩ đại này tuyệt đối sẽ dẫn dắt “Thiên Vận” bước lên tầm cao mới, tâm huyết cả đời ông sẽ phát sáng rực rỡ trong tay con trai mình. “Nếu không phải cậu ta là trở ngại của con—” Hơi tạm dừng một chút. “Ta cam đoan nó sẽ an toàn, chỉ cần vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt của con.”

“Vĩnh viễn?” Nhướn cao một bên mi, đôi mắt thâm thúy lộ ra sự lạnh lẽo sắc bén, ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Đúng, vĩnh viễn. Cả đời này nó sẽ được an toàn sống tiếp, ta sẽ không thương tổn nó, điểm ấy con có thể yên tâm. Nhưng mà, ta muốn con, vĩnh viễn không được gặp lại nó.”

Vĩnh viễn, vĩnh viễn không gặp được...

“Chính con lựa chọn đi! Là muốn nó sống, nhưng vĩnh viễn không sống trong cuộc đời của con. Hay là không buông tay, để nhận được thi thể của nó! Lựa chọn này, hần là không khó lắm đâu!”

Vĩnh viễn, không sống, trong thế giới của hần...

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu chính là nhân vật chính kia. Còn tôi, chính là người phối hợp diễn tuý tùng của cậu. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu tôi đã thỏa mãn. Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu, là tốt rồi.”

“Bất kể sống chết, chỉ có một chuyện sẽ không thay đổi. Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn gắn bó, mãi không chia lìa.”

Lạc, em có biết tôi yêu em nhiều như thế nào không? Yêu đến ngay cả chính tôi cũng không thể nào hiểu được. Lạc, cả đời này, chúng ta nhất định không thể tách ra.

Nếu em rời khỏi tôi, tình cảm của tôi còn có ý nghĩa gì nữa?

Lạc, em chờ tôi đi!

“Lạc Kính Lỗi, vĩnh viễn cùng tôi, cậu không hối hận sao?”

Sẽ có một ngày hạnh phúc... Là vĩnh viễn... hạnh phúc...

Hít sâu một hơi, hạ quyết tâm. “Nếu, tôi cự tuyệt cả hai lựa chọn thì sao?”

Đặng Tĩnh Mục khinh miệt cười cười. “Con không thể cự tuyệt. Con hần là biết, Thiên Vận xử trí người khác như thế nào đúng không? Khổ hình này, con cho rằng, người vẫn được con cưng chiều trong tay kia sẽ chịu đựng được sao?”

“Đúng vậy, là cỡ nào khắc nghiệt!” Duẩn Thiên Khuyết tuyệt vọng cười cười. Thu ngắn khoảng cách với ông ta. “Cho nên, tôi cho ông một cơ hội nữa, nói cho tôi biết, cậu ấy ở đâu?”

Đặng Tĩnh Mục âm trầm theo dõi hần, xem ra, hần vẫn chưa hiểu được khả năng của mình. Vậy sao? Cần một ít cảnh cáo, mới thừa nhận sao?

“Tôi nghĩ, ông cự tuyệt cơ hội này.” Nhìn ông ta nửa ngày không trả lời, Duẩn Thiên Khuyết thay ông ta đưa ra kết luận. “Phong toả toàn bộ viện, tôi muốn một con bọ cũng không bay ra được.” Hạ mệnh lệnh với không khí, dùng tin tưởng cố định mà đổ một ván cược này. “Về phần anh, Anh—”

“Tôi biết.” Không cần nghe phân phó, trong không khí truyền đến âm thanh đáp trả. Đi theo hần nhiều năm, Anh sớm biết trong lòng hần quan trọng nhất điều gì.

Không cần ngôn ngữ dư thừa, y cũng biết sứ mệnh hiện tại của mình là gì.

Đi tìm người con trai bị mất tích kia—

Cho dù dùng phương pháp gì, hiện tại người y phải bảo vệ, chỉ có cậu ta—

Cảm giác được Ảnh đã rời đi, Duẫn Thiên Khuyết một lần nữa đem tầm mắt đặt trên người Đằng Tĩnh Mục. “Ông muốn biết lựa chọn của tôi sao?” Từng bước một đi về phía trước, bỏ qua vẻ kinh ngạc và phần nộ trong mắt ông ta, hần đi đến trước đài.

Ở phía trên là chiếc đao Nhật Bản tinh vi hoàn mỹ, được lưu truyền từ thời Edo đến nay. Thân đao dài 80 cm, chuôi đao dài 30cm, được khảm thêm những viên bảo thạch màu lam chói mắt. Vỏ đao được khắc phù điêu hoa lệ. Chuôi đao cùng thân đao uốn cong, tăng thêm phần hữu lực mạnh mẽ.

Rút đao khỏi vỏ, thân đao loã lồ trước mặt, hàn khí bức người, lưỡi đao như sương tuyết, ngân quang lóng lánh. Hai tay cầm chuôi đao, Duẫn Thiên Khuyết xoay người, đôi mắt không mang theo cảm tình nhìn thẳng tắp về phía Đằng Tĩnh Mục. “Tôi đã từng nói rồi, ông đã quên sao? Đối với tôi mà nói, cậu ấy là một người quan trọng đến cỡ nào, tin chắc điểm này ông rất rõ ràng. Cho nên, mời ông, nói cho tôi biết, cậu ấy ở đâu! Đừng ép tôi làm ra chuyện đại nghịch bất đạo. Đây cũng là cơ hội cuối cùng cho ông, ông tốt nhất hãy cân nhắc cho rõ ràng, cha!” Đây là lần đầu tiên hần gọi xưng hô này từ khi hần bắt đầu biết nhớ, hần cũng sẽ là lần cuối cùng.

Đằng Tĩnh Mục nheo mắt lại nhìn hần chậm rãi đến gần, trường đao tản ra hơi thở lạnh lẽo chỉ thẳng về ông. Đằng Tĩnh Mục kiên định tín niệm nghênh thị sự lạnh lùng kia. “Con tính làm gì, giết ta sao? Hừ, con nên biết hậu quả khi làm như vậy. Nếu ta chết, con cho là con sẽ có được cái gì? Chẳng qua chỉ là khối thi thể khô héo của tên con trai kia! Đừng mong ta sẽ nói cho con, mặc kệ nó là chết hay sống, cả đời này, con vĩnh viễn, đều đừng mong gặp lại nó.” Ông đặt cược vào lúc này, tuyệt đối sẽ không thất bại.

Một khi đã yêu tên con trai kia như vậy, yêu đến mất hết tôn nghiêm mà cử hành hôn lễ trời đất không tha với nó, yêu đến mức cẩn thận che chở từng li từng tí một, yêu đến mức vì nó mà buông tha tính mạng của mình. Như vậy, Duẫn Thiên Khuyết tuyệt đối không thể cho phép nó bị thương tổn. Biện pháp rất ngu xuẩn, nhưng cũng là biện pháp hữu dụng nhất.

Lúc này đây, ông hần nhất định có thể bỏ đi cái đình trong mắt này, nhất định có thể—

“A!!!” Một tiếng hét thảm thiết vang lên như trút xuống từ bầu trời.

Giơ tay chém xuống, máu tươi phun như suối. Một cánh tay máu chảy đầm đìa từ bờ vai đã hoàn toàn bị chặt bỏ, rơi xuống đất.

Đằng Tĩnh Mục cuộn người lại, té trên mặt đất, đau đớn vặn vẹo, trên mặt thấm đẫm mồ hôi, cắn răng nanh thật chặt, dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn thân ảnh cao cao tại thượng của Duẫn Thiên Khuyết. Đôi môi ngậm ngừng, chỉ có thể phát ra âm thanh “mày... mày...”

Thân ảnh quỷ mị của Duẫn Thiên Khuyết lại gần, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông đã từng cuồng vọng kiêu ngạo, trên gương mặt lạnh lùng tràn ngập khinh thường. “Nói, cậu ấy ở đâu!”

Vỗ vỗ đầu vai bị cụt, Đằng Tĩnh Mục há to hàm thở hổn hển.

Vì sao lại, vì sao lại như vậy!?

Đồ điên, đồ điên này, Đằng Tĩnh Thiên, tao nhất định sẽ khiến mày hối hận vì đã làm như vậy!

Miễn cưỡng hé ra một nụ cười khó khăn đến cực điểm. “Mày... Mày cho là... Mày làm như vậy... Tao... Tao sẽ... Nói cho mày sao... Ha ha ha... Ha ha ha... Mày đừng nằm mơ... Mày làm như vậy... Căn bản là... Chặt đứt đường sống của nó.. Như vậy... Mày cũng không để ý sao... Ha ha... Ha ha...”

Không có chút do dự. “Đúng!” Một từ ngữ đơn giản kết thúc vẻ tươi cười của Đằng Tĩnh Mục.

“Đúng?” Ông không thể tin điều mình mới vừa nghe được.

Duẫn Thiên Khuyết ôn hoà cười ra tiếng, biểu tình trấn định tự nhiên cho thấy quyết tâm của hần. “Mặc kệ ông đối xử thế nào với cậu ấy, tôi cũng không để ý.”

“Chém đứt tay chân cậu ấy, tôi vẫn muốn cậu ấy, tôi sẽ làm tay chân cho cậu ấy.”

“Cắt đi lỗ mũi, cái tai, tôi vẫn muốn cậu ấy, tôi sẽ làm lỗ mũi, làm tai, thay cậu ấy ngửi hết mùi vị, nghe hết âm thanh.”

“Móc đôi mắt ra, tôi vẫn muốn cậu ấy, tôi sẽ làm đôi mắt, thay cậu ấy nhìn thế giới xinh đẹp này.”

“Bị huỷ đi dung mạo, tôi vẫn muốn cậu ấy, mỗi ngày tôi sẽ giúp cậu ấy rửa mặt, hôn lên mỗi vết nứt, vết sẹo của cậu ấy.”

“Chặt đứt nơi đó của cậu ấy, tôi vẫn muốn cậu ấy, tôi sẽ khiến cậu ấy đạt được khoái cảm, cùng nhau có được khoái lạc.”

“Cho dù ông biến cậu ấy thành dạng gì, tôi đều cần cậu ấy. Muốn tôi buông tay? Không ai làm được cả. Cả đời này, ai cũng đừng hòng tách cậu ấy ra khỏi tôi được.”

Hắn có thể hủy diệt hết thấy, không cần hết thấy, chỉ cần Lạc ở bên người hắn, hắn có thể buông tha cả thế giới này.

Hắn không phải là người đàn ông thâm tình trên thế gian này, vì người yêu thương mà chịu đựng cả đời cô độc, chỉ cần người kia khỏe mạnh còn sống. Trong từ điển nhân sinh của Duẫn Thiên Khuyết, không có định nghĩa của vĩ đại và hi sinh.

Nếu buông tay, hết thấy, đều không còn ý nghĩa.

Đằng Tinh Mục gương mặt âm trầm thâm hại, chết chóc nói. “VẬY, nếu hắn chết thì sao? Mày cũng không để ý sao?”

“Giết hết các người, sau đó đến âm phủ tìm cậu ấy, như vậy, vẫn là vĩnh viễn cùng một chỗ. Đây là lựa chọn của tôi.” Chữ cuối cùng hạ xuống, trường đao vung lên không trung, bắn ra hàn quang bốn phía, tạo nên một đường cong hung hăng bổ vào ngực ông ta.

“A!!!” Một vết máu thật dài từ vai phải kéo đến bên trái thắt lưng, đau đến mức Đằng Tinh Mục phải nhe răng trợn mắt, mở lớn miệng không thể khép lại.

“Cậu ấy ở đâu????” Âm thanh trầm thấp lại vang lên, khiến lòng người rét lạnh.

Toàn tâm đau đớn khiến cho ông ta hô hấp hỗn loạn, áo choàng đầm máu tản trên mặt đất, lạnh lẽo nhuộm màu đỏ sáng bóng. “Hừ... Ha ha... Mày cứ việc giết tao... Tao nói rồi... Mày vĩnh viễn... Vĩnh viễn đừng mong biết được... Nó sẽ chết... Ha ha...”

Tiếng cười thê lương quanh quẩn trong phòng.

Đến cuối cùng, chẳng phải vẫn phải cầu xin sao?

Ha ha, người con trai vĩ đại như vậy, cho dù làm như thế nào, vẫn không có được tin tức của tên con trai kia từ miệng ông. Ha ha...

Đằng Tinh Thiên, mày kiêu ngạo như vậy, có thể nhận được cái gì đây?

Giống như thi thể cụt tay, mục nát của ông.

Ha ha... Thắng lợi cuối cùng vẫn chỉ là ta mà thôi, ha ha...

Duẫn Thiên Khuyết nở nụ cười tươi rói sáng rõ trên gương mặt vô cùng tuấn mỹ, thổ khí như lan (*) nói. “Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ khiến ông phải nói ra.” Chuyển động thân thể, hắn đi về phía cửa. “Mời ông nhìn cho kỹ, màn biểu diễn của tôi, cả đời chỉ có một lần, màn biểu diễn phấn khích nhất.”

(*thổ khí như lan: Câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” (,): hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người.)

Ngoài phòng sắc trời âm u, bụi trần, những đoá hoa trong đình viện cũng thu lại nét kiêu ngạo, ẩn ẩn trốn dưới lá cây, tìm kiếm sự che chở.

Lạc, em hãy, chờ tôi đi...

C 41

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Giết Chóc

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của Đằng Tinh Mục, các vị phu nhân đều chạy ra từ trong phòng. Lúc đến được căn phòng kia, chỉ nhìn thấy Duãn Thiên Khuyết cầm một con dao dính đầy máu, nổi giận đùng đùng đứng ở cửa.

Đằng Tinh Mục ngồi dưới đất, thống khổ rên rỉ.

“Lão gia, lão gia.” Bà Hyakushin Fujii kinh hoảng vọt tới trước mặt thân thể cụt tay của Đằng Tinh Mục, kinh ngạc há to miệng, hô lên một tiếng.

Hai vị phu nhân Chiyoda Fujii cùng Kaoru Fujii và con gái thứ tư Shoko Fujii đều hoảng sợ nhìn một cảnh này. Kaoru Fujii đúng lúc che mắt Reiko lại, không hy vọng con bé sẽ nhìn thấy hình ảnh máu me thảm thiết này.

Trời ạ, tại sao có thể như vậy.

Đằng Tinh Thiên, Đằng Tinh Thiên là con trai của ông ấy mà! Làm sao có thể, làm sao có thể chém đứt cánh tay của người cha thân sinh mình chứ!!

Người con trai này, người con trai có dung nhan tuyệt thế này, giống như một con sư tử hung mãnh, vung răng nanh và móng vuốt sắc nhọn, một đôi mắt hung ác nham hiểm nghênh thị trước mặt mọi người.

“Tại sao có thể như vậy!” Hyakushin Fujii xoay người căm tức nhìn Duãn Thiên Khuyết. “Lá gan thật lớn, dám làm ra loại chuyện này. Mày phản rồi, người của gia tộc Fujii làm sao có thể tha thứ mày càn rỡ như vậy. Mày là con hoang của đồ đàn bà Trung Quốc đẻ tiện sinh ra, cho vào ở trong gia tộc Fujii là đã để mắt đến mày lắm rồi. Mày cứ nhiên lại vong ân phụ nghĩa, làm ra loại sự tình này, tao phải cho mày—”

Phẫn nộ trong lời nói bị tiếng hét thảm thiết chói tai bao trùm, ánh sáng màu bạc xẹt qua phía trước, một tia máu đỏ thẩm phun lên ô cửa vuông tuyết trắng, đây là một màn cuối cùng bà nhìn thấy trong cuộc đời này.

Hyakushin Fujii nặng nề té ngã trên mặt đất, đôi mắt không thể tin được vẫn mở to, như đang còn lưu luyến tất cả phù hoa của thế gian này.

“A!!!”

“A!!!”

“A!!!”

Vài tiếng hét to lớn rung động đồng thời vang lên, tất cả gia quyến trong nhà đều tản ra, chạy trốn chết xung quanh. Kaoru Fujii nắm chặt tay con gái Reiko, điên cuồng chạy ra cửa lớn.

“Người tới, có ai không??”

“Cứu mạng!!!!”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phủ viện loạn thành một đoàn. Tiếng la khóc, kêu nháo, hỗn loạn trộn lẫn với nhau, như khóc than thế giới khủng khiếp này.

“Nobuko, Nobuko...” Đằng Tinh Mục chống đỡ thân thể bị thương, lão đảo đi đến bên cạnh thi thể Hyakushin.

“Mày, đứa con bất hiếu này—” Ông hung tợn nhìn chăm chăm người con trai ông dùng toàn tâm tận tình bồi dưỡng này.

Đủ ngoan độc, xuống tay chưa từng lưu tình. Sự tình cứ nhiên biến thành như vậy, hoàn toàn ngoài dự kiến của ông. Đằng Tinh Thiên, nó làm sao có thể làm đến —

“Cậu ấy ở đâu?!” Vẫn là câu hỏi cũ, thốt lên từ đôi môi duyên dáng của hắn.

“Vì thằng con trai kia... Mày lại ra tay độc ác với người nhà mình sao... Mày là súc sinh...”

Ánh mắt lạnh lẽo vô thần rời khỏi thân mình rách nát của ông ta, dời về phía bên ngoài. “Vẫn không chịu nói sao?”

Duẩn Thiên Khuyết kéo trường đao đi ra khỏi phòng.

Lưỡi dao hướng xuống mặt đất, tà tà kéo theo phía sau, cắt qua sàn gỗ, âm thanh vang dội mang theo hơi thở khủng bố lớn lao, truyền thẳng đến trái tim mọi người.

“Mở cửa, mở cửa nhanh, mau mở cửa ra...”

“Có ai không, có ai tới đây không...”

“Mau cứu, cứu chúng tôi, cứu mạng...”

“Dừng...”

Cổng lớn bị khoá trái ở ngoài, tất cả người làm trong nhà đều bị nhốt, chỉ để lại người thân của Đằng Tinh Mục ở trong nhà này, tự sinh tự diệt.

Trong không khí tĩnh mịch truyền đến vị máu nồng đậm, dày đặc đến mức ngay cả gió nhẹ mùa hè cũng không thể thổi tan, thống khổ bị thương nhuộm đậm tình cảnh lúc này của họ.

Sợ hãi không ngừng dâng lên theo tiếng bước chân Duẩn Thiên Khuyết càng lúc càng gần, nhịp tim trong bể tắc gần như ngừng đập.

“A!!!” Những tiếng hét tê tâm liệt phế vang lên chói tai, mọi người đều tự chạy tứ tán.

Đằng Tinh Mục kéo thân tàn, cắn răng theo sát phía sau hắn, dù đau đớn xé rách thân thể, cũng phải cố gắng gượng, bước từng bước không dám lạc hắn, chặt chẽ đi theo.

Sắc trời mờ tối, ánh mặt trời rỗng giập tê tái, mây đen điên cuồng gào thét tụ hợp, như những giọt nước mắt đang muốn trào khỏi thân thể, lại như kinh sợ cho nhân gian thảm đạm, chậm chạp không dám hạ xuống, vì thế càng thêm thâm trầm.

“Mày dám—”

Tia sét chiếu sáng đường chân trời rồi dừng lại, nụ cười âm hiểm trong ánh sáng trắng lạnh càng thêm dữ tợn, khủng bố, Duẩn Thiên Khuyết liếc liếc mắt nhìn người đàn ông kiêu ngạo nhưng đôi mắt lại toát ra vẻ không tự tin kia. “Hừ!”

“A!” Trường đao xẹt qua sau lưng, Shoko Fujii ngã xuống trong vũng máu.

“Đằng! Tinh! Thiên!” Từng từ cứng cỏi, rần lạnh phát ra từ hàm răng cắn chặt, ánh mắt như muốn ăn thịt người thẳng tắp bắn về phía Duẩn Thiên Khuyết, ông mãnh liệt cảm thụ được trái tim bị vết sạch cạn kiệt.

Con gái ông, con gái Shoko còn chưa lấy chồng của ông.

“Cậu ấy ở đâu?!”

Cậu ấy ở đâu?! Cậu ấy ở đâu?! Cậu ấy ở đâu?!

Trong lòng hắn cũng chỉ có những lời này, chỉ có thằng con trai kia thôi sao? Khiến hắn làm ra một màn giết chóc, cũng chỉ để tìm được thằng con trai kia!

Khốn nạn—

“Mày giết người thân của tao, còn trông cậy tao sẽ nói cho mày sao, nó sẽ chết, mày đừng nằm mơ, tao sẽ bảo người của tao chặt người nó ra từng miếng từng miếng một, đem lên núi cho sói ăn, tao sẽ khiến mày ngay cả một khúc xương cũng không tìm thấy...”

Không hề để ý tới chữ rửa ác ý của ông ta, Dẫn Thiên Khuyết xoay người, tiếp tục đi về phía trước, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Hắn nhanh chóng đi lên cầu thang, nheo mắt nhìn chằm chằm nhị phu nhân Chiyoda Fujii đang cố gắng trốn nhưng không được.

“Đừng mà, xin con, Thiên Nhi, con đừng như vậy, Thiên Nhi... Aaa...”

Vô tình ra sức vung lên, trường đao cắt đứt yết hầu của bà, máu tươi phun trên mặt, trên người hắn, cảnh tượng kinh hoàng.

“Không—” Đằng Tinh Mục đến chậm chỉ có thể trơ mắt nhìn thân hình vẫn xinh đẹp tao nhã kia không ngừng ngã xuống cầu thang như lá mùa rơi rụng.

“Chiyo, Chiyo...” Quỳ gối bên người, lớn tiếng kêu gọi, cũng không thể đoạt lại sinh mệnh của vợ mình, Đằng Tinh Mục không chống đỡ được mà dăng trào nước mắt.

Vợ của ông, người vợ xinh đẹp, đoan trang của ông. Con gái ông, con gái đáng yêu thanh xuân, chỉ trong một đêm đã hoàn toàn biến mất.

Người con trai đã giết người đến đỏ mắt vẫn chậm rãi đi xuống cầu thang, những bước chân nhỏ vun, nhàn nhả đi đến bên người ông.

“Cậu ấy ở đâu?” Âm thanh địa ngục lại một lần nữa quanh quẩn bên tai, cuồng nộ làm cho người khác muốn vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Hai tay dính đầy máu tươi nắm chặt chuôi đao, máu loãng vương trên mặt càng thêm biểu lộ nét tàn nhẫn ma quỷ. Chát lỏng màu đỏ tí tách nhỏ giọt xuống sàn, âm thanh sắc nét như ngọc châu va chạm.

Lạnh lẽo đến thấu xương.

“Chiyo, Chiyo... Mày là đồ điên, đồ điên! Chiyo...” Đằng Tinh Mục một tay nâng thân thể vợ mình, vẫn còn đang đắm chìm trong thống khổ bi thương.

Dẫn Thiên Khuyết lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, nhàn nhả đi qua bên người bọn họ.

“Mày, mày muốn làm gì...” Đằng Tinh Mục kinh ngạc nhìn hắn tiếp tục bước đi trên hành lang dài, chịu đựng bi thương cùng đau đớn, theo sát hắn.

“Mày còn có chút nhân tính nào không! Chỉ vì một thằng con trai không có chút quan hệ nào với mày, mà muốn trực tiếp huỷ đi toàn bộ người trong nhà, ngay cả cha và em gái cùng huyết thống cũng có thể ra tay ác độc, mày là đồ súc sinh, súc sinh...” Đằng Tinh Mục nổi giận lớn tiếng cuồng rống, không ngừng kêu la, nhưng cũng không thể làm cho bước chân Dẫn Thiên Khuyết dừng lại một chút.

Ông ta đã quên, quên rằng con người Dẫn Thiên Khuyết đã sớm mất đi thứ gọi là nhân tính.

Vào sinh nhật lúc năm tuổi của hắn, lúc tận mắt nhìn thấy một cảnh ấy, cái thứ thừa thãi đó đã sớm lạnh lẽo biến mất trong con người hắn.

Hắn có thể vì Lạc mà tìm về sự nhân từ hắn đã đánh mất, nhưng cũng có thể vì Lạc mà huỷ đi cái thế giới vốn tàn nhẫn này.

Chỉ cần Lạc nguyện ý ở lại bên cạnh hắn, hắn có thể làm một con cừu điệu ngoan vĩnh viễn, vĩnh viễn cần thận yêu thương một mình cậu ấy...

Nhưng mà hiện tại, có người muốn huỷ đi tất cả những niềm hạnh phúc ấy...

Tiếng hét như heo bị giết không dứt bên tai, Dẫn Thiên Khuyết lười lau đi vết máu không phải của hắn trên mặt, ánh mắt tập trung vào hai người còn sót lại. Kaoru Fujii kéo Reiko ra phía sau mình, tuyệt vọng

nhìn Duẫn Thiên Khuyết một thân đầy máu, cầm theo đao từng bước lại gần, bà chậm rãi lùi về phía sau, trái tim đập loạn mắc kẹt trong cổ họng.

Đừng—

Bà bị kéo ngã xuống mặt đất.

“Mẹ, mẹ—” Reiko bắt lấy cánh tay của bà, muốn kéo bà lên.

“Chạy mau, Reiko, chạy mau đi...” Kaoru Fujii sử dụng hết sức lực đẩy con gái ra, trời ơi, van cầu người, nó mới mười bốn tuổi, xin cho nó tránh được một kiếp này đi! Van cầu người...

Duẫn Thiên Khuyết bước lên phía trước, dẫm nát bụng Kaoru Fujii, ngăn cản bà xoay người đứng lên.

“Đừng mà, Thiên nhi, Thiên nhi, chúng ta không có làm sai cái gì, xin con đừng như vậy. Thiên nhi, chúng ta chỉ vì muốn tốt thôi, Thiên nhi...” Kaoru Fujii chống tay lên mặt đất, mỗi lần muốn cố gắng bò dậy đều bị hấn đạp đổ xuống, không nhận được mà rên rỉ cầu xin hấn tha mạng.

“Anh hai, xin anh, anh hai, đừng giết mẹ em, mẹ con em thật sự không biết anh Kính Lỗi đi đâu rồi, thật sự không biết mà, anh hai, em xin anh...” Khuôn mặt Reiko vụn vỡ, ngồi trên đất ở xa xa, lớn tiếng khóc hô mong hấn tha thứ.

“Cậu ấy ở đâu!” Ánh mắt hẹp dài liếc nhìn Đằng Tinh Mục đứng ở một bên.

“Thiên nhi, Thiên nhi, đừng như vậy. Không, mày không thể... Thiên nhi...” Đằng Tinh Mục ôm miệng vết thương, muốn xông lên phía trước.

Duẫn Thiên Khuyết phiến muộn nhú nhú mày, nâng hai tay lên, nắm chặt chuôi đao, lưỡi dao hướng xuống. “Cậu ấy ở đâu!!!” Ánh dao sắc bén dưới bầu trời trầm tối có vẻ sáng ngời, đặc biệt chói mắt.

“Không, mày buông bà ấy ra! Tao đã không còn người thân nào nữa, mày hãy buông tha bà ấy đi, mày thật sự phải đuổi tận giết tuyệt sao? Tao là cha ruột của mày, vì sao mày có thể đối xử với tao như vậy. Thiên nhi, đừng—”

Duẫn Thiên Khuyết mất đi kiên nhẫn nheo mạnh mắt lại, trường đao cấp tốc hạ xuống thật mạnh.

“Tao nói—!!!”

“A!!!!”

Trường đao đâm xuyên qua toàn bộ thân thể, mạnh mẽ đè xuống. Đâm mạnh đến thấu sần, làm cho cánh tay Đằng Tinh Mục chỉ biết dừng lại trong không khí.

“Mẹ!!!!” Reiko khóc kêu mẹ của mình. Không — không — không —

Mẹ, mẹ, mẹ, xin mẹ, mở to mắt, nhìn Reiko, mẹ, mẹ, đừng chết mà, đừng chết mà, mẹ—

Dùng sức rút trường đao ra, cắt đứt tay áo kimono của Kaoru Fujii, dùng mảnh lụa thượng hạng chà lau máu tươi trên trường đao. Duẫn Thiên Khuyết chậm rãi đi về phía thân thể cứng ngắc của Đằng Tinh Mục. “Nói, cậu ấy ở đâu!!!”

Thời gian trong nháy mắt đình chỉ, Đằng Tinh Mục ngơ ngác nhìn trời cao bên ngoài viện, sương mù tối như mực, thực ảo đã không còn rõ ràng.

“Vì sao?” Giọng ông ta trầm thấp mà nản lòng, khàn khàn phát ra tiếng thở dốc mỏng manh. “Vì sao còn phải giết bà ấy, tao đã đáp ứng nói cho mày, vì sao còn phải giết bà ấy!!!”

Duẫn Thiên Khuyết nghiêng đầu nhìn ông ta đã sức tàn lực kiệt.

“Vì sao?? Nói cho tao biết vì cái gì???” Đằng Tinh Mục dùng hết khí lực toàn thân, rống giận vọt tới hấn.

Duẫn Thiên Khuyết không cần tốn nhiều sức mà thoải mái né tránh.

Giữ vững thân hình nghiêng lệch, đôi mắt thiêu đốt đầy lửa giận của Đằng Tinh Mục gắt gao nhìn vào Duẫn Thiên Khuyết. “Mày không bằng cả cảm thú, lang sói độc ác nhần tâm, chính mày đã kế thừa sự độc ác từ

người mẹ của mày, mày cũng vô sỉ hèn hạ như mẹ mày, ả đàn bà thấp kém kia, sinh ra mày là súc sinh, ả ta chết là đáng. Mày cũng chết đi, đi chết đi!!!”

Tiếng hét như gió bão điên cuồng vang lên, ngập tràn tức giận phun thẳng về phía Duẫn Thiên Khuyết đang nhú chặt mày.

Phải không?

Thì ra là như vậy... Tốt lắm—

Duẫn Thiên Khuyết nhanh chóng xoay người đi qua thi thể Kaoru Fujii, kéo lấy mái tóc của Reiko đang ôm mẹ mình mà khóc, hung hăng ném cô gái nhỏ qua một bên.

“A!!” Cô bé giãy dụa muốn đứng lên từ mặt đất, lại phát hiện Duẫn Thiên Khuyết đã đi đến bên cạnh mình.

“A— Anh hai, anh hai— Anh muốn làm gì... Anh hai...” Cô bé khóc nức nở la lên, hoảng sợ quỳ trên mặt đất, không ngừng khẩn cầu hắn, hy vọng có thể níu lại được sự dịu dàng của anh hai trong ký ức của mình.

“Đừng—” Đằng Tinh Mục cũng không dám mắng thêm một câu nào nữa, thân mình nghiêng lệch chạy ra ngoài viện. Người con gái ông thương yêu nhất, vẫn luôn ở bên cạnh, đưa con gái được ông đối xử như công chúa, con gái luôn luôn làm nũng với ông... Reiko... Reiko... Con của ông...

Đứng ở trước mặt cô bé, hai tay Duẫn Thiên Khuyết nâng chuôi đao lên, lưỡi đao hướng lên trời, nhìn vào đôi mắt trong suốt như mắt nai con, đang ai oán cầu xin sự nhân từ của hắn.

“Anh hai, bánh ngọt em làm ăn ngon không?”

“Anh hai, anh tốt lắm, em thích anh hai nhất.”

“Anh hai, anh thật bất công, anh đối xử với anh Kính Lỗi tốt như vậy, Reiko sẽ tức giận đó!!”

...

Nhớ lại mấy tháng ngắn ngủn ấm áp vừa rồi, là hắn cùng Lạc với cô gái nhỏ trước mắt này trải qua. Từng nghĩ có thể vui vẻ như vậy mà sống tiếp. Trong căn nhà này, có một người nguyện ý trở thành bạn bè của họ là tốt rồi, cũng là đủ rồi, có một người thật tâm thích Lạc cũng là đủ rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa anh đào, mềm mại đáng yêu, rọi sáng tâm hồn mọi người. Cô bé như một thiên sứ, mang sự đến vui vẻ cho hắn và Lạc, tựa như hoa anh đào rơi xuống từ tán cây, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng ký ức vẫn còn như mới, xinh đẹp vĩnh viễn khó quên...

Gương mặt kia, gương mặt lúc nào cũng tràn ngập sức sống, đã trắng bệch và thấm đẫm nước mắt. Một đôi mắt sợ hãi cùng cực, mất đi sự sáng rõ của ngày xưa, đôi mắt ướt đẫm hoảng sợ nhìn hắn—

Một đạo tia chớp mạnh xẹt qua, dừng ở phía sau hắn, chiếu sáng toàn bộ cả trời lẫn đất.

Lạc... Lạc của hắn... Nếu mất đi Lạc... Thì tất cả... Tất cả những sự đáng thương và đáng yêu này, còn có liên quan gì đến hắn đâu.

Hai tay nắm chặt, tăng thêm sức lực, cùng với tiếng sét tiếp theo lạnh lùng rơi xuống trần thế.

“A!!!!”

“Nó ở Shinjuku—”

Trường đao dừng lại trên đỉnh đầu Reiko, sau tiếng rống sợ hãi cuối cùng, chỉ còn lại im lặng hư không.

Đôi mắt ngây thơ thừa nhận sự thật ập đến, trái tim đã ngừng đập trong chớp mắt, đầu óc trống rỗng mà hét chói tai một tiếng. Sau đó, một tiếng gầm thét chấm dứt ác mộng của cô bé, trường đao dừng trên đỉnh đầu cô bé chậm rãi rời đi.

Reiko té xỉu nằm trên mặt đất.

Duẫn Thiên Khuyết xoay người đi về phía Đằng Tinh Mục, lạnh lùng nhìn ông ta.

“Nó ở kho hàng Shinjuku.” Vô lực nói ra những lời này, ông tuyệt vọng tựa vào trên cửa, máu tươi xuôi dòng chảy xuống, nhuộm đỏ cánh cửa giấy.

Duẩn Thiên Khuyết ném trường đao, nhanh chóng đi ra bên ngoài.

“Mày sẽ không gặp được nó đâu, mày không biết nơi đó có người như thế nào sao? Mười đại cao thủ của Thiên Vận, mười người vẫn luôn trung thành và tận tâm với tao, mày không có khả năng lung lạc bọn họ, ngoại trừ mệnh lệnh của tao, bọn họ ai cũng không nghe. Hừ, mày cho là mày có thể còn sống để gặp được nó sao? Ha ha... Ha ha... Đến cuối cùng... Mày có được... Vẫn chỉ là một cái xác mà thôi...”

Dừng lại cước bộ, nhưng không có ý tứ quay đầu. “Tôi sẽ còn sống nhìn thấy cậu ấy, điểm này, ông không phải hoài nghi. Còn có, sự ngoan độc của tôi, tàn nhẫn của tôi, không phải kế thừa từ mẹ của tôi, mà là ông, là ông dạy tôi để đạt được tất cả mà không từ thủ đoạn nào. Tôi chỉ thực hành nó vô cùng nhuần nhuyễn mà thôi. Thật ra, ông không nên ép tôi như vậy.”

Duẩn Thiên Khuyết không hề quyến luyến bước nhanh ra khỏi ngôi nhà, đây là lần cuối cùng hắn đứng ở nơi này.

“Ha ha... Ha ha... Ha ha...”

Trời u ám, mãi vẫn không có mưa to, máu tươi nhuộm đỏ khắp sân, màu đỏ trước mắt sáng lên cả một vùng trời, đau thương vô hạn.

Cuộc sống từng huy hoàng, lại chấm dứt trong tay đứa con ruột của mình.

Ông mất đi tất cả – tất cả những điều mà ông đeo đuổi trong cuộc đời này.

Đằng Tỉnh Mục đứng ở trong viện giữa mặt lên trời cuồng tiếu, giấc mộng của ông, giấc mộng luôn muốn đứng cao hơn người khác đã thê thảm chấm dứt dưới sự an bài tỉ mỉ của chính mình.

Ha ha... Ha ha...

Không còn phải gặp hắn nữa sao?

Không cần gặp lại nữa, hắn là sẽ vui vẻ đi!

Lạc Kính Lỗi cuộn mình ngồi trong góc âm u, kho hàng ẩm ướt cũng không khiến cậu phản cảm, ngược lại còn cảm thấy may mắn.

Nhớ tới lúc cha Duẩn Thiên Khuyết sai người trói lấy cậu, đã từng nói qua một câu – không còn gặp hắn, cả đời, vĩnh viễn không còn nhìn thấy hắn nữa...

Một chuyện thật tốt.

Đây là điều mà cậu luôn mong muốn, không phải gặp lại ác ma kia, kiếp này rốt cuộc cũng được giải thoát, nhìn không thấy, sờ không được, xa xôi, ngay cả ký ức cũng sẽ bị xóa đi sạch sẽ!

Cậu vẫn luôn mong chờ một ngày như vậy!

Lạc Kính Lỗi cười ôm gối.

Sau đó, sẽ thế nào đây?

Duẩn Thiên Khuyết sẽ dễ dàng thỏa hiệp sao?

Hay vẫn là liều mạng tới cứu cậu?

Không có khả năng sẽ tìm được, Đằng Tỉnh Mục cũng đã hạ quyết tâm.

Nói cái gì mà cam đoan cậu sẽ được an toàn cả đời, kỳ thật cũng đã không còn quan trọng.

Cậu còn có cái gì? Cho dù sống sót, cũng không có ý nghĩa gì.

Có đôi khi, cậu thật sự thực kỳ vọng, Đằng Tỉnh Mục có thể nảy sinh ác độc, tặng cho cậu một viên đạn, thoải mái giải quyết sự đau khổ khi còn sống của cậu. Như vậy, cậu sẽ càng biết ơn ông ta hơn.

Sống sót, sống sót để làm cái gì đây? Cái gì cũng không làm được, Đẳng Tinh Mục cũng sẽ không để cậu làm được gì. Để cậu tự do, căn bản là chuyện không có khả năng.

Chẳng qua là từ một cái nhà giam này chuyển qua một cái nhà giam khác. Nhưng mà, làm sao còn có thể vui vẻ như vậy?

Bởi vì sẽ không còn ai ôm cậu cả ngày lẫn đêm, không còn ai ghé vào bên tai cậu không ngừng thủ thỉ những lời “yêu em” ngọt ngào, bởi vì cậu không muốn bị xem là đàn bà được cẩn thận che chở, bởi vì cậu không bao giờ muốn nhìn thấy gương mặt kia nữa.

Bởi vì gương mặt đó, hại cậu ngã vào cái bẫy được xếp vô vàn kim châm, bởi vì gương mặt đó, từ nay về sau thay đổi cả cuộc đời cậu.

Lạc Kính Lỗ, đó là trừng phạt cho sự ham mê sắc đẹp của mày đi!

Trừng phạt cỡ nào đáng sợ và nghiêm khắc, trừng phạt khiến cho cậu cả đời này cũng không gượng dậy được.

Trừng phạt khiến cho cậu sau khi té ngã đã không còn đứng dậy đi tiếp được.

Haiz...

Quên đi, không cần phải suy nghĩ nữa. Sẽ không gặp lại, cứ như vậy chấm dứt quan hệ với hắn cũng rất tốt, ít nhất cậu còn có thừa vài chục năm nữa để hưởng thụ cuộc đời tương đối tự do của mình.

Nhìn sắc trời âm u bên ngoài phiến cửa sổ nhỏ cao chót vót, thỉnh thoảng còn có tia chớp xẹt qua, hẳn là sắp mưa rồi! Sẽ là một trận mưa to!

Bị đưa đến nơi này một ngày rồi! Nói là tạm thời bị an trí ở trong này, về sau sẽ cho cậu một nơi thoải mái hơn.

Cũng chỉ là để xoa dịu Duẩn Thiên Khuyết thôi!

Tuy rằng đồ ăn cũng không tệ, nhưng mà không biết vì sao, cậu lại một chút cũng không muốn ăn. Rõ ràng cảm giác đã rất đói bụng, nhưng lại không thể ăn được, ăn mà chẳng có cảm giác gì.

Bởi vậy, cậu chẳng ăn gì.

Nguyên nhân nói không nên lời, cậu càng thích xem bầu trời ngoài cánh cửa sổ nhỏ kia hơn, dường như đang cầu xin điều gì đó.

Là cái gì đây? Cậu cẩn thận suy nghĩ một chút, hẳn là tự do đã muốn từ lâu!

Tưởng tượng là một con chim được thả tự do, bay khỏi nhà giam này, bay giữa bầu trời bao la bất tận...

Sẽ có ngày đó sao?

Một ngày không có Duẩn Thiên Khuyết, có lẽ một ngày đó, cũng sẽ không phải là kỳ tích...

Tiếng đánh nhau?

Tiếng đánh nhau càng lúc càng rõ, còn có cả tiếng kêu thảm thiết.

Lạc Kính Lỗ đề cao cảnh giác, ánh mắt nhìn chăm chú cánh cửa sắt kia.

Có chuyện gì xảy ra?

Có ai dám đắc tội người của Thiên Vận? Hắc bang trả thù? Nhưng là, vì sao lại tìm tới nơi này?

“Rầm... Rầm...” Chấn động mãnh liệt đến từ cánh cửa sắt nhìn qua có chút lung lay sắp đổ.

Lạc Kính Lỗ co lại thân mình, gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa. Cậu có cảm giác, một chuyện gì đó ác liệt sắp sửa xảy ra.

Một chuyện, vĩnh viễn trốn không thoát—

Một người con trai đầy máu nghiêng ngã lao vào. Người đó nương nhờ trường đao mà chống đỡ, cố sức đi từng bước vào, đến bên cạnh cậu.

“Lạc...” Tiếng hô nhỏ quen thuộc nhưng khủng khiếp truyền vào tai cậu, nhờ ánh trăng chiếu xạ, cậu rất cục thấy rõ người trước mắt.

Vì sao, vì sao còn phải gặp lại hân.

Vì sao người đến chết cũng trốn không thoát – lại là cậu??

Lạc Kính Lỗi nhíu chặt hai hàng lông mày, ngẩng đầu nhìn người con trai vô cùng cao lớn kia. Có một loại cảm giác định mệnh dâng lên trong lòng cậu – dây dưa trọn đời không thể đào thoát.

Vậy sao, chết cũng không chịu buông tay sao?

Một ngụm máu tươi từ miệng Duẫn Thiên Khuyết trào ra, hân nghiêng người quỳ một gối xuống trước mặt Lạc Kính Lỗi. Một tay nắm chặt đuôi đao, cố gắng chống đỡ thân thể không lập tức ngã xuống.

“Lạc... Lạc... Thật tốt quá... Tôi... Tôi cuối cùng... Tìm được em...”

Gian nan thốt lên một vài lời rời rạc, sau đó là tiếng thở dốc nặng nề.

Lạc Kính Lỗi một từ cũng không nói, nhìn chăm chú vào hân, trên người hân có vết thương, tựa hồ bị thương không nhẹ, máu tươi chảy mạnh từ bụng, dường như không thể ngừng lại được.

“Lạc...” Duẫn Thiên Khuyết lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, dịu dàng của mấy ngày qua dường như có thể tan chảy trong đó, khiến Lạc Kính Lỗi nhìn mà có cảm giác hơi đau lòng.

Khoẻ miệng trầy và rướm máu trên da thịt trắng bệch, càng tăng thêm vẻ đẹp của hân. Hân muốn vươn tay, vuốt ve khuôn mặt mà hân thương yêu.

“Lạc... chúng ta... chúng ta có thể... vĩnh viễn... vĩnh viễn cùng một chỗ... không ai... không ai có thể cản ngăn.”
Tạm dừng một chút, hơi thở hỗn hển áp chế đau đớn và ý thức muốn hôn mê. “Lạc... đừng sợ... đừng sợ... tôi... tôi sẽ...vẫn... luôn luôn bên cạnh em... bảo vệ em...”

Lải nhải như một đứa ngốc, cũng không quan tâm máu trên người có ngừng chảy hay không. Cứ như vậy, cứ như vậy mà gắng gượng tinh thần, an ủi trái tim hoảng sợ của cậu ấy.

Đến chết, trong lòng hân vẫn chỉ khắc sâu ba chữ – Lạc Kính Lỗi.

Vậy sao? Khắc sâu như vậy chính là yêu sao?

Là tình yêu khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng, cũng làm người ta hạnh phúc đến chết.

Lạc Kính Lỗi khẽ mở đôi môi, âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ cổ họng vẫn luôn khép kín của cậu. “Duẫn... Thiên... Khuyết.”

Ngay cả ánh mắt cũng vì hạnh phúc mà cười ra nước mắt, Duẫn Thiên Khuyết cảm động hô to. “Lạc... Lạc...”

Lạc của hân cuối cùng có thể nói được rồi, rốt cuộc cậu đã nói chuyện với hân.

Lạc... Lạc...

Tương lai của chúng ta sẽ không còn xa xôi nữa! Lạc...

Rốt cuộc duy trì không được, Duẫn Thiên Khuyết thẳng tắp ngã xuống đất.

Lạc Kính Lỗi ngơ ngác ngó nhìn người con trai nhắm mắt trên mặt đất? Tựa hồ vẫn còn nét cười nhàn nhạt bên khoẻ môi hân, chậm chạp không chịu tan đi.

Cảm thấy hạnh phúc sao? Cho dù chết vẫn cảm thấy hạnh phúc sao? Bởi vì tìm được cậu rồi, thấy được cậu, bắt được cậu, cho nên cảm thấy hạnh phúc phải không?

Lạc Kính Lỗi cúi đầu, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Duẫn Thiên Khuyết, tôi nên bắt cậu làm gì bây giờ?

Chúng ta phải như thế nào mới có thể chấm dứt?

Vẫn là, thật sự vĩnh viễn, không có một ngày kết thúc sao?...

C 43

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 2 Comments

4 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yển

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Tồn Tại Của Tôi

Lại bước vào ngôi nhà này, áp lực làm người ta hít thở không thông lại ứ đọng trong ***g ngực. Không khí nặng nề xung quanh, Lạc Kính Lỗi bắt buộc chính mình phải trấn định rồi mới bước vào bên trong.

Tiếng vọng nhột nhột của những bước chân vang lên trong phòng ốc trống rỗng, cô tịch khủng khiếp và đáng sợ. Kéo ô cửa vuông ra, Reiko Fujii đang ngồi trên bậc thềm, vừa lắc chân, vừa không ngừng cười nói.

Reiko, Reiko...

Lạc Kính Lỗi nhẹ nhàng đi lên phía trước, em ấy vẫn có thể tươi cười sao? Sau khi trải qua những chuyện như thế...

Đại khái là cậu đã nghe được tin tức từ thư kí riêng của Duẩn Thiên Khuyết, hiện tại toàn bộ Thiên Vạn cùng với doanh nghiệp Fujii sẽ hoàn toàn do Duẩn Thiên Khuyết tiếp nhận. Chỉ cần vết thương hần hồi phục, sẽ lại bắt đầu quỹ đạo.

Lạc Kính Lỗi nửa ngồi xổm bên người Reiko, cô bé hồn nhiên chớp chớp đôi mắt to nhìn vào vườn hoa nở rộ. Một đoá, hai đoá, ba đoá... Bướm bướm khiêu vũ trên những nhánh lộc đầu xuân, trên gương mặt ửng rạng mây đỏ của cô bé.

Còn có thể cười sao! Mất đi một nửa người thân, chỉ còn hai người chị gái vì đã lấy chồng và ở trọ lại trường mới tránh được kiếp nạn này. Trong tòa nhà to như vậy cũng chỉ còn lại hai người là cô bé và Đăng Tĩnh Mục. Cô bé mất đi người mẹ ruột yêu thương của mình, ngay cả bản thân cũng suýt nữa chịu đòn sát hại tàn nhẫn. Sự đả kích nặng nề dằng trên người một cô gái mười bốn tuổi, cô bé cư nhiên còn có thể tươi cười.

Thật tốt quá, Reiko, em có biết tôi đã sợ hãi từ nay về sau em sẽ không gượng dậy nổi, chán đời, tự phong bế bản thân. Thật tốt quá, còn có thể nhìn thấy nụ cười chân thành của em, làm sao em có thể kiên cường qua được chuyện này như vậy. Thật xin lỗi, Reiko, tôi thật không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, nhất là em.

Em vĩnh viễn là người tôi không muốn tổn thương nhất, thật xin lỗi...

Một bản đồng dao Nhật Bản nhẹ nhàng chậm rãi quấn quanh trong không khí, Reiko rung đùi đắc ý hát thầm. Có thể nghe được là bài hát ru êm đềm, không khó đoán ra rằng trước đây mỗi đêm trước khi đi ngủ, mẹ cô bé sẽ hát ru em. Giai điệu mềm nhẹ như vậy, làm cho cõi lòng người khác không khỏi dâng lên tình thương.

“Reiko.” Lạc Kính Lỗi nhẹ nhàng gọi tên cô bé.

Cô bé không dừng lại, mà tiếp tục xướng đồng dao, Lạc Kính Lỗi mặc dù cảm kỳ quái nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hô vài tiếng. “Reiko...”

Reiko rất cuộc có phản ứng, cô gái nhỏ chậm rãi ngẩng đầu lên. Tiêu cự trong tầm mắt dừng trên người cậu. “Anh là—” Cô bé phát ra âm thanh ngọt lịm, biểu tình ngây ngốc.

Lạc Kính Lỗi kinh ngạc vạn phần. “Anh? Anh là anh Kính Lỗi nha, em không nhớ rõ sao?”

“Anh Kính Lỗi? Anh Kính Lỗi.... A!” Bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, cô bé kéo tay Lạc Kính Lỗi, miệng cười càng tươi. “Anh Kính Lỗi, chúng ta đi làm bánh ngọt được không?”

“Làm, làm bánh ngọt?” Lạc Kính Lỗi có chút không rõ ràng, đứng sững sờ ở nơi đó, mặc kệ cô bé không ngừng lắc lắc cánh tay của cậu.

“Đúng, làm bánh ngọt, làm bánh ngọt... Reiko rất thích ăn, làm cho cha ăn, cho mẹ ăn, cho chị gái ăn. Anh Kính Lỗi, đi thôi, đi thôi! Chúng ta cùng đi đi...”

Dường như có một tia chớp cấp tốc đánh ngang đầu cậu, khiến cậu nửa ngày vẫn chưa thể hồi thần.

Rei! Reiko, Reiko em ấy—

“Reiko, Reiko...” Câu vượn tay qua, giữ chặt bả vai cô bé, không ngừng lay động, ý muốn lay tỉnh cô gái nhỏ đã không còn rõ ràng thần trí, cố gắng gọi lại lý trí của cô bé.

“Anh Kính Lỗi, anh chờ đã, em đi gọi mẹ, mẹ làm bánh ngọt ăn ngon nhất. Em muốn mẹ dạy em làm. Mẹ, mẹ...” Reiko loạng choạng đứng lên, vừa chạy trên hành lang dài vừa kêu.

“Reiko—” Lạc Kính Lỗi muốn bắt lấy cô bé, lại chỉ chạm vào hư không. Hai ba bước đứng lên, chạy trên hành lang dài, muốn bắt được cô bé.

Đằng Tỉnh Mục đột nhiên xuất hiện ở cửa, gương mặt xanh mét, khiến Lạc Kính Lỗi sợ tới mức theo phản xạ mà lùi lại từng bước.

Dội đi nổi lòng, cậu cũng dùng biểu tình cảm hận nhìn lại con người cũng không ưa gì cậu.

Chỉ là vài ngày không gặp, ông ta đã trông già hơn mười tuổi. Mái tóc hoa râm rối tung, rất nhiều nếp nhăn rõ ràng hằn sâu trên gương mặt. Người đàn ông ngày xưa uy nghiêm cao ngất, khí thế kiêu ngạo cuồng bạo, rốt cuộc cũng không thể tìm lại được nửa điểm dấu vết trên gương mặt già nua nhăn nheo này. Lát phất bay bay, chiếc áo kimono khoác nhẹ trên người, cánh tay áo hoàn toàn trống rỗng theo gió đông đưa.

“Mày tới làm gì?” Chỉ có âm thanh trầm mạnh mẽ như chuông đồng không hề thay đổi. “Như thế nào? Đến chê cười tao sao? Khoe khoang sự thắng lợi của mày sao?”

Nhú chặt mày. “Tôi chỉ muốn đến thăm Reiko... Tôi muốn biết, em ấy có ổn không?” Lạc Kính Lỗi ngữ khí lãnh đạm nói. Cậu cho tới bây giờ cũng không muốn có quan hệ tốt gì với Đằng Tỉnh Mục, tất nhiên cũng không cần khách khí với ông ta.

Dùng biểu tình như đang xem quái vật mà theo dõi cậu. “Mày, mày có thể nói? Có vẻ phép lạ đã xảy ra.” Quay đầu lại, Đằng Tỉnh Mục chậm rì rì dời bước vào bên trong, giọng điệu châm chọc nói. “Là tới thấy nó huỷ diệt hai người cuối cùng còn sống sao? Nó hối hận, không định buông tha cho bọn tao, có phải hay không?”

“Đừng có phát huy trí tưởng tượng của ông, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không giúp hắn làm cái việc giết người này. Ăn oán dây dưa trong gia đình Fujii các người, không quan hệ với tôi.”

“Ha ha...” Đằng Tỉnh Mục cười ra tiếng, mái tóc hoa râm như đang khiêu vũ, chấn động không ngừng. “Hay cho một câu không quan hệ, người tạo nên tất cả kết cục này, cư nhiên lại dùng một câu ‘không quan hệ với tôi,’ đã muốn phủ sạch trách nhiệm không còn một mảnh sao?”

Lạc Kính Lỗi nắm chặt hai nắm đấm, mạnh mẽ quay đầu nhìn ông ta. “Ông đang nói gì?”

“Nói gì, hừ!” Chậm rãi ngồi xuống bậc thang. “Mày cho rằng người biến tao thành như bây giờ là ai, hại Reiko mất đi mẹ và phát điên là ai. Nó chỉ mới có mười bốn tuổi, cuộc đời sau này, nó nên sống như thế nào đây!” Một câu cuối cùng rõ ràng mang theo tiếng nước nở.

Reiko, Reiko...

Một khuôn mặt luôn lộ vẻ tươi cười, cô gái nhỏ duy nhất thật tình thích cậu, sau khi nghe tin cậu cùng Duẫn Thiên Khuyết cử hành hôn lễ, chỉ là thoáng kinh ngạc một chút, hỏi một câu “con trai cũng có thể kết hôn với nhau sao?”

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, cô đã dùng hết tiền tiêu vặt mua một đoá hoa tươi tặng cậu. “Anh Kính Lỗi, anh là cô dâu của anh hai sao? Khó trách anh hai đối xử với anh tốt như vậy. Thế nào, tặng cho hai anh, chúc các anh tân hôn vui vẻ, ặc... Còn gì nữa nhỉ... À, đúng rồi, vĩnh viễn hạnh phúc, sống lâu trăm tuổi!” Lạc Kính Lỗi cười to một phen, ngay cả việc sống lâu trăm tuổi cũng nói ra. Câu sau đó mới thật sự khiến Duẫn Thiên Khuyết cười ngã vào sô pha, còn vỗ tay tán thưởng, lại khiến cho cậu xấu hổ, giận dữ muốn đánh người nọ đến miệng nở hoa.

“Anh Kính Lỗi, từ nay về sau, có phải em nên gọi anh là ‘chị dâu’ không?”

Reiko, rốt cuộc không thể quay lại khoảng thời gian lúc đó sao?

Mái tóc dài buộc nơ con bướm hồng nhạt, dưới tàng cây anh đào nở rộ hoa, theo gió lay động, trên gương mặt cô bé mặc kimono lộ vẻ ngọt ngào, tươi cười hồn nhiên, bước chân nho nhỏ, đi về phía cậu...

Lúc này, đã biến mất không còn nữa sao?

“Tao nên hết thấy là Duẫn Thiên Khuyết, không phải tôi, không phải tôi!” Tuyệt đối không phải cậu, cậu không muốn nhận thêm tội trạng về mình, những bứt rứt đặt trên người cậu đã quá nhiều, thật sự như vậy.

Đã không còn ai tha thứ cậu nữa!

“Là mây đẩy nó từng bước về hướng này, mây có thể biến nó thành thiên sứ, cũng có thể biến nó thành ác ma, chỉ cần một ý niệm của mây. Thật rõ ràng, mây đã lựa chọn về sau.”

“Tôi không có làm như vậy, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ như vậy. Bạn bè của tôi, một đám người đều bị hấn huỷ đi, chẳng lẽ đây là điều tôi hi vọng sao? Còn có ông, một ổ rắn rết các người, kết quả ngày hôm nay, là do ông tạo thành. Nếu không phải vì ông bắt cóc tôi, căn bản sẽ không phát sinh thảm kịch hôm nay. Đừng có đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác, hết thấy đều là do ông tự làm tự chịu, là ông hại chết người thân của mình, huỷ hoại Reiko, căn bản chính là ông.” Lạc Kính Lỗi kích động vạn phần nói, tức giận không ngừng tăng trưởng khó có thể bình phục, cậu thật sự cần phát tiết.

“Như vậy, tao hỏi mây một câu, nếu không có mây, nó sẽ biến thành bộ dáng ngày hôm nay sao? Nếu không có mây xuất hiện trong cuộc đời nó, nó sẽ biến thành con người ngoan độc, máu lạnh như bây giờ sao, áp dụng thủ đoạn cực đoạn biến thái để đối phó người khác, trở thành con quỷ giết người sao?”

Một câu nói chỉ bằng giọng điệu bình thản lại khiến cho cậu không nói gì được, chỉ có thể mở to hai mắt ngơ ngác nhìn ông già cụt tay trước mặt.

“Trước khi gặp được mây, những người từng đắc tội nó, thậm chí ác ý khiêu khích người của nó, bị trừng phạt nhiều lắm chỉ là nắm đấm của nó, nhiều lắm là vài ngày không xuống giường được. Nó chưa từng sai thủ hạ làm ra chuyện ác độc gì, bởi vì đó là người của tao, nó khinh thường không muốn sai bảo. Nhưng từ khi mây xuất hiện, tất cả đều đã thay đổi. Cá tính lạnh lẽo, khát máu, tàn nhẫn của nó là chính mây tạo ra. Là sự tồn tại của mây, hoàn toàn triệt để huỷ hoại nó, mây hiểu chưa?”

Là sự tồn tại của mây, hoàn toàn triệt để huỷ hoại nó.

Không—

Sẽ không –

Không phải tôi –

Không phải như vậy –

Cậu muốn hét lên, không phải, thật sự không phải cậu, đó là bản tính Duẫn Thiên Khuyết, không phải lỗi của cậu.

Yết hầu giống như bị cái gì ngăn chặn, cậu không thể phát ra được một chút âm thanh nào.

Là sự tồn tại của mày...

Là sự tồn tại của mày...

Thật sự, là như thế sao?

Là cậu tự tay hủy đi Duẩn Thiên Khuyết, đẩy hẳn về sự ô nhục của quý, không thể tìm về được nhân tính.

Nếu không có cậu, hết thảy mọi chuyện có phải sẽ khác hay không?

Cậu không thể biết trước vận mệnh này, bởi vì trời cao sẽ không cho cậu cơ hội sống lại lần nữa.

“Mẹ... Mẹ...” Reiko xuất hiện trong hành lang, lo lắng hô to. “Không thấy mẹ, mẹ đã đi đâu rồi, mọi người nhìn thấy mẹ Reiko không?”

“Reiko—” Tự trách thật sâu đâm vào tim cậu, cảm giác chua xót chạy dọc thân thể, trong hốc mắt ngập tràn dấu vết ứa máu.

Reiko mười bốn tuổi, là tôi hại em thành như vậy sao?

Phải thừa nhận một cảnh đáng sợ như thế nào, mới có thể khiến em trở nên như vậy?

Có lẽ, đối với em mà nói, đây cũng là một loại giải thoát.

Chẳng lẽ em sẽ dùng bộ dáng này cho đến cuối cuộc đời em sao?

Không, Reiko...

“Tôi sẽ mang Reiko đi, cho dù thế nào, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho em ấy.” Đây cũng là điều duy nhất cậu có thể làm vì cô bé.

Thật xin lỗi...

Cười khinh miệt, “Mày không thể mang nó đi, bên cạnh tao chỉ còn một mình nó, cứ để nó như vậy ở bên tao cả đời đi!” Người duy nhất để ông dựa vào nửa đời sau của mình, cho dù chỉ là một người con gái điên khùng vui vẻ, cũng tốt hơn cô độc một mình cả đời. Cứ như vậy ở bên cạnh ông, nhìn nụ cười của nó trước sau như cũ, tâm can thống khổ cũng sẽ được an ủi nhẹ nhàng!

“Ông không thể ích kỷ như vậy, cuộc đời Reiko còn dài, em ấy không thể tiếp tục sống như vậy, tôi nhất định sẽ...”

“Sẽ cái gì? Sẽ đẩy nó vào đường chết sao?”

Đẩy vào, đường chết?

Lạc Kính Lỗ giật mình sững sờ ở nơi đó.

“Chỉ cần có mày, nó vẫn sẽ bị nguy hiểm. Ai biết lúc nào Đẳng Tinh Thiên lại nổi điên vì mày nữa. Chỉ cần có mày, nó vẫn sẽ là một quả bom hẹn giờ. Mày muốn đặt Reiko ở bên cạnh loại người như nó sao? Lại tính khiến cho Reiko chết đi một lần, điên loạn một lần nữa sao?”

Vì sao, vì sao có thể nói như vậy!!

Chỉ cần có mày, nó vẫn sẽ là một quả bom hẹn giờ.

Tôi, tôi...

Vô số lần khởi động đôi môi, nhưng không cách nào phản bác ra ngôn ngữ gì, là vì tự đáy lòng cậu cũng thừa nhận sự thật này sao?

Lạc Kính Lỗ, mày thật sự là một con người thất bại, là nạn nhân yếu đuối.

“Nhưng mà, Reiko em ấy – em ấy như vậy, thật sự rất đáng thương, ông làm sao có thể nhẫn tâm—”

“Cũng tốt hơn là nó vĩnh viễn biến mất!”

Trong hoa viên, nhẹ nhàng hỗn loạn, sương khói quấn quanh, từ từ giao triền, bay về phía tự do bên ngoài, sinh vật không thể giam cầm, sinh mệnh cao quý mạnh mẽ hơn cậu.

Cậu cũng muốn, có một ngày nào đó...

Người đàn ông già cúi cô đơn trước mắt, dấu vết nhợt nhạt, bóng dáng thật sâu... Tương lai của cậu... cũng chỉ có một người làm bạn...

Đôi mắt tinh nhuệ đã mất đi nét sáng rọi và cường liệt, ngang ngạnh đi qua cũng chỉ trong nháy mắt tan thành sương khói nhẹ. Thời điểm mặt trời lên cao kế tiếp, không ai còn nhớ rõ cậu. Những biến đổi đó, chứng kiến thất bại của cậu, ngày tàn mộng lạc, thê lương vô ngần.

Không ai có thể bắt lấy, vĩnh viễn không được. Mất đi, cũng sẽ không thể tìm về...

Quá khứ của cậu, quá khứ có nhiều người bầu bạn, vĩnh viễn cũng không quay về...

Như là nhìn ra tâm tư của cậu, Đằng Tinh Mục có chút dăm chiêu nhìn cậu, ánh mắt ngập tràn ác ý làm cho Lạc Kính Lỗi chán ghét đến cực điểm. “Mày cũng đừng đắc ý, mày cho rằng mày sẽ làm người thắng vĩnh viễn sao? Hừ, đừng có nằm mộng, một ngày nào đó, khi nó chán ghét mày, mày sẽ trở thành một tao kế tiếp. Kết cục của mày sẽ không tốt hơn so với tao đâu! Cá tính Đằng Tinh Thiên, hẳn là mày hiểu rõ hơn tao. Tao sẽ ở nơi này, chờ mong ngày đó đến sớm một chút. Ha ha... ha ha...”

Phồn hoa ngày thu cuối, rơi vào đêm tối cõi người. Cuộc đời tươi sắc qua đi, khi mất đi tất cả, thế gian cũng bày ra bản tính xấu xa của mình.

Lạc Kính Lỗi bước ra khỏi căn nhà đã ở gần một năm này, cả đời này, cả đời này, cậu không bao giờ đến đây nữa!

Giây tiếp theo, quên đi Reiko khóc nháo, không ngừng đuổi theo con bướm bay vọt, cậu nên làm thế nào để quên đi một màn đau khổ này đây?

Reiko, tôi nên nói với em cái gì, mới có thể đền bù lại.

Không, tôi không bù lại được, cho dù tôi làm cái gì, cũng không thể bù lại tổn thất của em.

Người tôi thiếu nợ nhiều lắm, và em đã cực kỳ bất hạnh, trở thành một trong số họ.

Reiko, thật xin lỗi...

Em không nên biết tôi, không nên nói chuyện với tôi, không nên đối xử tốt với tôi, không nên xem tôi là anh trai, không nên...

Thật xin lỗi...

Là sự tồn tại của tôi đã huỷ đi mọi người, là sự tồn tại của tôi...

Nếu trên đời này không có tôi, có thể không, mọi người, đều đang được hạnh phúc...

Khắc Lâm, Đại Cao, Tiểu Hi, Phẩm Diệp, Tiểu Phi, Reiko...

Các người nhất định sẽ trở thành một phiên bản hạnh phúc khác, cầu thủ bóng rổ phấn khích, ung dung, công chúa bạch tuyết xinh đẹp, cao quý, hoàng tử anh tuấn, dịu dàng...

Nếu không có tôi, nếu không có tôi, thì tốt biết bao nhiêu...

Nếu không có tôi—

Nếu không có con, cha, mẹ, hai người sẽ làm gì bây giờ?

Thật xin lỗi, con thật ngốc...

Đẩy cửa phòng bệnh ra, màu trắng đập vào mắt khiến cậu cảm thấy phi thường không quen. Mấy năm nay, số lần thấy được khung cảnh nhiều lắm, mỗi một lần, đều mang đến cho cậu cảm giác buồn nôn.

Lạc Kính Lỗi ngồi trước giường bệnh, chăm chú nhìn dung nhan thiên sứ đang ngủ, sự tiêu tụy cũng không ảnh hưởng vẻ đẹp của người đó, đôi môi tái nhợt càng thể hiện bệnh trạng đáng thương.

Nếu đã chết, nếu đã chết có phải cũng sẽ đẹp như vậy không?

Làn mi đen như lụa nhắm chặt, che khuất thâm tình nóng bỏng. Cõi lòng mệt mỏi tựa biển sâu ẩn trong đôi mắt, đôi tay nồn nà mất đi độ ấm nóng bỏng lưu luyến si mê, gương mặt càng thêm ngưng trọng trong trời đông dầm tuyết, hô hấp ảm áp, hoa tàn nguyệt tận, đôi môi khắc sâu tình ý rồi cuộc không thốt lên nổi—

Tuyên ngôn chấp nhất.

Tuyên ngôn khiến cho cậu không thể trốn thoát.

“Tôi yêu em.”

Duẩn Thiên Khuyết, nếu cậu đã chết, tất cả mọi thứ cũng sẽ biến mất đúng không?

Những người bị cậu hại, có thể sẽ vui vẻ mà đốt pháo không?

Vì cái gì, cậu rồi cuộc vì cái gì phải như vậy, vì cái gì...

Tôi, sự tồn tại của tôi, còn phải huỷ đi bao nhiêu người...

Cậu còn muốn huỷ hoại đi bao nhiêu người, mới bằng lòng chấm dứt đây?!

Duẩn Thiên Khuyết chậm rãi mở to mắt, gương mặt Lạc ở gần như vậy, hắn cố gắng muốn ngồi dậy. “Lạc, em đến rồi.” Cố gắng phát ra âm thanh bạc nhược. Thật tốt quá, vừa tỉnh đã có thể nhìn thấy Lạc.

Thật tốt quá —

Như vậy, hết thảy mọi thứ không phải là mộng, Lạc thật sự còn sống trong thế giới của hắn.

Lần này, không còn phiền não và cản ngăn nữa rồi!

Lạc, Lạc sẽ cùng hắn—

“Duẩn Thiên Khuyết, nói cho tôi biết, nếu tôi muốn cậu buông tha hết thảy, công danh, tiền tài, sự nghiệp, không bao giờ giết người nữa, không bao giờ hại người nữa, rời khỏi nơi này, cả đời, cả đời chỉ làm một con người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, cậu, có đồng ý không?”

“Đây là điều kiện để em ở bên cạnh tôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Tôi nguyện ý.”

Cho dù buông bỏ hết tất cả?

Buông hết thảy, cũng không chịu buông tôi sao?

Yếu ớt đến sắp chết, vẫn không chịu buông tay sao?

Cậu nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt trước mắt, lại mang theo nụ cười vô cùng sáng lạn, thật lâu, thật lâu, không nói một lời.

Tất cả tức giận đã vì một câu nói không chút nào do dự của hắn, “tôi nguyện ý” mà càng lúc càng xa, thật giống khi mục sư đứng giữa giáo đường hỏi hắn, hắn vẫn dùng vẻ nghiêm cẩn rõ ràng trả lời câu thệ ước.

Có một loại cảm giác đã dừng lại ở điểm cuối cùng, không ngừng quẩn quanh trong lòng cậu.

Duẩn Thiên Khuyết, chúng ta đã bước vào con đường cùng, bước tiếp theo, tôi thật sự không biết nên tiếp tục như thế nào...

Chạy tới cuối, đi đến trước, thật sự còn có khả năng sao...

Tôi

Mệt mỗi quá

Mệt mỗi quá

Thật sự, mệt mỗi quá

Tha thứ cho tôi, tôi không đủ tin tưởng, cùng với cậu, chơi trò đuổi bắt.

Thật xin lỗi... Tôi thật sự... Không đi nổi nữa rồi...

C 44

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 4 Comments

Yêu đi nào

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yển

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Nhất Định, Phải Quên Tôi

Lạc nở nụ cười với hắn.

Không phải hắn nhìn lầm, chính là phép lạ của thiên đường, nụ cười phát ra từ nội tâm, nụ cười không hề che giấu.

Chẳng lẽ ngày hắn vẫn đang chờ đợi là đây sao?

Lạc Kính Lỗi canh giữ bên người hắn trắng đêm không rời. Ban ngày đẩy hắn đi dạo dưới ánh mặt trời ấm áp, cẩn thận giúp hắn ăn cơm, giúp hắn thay nước, ở cạnh bên hắn. Ban đêm nằm trong lòng hắn, cho hắn cảm nhận được sức ấm yêu thương, mãi đến khi nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp với những vì sao ngoài trời.

Nếu đây không phải là thiên đường, vậy cũng nhất định là thời khắc đẹp đẽ nhất hắn luôn chờ đợi trong đời.

Rời khỏi bệnh viện, bọn họ chuyển đến biệt thự riêng mà Akira Tanabe đã chuẩn bị sẵn. Dẫn Thiên Khuyết phải bận rộn giữa công việc và gia đình. Doanh nghiệp Fujii tuy rằng phải đổi chủ, mọi người đều biết trong lòng, nhưng lại không nghĩ sẽ nhanh như vậy. Hơi có dị nghị, nhưng cũng không dám biểu hiện ngoài mặt, dù sao đằng sau người kia vẫn có một “Thiên Vận” cường ngạnh chống đỡ.

Án mạng ở nhà Fujii chết hơn mười mạng người, cũng chỉ nghe nam chủ nhân giải thích một câu “do trộm cướp gây nên,” rồi cũng không thể giải quyết được gì.

Lại là một năm lá phong rơi rụng, chỉ tiếc hắn còn chưa kịp bắt lấy một chiếc, đã bị những cơn tuyết hiếm có ở Tokyo bao trùm.

Lạc làm bạn với hắn, cùng đi qua hai tháng đẹp nhất cuộc đời, ngắn ngủi đến mức hắn còn chưa tỉnh táo lại, một chuyện thật không thể ngờ được đã lập tức xảy ra trước mắt.

Đập vụn hết thủy ảo tưởng cùng mộng mơ... Sự thật vốn tàn khốc như vậy... Hắn không muốn tỉnh lại...

Một ngày mùa đông nắng ấm, từng tia sáng tinh khiết xuyên qua ngọn cây, từ phía chân trời hạ thẳng xuống một màu vàng diễm lệ chói mắt. Trên mặt đất, những đốm đen và trắng lấm tấm giao nhau. Trong không khí, hơi lạnh man mát xông vào mũi, làm giảm đi sự căng thẳng của cuộc sống thời đại vốn vã mang đến.

Đây là một quán cà phê lộ thiên, hương cà phê xoay tròn trong chiếc cốc, nhún nhảy bốn phía. Uể oải tựa vào trên ghế, giữ lấy nửa ngày nhàn rỗi, hắn vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt người đối diện, đã bị bóng tối của phiến lá cây tạo thành những đốm sắc không đồng điệu. Cuộc sống, nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì tốt biết bao.

“Lạc, em thích quán cà phê này sao?”

“Ừm.” Nhọt nhạt nhấp thử, vị đắng theo đầu lưỡi nhẹ nhàng lan tràn, lướt qua yết hầu, chất lỏng ấm áp rơi vào trong dạ dày.

“Vậy sao! Vậy thì về sau tôi không bao giờ mang em đến đây nữa.”

Đổi thoại chuyển biến đột ngột khiến Lạc Kính Lỗi nhất thời phản ứng không kịp. “Hả?”

“Cà phê không tốt cho thân thể, vẫn nên uống ít thôi.” Đáy mắt chứa ý cười hơi bồn chồn, Duẫn Thiên Khuyết làm bộ như không có việc gì mà uống một ngụm cà phê thơm ngát.

Cho hắn một cái nhìn xem thường, Lạc Kính Lỗi quay đầu nhìn phong cảnh xa xa.

Gió mềm nhẹ thoảng qua, bóng cây loang lổ lay động trong không khí. Lạc Kính Lỗi nhắm mắt lại, cảm thụ được thứ gì đó cực nóng cấp tốc xẹt qua khuôn mặt cậu, lưu lại vết thương tựa như dao cắt, nước mắt màu đỏ chậm rãi rơi xuống.

“Lạc!” Duẫn Thiên Khuyết vội vàng kéo cậu vào bên người, ném cái bàn về phía không ngừng có đạn bắn ra.

Hai tên vệ sĩ còn chưa kịp lấy súng ra đã bị bắn ngã xuống đất. Vệ sĩ giữ xe cách đó không xa đã nghe tiếng mà đến.

Lấy súng trên người ra, Duẫn Thiên Khuyết cuống quýt ứng phó công kích không ngừng truyền đến. Nếu Lạc không ở cạnh hắn, có lẽ hắn sẽ an tâm đối chiến hơn. Nhưng là hiện tại, nhiệm vụ hàng đầu của hắn là đảm bảo cậu được an toàn. Bởi vậy không thể không phân tâm quay đầu xem tình huống của cậu.

Biểu tình của Lạc rất bình tĩnh, tựa hồ cũng không có bị dọa đến. Ánh mắt mệt mỏi hơi ngây ra lảng lảng nhìn Duẫn Thiên Khuyết.

Xét thấy vệ sĩ đã tiến lại gần bảo hộ, Duẫn Thiên Khuyết vội kéo tay Lạc Kính Lỗi, nhanh chóng chạy về hướng bãi đỗ xe.

Tách ra.

Hắn rõ ràng cảm giác được chính mình nắm tay Lạc rất chặt, nhưng một lúc sau khi vội vã chạy, trong nháy mắt đã tách ra.

Hắn được vệ sĩ vây xung quanh đi vào bãi xe, vừa lúc lấy lại tinh thần mà quay đầu, khuôn mặt tươi cười bình thản của Lạc vẫn ở ngay sau chiếc bàn tròn đã gần như không chống đỡ được nổi.

“Lạc!!!” Hắn hô to một tiếng, tê tâm liệt phế.

Vì cái gì, vì cái gì không bắt lấy tay hắn, vì cái gì khi hắn muốn giữ chặt, cậu lại cố gắng buông cánh tay có thể cứu lấy chính mạng mình.

Lạc – em rốt cuộc đang nghĩ gì...

Em đang làm gì!

Cậu đứng lên—

Em điên rồi sao—

Cậu bước đi—

Trong thời khắc mưa bom bão đạn này—

Em muốn chết sao...

Mặc kệ phản đối của vệ sĩ, tung một cú đánh vào người bên cạnh đang cản hắn, Duẫn Thiên Khuyết vọt vào nơi đạn bay đầy trời. Dưới sự che dấu từ làn đạn của vệ sĩ, hắn chạy lên phía trước, một phen ôm chặt lấy thân thể Lạc Kính Lỗi, quay cuồng trốn tới địa phương an toàn.

Thừa dịp loạn lạc bắn ra vài viên đạn, ngăn cản công kích, Duẫn Thiên Khuyết kéo Lạc Kính Lỗi, tạm thời tránh ở góc tường chưa đầy nửa mét.

Hắn gắt gao ôm thân thể Lạc Kính Lỗi, phía sau là những viên đạn vùn vụt bay qua, hắn thậm chí có thể cảm giác được sự lạnh lẽo như băng.

Vuốt ve gương mặt không chút biểu tình của Lạc, ở trước mặt cậu nhỏ giọng nói. “Đừng sợ, Lạc, có tôi ở đây, không có việc gì. Lạc, đừng sợ, hết thấy đều đã qua...”

Không có lời nói trách cứ, chỉ có yêu thương đau xót. Duẫn Thiên Khuyết không biết nói bao nhiêu lời đừng sợ, không biết vỗ nhẹ lưng cậu bao nhiêu lần, để hoá giải thế cục căng thẳng lúc này.

Lạc, đừng sợ, tôi ở cùng em...

Khi câu nói cuối cùng rời khỏi miệng, hắn quay đầu quan sát tình thế đối phương, để xác định nên rời đi hay tiếp tục ẩn náu. Nhưng hắn không phát hiện, một đôi mắt màu nâu loé lên tia sáng lợi hại, càng tăng thêm vẻ âm trầm của nó.

Vươn tay, nhẹ nhàng đẩy, khiến thân mình vốn đã nghiêng lệch chậm rãi ngã ra khỏi tường.

Trước khi thân thể ngã xuống, Duẫn Thiên Khuyết không thể tin nhìn người con trai hắn yêu thương cả một đời.

Những viên đạn không ngừng xuyên qua thân thể hắn, rung động đẩy hắn vào một thế giới màu trắng. Sâu trong đôi mắt không thể khép kín, sự tuyệt vọng len lỏi vào sâu trong đồng tử hắn.

Hắn thấy được thời khắc đẹp nhất của Lạc, hình ảnh diễm lệ nhất.

Khoé miệng Lạc nhếch lên nụ cười, nụ cười sâu không lường được, siêu nhiên, giải thoát, tuy rằng chỉ là độ cong nhợt nhạt, nhưng đường cong nhếch lên này—

Là nụ cười!

Nụ cười đẹp quá!

Trên đường đưa đến phòng phẫu thuật, Duẫn Thiên Khuyết nắm chặt tay Ảnh đã hiện ra, chống đỡ tinh thần, dứt quãng nói. “Bảo... bảo vệ cậu ấy... Tôi... tôi muốn anh... Anh bảo vệ... bảo vệ cậu ấy...”

Không ngừng lặp lại những lời này, khiến cho Ảnh nhíu chặt mày.

Thân thể suy yếu gần như hấp hối, chỉ có bàn tay bắt lấy tay y là mạnh mẽ như vậy, khớp xương trắng bệch hơi hơi nhướn lên, khi chưa nhận được câu trả lời thuyết phục, đến chết cũng không chịu buông tay.

Không muốn nhìn thấy sự tiếc nuối cuối cùng của con người sắp rời đi, Ảnh bắt buộc chính mình giãn mày ra, cắn chặt răng, mong manh phát ra một âm thanh. “Được.”

Cùng lúc đó, y thấy được Duẫn Thiên Khuyết cười nhẹ nhõm, thả lỏng nhắm mắt, cùng với xe đẩy biến mất vào bên trong. Cánh cửa kia ngăn cách hai thế giới.

Cậu nhất định, nhất định phải đi ra cho tôi, có nghe hay không, nhất định phải trở về!

Nếu tôi vẫn ở lại bên cạnh cậu ta.

Nếu tôi không đi đối phó với những người đến ám sát, có lẽ chuyện này sẽ không xảy ra.

Trong sự tự trách mãnh liệt, Ảnh gian nan vượt qua từng giây từng giây một. Ngồi trên ghế dài ngoài phòng phẫu thuật, y không ngừng đánh vào đầu mình, sàn nhà bên chân tí tách rơi những giọt mưa nho nhỏ.

Vì sao lại như vậy!

Vì sao hắn ngay cả mạng cũng không cần mà đi cứu cậu ta, lại đổi lấy loại đối xử như thế này. Cho dù như vậy, trước lúc có thể phải chết, suy nghĩ trong lòng hắn vẫn là sợ thủ hạ của mình ra tay với cậu ta.

Đứa ngốc ngày, người con trai đã yêu đến hồ đồ này!

Ảnh đứng mạnh lên, cất bước về phía trước, đi qua hành lang, đi đến bên gần cửa sổ có thể nhìn thấy phong cảnh dưới lầu.

Đè thấp chân mày, giữa trán dựng lên những đường thẳng tắp, khoé mắt liếc xuống phía dưới, đuôi mắt nhướn lên, nắm chặt hai tay, khớp xương bất mãn cơ hồ gãy dựa muốn nhảy ra, phát ra âm thanh răng rắc. Y giận giữ, lớn tiếng chất vấn người con trai đang đứng cạnh cửa sổ. “Vì sao cậu lại làm như vậy!!!”

Nghe âm thanh rống giận, Lạc Kính Lỗi quay đầu, tuy rằng đã hai năm không gặp, nhưng gương mặt trước mắt này, cậu làm sao quên được. Trong khoảnh khắc cậu đặc ý nhất, người đàn ông này đã mạnh mẽ nhảy ra, huỷ hết đi tất cả ảo tưởng của cậu.

Đến chất vấn cậu sao? Vì sao không bắn chết cậu luôn đi, như vậy không phải nhanh hơn sao?

“Vì cái gì, điều này còn phải hỏi sao?” Nếu đi theo bên người Duẫn Thiên Khuyết nhiều năm như vậy, ăn oán giữa cậu và Duẫn Thiên Khuyết, hẳn là y rất rõ ràng đi!

“Nói cho tôi biết!” Hét lên điên cuồng hơn lúc này, có thể thấy được y thật sự đã bùng nổ.

Lạc Kính Lỗi khinh thường khê động khoé môi – một con chó trung thành. “Bởi vì vì tôi hận hần.”

“Cậu hận hần? Hần vì cậu ngay cả mạng cũng không cần, cậu còn nói cậu hận hần! Cậu rốt cuộc còn có lương tâm hay không!!”

“Lương tâm đã sớm bị hần xoá hết rồi.” Lạc Kính Lỗi hiển nhiên cũng bị chọc giận, cậu không chấp nhận được việc bị người khác chỉ trích vì Duẫn Thiên Khuyết. “Hiện tại, tôi cái gì cũng không có.”

“Cậu hận hần như vậy, cho dù khiến hần chết cũng được sao?”

“Đúng vậy.”

Ảnh đột nhiên giơ tay lên, chiếc áo dài hơi hơi phiêu lên rồi lại chậm rãi hạ xuống. Nắm chặt súng lục khê loé sáng trên tay, hòng súng nhắm vào ngay người con trai đang đứng bên cửa sổ. “Cậu đã hận hần như vậy, thân là Ảnh của hần, tôi chỉ có thể giết cậu.”

Sớm đoán trước sẽ có một màn này, Lạc Kính Lỗi chỉ miễn cưỡng trừng mắt nhìn. “Tốt! Vậy anh bắn đi.”

“Cậu nghĩ rằng tôi không dám sao! Cho dù hần nói như thế nào, hiện tại tôi đều có thể giết cậu.”

“Thời điểm tôi đẩy hần ra, cũng đã chuẩn bị sẽ cùng hần đồng quy vu tận, mấy chục, thậm chí mấy trăm viên đạn tôi còn không sợ, lúc này tôi sẽ sợ cây súng trong tay anh sao?” Lạc Kính Lỗi xoay mặt về phía cửa sổ hiện ra đầy đủ dưới ánh mặt trời, có những đứa nhỏ mặc áo trắng bệnh nhân đang vui vẻ chơi đùa, cha mẹ ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc. Cái loại tươi cười hạnh phúc và vui mừng này, đến lúc nào cậu mới có thể lại nhìn thấy?

Còn có một ngày đó sao?

Khi viên đạn này xuyên qua ngực cậu từ phía sau, tim sẽ không còn đau nữa!

Duẫn Thiên Khuyết, Duẫn Thiên Khuyết... Chúng ta, thật sự kết thúc rồi!

Ảnh bắt đặc dĩ buông cánh tay xuống, y không thể, không thể làm như vậy.

Nở nụ cười chua xót, y biết, nếu thật sự làm như vậy, người kia, người kia cho dù được cứu trở về, cũng chỉ sau một giây, sẽ vĩnh viễn rời đi mất.

Cuối đầu xuống, “chẳng lẽ hai năm này, hần trả giá cho cậu, thật sự cũng không có một việc khiến cậu cảm động, tâm hồn của cậu không có cách nào tan chảy sao? Nỗi hận của cậu, vẫn giống như hai năm trước sao?”

Cảm nhận được y thả lỏng, Lạc Kính Lỗi thất vọng quay đầu. “Tám năm đau khổ, anh cho rằng dùng hai năm dịu dàng có thể đổi hết tất cả sao? Tim của tôi, anh có biết nên dùng cái gì để tan chảy không?”

“Không phải hạnh phúc sao? Không phải cho cậu cảm giác được hạnh phúc ấm áp sao? Hần đã làm rồi, cậu còn muốn như thế nào! Một đứa con trời, làm được chuyện mà ngay cả chính tôi cũng không tin tưởng được, cậu còn muốn hần thế nào!!!”

“Tôi không cần hạnh phúc hần mang đến, hạnh phúc tôi muốn là gì, hần vẫn luôn biết được, lại vĩnh viễn không cho được. Cho nên tim của tôi, hần không làm tan chảy được, cả đời này, đến chết cũng làm không được?”

Ảnh không thể tin nhìn cậu, cắn chặt răng nanh, run run thân thể. “Đó là bởi vì, hần yêu cậu.” Là vì yêu cậu, cho nên không cho cậu được hạnh phúc. Là vì yêu, cho nên tôi – tôi cũng không mang lại được, lại rời xa không được. Rơi vào vũng bùn vô tận, càng giãy dụa, càng hãm sâu. Ràng buộc cả đời, đành phải dùng sự bảo vệ để đối lấy!

“Yêu?” Đây có lẽ là một từ cậu không muốn nghe thấy nhất trong cuộc đời này, cũng là một chữ hại cậu đau khổ nhất. “Dựa vào cái gì để nói yêu! Tình yêu của hần là gì? Tình yêu của Duẩn Thiên Khiết tràn ngập ích kỷ, dã man, bá đạo. Tình yêu của hần dùng tự tôn của tôi làm điều kiện đối lấy. Tự do của tôi là xa xỉ, nụ cười của tôi là xa xỉ, bóng rổ tôi dùng hết sinh mệnh của mình để yêu cũng là xa xỉ. Ngay cả tình cảm cơ bản của tôi đối với người khác cũng trở thành vật phẩm xa xỉ buồn cười. Ở cùng với hần, tôi không người thân, không bạn bè, cũng không có quyền yêu bất kỳ một ai. Tin tôi, lúc này tôi có thể đẩy hần vào mưa bom bão đạn. Tiếp theo, có thể cầm con dao mà đâm vào trái tim của hần. Tôi sẽ không để bản thân mình lần thứ hai thất thủ. Nếu hần không giết tôi trước, chẳng lẽ lại chờ đợi đến ngày mình chết sao?”

Ảnh nhìn chăm chú thật sâu vào người con trai bị gió lạnh thổi bay mái tóc. Hơi thở lạnh như băng, cho dù từ khoảng cách mấy mét cũng có thể cảm giác được.

Đúng vậy, là tình yêu đáng sợ đến ngay cả y cũng không đành lòng. Tình yêu này huỷ diệt tất cả. Tình yêu này vĩnh viễn cắt đứt liên hệ giữa hai người.

Cho dù ám áp như thế nào nữa, trái tim chết lạnh cũng không có khả năng hồi phục.

Hiện tại, hiện tại yêu như thế nào đi nữa cũng còn có ích lợi gì. Lấy trái tim nóng bỏng ra đưa cậu ấy thì thế nào đây. Vĩnh viễn cũng không lấp đầy được miệng vết thương, đến cuối cùng vẫn không thể đến với nhau.

Biểu tình kiên quyết như vậy, là cho dù làm chuyện gì, trái tim cũng không thay đổi được.

Ảnh nắn lòng cúi đầu, vô lực nói. “Trước khi hần bị đưa vào phòng phẫu thuật, suy nghĩ trong lòng cũng chỉ là bất tài cam đoan về an toàn của cậu. Hần nắm chặt tay của tôi, bảo tôi nhất định phải đồng ý bảo vệ cậu. Cho dù như vậy, cậu cũng không tin tưởng hần thật sự yêu cậu sao?”

Không khí lặng yên theo gió đông lay động, phiêu tán xung quanh.

Phải không, đã không thể là yêu. Không, có lẽ, chưa từng là yêu.

“Có lẽ, hần cuối cùng cũng không tỉnh dậy được. Van cậu, tôi cầu xin cậu, nếu là như vậy, đi gặp hần một lần cuối được không?”

Cậu bé trai bên ngoài cửa sổ tựa hồ đã chơi mệt, bỏ nhào vào trong lòng mẹ mình, tận tình làm nũng. Nụ cười mím ngọt ngào này khiến cho cậu hãm mộ không thôi. “Vì sao còn phải gặp? Nếu hần đã chết, để cho hần quên bộ dáng của tôi đi! Kiếp sau, đừng gặp tôi nữa!”

Kiếp sau, còn cả kiếp sau của cậu, xin đừng có sự tồn tại của tôi.

Huỷ đi cậu, cũng là huỷ hoại chính tôi.

Chúng ta, lần cuối cùng liên hệ cậu và tôi một chỗ, chúng ta, không nên đến với nhau trở thành một đôi.

Bắt đầu bằng sai lầm, vậy thì dùng phương thức không hoàn mỹ này để chấm dứt đi!

Nếu có kiếp sau, nhất định phải làm người tốt, yêu thương một người con gái khác chân thành, nhất định phải đối xử cô ấy thật tốt, đừng làm tổn thương trái tim cô ấy, đừng để mất đi rồi mới cố gắng đền bù lại.

Phải làm sushi ngọt ngào cho cô ấy ăn, cùng tản bộ với cô ấy dưới tàng cây anh đào, cùng với cô ấy leo lên tháp Tokyo, cử hành hôn lễ với cô ấy ở đền Meiji, phải đi thăm hỏi cha mẹ cô ấy, hạnh phúc cười nói. “Xin hãy giao con gái của hai người cho con, con nhất định sẽ bảo vệ, thương yêu em ấy cả đời.” Phải cùng với cô ấy sinh một đồng lứa nhỏ, đứa nhỏ lớn lên giống cậu và cô ấy, con gái phải có nét đáng yêu giống Reiko, xinh đẹp như Tiểu Hi. Con trai anh tuấn đẹp trai như cậu, dạy nó chơi bóng rổ, ôm lấy giấc mộng xưng bá

cả nước. Lúc nghỉ ngơi phải mang theo cả nhà đi công viên Disneyland, để cho con trai ngồi trên vai cậu, nhìn con gái vui vẻ chạy trước mắt, quay đầu cười gọi cậu là cha, gọi cô ấy là mẹ...

Một giọt nước mắt màu bạc, từ sâu thẳm vũ trụ tối đen, chậm rãi rơi xuống.

Quan trọng nhất là...

Nhất định

Nhất định

Phải quên tôi.

C 45

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

1 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yên

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Nhất Định, Phải Đến Tìm Tôi

“Khuyết nhi, Khuyết nhi ngoan, lại đây.”

“Mẹ, mẹ... Oa...”

“Đừng khóc, Khuyết nhi, có phải có bạn bắt nạt con không?”

“Phải, phải... Bọn nó xấu lắm, con đánh bọn nó... Oa oa... Đau đau...”

“Ng Sloan, Khuyết nhi, lại đây mẹ ôm nào, không đau, không đau, Khuyết nhi, con là con trai, con phải kiên cường một chút, con trai không thể tùy tiện khóc, biết không?”

“Dạ! Khuyết nhi không khóc, Khuyết nhi không khóc. Nhưng mà, nhưng mà bọn nó nói Khuyết nhi không có papa, Khuyết nhi là con hoang.”

“Vậy sao! Vậy bọn nó thật sự đáng đánh, Khuyết nhi có vì mẹ mà đánh bọn nó vài cái không?”

“Có, có, Khuyết nhi đánh bọn nó khóc rồi, Khuyết nhi thực dũng cảm.”

“Khuyết nhi giỏi lắm! Khuyết nhi, nhớ cha con sao?”

“Papa hư lắm, papa thật lâu mới đến một lần. Papa không thích Khuyết nhi sao?”

“Khuyết nhi, papa bề bộn nhiều việc. Khi nào Khuyết nhi lớn lên phải giúp papa đó.”

“Dạ!”

“Nhưng mà, con biết không? Mẹ rất hi vọng, con lại khiến cha con bận rộn hơn!”

“Vì sao vậy mẹ? Khuyết nhi làm papa bận rộn hơn, vậy không phải papa sẽ không có thời gian đến thăm mẹ sao?”

“Khuyết nhi, con có biết, tên của con vốn gọi là Đằng Tĩnh Thiên, tên tiếng Trung theo họ của mẹ hẳn phải là Duẫn Thiên. Nhưng mà mẹ lại viết thêm một chữ “Khuyết” đằng sau tên của con, con có biết vì sao không?”

“Không biết ạ.”

“Khuyết nhi, khi con trưởng thành, thân phận của con khiến con không thể không tiếp nhận một số thay đổi trong vận mệnh của mình. Thật ra, đó là điều mà mẹ không hy vọng nhìn thấy nhất. Đến một ngày nào đó, trong lòng con sẽ có một khoảng trống rất lớn, hơn nữa khoảng trống đó mỗi lần con làm chuyện gì, đều không ngừng mở rộng, vĩnh viễn không thể lấp đầy.”

“Khoảng trống, sẽ rất đau sao?”

“Sẽ rất đau, rất đau, đau đến mức con không thể tưởng tượng nổi, như bị người ta lấy dao không ngừng đâm vào con vậy.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, mẹ, Khuyết nhi sẽ chết sao? Khuyết nhi không muốn chết, Khuyết nhi cần mẹ...”

“Khuyết nhi, mẹ tin tưởng có một ngày, nhất định sẽ có một người lấp đầy khoảng trống này của Khuyết nhi, khiến trái tim con tràn đầy. Đến lúc đó, Khuyết nhi sẽ không còn đau, không bao giờ còn đau nữa. Khuyết nhi sẽ cảm thấy rất ấm áp, rất an tâm.”

“Người đó là ai? Là mẹ sao?”

“Không phải, tương lai con sẽ tìm được người kia. Nhưng mà, Khuyết nhi nhất định phải đối xử với người ấy thật tốt, đừng để cô ấy chạy mất. Nếu không thấy cô ấy, chỗ hổng của Khuyết nhi sẽ lại xuất hiện, hơn nữa lại càng lớn hơn so với trước kia. Cho nên, Khuyết nhi, con nhất định phải đối xử với người ấy thật tốt. Mẹ rất hi vọng người ấy có thể giúp con làm được những việc mà mẹ không thể. Có thể... có thể... lấp đầy khoảng trống của con, khiến con trở thành một con người hoàn chỉnh, một người đường đường chính chính đứng dưới ánh mặt trời.”

Duẩn Thiên Khuyết tỉnh lại.

Ngay cả bác sĩ cũng bất ngờ khôn xiết, năm viên đạn bắn vào người, tim đã ngừng đập, sau thời điểm tử vong chưa đầy một phút, trên màn hình theo dõi lại xuất hiện chấn động rất nhẹ.

Hắn cư nhiên sống lại.

Là ý chí kiên cường như thế nào mới khiến hắn xông qua quỷ môn quan, may mắn trở lại thế giới này.

Miệng hắn không ngừng thì thào nói một chữ kia, hắn là tên một người có quan hệ rất lớn với hắn.

Sau khi Duẩn Thiên Khuyết tỉnh lại, thái độ trở nên im lặng khác thường. Hắn không hét lớn tìm kiếm Lạc Kính Lỗi mà chỉ lặng lẽ nằm trên giường bệnh, mở to đôi mắt vô cảm nhìn trần nhà, có chút đắm chiêu vượt qua từng ngày.

Lạc Kính Lỗi thủy chung chưa từng xuất hiện, Ảnh nhắc lại lời cậu cho Duẩn Thiên Khuyết, cũng chỉ đổi lấy nụ cười buồn bã, hai mắt u sầu lại chuyển hướng sang bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ. Hắn chưa bao giờ để ý qua chim chóc bay lượn tự do, đàn xen cùng lúc, thoải mái vẫy cánh vút bay trên bầu trời của mình.

Nhìn bọn nó hạnh phúc, hắn mỉm cười, chim chóc nên ở trên trời đi!

Trong thời gian trị liệu, hắn cũng chưa từng nhắc qua tên Lạc Kính Lỗi, dường như cái tên vẫn luôn luôn bên miệng, từ nay về sau đã hoàn toàn biến mất.

Có một ngày, Ảnh mang văn kiện công ty đến, đặt trên chiếc bàn vuông nhỏ, ngẩng đầu liền nhìn thấy thân hình Duẩn Thiên Khuyết dưới ánh hoàng hôn rơi xuống, có vẻ cô đơn vô cùng. Ảnh hồng in trên gương mặt, thân thể đơn bạc gầy yếu khoác chiếc áo dài mỏng, đứng bên cửa sổ, cô độc vô ngần.

Giống như đó là thế giới một người của hắn, thế giới nhỏ hẹp bị hoàng hôn phủ lấp, trong thế giới đó chỉ còn lại một mình hắn, ai cũng không vào được.

Cảm giác được Ảnh tới gần, Duẩn Thiên Khuyết thoáng nghiêng đầu qua, “Anh đã đến rồi”, lại lập tức quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhìn trời hồng cao xa.

Từ sau lần bị ám sát, Ảnh cũng không còn ản mình, từng thời khắc đều đi theo bên người hắn, tuyệt đối không cho phép chuyện khiến cho y tiếc nuối xảy ra lần thứ hai. Ảnh bước lên phía trước, “Đây là văn kiện Akira đưa đến, nói là cậu hãy mau chóng xử lý.”

Sau một lúc lâu không nhận được đáp án, Ảnh lại định mở miệng.

“Anh nói.” Âm thanh khàn khàn, phiền muộn vang lên, hiện ra một người con trai bị thương cực hạn. “Nếu tôi quỳ xuống cầu xin cậu ấy, xin cậu ấy tha thứ cho tôi, cậu ấy có thể đáp ứng hay không, có thể không còn hận tôi nữa hay không?”

Ảnh nắm chặt tay, siết chặt hai bên người, lửa giận ứ đọng lâu ngày cấp tốc dâng lên, tiếng gầm từ khoang miệng thoát ra ngoài cơ thể. “Làm một người đàn ông quyết đoán đừng cảm được không, quên cậu ta đi! Đứng lên một lần nữa. Cậu ta chẳng qua chỉ là một người con trai tên Lạc Kính Lỗi, không có cậu ta, cậu vẫn là Duẫn Thiên Khuyết như cũ, là lãnh đạo của doanh nghiệp Fujii và Thiên Vận, không có cậu ta, cậu vẫn có thể sống tiếp, thanh tĩnh một chút đi! Cậu ta không có khả năng yêu thương cậu, vĩnh viễn cũng không khả năng.”

Hạ thấp đôi mắt, hắn lộ ra nụ cười vô cùng chua xót. “Anh thật sự, rất tàn nhẫn.”

“Tôi chỉ hi vọng cậu đối mặt với sự thật sớm một chút, sớm quên cậu ấy một chút.”

Ngay cả mặt trời cũng gần xuống núi rồi sao? Ngay cả chút màu sắc cuối cùng cũng không muốn lưu lại cho hắn sao?

Ánh sáng mỏng manh của hắn cũng bị cướp đi, chỉ còn lại bóng đêm khờ khạo, đây có lẽ mới là màu sắc chân thật nhất của thế giới này, màu sắc đau khổ, bị thương.

“Quên, cậu ấy?” Nhắm hai mắt lại, Duẫn Thiên Khuyết ôm chặt hai tay, cảm thụ độ ẩm của chính bản thân mình một chút.

Quên cậu ấy, thật sự có thể quên cậu ấy sao?

Đi qua năm tháng lâu dài như vậy, sớm đã quen thuộc với độ ẩm của người kia, đến bây giờ, lại nói là phải quên cậu ấy.

Từ nay về sau phải một mình đối mặt với bầu trời u ám.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, trăng tròn, trăng khuyết, một mình cô đơn.

Mất đi cậu, hắn chỉ còn lại một mình.

Một ngày như vậy, thật sự có thể, có thể sống được sao?

Mở mắt ra, chậm rãi nhìn hoàng hôn đang buông xuống, lưu lại một ít ánh sáng cuối cùng, tuy rằng mỏng manh, nhưng cũng có thể trở thành ký ức đẹp nhất trong biển cả màu đen vô tận, chờ đợi ánh sáng rọi đến.

Một ngày đó, có lẽ sẽ rất dài.

Sau khi Duẫn Thiên Khuyết xuất viện, liền trực tiếp trở về nhà.

Trên mặt Lạc Kính Lỗi rốt cuộc không còn nở nụ cười, đã xé rách mặt nạ, cần gì phải lại nguy trang. Điều phải đến sẽ đến, suy nghĩ của cậu lúc nghe thấy tin Duẫn Thiên Khuyết sống lại, nghênh đón cậu hắn sẽ là một tràng gió lốc.

Chỉ là không nghĩ tới, lại nhiều ngày trôi qua bình an như vậy.

Bất ngờ nhất là, những ngày kế tiếp, Duẫn Thiên Khuyết thật giống như chuyện ngày đó chưa từng xảy ra, vẫn dịu dàng chăm sóc cậu như trước, cẩn thận chở che.

Vẫn như cũ sao? Tựa hồ có chút không giống.

Giống như hai mươi tư giờ một ngày là không đủ, hắn luôn ở bên cạnh cậu, một khắc một giây cũng không nguyện tách ra. Đi đến phố lớn ngõ nhỏ ở Tokyo, có khi chỉ ôm nhau xem bầu trời đầy sao, thưởng thức hương thơm từ mái tóc cậu, đắm chìm trong trời sao bao la vô tận.

Ngay cả một giây cũng không muốn lãng phí sao?

Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết...

“Lạc, đẹp, thật sự, thật sự đẹp quá.”

Lạc Kính Lỗi quay đầu đi, không nhìn tới hai má đã đỏ lên vì dục vọng của hắn. Nhắm mắt lại, ngay cả âm thanh cao nhã cũng muốn tắt đi.

“Lạc.” Lấy tay xoay mặt cậu lại, đối diện chính mình. “Cười một cái, được không? Tôi rất muốn nhìn thấy em cười.”

Lạc Kính Lỗi lựa chọn trầm mặc.

“Lạc, lúc này đây, đừng keo kiệt với tôi như vậy, tôi thật sự muốn nhìn thấy nụ cười của em. Nhớ rõ lúc trước em rất thích cười, tôi có lẽ đã bị những nụ cười của em vô tình mê hoặc, mới có thể yêu em sâu đậm vô cùng. Lạc, cười một lần nữa, được không?”

“Lạc, xin em, van cầu em, một lần cuối, thật sự chỉ một lần cuối cùng, em cười một cái, được không em?”

“Lạc, em thật sự tàn nhẫn như vậy sao? Ngay cả lần cuối cùng cũng không cho tôi sao?”

“Lạc...”

Hắn vội vàng khiến âm thanh cũng trở nên trầm thấp.

Cậu tựa đầu vào ngực hắn, cảm giác nghẹn ngào mơ hồ không rõ muốn rời khỏi miệng.

Chết tiệt, đến thời điểm này còn có thể trở nên mềm lòng sao?

“Cậu cho là tôi còn cười được sao? Nụ cười cậu yêu thương, là chính cậu không biết quý trọng nó, là chính một tay cậu huỷ đi nụ cười này. Bây giờ còn muốn nói chuyện tình yêu với một con rối không thể cười, còn muốn tìm lại nụ cười mà cậu đã làm mất sao? Duẩn Thiên Khuyết, cậu cảm thấy có khả năng ư?”

Ngẩng đầu, nhìn thẳng cặp mắt lạnh như băng kia. “Lạc, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi sai lầm rồi. Nhưng mà, em đồng ý cho tôi một cơ hội được không? Cơ hội bù lại cho chúng ta, cho dù em muốn làm gì với tôi cũng được, chỉ cần em tha thứ cho tôi, được không?”

“Tha thứ sao? Vậy kiếp sau, được không?” Ngay cả trái tim cũng cười nhạo linh hồn đáng thương yếu đuối kia. “Duẩn Thiên Khuyết, đừng để tôi nhìn thấy sự yếu đuối của cậu nữa, đủ rồi!”

Đến kiếp sau, kiếp sau, em thật sự sẽ tha thứ cho tôi sao? Đến kiếp sau, em sẽ tìm đến tôi sao?

Lạc, đến lúc đó, tôi còn có thể lại nhìn thấy em không?

Lạc, chúng ta đã đến mức không thể quay lại được rồi sao?

“Lạc, nếu lúc trước tôi không làm những chuyện khiến em khổ sở thương tâm, mà vẫn làm bạn học của em, người bạn Duẩn Thiên Khuyết, vẫn ở bên cạnh em, cùng em trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông, cùng em theo đuổi giấc mộng của em, cùng em trải qua những lần sinh nhật, cùng em chào tạm biệt trung học, tạm biệt đại học, ở cùng với em, bên cạnh em... Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, nếu là như vậy, em, sẽ có, một ngày yêu thương tôi không?”

Một cái búa tạ nện thẳng vào đầu Lạc Kính Lỗi, cậu mở to hai mắt, trong ngực bỗng tràn lên cảm giác chua xót đắng cay. Bàn tay giấu dưới người siết chặt chần, không ngừng run rẩy.

Sẽ có, sẽ có, một ngày yêu thương tôi không?

Nếu lúc trước, tôi không làm những chuyện khiến em khổ sở thương tâm, nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, em, sẽ có một ngày yêu thương tôi không?

Cắn chặt môi dưới, cậu cố gắng kìm nén sự chua cay dâng lên trong hốc mắt, áp lại trong lòng.

Nếu là như vậy, nếu là như vậy, thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Tôi... Tôi...

Duẩn Thiên Khuyết cùng tôi kể vai chiến đấu, cùng tôi chơi bóng rổ, Duẩn Thiên Khuyết vì tôi mà cắt tóc ngắn, Duẩn Thiên Khuyết muốn bên tôi đến vĩnh viễn, Duẩn Thiên Khuyết đẹp đến mức... Tôi từng... vụng trộm yêu thương.

Thực xin lỗi, nếu chuyện xưa thật sự phát triển như vậy, tôi... Tôi...

“Vĩnh viễn, không có một ngày đó.”

Vĩnh viễn sao?

Vĩnh viễn từng là đẹp dễ nhất, cho tới hôm nay, lại biến thành vĩnh viễn tàn khốc nhất.

Vĩnh viễn, không có ngày đó.

Lạc, nếu mọi chuyện phát triển như vậy, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ hối hận, thực xin lỗi...

Kết quả là, vẫn chỉ có một người yêu, tình yêu cô đơn vô tận, vẫn để lại tôi một mình một người...

Lạc, vì một tình yêu chưa từng được đáp lại, tôi thương tổn em, là tôi khiến chúng ta đi đến bước đường này, có lẽ thật sự sai lầm rồi.

Nếu chưa từng có tình yêu này, có lẽ, cuộc đời của chúng ta nhất định sẽ ngập tràn màu sắc hơn.

Lạc... Lạc...

Một giọt nước mắt xinh đẹp từ khoé mắt rơi xuống, rơi vào trong mắt Lạc Kính Lỗi, khiến hai mắt cậu đau đớn, cậu không thể không nhắm mắt lại, giảm bớt sự đau đớn kia.

Biểu tình lạnh như băng chưa từng thay đổi, dùng ánh mắt giữ chặt điều gì đó ẩn sâu trong cơ thể. Đến khi mở mắt ra, lại đậm đặc kiên định như lúc trước.

“Lạc, vĩnh viễn ở bên tôi, em hối hận không?”

“Từ lúc tôi bắt đầu nói câu đó ra, tôi đã luôn luôn hối hận.”

Vậy sao?

Lời nói tôi vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, lại là nỗi đau lớn nhất đời em.

Vĩnh viễn bên tôi, nhớ kỹ lời em nói sẽ vĩnh viễn bên tôi, cho nên tôi giam cầm em suốt mười năm, mười năm ngăn ngừa buồn đau, mười năm chưa từng được đáp trả.

Thực xin lỗi, chỉ có tôi giữ lời thề này, muốn cả một đời.

Thực xin lỗi, chỉ có tôi khờ ngốc hiểu lầm, nghĩ đó là yêu, say đắm cả đời.

Thực xin lỗi, chỉ có tôi, chỉ có tôi, chỉ có tôi đuổi theo bóng dáng của em, có lẽ cả đời cũng không bắt được.

Lạc, hạnh phúc em cần, tôi đã tìm được rồi, không phải là ủ ấm em, không phải là yêu thương em, là tôi luôn sai lầm, thật xin lỗi... Những năm này, em nhất định đau khổ nhiều lắm... Thứ em cần rất đơn giản, tôi lại không thể cho em, là tự do tôi không buông tay được.

Lạc, tôi mang nó trả lại cho em, được không?

Trả lại tự do cho em, cởi bỏ gông xiềng mãi mãi, cho em bay đi...

“Cho dù ở nơi nào, cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù sống hay chết, chỉ có một vĩnh viễn, là vĩnh viễn không thể buông tay.”

Tôi nghĩ, đã không thể làm được.

“Đến chết cũng không buông tay, muốn đến kiếp sau cũng không buông tay, cho dù huỷ đi em cũng không thể buông tay...”

Lời thề đó, đã không còn làm được.

Thật xin lỗi, Lạc, thì ra yêu một người, không phải là đơn giản mang cho người đó hạnh phúc, không phải dùng trái tim để đổi trao, mà phải chân chính biết được người đó muốn gì.

Lạc, tôi nghĩ, lúc này đây tôi tặng đúng quà cho em rồi.

Tặng đúng quà cho em, cũng là một món quà không bao giờ được đáp trả.

Phải không? Thật ngốc!

Nhưng mà, chúng ta, thật sự không có, không có một ngày đó sao?

“Lạc, đến kiếp sau, em nhất định, nhất định phải tới tìm tôi, trăm ngàn lần đừng quên bộ dáng của tôi, nhất định phải đến tìm tôi, nhất định!”

Đến kiếp sau, hãy trả lại hạnh phúc cho tôi, hãy để tôi giữ nó thay em, cho đến vĩnh hằng.

Tiến thật sâu vào trong cơ thể cậu, trút hết tình yêu và cảm xúc, khắc vào trên người, khắc vào trong lòng.

Kiếp sau, tôi ở nơi này chờ em, chờ em đến yêu tôi...

Người yêu của tôi, xin đừng quên bộ dáng của tôi...

Lạc, Kính, Lỗi... nhất định phải đến tìm tôi... Nhất định...

Nhất định...

C 46

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ 1 Comment

1 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyết Yến

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Tóc Trắng Xoa Tokyo

Lạc Kính Lỗi ngồi trên xe, vô tình nhìn kiến trúc chạy như bay ngoài cửa sổ.

“Cậu còn cần mua thêm gì không?” Thư ký Akira ngồi ở ghế trước, đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Không cần.”

Một lần mua đồ khó hiểu, cậu luôn luôn không có hứng thú với điều này.

Buổi sáng Dẫn Thiên Khuyết đột nhiên nói cậu đi đặt mua mấy bộ quần áo mới, hơn nữa thái độ khác thường, không có ở bên cạnh cậu. Kỳ quái nhất là hần cứ nhiên để thư ký Akira đi theo. Lạc Kính Lỗi cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ lên xe xuất phát.

Trong lúc cậu đang nghĩ về việc này, xe đột nhiên ngừng lại.

Akira sau khi xuống xe liền mở cửa sau. “Cậu Lạc, xin xuống xe.”

Đạp vào mắt là một toà nhà cao tầng trắng lè, ước chừng hai mươi lăm tầng. Nước sơn màu bạc lấp lánh toả sáng dưới ánh mặt trời rực rỡ, hẳn là căn hộ cao cấp.

“Cậu Lạc, mời đi theo tôi.” Nói xong, Akira nhấc chân đi vào trong toà nhà. Vào thang máy, lên tầng mười, đến bên ngoài một căn hộ, hần lấy chìa khóa ra, mở cửa, giơ tay làm tư thế “mời” với cậu.

Lạc Kính Lỗi ngơ ngác nhìn một loạt động tác liền mạch của hần, đi vào căn phòng trang hoàng xa hoa kia.

Vừa vào cửa là một phòng khách vô cùng rộng lớn, trang trí phi thường hiện đại, bức tường thuần trắng tương xứng với độ sáng cực cao của đá cẩm thạch, phong cách đơn giản thoáng đãng. Đồ nội thất màu đen cứng rắn mạnh mẽ, thật là một căn phòng không mang chút nữ tính nào. Kiến trúc sư thiết kế nơi này hẳn cũng phải là một người đàn ông kiên cường, lạnh lẽo. Điểm nhấn cô đơn nhất trong căn phòng là phiến cửa sổ sát đất, cùng bức màn voan phong cách châu Âu thanh mỏng.

Là cố ý làm nó như vậy sao? Lạc Kính Lỗi đi đến phía trước cửa sổ, vươn tay kéo lớp màn ra, ánh mặt trời ầm ập ụp vào. Sau khi thích ứng độ sáng này, gương mắt nhìn lên, tháp Tokyo cao ngất đột ngột khắc vào mắt cậu.

“Lạc, em xem, Tokyo thật đẹp. Đợi đến lúc tóc hai ta đã trắng xóa, mỗi ngày tôi đều mang em đến nơi này, chúng ta sẽ cùng đi cầu thang, thẳng cho đến khi không đi nữa mà phải ngồi thang máy. Nếu không, tôi công em cũng được. Không biết lúc đó, Tokyo sẽ có bộ dáng như thế nào.”

Đợi đến lúc chúng ta già đi sao?

Lúc chúng ta già đi, Tokyo còn có thể xinh đẹp như lúc ban đầu sao?

“Cậu Lạc, cậu vừa lòng không? Từ hôm nay trở đi, căn phòng này thuộc về cậu.” Akira đi đến bên người cậu, nâng tay cậu lên, chiếc chìa khóa bạc sáng bóng rơi vào lòng bàn tay cậu.

Cậu? Chìa khóa? Đây là –

“Có ý gì?” Mặt không chút thay đổi đặt câu hỏi, tuy rằng từ xao động trong lòng, đã mơ hồ đoán được lý do.

“Từ hôm nay trở đi, cậu được tự do. Cậu có thể ở nơi này, chủ tịch đã tìm công việc trợ giảng môn bóng rổ ở một trường đại học gần đây cho cậu, cậu không cần phải lo lắng chuyện kiếm sống. Chủ tịch Fujii muốn tôi chuyển lời, về sau, cậu có thể sống cuộc đời cậu muốn, ngài ấy sẽ không đến làm phiền cậu nữa, cậu được tự do – ngài ấy trả lại cho cậu.”

Tự do? Trả lại tự do cho cậu? Ai, Duẫn, Duẫn Thiên Khuyết sao?

Người kia từng nói rằng không yêu cũng không buông tay, đến chết cũng không buông tay, đến kiếp sau cũng không buông tay. Người kia cho dù huỷ đi người nhà của mình cũng không muốn buông tay cậu. Người kia cố gắng phá huỷ tất cả của cậu cũng không chịu buông tay.

Vì sao đến hôm nay, rốt cuộc lại muốn buông tha đôi tay này, đôi tay đã từng mang theo hơi ấm, là đáp ứng cho cậu có được tự do tạm thời sao?

“Xem ra, hẳn đã an bài hết tất cả rồi.” Cười khổ tự giễu một chút, Duẫn Thiên Khuyết, cậu đúng là dụng tâm quá nhiều.

“Hy vọng tất cả điều này sẽ khiến cho cậu hài lòng.” Thân là thư ký của Duẫn Thiên Khuyết hơn một năm, Akira vẫn không thể hiểu được một Duẫn Thiên Khuyết hoàn mỹ như điêu khắc, vì sao lại yêu thương người con trai chỉ hơi đẹp trai này như vậy. Lúc nào cũng vậy, đối xử dịu dàng, thậm chí vì cậu ta mà huỷ đi cả nhà Fujii, vì cậu ta ngay cả mạng cũng không cần, tất cả hành động đó đều chỉ đổi lại được sự đạ bạc từ cậu con trai máu lạnh trước mắt này. Cuộc đời này lại có một đôi phi lý như vậy. Tình yêu, thật sự rất kỳ quái. Một người đàn ông cho dù cứng rắn, dũng mãnh bao nhiêu cũng có thể dễ dàng bị nó đánh bại, haiz!

“Hắn ở đâu?”

“Cái gì?” Đột nhiên bị câu hỏi của cậu cắt ngang, Akira có chút không tập trung được.

“Tôi hỏi anh hắn ở đâu? Ở gần đây sao? Nơi này có camera không? Có phải nhất cử nhất động đều bị hắn nhìn thấy không?”

Duẫn Thiên Khuyết, còn chưa đủ sao? Tra tấn còn chưa đủ nhiều sao? Lần này, cậu lại muốn làm ra điều gì đây? Hừ, làm như vậy, thật sự rất thú vị sao?

“Tôi không hiểu ý của cậu.”

“Cho tôi tự do? Tự do như thế nào? Tự do trong tay hắn? Tôi đau khổ giãy dụa, cho dù tôi trốn đi rất xa, chỉ cần hắn muốn, nhẹ nhàng di chuyển một cái, tôi liền sẽ bị kéo đến bên người. Thả điều cao hay xa thì có ích lợi gì, sợi dây kia, sợi dây nắm giữ sinh mệnh của tôi đều vĩnh viễn nằm trong tay hắn. Phải không? Đây là tự do hắn cho tôi, phải không? Tự do vĩnh viễn không trốn thoát, tự do chỉ cách hắn có mười bước thôi!”

Duẩn Thiên Khuyết, chỉ là cho tôi một cái nhà giam xa hoa. Còn chìa khoá, chìa khoá thật sự, vẫn nằm trong tay hắn.

Không phải sao?

Tự do như vậy, tôi cần để làm gì!!!

Akira chương cúi đầu, hiển nhiên cậu ta nói rất có đạo lý, nhưng mà — nhưng mà —

“Cậu đi nghỉ ngơi đi! Có cần cái gì, cậu có thể gọi điện cho tôi.” Hơi hơi cúi thấp đầu, Akira chuẩn bị rời khỏi cửa. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, tạm thời dừng bước, đưa lưng về phía cậu hỏi. “Cậu, cậu có yêu hắn không?”

Vẫn luôn nhìn thấy tình yêu đơn phương tình nguyện, nhưng người con trai này — người con trai này lại trầm mặc, không chịu thừa nhận, rốt cuộc, cậu ấy có hay không...

“Tôi không thể yêu hắn.”

Akira rời khỏi cửa, đi xuống lầu. Vậy sao? Không thể yêu sao? Chủ tịch, đây là đáp án ngài muốn sao?

Tôi không thể yêu hắn.

Lạc Kính Lỗ cúi đầu, nhìn bóng mình trong sàn đá — gương mặt này, gương mặt tang thương này, Duẩn Thiên Khuyết, cậu còn muốn yêu sao?

Mười năm, vì sao có thể trói tôi ở bên cạnh cậu mười năm, rồi lại bảo cho tôi tự do — cũng là tự do mà cậu sắp xếp.

Tôi vẫn là không thể trốn thoát sao?

Vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không có một ngày không còn nhìn thấy cậu sao? Đến chết cậu cũng không cho tôi cơ hội đó, đúng không?

Tôi yêu cậu không ư?

Chỉ hy vọng không còn gặp mặt, không còn nghe được giọng nói của cậu, không còn nhớ lại ký ức cậu tạo ra, không còn trải nghiệm cảm xúc của cậu, không còn cảm nhận được dịu dàng của cậu. Như vậy, là yêu sao?

Tôi không thể yêu cậu.

Tôi vẫn còn là người, một người còn sống nên có lương tâm.

Cậu huỷ đi cuộc đời của tôi, huỷ đi bạn bè của tôi, bọn họ vô tội vô cùng, tên của bọn họ, cậu còn nhớ được không?

Khắc Lâm, Đại Cao, Tiểu Hi, Reiko...

Có ai sẽ tha thứ cho tôi, tha thứ cho tình yêu của tôi... Đúng vậy... Tôi còn là con người... Còn phải làm một con người...

Tôi không thể yêu cậu, vĩnh viễn cũng không thể ...

Lạc Kính Lỗ hít hít mũi, nhin xuống nỗi chua chát trong lòng muốn ứa ra, quay đầu đi...

Tháp Tokyo... Tóc trắng xoá Tokyo... Tháp Tokyo...

Lớp màn mỏng che khuất tháp Tokyo phía xa xa, như đang phủ thêm một mái tóc trắng dài cho nó...

Đôi mắt đau đớn mãnh liệt, hơi hơi nheo lại, không thể tin nhìn thấy một cảnh này...

“Lạc, em xem, Tokyo thật đẹp. Đợi đến lúc tóc hai ta đã trắng xoá, mỗi ngày tôi đều mang em đến nơi này, chúng ta sẽ cùng đi cầu thang, thẳng cho đến khi không đi nữa mà phải ngồi thang máy. Nếu không, tôi công em cũng được. Không biết lúc đó, Tokyo sẽ có bộ dáng như thế nào.”

Duẩn, Duẩn Thiên Khuyết, cậu muốn nói cho tôi cái gì? Cậu cho tôi một mái tóc trắng xoá giữa Tokyo, cậu cho tôi nhìn thấy một kết cục cậu muốn có cùng tôi như vậy, vậy thì hiện tại—

Cậu là muốn nói, chúng ta, đã không thể đợi được một ngày đó, phải không?

Chờ cậu công tôi bước lên bậc thang, chờ tôi ngồi trong lòng cậu, thưởng thức Tokyo trong tương lai, một ngày đó, ngày nào đó, đã không còn tồn tại nữa, phải không?

Cậu chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu gối, ngồi trong căn phòng trong trẻo như lạnh lùng.

Sức lạnh băng đá, rét lạnh xuyên thấu toàn thân, thói quen thật sự là một điều đáng sợ.

Mười năm, mười năm bi thương tuyệt vọng, tôi cũng đã quen với độ ẩm của cậu.

Duẩn Thiên Khuyết, buông tay đi! Hoàn toàn buông tay đi! Mười năm, mười năm đủ dài, chúng ta không cần phải theo đuổi kết cục đó. Cứ như vậy, không mang theo tiếc nuối mà buông tay đi!

“Lạc Kính Lỗi, vĩnh viễn bên tôi, cậu không hối hận sao?”

Nếu lúc trước, tôi không nói ra lời đó, hôm nay, sẽ là kết cục gì đây?

“Lạc, nếu lúc trước tôi không làm những chuyện khiến em khổ sở thương tâm, mà vẫn làm bạn học của em, người bạn Duẩn Thiên Khuyết, vẫn ở bên cạnh em, cùng em trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông, cùng em theo đuổi giấc mộng của em, cùng em trải qua những lần sinh nhật, cùng em chào tạm biệt trung học, tạm biệt đại học, ở cùng với em, bên cạnh em... Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, nếu là như vậy, em, sẽ có, một ngày yêu thương tôi không?”

“Duẩn Thiên Khuyết, tôi là Lạc Kính Lỗi, là tôi nha, tôi là Lạc Kính Lỗi, cậu không nhớ rõ tôi sao...”

“Duẩn Thiên Khuyết, hoan nghênh gia nhập thế giới của tôi...”

“Duẩn Thiên Khuyết, cùng nhau chơi bóng đi, bóng rổ thật sự rất vui đó...”

“Duẩn Thiên Khuyết, tôi sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn ở bên cạnh cậu...”

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu tốt với tôi như vậy, mà tôi lại từng có ý nghĩ không an phận với cậu. Nếu cậu là con gái thì tốt biết bao nhiêu...”

“Duẩn Thiên Khuyết, cậu yên tâm, từ nay về sau, tôi chỉ xem cậu là bạn tốt cả đời này, là bạn tốt. Không bao giờ có ý nghĩ tà niệm gì nữa. Chúng ta cùng nhau chơi bóng, nơi nơi tạo ra cuộc đời tốt đẹp nhất đi...”

Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết, Duẩn Thiên Khuyết...

Có lẽ, thật sự, sẽ có một ngày đó, nói không chừng....

Hôm sau.

“Reng reng...”

“Ừ.”

“Chủ tịch, không tốt rồi, sáng hôm nay tôi mang đồ đạc đến cho cậu Lạc, phát hiện trong phòng không có ai, mấy anh em giám thị dưới lầu cũng không có phát hiện cậu ấy đi xuống. Nhất định là thừa dịp ngày hôm qua còn chưa bố trí xong xuôi, đã lén lút rời đi mất rồi.”

“... Phải không? Là vậy sao!”

“Chủ tịch, có cần phái người đi tìm không, ‘Thiên Vận’ thế lực lớn như vậy, muốn tìm cậu ấy chắc chắn sẽ không khó khăn, cậu ấy không có giấy tờ tùy thân, tạm thời sẽ không rời khỏi Tokyo được, tôi sẽ rất nhanh —”

“Akira—”

“Vâng.”

“Không cần, không cần tìm lại, như vậy, cũng tốt.”

Băng: Không phải cậu không yêu, mà là không thể yêu.

C 47 (Chính Văn Hoàn)

By Hoại Băng ¶ Posted in Đây là Yêu ¶ Tagged hiện đại, Đây Là Yêu, đam mỹ ¶ Leave a comment

3 Người yêu

Đây Là Yêu

Tác giả: Quan Tuyệt Yển

Editor: Hoại Băng

Beta: Den Shì

47. Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

CHƯƠNG 47

Kết Thúc

Trung Quốc, ba năm sau.

Ở thời đại tắc đất tắc vàng, cư nhiên lại có một nơi được bảo tồn rất tốt, một bãi cỏ xinh đẹp không bị khai phá, đúng là chuyện rất hiếm thấy.

Từng vòng sóng gợn lăn tăn trên dòng sông bạc, nhợt nhạt xanh biếc, lặng lẽ di động, nước sông liên tiếp ủa xô vào bờ đá, như muốn dùng hết toàn lực để trôi vào một thế giới không hề thuộc về nó.

Một màu xanh rờn bao phủ khắp bãi cỏ, gió nhẹ ven sông không ngừng lay động thân hình cỏ non nhỏ nhắn, một màu xanh mát lan xa đến đường chân trời, tựa như bức tranh hoàn mỹ, chìm vào đôi mắt người khác. Ánh mặt trời rọi lên, nắng vàng rơi nhẹ nhẹ lên mặt cỏ biêng biếc, nuôi dưỡng từng sinh mệnh đó. Biển thiên nhiên gợn sóng, Duẩn Thiên Khuyết nhẹ nhàng bước trên mảnh đất này, nụ cười nhợt nhạt hiện lên bên môi hắn.

Lạc, em khỏe không?

Đây là nơi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi sẽ khiến nó giữ nguyên hình dạng này vĩnh viễn, có một này, có lẽ em sẽ nhớ đến nơi đây, muốn đến đây để thấy...

Lạc...

Duẩn Thiên Khuyết ngồi xổm xuống, ngón tay đặt trên cỏ, cảm giác hơi hơi đau đốn trên từng đầu ngón tay.

Vẫn là như cũ! Cảm giác vẫn giống ngày đó, ngày tôi gặp được em. Khi tôi nằm ườn trên bãi cỏ, không biết rằng tôi sẽ được gặp em...

Em sống ổn không?

Ba năm không có tôi, nụ cười của em, vì ai mà nở rộ?

Em gặp cha mẹ mình ư? Nhóm bạn bè của em, họ có tha thứ cho em không? Tiểu Hi, Tiểu Hi có khỏe không...

Hắn chậm rãi nằm xuống, áp đảo một phiến cỏ màu xanh non.

Lạc, thời gian tự do còn chưa đủ sao? Em không còn muốn trở lại bên người tôi sao?

Hắn cười khê chính mình si ngốc, làm sao có thể như vậy, cả đời này, cả đời này cũng không thể nào...

Ông trời thật đúng là không công bằng, mười năm, cho thời gian mười năm gần nhau, cũng là chín năm đau khổ giã dũa, chỉ còn lại cho tôi được vài tháng ngắn ngủi hạnh phúc.

Này, lại trách được ai đâu...

Lạc, em biết không? Tóc của tôi đã rất dài rồi! Nhưng mà, cũng rất cuộc không còn ai ở bên tôi, hét lớn bảo tôi phải cắt tóc nữa...

Lạc, em biết không? Mỗi cuối tuần tôi đều đi học làm sushi, tôi sợ một ngày nào đó em đột nhiên trở lại, tôi lại không biết làm sushi em thích ăn nhất như thế nào...

Lạc, em biết không? Mỗi ngày tôi đều nắm chiếc nhẫn kết hôn của chúng ta mà đi vào giấc ngủ! Không có nó, tôi không thể ngủ yên...

Lạc, em biết không? Tôi thường xuyên đến tháp Toyko một mình, tôi sợ đến lúc tôi già đi, sức lực không còn mạnh nữa, không cách nào công em được, tôi biết phải làm gì đây...

Lạc, em biết không? Tôi... Tôi... Thật sự rất nhớ em...

Lạc...

Trở về đi! Trở về, về bên tôi.

Một giọt trong suốt rơi ra từ đôi mắt nhắm chặt, xuôi về phía mặt cỏ xanh xanh.

Lạc, tôi sẽ chờ em, vĩnh viễn, vĩnh viễn chờ em, chờ một ngày nào đó em đồng ý tha thứ cho tôi, trở lại bên cạnh tôi, cho dù đến lúc kết thúc cuộc đời mình... tôi vẫn... nguyện ý.

Xin em nhớ rõ, nhất định phải tới tìm tôi... không được quên tôi...

Giương mắt nhìn trời, những đám mây trắng như bông lững lờ di động, giương đôi cánh trắng noãn, bay về phía bầu trời.

Mẹ, thực xin lỗi, con đã đánh mất đi người có thể lấp đầy khoảng trống trong con, thì ra nỗi đau này, lại lớn sâu như vậy.

Thật xin lỗi, người ấy đã không còn muốn ủ ấm con... Khoảng trống này, chỉ có thể vĩnh viễn trống rỗng, tìm không được lối ra...

Trong sương mù, dường như có một thiếu niên tóc ngắn đi đến đây, nụ cười này, là nụ cười hắn nhớ kỹ nhất suốt cả cuộc đời mình...

Lạc... Lạc...

Buông tay, là chuyện khó khăn nhất, đối với tôi, nhưng tôi đã làm được. Tôi buông em rồi, Lạc, em có thể hiểu không?

“Xin chào, tôi là Lạc Kính Lỗi.”

“Duẩn Thiên Khuyết.”

Dưới ánh mặt trời, hai bàn tay kiên định gặt gao nắm lấy nhau, từ lòng bàn tay truyền đến độ ấm, lặng lẽ lan toả khắp người...

Hi vọng, sẽ là người yêu – cả một đời.

Hắn đứng lên, lau đi nước mắt hoài niệm, quay đầu nhìn mặt cỏ xanh biếc bao la, dưới ôm áp của trời xanh mây trắng, rất cuộc vẫn không thể tìm lại cậu thiếu niên khoé miệng rướm máu nhưng vẫn luôn nở nụ cười.

Nước mắt dịu dàng tuôn rơi, giọng nói phúc âm chậm rãi vang lên. “Xin chào, Lạc Kính Lỗi.”

“Tôi gọi là... Duẩn, Thiên, Khuyết...”

“Lạc Kính Lỗi, em nghĩ rằng tôi làm hết tất cả là vì điều gì, mãi không chịu buông tay là vì cái gì.
Em ích kỷ đến mức chưa từng nói em yêu tôi, cho tới hôm nay tôi vẫn nghĩ rằng em thật đáng ghét.
Đến cuối cùng, dù đau khổ tôi vẫn phải buông tay em ra, em cho rằng chung quy là vì cái gì?
Hiện tại, em còn tin tưởng chuyện này không?

Đúng vậy...

Đây là yêu.”

Chính Văn Hoàn

Băng: Truyện còn một phiên ngoại, là về Tần Phẩm Diệp, tiểu Phi, tiểu Hi. Còn Khuyết và Lạc, thì chính thức kết thúc ở đây rồi.

Nếu đọc đến ngang đây rồi mà bạn còn muốn buồn hơn nữa thì chờ đọc phần phiên ngoại đó ha

Còn vài điều Băng muốn nói, nhưng thôi để xong phần phiên ngoại đã.

À, hôm nay là kỷ niệm 1 năm Băng lập wordpress để edit đam mỹ. Một năm không quá dài, nhưng có rất nhiều trải nghiệm. Từ truyện, từ bạn bè, từ readers...

Hi vọng mọi người vẫn luôn ủng hộ Băng, như một năm vừa rồi vậy.

P/s: Bắt đầu edit truyện vào ngày 22.08. Hôm nay là 22.12. Tròn 4 tháng edit 47 chương chính văn. Cảm giác hơi bị chậm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-la-yeu>